

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ЖАЖДА

Превод от английски: Златозар Керчев, 1996

chitanka.info

1.

Потоъкът от слънчеви лъчи се изливаше в къщата през дългите френски прозорци и караше всичко в нея да блести. Гравираната махагонова рамка на камината в единия от двата предни салона, беше така излъскана, че направо искреше, нейните розетки и бюстове на жени бяха полирани до съвършенство. Дългата инкрустирана маса в центъра на стаята беше също толкова красива и за нея бяха положени не по-малко грижи, въпреки че беше почти невъзможно тя да бъде забелязана под елегантно подредените съкровища, които бяха събирани там в продължение на седмици. Гравирани нефрити, големи сребърни прибори, дантелени покривки за маса, две дузини изящно гравирани кристални купи и поне три дузини сребърни солници и захарници и четиринадесет сребърни свещници. Сватбените подаръци бяха така подредени върху масата, като че ли очакваха парад, а в края ѝ лежах черна резервоарна писалка и лист скъпа хартия, на която можеше да се впише всяко име, дарителят, на когото трябва да се благодари, тогава, когато младоженката щеше да има време. Едно от момичетата всеки ден почистваше праха от подаръците, а икономката се беше погрижила за това, среброто да бъде излъскано, точно както беше излъскано всичко в голямата къща на Дрискол. Съществуваше атмосфера на *контролирано изобилие*, на огромно богатство, което се набиваше в очи само, без някой да парадират с него. Тежките кадифени драперии и дантелените завеси в предния салон прикриваха обстановката от любопитните погледи, също както масивната ограда около къщата, грижливо поддържаният плет и дърветата зад него. Домът на Дрискол силно напомняше крепост.

От главния хол, точно след внушителното стълбище, извика женски глас. Той едва ли беше по-висок от нормалното, но можеше да се чуе ясно. Една стройна млада жена с дълги крака и деликатно оформени рамене се появи в предния салон. Тя носеше розов сатенен халат, червеникавата ѝ коса беше оформена в кок и едва ли изглеждаше на много повече от двадесетгодишна. Имаше нещо нежно в гънките на

дрехата ѝ, но едва ли и в нея самата. Тя стоеше изправена, загледана в отрупаната с подаръци маса, като погледът ѝ се движеше бавно върху съкровищата, кимваше бавно, а след това пристъпваше по-близо до масата, за да прочете имената, които беше написала... Астор... Тюдор... Ван Камп... Стърлинг... Флъд... Уотсън... Крокър... Тобин... Това беше каймакът на Сан Франциско, на Калифорния... на страната. Изискани имена, изискани хора, хубави подаръци. Не изглеждаше развълнувана в момента, в който се отправя бързо към прозореца, където застана с поглед, отправен навън към градините. Те бяха безупречно поддържани и това беше така от най-ранното ѝ детство. Винаги беше обичала лалетата, които баба ѝ засаждаше всяка пролет, едно изобилие от цветове и толкова различни от цветята в Хонолулу... Винаги беше обичала тази градина. Пое бавно въздух, мислейки за всичко онова, което ѝ предстоеше да свърши за деня, и след това се завъртя бавно върху токчето си с погледа на тъмносините си очи, насочен към щедро обсипаната маса. Подаръците без съмнение бяха красиви... и същото би трябвало да важи и за младоженката... ако тя изобщо си дадеше труда да отиде на проба. Одри Дрискол погледна нежната си китка и продълговатия диамантен часовник, който някога беше на майка ѝ. Той имаше малка рубинова закопчалка и тя го обичаше много.

На главния етаж имаше две прислужници, икономка, момиче, което да се грижи за спалните им, а долу готвачка с помощница и своя собствена прислужница... двама градинари... шофьор... Общо един щаб от десет души, които ангажираха всичкото време на Одри. И все пак тя беше свикнала с всичко това. Вече петнадесет години управляваше тази къща, откакто се беше върнала от Хавай. Тогава тя беше на единадесет, а Анабел на седем, когато родителите ѝ бяха намерили смъртта си в Хонолулу. Нямахше къде другаде да се отиде.

Мислите ѝ тръгнаха назад към мъгливото утро, когато пристигнаха и когато Анабел стисна силно ръката ѝ и ужасена се разплака на висок глас. Дядо ѝ беше изпратил своята икономка да ги доведе от островите и тя и Анабел си изпатиха от морска болест през целия път за вкъщи, но не и Одри, *никога* Одри. Тя беше тази, която се грижеше за старата госпожа Милър, икономката, когато четири години по-късно умря след боледуване от грип. Но госпожа Милър беше тази, която беше научила Одри на всичко, което трябваше да знае относно

управлението на една чудесна стара къща като тази. Също така я беше научила какви точно бяха очакванията на дядо ѝ. И Одри беше научила уроците си добре. Благодарение на нейните грижи къщата беше идеална във всяко отношение.

Шумоленето на халата ѝ от розов сатен беше единственият звук в празната стая, когато тя влезе бързо в столовата, зае мястото си на празната маса и натисна звънеца от рубин на стола си. Всяка сутрин тя закусваше тук, за разлика от сестра си, която предпочиташе да прави това на горния етаж на поднос, покрит с безупречно бяла ленена салфетка.

Едно момиче в сива униформа с твърда бяла престилка, ръкавели и шапка се появи незабавно и отправи бърз нервен поглед към високата млада жена, седнала доста изправена в креслото в стил „Кралица Ана“, както винаги в края на масата.

— Да, госпожице Дрискол?

— Тази сутрин само кафе за мен, благодаря, Мери.

— Да, госпожице Дрискол.

Очите ѝ приличаха на синьо стъкло. Одри не забеляза върху лицето ѝ нищо подобно на усмивка. Те се бояха от нея, повечето, освен тези, които я познаваха добре... които си спомняха... малкото момиче, тичащо по алеята... детските игри... велосипеда... падането ѝ от австралийското борово дърво... Но всичко това беше неизвестно за Мери. Тя беше на възрастта на Одри и познаваше само жената с твърда ръка и непоколебими идеи и скрито великолепно чувство за хумор. То беше скрито там, в тъмните сини очи... присъстваше... само трябваше някой да знае как да го открие. Но това се удаваше на малцина... тя беше само... *госпожица Дрискол*... старата мома.

Наричаха я *старата неомъжена сестра*. Анабел беше красавицата. Това не беше тайна. И Едуърд Дрискол винаги го беше казал открито. Анабел имаше нежния рус образ на ангел, същия този толкова популярен през тридесетте години образ на безкрайна нежност... и през двадесетте... и десетилетия и столетия преди това... Анабел, малката принцеса... бебето... Одри все още си спомняше как я държеше в ръцете си и ѝ пееше след смъртта на родителите им по време на пътуването за вкъщи от Бора Бора. Баща им не можеше да се противопостави на изкушението, което предлагат приключенията, а майка им го беше следвала, където и да отидеше от страх, че той би

могъл да я изостави. Накрая тя го беше последвала чак до дъното на океана. Остатъците не бяха открити. Корабът потъна по време на буря два дни след тръгването от Рареете и момичетата останаха сами на този свят, само с дядо си... Клетата Анабел беше ужасена, когато го видя, а Одри ѝ беше стискала ръката толкова силно, че пръстите им бяха побелели... Одри се усмихна, като си спомни за това. Той ги беше ужасил даже тогава. Или поне се беше опитал... особено бедната малка Ани.

Кафето ѝ беше налято от сребърно джезве с дръжка от слонова кост. То беше пристигнало с нея от Хонолулу заедно с други съкровища, които принадлежаха на родителите им. Баща ѝ малко се грижеше за всички тези неща и повечето от това, което майка ѝ беше донесла от континента, беше останало в кашони. Той се интересуваше много повече от пътешествия по света, още повече обичаше албумите, които попълваше след пътешествията си. Одри все още ги притежаваше на лавиците в стаята си.

Дядо ѝ никак не искаше да ги вижда, те му напомняха за загубата... единственият му син. Глупака, винаги го наричаше така. Погубен живот... два погубени живота... и две малки момичета, за които трябваше да се грижи. Навремето той си даваше вид, че е много против това неудобство и твърдеше, че те трябва да се стараят да бъдат по някакъв начин *полезни*. Изискваше Анабел да се научи да бродира и шие и тя се подчини, но опитите му да направи нещо с Одри се оказаха безплодни. Не ѝ носеше радост нито шиенето, нито рисуването, нито поддържането на градината, нито заниманията в кухнята. Беше безнадеждна в рисуването с водни бои, не пишеше никакви стихове, отвращаваше се от музеите, а още повече от симфоничната музика... Но я привличаше фотографията и приключенските книги и разказите за далечни непознати места. Ходеше на лекции, четени от абсурдни, странни учени, и често отиваше на брега, където стоеше със затворени очи, поглъщайки аромата на морето и мислейки си за далечните брегове, до които се докосваше с върховете на пръстите си Тихият океан. Тя се грижеше много добре за къщата му, управляваше уверено слугите, следеше всяка седмица новостите на книжния пазар, имаше грижата къщата да бъде добре заредена и внимаваше да не би някой да му отнеме с измама дори една стотинка. Тя можеше да блесне със

способностите си във всякакъв вид бизнес, само че не съществуваше *никакъв* бизнес. Съществуваше единствено домът на Едуърд Дрискол.

— Готов ли е чайт, Мери? — Без да поглежда часовника си, тя знаеше, че е осем и петнадесет и че дядо ѝ щеше да слезе всеки момент облечен по същия начин, както всяка сутрин, като че ли все още му предстоеше да направи посещение в някой офис.

Той редовно се сърдеше, поглеждаше гневно Одри, упорито отказваше да разговаря с нея, поглеждаше я един-два пъти строго, пиеше си чая, четеше вестника, изяждаше две рохки яйца, филия препечен хляб, изпиваше още една чаша английски чай, а след това ѝ пожелаваше приятен ден. Сутрешните му ритуали не деморализираха Одри, която едва ли им обръщаше внимание. Беше започнала да чете вестника му, когато беше на дванадесет години и при всеки удобен случай влизаше в сериозни дискусии с него върху прочетеното. В началото това го забавляваше, но по-късно той разбра каква голяма част от материята тя беше абсорбирала и колко добре оформени бяха мненията ѝ. Първото им забележително политическо разногласие беше в деня, когато тя навърши тринадесет години. За голямо негово удоволствие цяла седмица след това тя не му проговори. Тогава той беше страшно горд с нея и това гордо чувство се запази. Важна причина за радост беше случаят, когато на следващата сутрин тя откри в стаята си вестник, предназначен специално за нея. Оттогава тя четеше вестника си всяка сутрин и когато най-после той пожела да говори с нея, тя беше повече от щастлива да дискутира с него по всички теми, които той намираше за интересни. После двамата започваха разгорещени спорове по всичко, което четяха от световната политика до местните новини, даже до съобщенията за вечери, давани от техни приятели. Рядко се съгласяваха по някой въпрос и по тази причина Анабел мразеше да закусва с тях.

— Да, госпожице. Чайт е готов.

Момичето в сива униформа изрече съобщението едва ли не със стиснати зъби, готово да посрещне вражеска атака, която не закъсня. Предпазливата му походка в хола, когато безупречно излъсканите му обувки напуснаха персийския килим, миг преди да стъпят върху следващия в трапезарията, шумното му ръмжене, което се чуваше, когато той издърпваше назад стола си, сядаше и поглеждаше само за част от секундата Одри, а след това грижливо разгръщаше вестника си.

Момичето наля чая под сърдития му поглед, след което той много предпазливо отпи първата глътка. До този момент вече Одри се беше задълбочила в новините и въобще не забелязваше как лятното слънце свети по медночервената ѝ коса и дългите ѝ деликатни ръце, които държаха вестника. За момент той я поглеждаше, впечатлен, както често му се случваше, от красотата ѝ, въпреки че тя не знаеше това. Тъкмо това я правеше дори още по-миловидна, фактът, че самата никога не се замисляше върху това. Беше напълно различна от сестра си, която не мислеше за нищо друго.

— Добро утро. — Бяха изминали цели тридесет минути, когато двете думи изскочиха от устата му, при което снежнобялата му брада почти не се раздвижи. Сините му очи напомнях осветено лятно небе и прикриваха осемдесетте му лета. При звука от гласа му момичето трепна и това ѝ се случваше всяка сутрин. Беше ѝ неприятно да му сервира закуската, точно както беше неприятно за Анабел да се храни в неговата компания. Единствено Одри като че ли не обръщаше внимание на грубостта на маниерите му. Тя не се държеше по-различно, отколкото ако той ѝ се усмихнеше и ѝ целунеше ръка и се обръщаше към нея с нежни имена всяка сутрин.

В речника на Едуърд Дрискол не съществуваха хубави имена. Никога не бяха съществували, освен за жена му, но тя не беше жива от двадесет години и той си даваше вид, че оттогава е закоравял и в много отношения това беше точно така. Той беше привлекателен, добре поддържан мъж, някога висок и сега все още изправен, с бяла като сняг коса, голяма брада и красиви широки рамене. Движеше се с предпазлива, но решителна стъпка, в силната си ръка държеше абаносов бастун със сребърен връх, докато другата използваше, за да жестикулира енергично. Същото правеше и сега, като поглеждаше от време на време към Одри.

— Предполагам, че си чела новините. Номинираха го глупаците. Проклети глупаци, всичките са такива. — Гласът му гърмеше в облицованата с дърво трапезария, младото момиче трепереше, а Одри правеше неуспешни опити да скрие усмивката си. Тя посрещна спокойно погледа му и в този момент можеше да се забележи известно сходство между двамата.

— Реших, че това ще те заинтересува.

— Да ме интересува! — извика той високо. — Той няма никакъв шанс, слава богу. Хувър ще победи и този път. Но трябваше да подкрепят Смит вместо този идиот. — Беше прочел в рубриката на Липмън за номинацията на Франклин Рузвелт на конгреса на демократите в Чикаго. За Одри не беше трудно да предскаже реакцията му. Той беше заклет поддръжник на Хърбърт Хувър, въпреки факта, че до този момент сегашната година беше най-лошата от годините на депресията. Но дядо ѝ не искаше да го признае. Той продължаваше да мисли, че Хувър е чудесен човек, въпреки армиите от гладуващи безработни из цялата страна. Депресията не го беше засегнала, поради което му беше невъзможно да измери степента, в която тя беше засегнала други хора.

Но политиката на Хувър беше накарала Одри да извърши *предателство*, както наричаше това Едуърд Дрискол. Тя се канеше да гласува този път за демократите и беше много зарадвана от избирането на Франклин Рузвелт.

— Той няма да спечели, това трябва да ти е ясно, така че не си губи времето за напразна радост. — Едуърд Дрискол с гневен жест остави вестника върху масата.

— Би могъл да спечели. *Длъжен е.* — Лицето ѝ придоби сериозен вид, когато тя се замисли за икономическото състояние на страната. Това беше нещо ужасяващо и винаги я разстройваше. Дядо ѝ отбягваше да говори за това, защото би могло да излезе, че вината е у Хувър. На Анабел, както изглеждаше, ѝ беше все едно какво казваше той, но Одри беше много, много по-различна от нея. — Дядо — този път тя го погледна много внимателно с пълното съзнание какво прави и за реакцията, която ще последва от негова страна, — как можеш да се правиш, че не забелязваш нищо от това, което става около нас? Това е трийсет и втора, в Чикаго фалираха маса банки непосредствено преди конгреса на демократите, цялата страна е лишена от работа, улиците са пълни с гладни хора. Как, по дяволите, можеш да си затваряш очите пред всичко това!

— Не е негова грешката! — Той удари с юмрук по масата, а очите му светнаха.

— Негова е и още как! — Одри говореше разгорещено, но с нюанс на неприкрита ирония.

— Одри! Какъв език държиш! — Тя не му се извини, нямаше чувство, че това е необходимо. Той я познаваше добре и тя него. И го обичаше много, каквито и да бяха политическите му възгледи.

Сега тя му се усмихна, докато той я гледаше със злоба.

— Предлагам ти да се обзаложим още сега, че Франклин Рузвелт ще победи.

— Глупости! — Той махна с ръка, с което искаше да покаже, че тази мисъл е абсурдна. През целия си живот е бил само републиканец.

— Пет долара, ако победи.

Погледна я с присвити очи.

— Знаеш ли какво, въпреки всичките ми усилия, ти имаш маниерите на шофьор на камион.

Одри Дрискол се засмя и стана от мястото си и видът ѝ в розовия сатенен халат, с подходящите за него чехли и малки диамантени клипсове на ушите ѝ с нищо не потвърждаваше обвинението му. Както часовника, диамантите някога принадлежаха на майка ѝ и тя винаги ги носеше.

— Какво ще правиш днес, дядо?

Отдавна вече не правеше много неща. Виждаше се с приятелите си, ходеше на обяд в клуба си „Пасифик юниън“, а после се връщаше, за да подремне следобед. В осемдесет и първата си година си беше позволил известни права. Някога беше един от най-видните банкери на Сан Франциско. Но след като преди десет години се оттегли от активна дейност, животът му беше спокоен, като не се смяташе присъствието на двете му внушки, които бяха на път да станат с една по-малко. Но, както беше признал пред един приятел само преди ден, тъй като ставаше дума само за Анабел, тя нямаше да му липсва. Беше всепризнатата красавица, но силата и духът бяха у Одри. Тя му беше *необходима*. Той и Анабел никога не се сприятелиха истински. Одри винаги заставаше помежду им, преди всичко за да защити малката си сестра. Ани беше бебето, което тя беше наследила от майка си и никога не я изоставяше, нямаше да я изостави и сега. В момента планираше една великолепна сватба за нея.

Погледът на Едуърд Дрискол пресрещна този на Одри.

— Отивам в клуба и ми се струва, че ти и сестра ти ще отидете в „Ранзохоф“, за да изхарчите всичките ми пари. — Даваше си вид, че е в бедствено положение, но това съвсем не беше така, въпреки

депресията. Всичките му пари бяха толкова умно инвестирани, че тежките времена едва ли му повлияха, дори в най-незначителна степен.

— Ще положим всички усилия. — Одри му се усмихна делово. Тя купуваше много малко неща за себе си и така беше винаги, но на Анабел все още ѝ трябваша доста неща за чеиза.

На сватбата щяха да бъдат седем шаферки. Одри щеше да бъде главната шаферка. Дж. Магриън беше направила сватбената рокля от антична френска дантела, украсена с малки перли, с много висока яка, която трябваше да очертае деликатното лице на Анабел, с воал от същата дантела и френски тюл, които да открият косата ѝ от златна коприна. Одри беше особено доволна от впечатлението, което правеха прекрасният воал и роклята, а също толкова доволна беше и Ани. Единственият проблем беше в това, как тя да бъде накарана да ходи на проби. Три седмици оставаха до церемонията, която трябваше да се състои в епископалната църква „Свети Лука“ и имаше хиляди подробности, които изискваха внимание.

— А между другото, ще дойде Харкърт за вечеря. — Тя винаги се опитваше да го предупреди сутринта. От време на време той забравяше и се гневеше много, когато откриваше някоя непозната физиономия или даже позната на масата си по време на вечеря, след като не е бил предупреден.

И сега той се вгледа в нея, както правеше винаги при споменаването на бъдещия му *нещо като зет*. Никога не беше убеден, че Одри не е ревнива. Трудно му беше да си представи, че не е. В края на краищата Анабел беше само на двадесет и една, а Одри на двадесет и пет и в очите на повечето хора съвсем не беше украшението на фамилията. У нея се забелязваше склонност да се прави *обикновена*, да носи косата си твърде пристегната и опъната назад, да не употребява руж за бледите си като слонова кост бузи, за да им придаде известен цвят, нито грим, който да потъмни светлите ѝ мигли, или червило, което да подчертае пълните устни, които биха изглеждали чувствени, ако тя им дадеше тази възможност. Но, както личеше по всичко, това не ѝ бе необходимо. Тя нямаше сериозен ухажор. През последните години се бяха появили няколко, но дядо ѝ ги беше уплашил и прогонил. А Одри нехаеше. За нея всички те бяха толкова скучни и досадни. Понякога си мечтаеше за мъж, който да прилича на баща ѝ със стремеж към приключения в душата си и страст за екзотични

места, но така и не беше срещнала никой, който и в най-малка степен да е като него. Харкърт също не отговаряше на изискванията, въпреки че за сестра ѝ представляваше идеална партия.

— Той е хубаво момче, нали? — Очите на дядо ѝ се вглеждаха много старателно в нейните, както ставаше винаги, когато той искаше да види нещо, което всъщност не съществуваше и никога не е съществувало, въпреки че тя първа бе попаднала на Харкърт, и той я бе водил един-два пъти на танци. Но тя с радост го беше отстъпила на сестра си и въпреки това, което хората можеха да си помислят, тя нито копнееше за него, нито съжаляваше за станалото. Той никога не би задоволил глада в душата на Одри и тя самата се съмняваше дали изобщо това беше по силите на когото и да е. Това, за което копнееше, откриваше в снимките и орфаните албуми, останали от баща ѝ. Дълбоко в нея имаше нещо, което силно напомняше за него. Даже снимките им си приличаха, начинът, по който приемаха нещата, жаждата им за рядкото и далечното... — Харкърт ще бъде добър съпруг за Анабел. — Дядо ѝ винаги казваше това, като че ли движен от желанието да ѝ се надсмее, или защото се интересуваше от реакцията ѝ. Той все още мислеше, че тя беше сгрешила, отказвайки се от него в полза на по-малката си сестра. Все още не можеше да разбере какво се криеше в нея. Малцина разбираха. Фактически *никой*. Но това не беше важно за нея. От години Одри беше свикнала да не търси чужди съвети относно личните си блянове. Без друго тя не можеше да ги реализира. Мястото ѝ беше тук, трябваше да управлява дома на дядо си и да стои непрекъснато край него. И сега тя се усмихна на дядо си с бавната усмивка, която първо се появи в очите ѝ, а след това слезе предпазливо към устните ѝ. Изглеждаше, че прави усилие да не се разсмее. Винаги беше неясно какво е продължението на шегата, впечатлението беше, че имаше нещо, което знаеше само тя... Като че ли имаше още нещо... И *действително* имаше... Имаше още много от Одри Дрискол, но никой не го знаеше. Даже дядо ѝ не подозираше докъде се простираха мечтите ѝ или доколко беше голямо желанието ѝ да тръгне по стъпките на баща си. Тя не подходдаше за живота, на който бяха обречени жените от нейното време и съзнаваше това много добре. По-скоро би умряла, отколкото да се омъжи за Харкърт.

— Какво те кара да мислиш, че ще бъде добър съпруг? — Тя се усмихна закачливо на дядо си. — Само защото е републиканец като

тебе? — Одри го дразнеше и той налага въдицата.

Погледът на Едуърд Дрискол потъмня и той беше на път да ѝ отговори, когато точно зад тях се чу въздишка. Беше Анабел в истински облак от синя коприна и кремава дантела, косата ѝ се спускаше над раменете, а погледът ѝ, изпълнен с отчаяние, беше насочен към Одри. До сестра си тя изглеждаше значително по-ниска, беше изключително неспокойна и ръцете ѝ потрепераха нервно. За Одри тя винаги беше много грациозна. Отличаваше се от нея в толкова много отношения и разчиташе напълно на спокойната си и компетентна по-голяма сестра.

— Сигурно вече говорите за политика в този ранен час? — Тя закри с ръка очите си, като искаше с това да покаже, че изпитва сериозна болка, което накара Одри да се засмее. През по-голямата част от времето те бистриха политиката, главно защото това им доставяше удоволствие. Получаваха удоволствие даже от спречкванията си, които освежаваха и двамата и ужасяваха Анабел, за която политиката беше нещо досадно, а споровете им отегчителни.

— Франклин Д. Рузвелт спечели номинацията на демократите в Чикаго снощи. Може би ще ти е приятно да го узнаеш. — Одри винаги мислеше, че е важно да я държи в течение на новостите, въпреки че тя никога не обръщаше внимание на тези неща и Анабел я погледна безизразно.

— Защо?

— Защото той победи Ал Смит и Джон Гарнър. — Одри говореше делово и Анабел поклати глава, като изглеждаше кисела и раздражена, но все пак много красива.

— Не... Искам да кажа, за какво ми е да го *знам*?

— Защото е важно! — Погледът на Одри просветна, което не се случваше, когато говореше с друг човек. Не можеше да толерира поведението на сестра си, въпреки че тя самата отдавна се беше убедила, че цялата работа е безнадеждна. Анабел се интересуваше само от лицето и гардероба си. — Може би той ще бъде следващият президент на страната ни, Ани. Трябва да обръщаш внимание на тези неща. — Опитваше се да бъде нежна към нея, но в гласа ѝ се съдържаше острота. Винаги беше изисквала от нея да проявява по-голям интерес към този свят, но въпреки всичко без успех. Разликата

между двете беше наистина удивителна. Понякога беше трудно да се повярва, че са от едни и същи родители. Това казваше даже дядо им.

— Харкърт твърди, че интересът към политиката у една жена е нещо вулгарно. — Тя разлюля златните си къдрици и отправи предизвикателен поглед към двамата, като през това време Едуърд Дрискол я наблюдаваше очарован. Тя беше малко невероятно създание и без съмнение много хубава. И много приличаше на майка си... но Одри... Одри приличаше толкова на сина, когото той беше обичал... само той да не беше... но нямаше защо да се разбутва това сега... проклетите загубени места... беше ходил къде ли не, от Самоа до Манджурия, и какво получи от това? — Освен това — продължи Анабел, — мисля, че не е много приятно да се разисква политика по време на закуска. Това е лошо и за храносмилането.

Едуърд Дрискол беше истински слисан, а Одри трябваше да се обърне встрани, за да скрие усмивката си. А когато възстанови старото си положение, погледите им се срещнаха над главата на Ани. В очите на Едуърд личеше някаква скрита милувка за нея, не че той някога би могъл да я изрази с думи.

— Ще ви видя и двете довечера на вечеря. И Харкърт.

Той се скри в библиотеката си и след малко се върна. Одри го виждаше малко по-прегърбен в сравнение с предишната година, но едва ли особено много. Беше горд, силен мъж и Одри чувстваше, че му дължи много. Остатъкът от живота си може би... или себе си самата за остатъка от неговия. Беше му необходима за управлението на къщата. И докато мислеше върху това, погледна сестра си. Тя трябваше да научи много неща за това, как се командва една къща, но упорито отказваше да възприеме каквото и да е от това изкуство от по-голямата си сестра, като изтъкваше думите на Харкърт, според който единственото ѝ задължение беше да изглежда хубава и да се забавлява добре, като за останалото щеше да има грижата той. Харкърт смяташе, че е *вулгарно* за една жена да поема върху себе си прекалено голяма отговорност, казваше Ани винаги, когато можеше, без да съзнава, че по този начин отправя отровни стрели към сестра си, която постоянно се забавляваше от това и съвсем не се влияеше от възгледите на Харкърт за това кое е *вулгарно*.

— Не забравяй, че днес имаш проба за сватбената рокля — напомни тя на Анабел, докато двете излизаха от стаята в момента, в

който вратата на библиотеката се затвори шумно. Одри знаеше, че той е влязъл там, за да изпусне една пура и да остане за малко сам, преди да бъде откаран до „Пасифик юниън к्लъб“.

Той обичаше да седи, загледан в далечината, и да си мечтае за старите времена, да чете писма от приятели и да съчинява в главата си отговори, преди да ги напише през следобеда. Малко бяха нещата, които трябваше да върши, за разлика от Одри, която трябваше да планира сватба за петстотин гости и една сестра, която напълно разчиташе на нея.

— Не искам да слизам днес, Од. Беше много горещо вчера следобед и още ме боли глава.

— Много лошо. Вземи един аспирин, преди да тръгнеш. До сватбата разполагаш само с три седмици. И видя ли подаръците, които пристигнаха вчера? — Тя я хвана здраво за ръката и нежно я избута в предния салон. Дългата стая с всеки изминал час се натоварваше с още подаръци от техните и на Харкърт приятели.

— О, боже... — Тя започна да хленчи, което вина ги караше Одри да поиска да я разтърси. — ... Помисли за всички благодарствени текстове, които ще трябва да напиша!... Погледни всички тези хубави подаръци! Бъди признателна, не се оплаквай. — Одри беше повече майка, отколкото по-голяма сестра на Анабел. В продължение на четиринадесет години тя получаваше цялото внимание на Одри в много по-голяма степен, отколкото би могла да получи от собствената си майка. Одри даже беше избрала близкия колеж, за да не се откъсва много от сестра си, която не се записа повече в колеж след този на госпожица Хамлин. Но никой не очакваше това от нея, тъй като всички твърдяха, че Одри имаше ум, а Анабел красотата.

— Наистина ли трябва да слизам днес в града? — Тя погледна умолително Одри, която я заведе на горния етаж, накара я да се облече и да седне да напише половин дузина благодарствени бележки, докато самата тя се обличаше, и в десет и тридесет и двете бяха готови, когато шофьорът пристигна в тъмносиния Пакард, който дядо им бе предоставил за техните нужди. Беше прекрасен летен ден, първата седмица на юли, и небето беше синьо, както беше навремето в Хавай.

— Спомняш ли си за тогава, Ани? — Одри зададе въпроса си, докато се движеха към града, но хубавата блондинка в бяла ленена

рокля и голяма широкопола шапка само поклати глава. Всички спомени бяха избледнели още когато беше малко момиче. За разлика от снимките в толкова обичаните от баща им албуми. Те бяха единственото нещо от миналото, от което Одри не искаше да се отдели, докато Анабел не се вълнуваше чак толкова. Винаги ги беше намирала безинтересни, странни и ужасно чуждоземни и доста страшнички, тъкмо това, което особено много харесваше на Одри. В тях човек почти можеше да почувства аромата на далечните места, ако погледнеш снимките на планините в Китай и реките в Япония... хората, облечени в кимона, бутаци забавни малки колички, ловящи риба край поточетата и загледани в теб, като че ли готови да ти проговорят на техния език... Понякога като малко момиче Одри заспиваше с албумите в скута си и сънуваше, че се намира в едно от тези екзотични места... и сега собствените ѝ снимки улавяха нещо необичайно и екзотично, даже при най-обикновени условия.

— Од? — Анабел я гледаше втренчено, когато колата наближи магазина на Дж. Магриън. Одри трепна и ѝ се усмихна, беше дала свобода на фантазията си, което беше необичайно за нея. Винаги беше толкова заета и сега имаше да върши толкова много неща около сватбата на Ани. — Какво си мислеше точно сега?

— Не знам. — Одри отклони погледа си. Беше се замислила за една снимка на баща им в Китай отпреди двадесет години. Това беше снимка, която Одри винаги беше обичала по особен начин и на която баща ѝ яздеше малко магаре и се смееше.

— Изглеждаше толкова щастлива. — Анабел олицетворяваше самата невинност и Одри се усмихна и погледна навън от прозореца, а след това към сестра си.

— Трябва да съм мислила за теб... и за сватбата... — Тя последва Анабел вън от колата под любопитните погледи на неколцина пешеходци от тротоара. В онези дни рядко можеше да се види Пакард. Повечето хора, които притежаваха такива коли, трябваше да ги продадат. Анабел изглеждаше напълно погълната от мислите си при влизането им в магазина, а Одри я последва, изпитвайки внезапно странно чувство, все едно, че я бяха дръпнали назад от едно голямо разстояние, от фотографа, за когото се беше замислила в колата, към това ужасно светско самодоволно място, и този преход изглеждаше много необикновен, като симфония от френски парфюми, които се

носят във въздуха, а пред очите ѝ като че танцуваха шапки и копиринени блузи и ръкавици, всичките много хубави и много скъпи. И Одри изведнъж откри, че мисли за това, колко глупаво беше всичко, колко *безцелно*... колко неуместно. В живота съществуваха други неща, които бяха по-важни... други хора, които не можеха да си позволят храна и топли дрехи за децата си през зимата... имаше коптори и как и да е сглобени имитации на жилища из цялата страна, изпълнени с хора, които вече не притежаваха дом, и на този фон тя се разхождаше със сестричката си, заета с купуване на скъпи дрехи и на сватбена рокля, която струваше повече от едно образование, получено в колеж.

— Добре ли си? — Анабел я огледа за около минута в стаята, където пробваше роклята си. За миг ѝ се стори, че Одри беше променила цвета си до зелено и това беше точно така. Беше се почувствала почти болна поради контраста, който занимаваше мислите ѝ.

— Нищо ми няма. Просто тук е малко топло, това е всичко. — Две от продавачките се втурнаха да ѝ донесат чаша вода и докато стояха до чешмата, като едната наливаше, а другата държеше чашата, те си шепнеха онова, което всички мислеха.

— Горкичката... толкова ревнува сестра си, че чак позеленя... горкичката... тя е *старата мома*.

Одри не чу тези думи, но ги беше чувала достатъчно често. Вече беше свикнала с тях и никак не се тревожеше. Не се тревожеше, даже когато тази вечер седеше в техния салон и водеше разговор с Харкърт Уестърбрук Четвърти, очаквайки Анабел да слезе от горния етаж и дядо си да се върне от неговия клуб. Беше закъснял, нещо необичайно за него, бавеше се и Анабел, което в нейния случай трябваше да се очаква. Тя винаги закъсняваше, винаги се суетеше, освен в случаите, когато Одри спокойно се натоварваше с всичко вместо нея.

— Уредено ли е всичко във връзка с медения месец? — Изглеждаше, че нямаше за какво друго да разговаря с него, освен за сватбата. С всеки друг тя щеше да обсъжда демократическата номинация, но тя познаваше твърде добре възгледите на Харкърт по въпроса за женското участие в политически разговори с мъже или с когото и да е. В един момент Одри се опита да си спомни за какво са говорили, когато са ходили на танци. Може би за музиката, но пък дали

той не мислеше, че разговорите на такава тема са също *вулгарни*! Тази мисъл я накара да се засмее, но трябваше веднага да застане сериозна. Той описваше надълго и нашироко техните планове за медения месец. Щяха да вземат влака за Ню Йорк, после „*Le de France*“ за Хавър, после за Париж с влак и оттам за Кан за няколко дни, после италианската Ривиера, евентуално Рим, после Лондон и след това обратно с кораб и вкъщи. Имаха намерение да отсъстват два месеца и по всичко личеше, че ги очаква много приятно пътешествие, макар и не чак толкова хубаво, колкото ако беше го планирала Одри.

Тя би пътувала до Венеция, а оттам би взела Ориент Експреса до Истанбул... Тази мисъл накара очите ѝ да затанцуват, но гласът на Харкърт продължаваше да се лее напевно. Говореше за някакъв негов братовчед в Лондон, който бил обещал да му уреди аудиенция с краля. Одри се преструваше, че е страшно силно впечатлена, когато дядо ѝ се появи и удостои със свиреп поглед Харкърт. Канеше се да спомене, че никой не го е предупредил, че ще имат гости, когато Одри го приближи, стисна ръката му и го поведе към Харкърт с приятна усмивка.

— Спомняш ли си, че ти бях казала, че Харкърт ще дойде тази вечер?

За момент той я погледна недоброжелателно със свити очи, а след това доста неясно си спомни за нещо, което *може* би му беше споменала сутринта.

— Кога беше това, преди или след всички тези дяволски глупави забележки относно Рузвелт? — Изглеждаше силно отегчен, но не и съвсем разстроен и тя се засмя, когато забеляза, че Харкърт е напълно объркан.

— Лоша работа, нали, сър?

— Няма значение. Хувър ще спечели пак.

— Надявам се. — Още един ревностен републиканец и Одри изглеждаше отегчена и от двамата.

— Ако спечели, ще разсипе тази страна завинаги.

— Не започвай пак с твоите теории! — Той изръмжа високо, но в същия миг загуби аудиторията си, тъй като на сцената се появи Анабел, облечена в рокля от бледосиня коприна, напомняше образ от картина. Тя беше абсолютно изящна с големите си сини очи, нежни черти и ореол от руса коса. Както можеше лесно да се разбере,

Харкърт изглеждаше напълно поразен и погледът му не се откъсваше от нея. Той го отклони за момент, колкото да погледне неодобрително Одри, докато влизаха в трапезарията.

— Надявам се, че казаното за Рузвелт не беше сериозно.

— *Беше* и още как. Тази е най-лошата година за страната и за това трябва да благодарим на Хувър. — Тя говореше спокойно и със сигурност, която трудно можеше да ѝ се отрече, но Анабел я погледна умолително в момента, в който хвана Харкърт под ръка.

— Довечера няма да говорите за политика, нали? — Големите сини очи излъчваха доверие и бяха почти като детски.

Харкърт я потупа по ръката.

— Разбира се, че няма.

Одри се засмя, а в очите на дядо ѝ също се появи малка светлинка.

Тя изгаряше от нетърпение да научи какво се е говорило в неговия клуб, въпреки че повечето от хората там бяха републиканци, разбира се, но тя винаги беше с мнението, че мъжките разговори са много *по-интересни*, отколкото женските. Винаги го беше мислила. Освен за хора като Харкърт, които отказваха категорично да обсъждат сериозни теми с жени. Намираще, че е изтощително да бърби и да се усмихва, което Анабел прави през цялата вечер. И Одри беше изтощена, когато той излезе.

Анабел се носеше щастлива нагоре по стълбите като малък ангел, а Одри се движеше по-бавно, хванала дядо си под ръка, като му даваше време да се изкачва с помощта на бастуна си. Както винаги, той изглеждаше много привлекателен и изпълнен с достойнство. Почти ѝ се искаше някой ден да успее да намери мъж като него. От ранните му снимки знаеше, че е имал елегантност и стил, а освен това той беше със светъл ум и твърди убеждения. Би могла да живее лесно с човек като него. И ако не лесно, то поне щастливо.

Одри и възрастният джентълмен бяха сами в хола. Тя беше висока почти колкото него, но макар и прегърбен от годините, той се изправяше с половин глава над нея.

— Не те измъчва нищо, Одри, нали? — Беше забавно, че можеше да зададе такъв въпрос, а гласът му по изключение прозвуча нежно. Грубостта и сърдитата рязкост бяха изчезнали. Искаше му се да разбере какво се крие в сърцето ѝ. Искаше да бъде сигурен заради

собственото си душевно спокойствие, че тя няма резерви относно Харкърт.

— Да ме измъчва за какво, дядо? — Не беше го наричала така от детските си години, но сега изрече без затруднение това обръщение.

— Имам предвид... младия Уестърбрук. Можеше да бъде *твой*. — Говореше тихо, като се страхуваше, че някой би могъл да го чуе. — Най-напред той попадна на теб. А ти си и по-голяма от нея... от теб ще излезе един ден по-добра съпруга... не че тя е лошо момиче... просто е млада... — Той не можеше да я разбере.

Одри му се усмихна нежно, трогната от загрижеността му.

— Още не съм готова за брак. А освен всичко, той не е подходящ за мен. — Тя погледна дядо си усмихната.

— А защо не си *готова* още? — Той се облегна тежко на бастуна си, докато двамата стояха в тъмния хол един срещу друг. Беше уморен, но този разговор беше важен за него и тя въздъхна, като мислеше за въпроса му.

— Не знам... но знам, че има други неща, които трябва да направя по-напред. — Но как можеше да му обясни? Искаше ѝ се да пътува... и да прави снимки... да прави чудни албуми... като тези на баща ѝ...

— Като например? — Изглеждаше, че думите ѝ го заинтересуваха силно. Накараха го да чуе звъна на далечни камбани... Това му беше струвало загубата на сина му... — Нямах никаква глупост в главата си, нали?

— Не, дядо. — Ако не друго, поне искаше да го успокои. Дължеше му го. А и след всичко той беше един стар човек. — Даже не знам какво искам. Но знам, че не е Харкърт Уестърбрук. За това съм абсолютно сигурна.

Той кимна с глава удовлетворен и се загледа дълбоко в очите ѝ.

— Тогава всичко е наред.

Ами ако не беше? Ако той ѝ трябваше?

Тя продължаваше да си задава въпроси и когато го целуна за лека нощ, след което се обърна, чувайки миг по-късно шума от затварянето на вратата му. Тя стоеше вън от стаята си и размишляваше върху това, което беше казала. Даже не беше сигурна защо беше говорила така, но знаеше, че е казала истината... имаше нещо, което ѝ се искаше да направи... нещо... места, които трябваше да посети... хора, които

трябваше да види... и планини, и реки... и аромати... и парфюми... и екзотични храни... Беше й ясно, когато затвори тихо вратата си, че никога не би могла да живее заедно с Харкърт или може би с когото и да било. Съществуваше нещо много по-велико, с което непременно трябваше да нахрани душата си, и може би в някой недалечен ден щеше да тръгне... по стъпките на баща си и ще снима в движение... и ще се хвърли в същите тайнствени скитания и вълшебни влакове, в нещо като екскурзия назад във времето, в албумите... *с него.*

2.

Сутринта на двадесет и първи юли Одри стоеше в предния салон на долния етаж, поглеждаше си часовника и почти инстинктивно очакваше да чуе ударите на големия часовник в трапезарията, които да съобщят точния час. Колата беше готова навън и тя предполагаше, че гостите вече ги очакват в църквата. Дядо ѝ потропваше с бастуна си до нея и тя можеше да почувства как слугите надничат към тях от всички посоки на къщата, нетърпеливи да видят появата на Анабел, която трябваше да слезе по стълбите. И това очакване си струваше, както стана ясно, когато тя се спусна плавно надолу, подобна на видение в бял облак. Приличаше на приказна принцеса или много млада кралица, тъй като малките ѝ крака, обути в пантофки от кремав сатен, почти не докосваха земята, косата ѝ беше като изпледено злато в короната от старинна дантела и малки перли, крехката ѝ талия бе като че изваяна от нежна слонова кост, а очите ѝ излъчваха жива радост. Тя беше най-хубавото момиче, което Одри беше виждала някога и докато я наблюдаваше, се усмихваше с топло чувство.

— Изглеждаш чудесно, Ани! — Думите бяха твърде прости, но Одри не можеше да се досети за други. Оказа се, че безкрайните проби си струваха неприятностите. Роклята ѝ подходеше идеално.

Одри носеше коприна с цвят на праскова и старинна бежова дантела, а шаферките бяха в същите цветове, но в по-блед нюанс. Одри изглеждаше необичайно красива в тези топли цветове с нейната тъмночервеникава коса. Тя караше да изпъкне кремавият цвят на кожата ѝ и когато Анабел отвърна на усмивката на сестра си, сините ѝ очи затанцуваха.

— Знаеш ли, ти си прекрасна, Од... — Тя никога не мислеше за нея по този начин, но беше... тя наистина беше. Тези думи я изненадаха силно. Рядко се случваше да мисли сериозно за Одри. Тя винаги присъстваше и сега, и в миналото.

Одри я погледна щастлива, доволна от резултата на неколкомесечния си труд, от всичките тези години на любов. Анабел

беше израснала и постигнала образа, който трябваше да има, и сега ѝ предстоеше да бъде съпруга на Харкърт и да прекара щастливо живота си в Бърлингем. За това беше подходяща и това искаше да направи. Щеше да бъде хубава малка съпруга и сега щеше да се уреди... *уреди*... Думата прозвуча като ехо в главата на Одри и тя почувства тръпка студ. Винаги беше мразила тази дума... *уреди*. За нея това беше равно на смърт.

— Щастлива ли си, Ани? — Тя се загледа в очите на сестра си. От толкова години вече се грижеше за нея... грижеше се да излиза топло облечена... да има до себе си любимата кукла, когато си лягаше вечер... и да няма кошмари... да не е никога сама... приятелите ѝ да бъдат винаги мили и любезни с нея... да ходи на предпочитаното от нея училище... По този въпрос Одри беше водила истински войни с дядо си. Не беше искала да бъде в пансиона на Кетрин Брансън на другия бряг на залива, беше искала да ходи в училището на мис Хамлин и тя беше... Одри се беше погрижила за всичко, за всичко до ден-дневен, за последната подробност от великолепната рокля. И сега искаше тя да бъде щастлива. Винаги ѝ го беше пожелавала... прекалено много, може би... беше я разглеждала за всичките тези години, може би повече, отколкото щяха да я разглеждат мама и татко, но тя винаги беше такова малко момиченце. И продължаваше да е, даже сега. Одри внимателно оглеждаше лицето ѝ, като искаше да бъде сигурна, че Ани е убедена, че постъпва правилно. — Обичаш го, нали?

Смехът на Анабел прокъртя като малка сребърна камбанка в предния салон, където тя стоеше, забулена в белия си воал, и се оглеждаше в окаченото там голямо огледало. Беше очарована от гледката... Не беше виждала нищо по-хубаво от роклята си и сега, когато отговори на сестра си, гласът ѝ прозвуча неопределено.

— Разбира се, че го обичам, Од... повече от всичко...

— Сигурна ли си? — За Одри това беше такава огромна стъпка и това беше точно така, но Ани даже не изглеждаше уплашена, а само развълнувана.

— Хмм?... — Тя си оправяше воала, а през това време дядо ѝ се движеше надолу по стълбите на път за колата, подпрян върху ръката на икономката.

— Ани?... — Докато я гледаше, Одри почувства нервен спазъм в стомаха си. Ами ако... ако не постъпваше *правилно*! Беше ли тя самата

подтикнала Анабел към тази стъпка? Или някой друг с настояването, че това е подходящата партия за нея? И какво значение имаше това? Тя самата не би могла да се повлияе от такова нещо, но Анабел...

Анабел се обърна към нея с ослепителна усмивка и за миг Одри почувства облекчение.

— Много се безпокоиш, Од... това е най-щастливият ден в живота ми. — За кратко погледите им се срещнаха и се задържаха. Наистина изглеждаше щастлива, Одри трябваше да го признае.

Но дали *достатъчно* щастлива? И тогава изведнъж тя се усмихна. Анабел имаше право. Наистина се безпокоеше много. Може би само изглеждаше, че тази стъпка е невероятно голяма. Чудеше се защо Анабел не беше уплашена, но беше ясно, че не е, когато тя протегна ръка и улови ръката на сестра си в своята, стегната в кремавата ръкавица от ярешка кожа. И сега вече погледът ѝ беше сериозен.

— Ще ми липсваш, Од... — Одри също беше мислила за това. Отсъствието ѝ щеше да бъде толкова *странно*. Цели четиринадесет години се беше грижила за нея като за собствено дете, а сега щеше да замине. Чувстваше се повече като майка на младоженката, отколкото шаферка, когато двете се застояха в продължение на един последен момент в предния салон. Отвън се чуваше шумът от колата.

— Разбираш, че Бърлинггейм не е много далеч. — Но все пак очите ѝ се напълниха със сълзи, когато тя протегна ръце и прегърна нежно Анабел, като внимаваше да не ѝ смачка воала. — Обичам те, Ани... Надявам се, че ще бъдеш щастлива с Харкърт.

Анабел само се усмихна още веднъж, отдръпна се и тръгна към предната врата, като прошепна над рамото си:

— Разбира се, че ще бъда.

Прозвуча клаксонът на ролс-ройса на дядо им, който кипеше от недоволство, докато Анабел нагласяваше в колата огромната си рокля. Тя ги покриваше всичките и едва ли оставаше достатъчно свободно място за тримата.

— Да не мислиш, че цял ден ще чакат в църквата? — Дядо ѝ почти изляя думите, като стискаше здраво бастуна в ръцете си. Но от погледа му личеше, че беше трогнат от крайно привлекателния ѝ вид. Тя му напомняше твърде много за една булка, която беше видял преди двадесет и шест години. Беше даже по-хубава от това дете...

момичето, което се беше омъжило за сина му Роулънд... беше странно колко много Анабел прилича на нея.

Като стоеше в църквата до Одри и следеше как Анабел се врича и отправя щастлив поглед към Харкърт, той имаше чувството, че е пропътувал огромно разстояние назад във времето. Одри следеше церемонията и по лицето ѝ бавно се стичаха сълзи. Почувства, че очите ѝ отново се замрежват, когато дядо ѝ поведе Анабел в бавен грациозен валс малко по-късно. Беше трудно човек да си спомни, че той нормално се движеше с бастун и изглеждаше да е забравил и това, когато я водеше елегантно, и накрая я остави при съпруга ѝ. За момент изглеждаше като *загубен*, но само за момент, а след това се отдалечи бавно, придобил изведнъж много старчески вид.

Одри докосна рамото му.

— Може ли този танц да е за мен, господин Дрискол? — Одри изглеждаше висока почти колкото него, когато очите им се срещнаха, и той се усмихна. В разменените погледи явно личеше взаимната обич. Този ден съдържаше някаква горчивина, като че ли изчезването на Анабел ги обвързваше още по-силно един към друг, и те съзнаваха това.

След няколко завъртвания на дансинга тя го придружи до едно кресло, без да му дава възможност да се чувства стар и болен. Каза му, че ѝ се налага да се погрижи за някои неща и както обикновено, се справи отлично. Всички коментираха и казваха колко е хубав приемът и когато най-после Анабел беше излязла под истински душ от розови листенца и ориз, в бял вълнен костюм, Одри изглеждаше много доволна. Ръкуваха се с останалите гости и тя се прибра вкъщи заедно с дядо си.

Като че ли бяха минали години след напускането на къщата тази сутрин, и когато седяха пред камината в библиотеката, Одри се чувстваше изтощена. Гъстата мъгла се стелеше неумолимо и те се вслушваха в далечните сирени, които се чуват при мъгла.

— Беше хубаво, нали, дядо? — Тя с голям труд успя да задържи прозявката си, докато отпиваше от малката чаша с шери, която той ѝ беше налял. Останалите гости бяха консумирали гигантски количества шампанско от личните му запаси, които бяха дискретно отнесени в хотела, но тя всъщност беше пила много малко и сега шерито я отпусна. Вглеждаше се втренчено в пространството и си мислеше за

сватбата на сестра си... малкото момиченце, за което беше полагала грижи през всичките тези години, което сега изведнъж си беше отишло. Тази вечер тя и Харкърт щяха да бъдат в един апартамент в „Марк Хопкинз“, а сутринта им предстоеше да вземат влака за Ню Йорк, където щяха да се качат на „Ile de France“ на път за Европа.

Одри беше обещала да ги изпрати на гарата и като мислеше за това, изпитваше остро чувство на завист, не за това, което щяха да споделят един с друг, а за пътешествието, което щяха да предприемат. Тя самата не би запланувала такъв маршрут, но изведнъж разбра, че им завижда за бягството. И с чувство на внезапно осъзната вина, тя отпрати бърз поглед към дядо си, като че ли поради страх, че той би могъл да отгатне мислите ѝ. Нетърпеливото желание за измъкване изглеждаше непочтено, но имаше случаи, когато желанието ѝ да види нещо ново я завладяваше неотразимо. Имаше случаи, когато изпълнените с мечти нощи, прекарани в прелистване на страниците на албумите на баща ѝ, не бяха достатъчни... тя искаше още... искаше да бъде някой от хората на снимките от тези вехнещи страници.

— Някой ден наскоро трябва да предприемем заедно едно пътуване. — Думите изскочиха от нея, преди да успее да ги задържи и дядо ѝ я погледна сепнат.

— *Пътуване? Къде?* — Бяха мислили да посетят езерото Тахоу през август. Винаги правеха така. Но в миг той беше обхванат от подозрението, че тя мисли за нещо повече, и нещо от начина, по който се изрази, му напомни прекалено силно за Роулънд.

— До Европа, може би, както през двадесет и пета... или до Хавай... — *И Ориента оттам*, ѝ се поиска да добави, но не се осмели.

— За какво ни е това? — Обзе го досада, но всъщност той изпитваше *страх*. Не обръщаше голямо внимание на загубата на Анабел, но мисълта, че би могъл да остане без Одри, го ужасяваше. Без нея животът нямаше да бъде същият, нямаше да бъде същият без компетентното ѝ ръководство, острия ум, начина по който тя схващаше нещата, и чудните битки, в които бяха участвали от вече почти две десетилетия. — Много съм стар, за да обиколя половината свят.

— Тогава нека отидем в Ню Йорк. — Лицето ѝ светна и за момент той почти изпита съжаление към нея. Не бяха много нещата, които тя можеше да върши на своя глава, и много от момичетата, с

които беше ходила на училище, бяха отдавна омъжени. Повечето от тях имаха по две-три деца вече и съпрузи, които можеха да ги заведат където си поискат. Одри все още чакаше зад кулисите някакъв мъж, който, както вече изглеждаше, никога няма да се появи, и по някакъв особен начин Едуърд Дрискол се чувстваше виновен. Нямахше нищо чудно в това, че не беше намерила мъж. Беше прекалено много заета с къщата и със сестра си. Но сега поне нея вече я нямаше. Като гледаше приятното лице на Одри, копринената шапка, вече захвърлена настрана, и гъстата ѝ с цвят на бренди коса, която се спускаше върху раменете ѝ, той не изпита никакво съжаление. Беше дяволски симпатично момиче... чудно привлекателна жена, добави си той наум. — Че какво, защо пък не! — Тя го гледаше в очакване. Той беше забравил какво му беше казано, но тя явно изискваше отговор.

— Защо не какво? — Той изглеждаше еднакво объркан и ядосан и Одри разбра, че е уморен след дългия ден и че вероятно е пил малко повече шампанско, не че това би му навредило особено, а и сега пиеше коняк. Но съвсем не беше пьян и тя го гледаше с надежда.

— Защо да не отидем в Ню Йорк, дядо! Можем да отидем през септември, когато се върнем от езерото.

— За какво ни е? — Но той знаеше за какво. Някога е бил млад... имал е жена... но тя не беше чак толкова по скитането. Тази болест беше вселена в Роулънд, единствения им син, и един Бог знаеше откъде му беше дошъл този глад за пътуване и приключения. Вероятно той се съдържаше и в кръвта на Одри, си мислеше тъжно Едуърд Дрискол, но това нещо беше убило сина му и той искаше да предпази Одри. — Ню Йорк е страшно нездравословно място, прекалено пренаселено и е много далече. Ще се почувстваш по-добре, когато отидеш на езерото, Одри. Винаги е така. — Едуърд Дрискол погледна часовника си и се изправи с едва забележимо потреперване на коленете си. Денят за него не беше лек, макар че той едва ли беше готов да го признае. — Лягам си и е най-добре и ти да направиш същото, скъпа. Имаше дълъг ден с тази сватба. — Той я потупа по рамото, докато се движеше нагоре по стълбите, което беше необичаен жест за него.

Тази нощ той стоя прав до прозореца на спалнята си, като наблюдаваше светлината в нейните прозорци и се мъчеше да разбере какво прави тя и какво мисли. Би трепнал, ако я беше видял седнала пред тоалетната си масичка, загледана в пространството с перлите в

ръка, замислена за пътуването, което искаше да предприеме и което включваше половин обиколка на света, и за снимките, които копнееше да направи.

Дядо ѝ, тази къща, сестра ѝ, сватбата, всичко беше забравено, докато Одри седеше и мечтаеше, и тогава, най-после, тя се отърси от мислите си, за да се върне в настоящето, стана, протегна се и се отправи в тоалетната стая, за да се съблече. Само няколко минути покъсно се плъзна между хладните чаршафи и затвори очи в усилие да не мисли за всичко онова, което трябваше да върши на следващия ден.

Беше обещала да се погрижи за всичко, отнасящо се до Анабел по време на отсъствието ѝ... да наглежда новата къща... бояджиите... мебелите, които трябваше да пристигнат... сватбените подаръци, за които трябваше да се намери място... Както винаги, тя щеше да свърши всичко това... както винаги... вярната Одри... Унесе се в сън, като мислеше за Анабел и Харкърт... и за една къща на тропичен остров, когато дядо ѝ ѝ извика от далече: *Върни се... върни се!* Но тя отказа да се подчини.

3.

Типично за нея, въпреки прекараните три седмици край езерото Тахоу в лятната къща на Дрискол, Одри успя да приведе в ред всичко необходимо за Анабел и Харкърт до завръщането им в края на септември. В кокетната каменна къщичка, която Харкърт беше купил, имаше не голяма, но достатъчна прислуга. Стаите бяха боядисани в цветове, избрани от Анабел, мебелите бяха на мястото си, даже колата им беше минала ремонт и Одри се беше погрижила лично да бъде припалвана редовно, за да не би акумулаторът да се разреди, докато ги няма.

— Сестра ти положително знае как се върти къща, нали? — отбеляза Харкърт по време на закуската след първата им нощ след завръщането и Анабел му се усмихна. Беше щастлива от това, че е доволен. Беше се страхувала, че ще ѝ се сърди за това, че е предоставила всичко на Одри, но тя се бе справила с всичко толкова добре, защо да не ѝ гласува доверие? Харкърт изглежда беше на същото мнение.

Все пак точно в този момент на „Калифорния стрийт“ никой не възхваляваше домакинските ѝ умения. Дядо ѝ беснееше поради това, че яйцата са прекалено твърди и че чайт му не се приготвя както трябва и на всичко отгоре за това, че от седмици не е имал прилична закуска. И гласът му гърмеше. Имаха нова готвачка и той вадеше душата на Одри за това, че готвачката не е добра като предишната.

— Не можеш ли да намериш една прилична готвачка за тази къща? Трябва ли до края на дните си да ям такава храна или може би се опитваш да ме убиеш!

Одри успя да не се усмихне при тази тирада, той повтаряше едно и също нещо дни наред и тя вече търсеше някоя друга, с която да замени крайно неудобната му нова готвачка. Беше свикнала с това и тази сутрин вниманието ѝ беше много повече привлечено от това, което беше чела във вестниците. Средното седмично възнаграждение беше слязло до седемнадесет долара от двадесет и осем долара

отпреди само три години и навсякъде имаше опашки за хляб. Около пет хиляди банки бяха фалирали, повече от осемдесет хиляди бизнеса бяха гръмнали, а толкова много хора бяха извършили самоубийство. Състоянието на нацията ставаше все по-бедствено. А статистиката в сутрешния вестник беше ужасяваща. Брутният национален продукт беше паднал до средата на нивото си отпреди три години. Ситуацията беше действително невъзможна и тя пиеше кафето си с намръщено чело.

— Не знам как можеш да продължаваш да игнорираш това, което става, дядо. — Тя го наричаше по този начин, само когато му се ядосваше, а сега тя беше сърдита заради съдбата на страната и неговата непрекъсната подкрепа за Хърбърт Хувър.

— Ако употребяваш повече време, като обръщаш внимание на нещата, които стават в тази къща, и по-малко време на това, което става в света, щяхме да имаме по-добра готвачка, а аз щях да имам прилична закуска.

— Повечето хора *въобще* не закусват. Замислял ли си се върху това? — Той знаеше, че тя е изпаднала в едно от състоянията си на бяс. Но не обръщаше внимание. Тайно им се радваше. — Цялата страна се е запътила към ада.

— От години, Одри. Това не е новост. И не се отнася изключително за нашата страна. — Заби пръст във вестника. — Тука пише, че Германия гъмжи от безработни, Англия също. И при тях е същото. Така че какво? Нима искаш да седя вкъщи и да плача за това?

Това беше отчайващо, човек не можеше да направи нищо.

— Поне би могъл да гласуваш интелигентно.

— Не ми харесва това, което наричаш *интелигентност*.

Той ѝ отправи зъл поглед, но направо беснееше, когато се появиха изборните резултати и се оказа, че Рузвелт е победил Хувър, като е получил шестдесет процента от гласовете. Одри беше зарадвана и сега помежду им избухна луд скандал.

Скандалът все още бушуваше, когато Анабел и Харкърт дойдоха за вечеря, а след това си тръгнаха рано. Тя каза, че политическите им разговори ѝ причиняват главоболие, но все пак успя да сподели тайната си с Одри. Очакваше бебе през май и Одри посрещна новината с радост. Щеше да става леля. Тази мисъл я забавляваше, докато съпровождаше дядо си до горния етаж, който продължаваше да

мърмори за поражението на Хувър. Но сега тя не го слушаше, мислеше за Анабел и бебето ѝ. Ани щеше да бъде на двадесет и една, когато се родеше бебето... двадесет и една... и беше постигнала всичко, което искаше. А Одри беше на двадесет и пет и не беше я докарала доникъде.

С настъпването на дъждовния сезон това започна да я потиска и даже книгите, които четеше, ѝ изглеждаха мрачни. Но с напредването на бременността на Анабел тя беше толкова много заета, че нямаше време да бъде тъжна. Имаше толкова много неща да се правят, да се купуват бебешки дрехи, да се обзаведе детска стая, да се наеме бавачка, а Ани беше твърде уморена, за да свърши нещо сама. Както обикновено, Одри се зае с всичко вместо нея.

Бебето се роди непосредствено след осемдесет и първия рожден ден на дядото, голямо здраво дете, което едва ли беше създавало особени неприятности на майка си. Одри ги видя първа, след Харкърт, разбира се, и се погрижи всичко в къщата да бъде изрядно, преди пристигането на Ани и бебето от болницата след две седмици.

Одри стоеше в детската стая и сгъваше малка купчина от сини одеяла и оглеждаше набързо подробностите от новия свят на малкия Уинстън, когато на вратата се появи Харкърт.

— Помислих си, че ще те намеря тук. — Погледът му се забиваше в очите ѝ, като че ли имаше да ѝ каже нещо, и Одри се обърна изненадана. Рядко имаха какво да си кажат. Обикновено Одри си имаше работа със сестра си. — Никога ли не ти омръзва да правиш всичко *вместо* нея?

Той влезе бавно в стаята и Одри остави малката купчина от сини одеяла, поклати глава и се усмихна.

— Всъщност не. Правя това от дълго време.

— И имаш намерение да продължаваш да го правиш вечно? — Въпросът изглеждаше странен, имаше и нещо странно в гласа му, когато той пристъпи към нея и тя за миг помисли дали не е пил.

— Никога не съм се замисляла много върху това. Приятно ми е да се грижа за Ани.

— О? — Той повдигна едната си вежда и застана така близо до нея в слънчевата малка детска стая, че Одри почувства дъха му върху лицето си, и в този момент неочаквано той протегна ръце и я докосна. Ръката му се застоя леко върху бузата ѝ, а единият му пръст лениво

пропълзя до устните ѝ, след което се опита да я придърпа към себе си. За миг, шокирана от действията му, тя не се противи. След това рязко се отдръпна, избягвайки устните му, които засегнаха копринената ѝ коса. Той обхвана талията ѝ с двете си силни ръце, докато тя се опитваше да избяга от него.

— Харкърт, престани!

— Не бъди такава светица... За бога, ти си на двадесет и шест, мислиш ли цял живот да я караш все *така*? — Беше много грубо и думите му я нараниха повече от ръцете му, когато той дръпна косата ѝ и наклони лицето ѝ срещу своето, за да може да я целуне. Той си даваше вид, че не разбира протестите ѝ, затова тя го отблъсна по-силно, обзета от силен гняв.

— Харкърт, по дяволите, престани! — Изтръгна се от ръцете му, останала без дъх, и инстинктивно тръгна към другата страна на стаята, като по този начин бебешката кошарка остана помежду им. — Да не си полудял?

— Лудост ли е да те желая? Можех да се оженя за теб, знаеш това.

И сега той мислеше, че вероятно е *трябвало*, независимо от това, колко труден беше характерът ѝ с проклетите ѝ политически идеи и всички книги, които четеше, и с нейното свръх образование. Би ѝ дал нещо друго, за което да мисли. Поне тя имаше повече дух, отколкото жена му. Вече се беше уморил от безпомощността на Анабел и непрекъснатото ѝ детинско хленчене. Това, което Харкърт искаше, беше жена. *Истинска*. Като Одри.

— Изглеждаш ми малко объркан. — Сега Одри го пронизваше с погледа си. — Ти си женен за *сестра ми* и никога не си можел да се ожениш за *мен*.

— А защо не? Мислиш, че си прекалено добра за такъв като мене, госпожице Превъзходство и Могъщество? Много умна? — Той се ядоса при тази мисъл. Истината беше, че тя беше по-умна от повече от хората, които познаваше, жени или мъже, но това не му се нравеше. — Ти си едно палаво малко създание, което очаква подходящ мъж, и ти много сгреши, като ме отхвърли, Одри Дрискол.

— Може и да е така. — Тя потисна усмивката си. В действителност той беше смешен и във от всяко съмнение *безопасен*. Стана ѝ мъчно за Ани, която трябваше да живее с него, и изведнъж се

запита дали в последно време не беше нападал всички техни приятелки. Надяваше се, че не, защото иначе това щеше да се разчуе. — Но във всеки случай, Харкърт, сега ти си женен за Анабел и имаш прекрасен син. Настоявам да се държиш като глава на семейство, а не като проклет глупак или донжуан.

Очите му излъчваха гневни пламъци, както беше застанал от другата страна на кошарката. Хвана я грубо за рамото.

— Ти си проклета глупачка... — Но продължи с много спокоен глас: — Знаеш ли, че сме сами в къщата, Одри? Няма нито един човек от прислугата.

За миг тя почувства как трепет на страх полази по гръбначния ѝ стълб. Но не можеше да си *позволи* да се страхува от него. Той беше един проклет глупак и разглезено момче и нямаше да ѝ направи нищо лошо, за което да съжалява. Тя нямаше да му позволи. И тя каза нещо в този смисъл в порой от думи, което го накара да отслаби хватката си, а тя оправи сакото на тъмносиния си костюм и вдигна чантата и ръкавиците си от масичката, където ги бе оставила.

— Никога не прави това пак, Харкърт. На никого. И решително не на мен. — Тя го погледна с присвити очи. — Защото ако го направиш, ще прибера жена ти и сина ти в къщата си и ще ги заключа така добре, че свят ще ти се завие. Ти не ги заслужаваш с това поведение. Побързай да се опомниш. — Тя изглеждаше страшна, както беше застанала на вратата, все още изпълнена с див гняв заради глупавата му постъпка.

Той я гледаше с празен поглед и сега тя забеляза, че е леко пиян. *Недостатъчно* пиян, за да бъде извинено грубиянското му държане.

— Тя не може да обича никого. — Истината беше, че той не знаеше дали сам беше способен на това, но беше почувствал инстинктивно, че тази жена можеше, че в нея имаше нещо скрито, и то повече, отколкото някой някога щеше да измери, и то беше прахосано, заключено и вероятно щеше да си остане така завинаги. — Тя е разглезена и егоистка, и безпомощна, и ти го знаеш. Ти си *виновна* за това, че цял живот си я третираше като бебе.

Одри поклати глава, лоялна докрай.

— Може би, ако бъдеш по-мил с нея, тя ще съумее да порасне.

Той вдигна рамене, облегна се на масата и се загледа в Одри, като се чудеше дали тя ще каже на жена му за постъпката му. Даже не беше

много сигурен дали това въобще го интересува. Някой щеше рано или късно да ѝ каже, тъй като не му беше за първи път. От доста дълго време играеше тази игра. От месеци вече беше уморен от Ани. Тя не правеше нищо друго, освен да говори за бебето. Даже се премести в собствената си спалня, за да *закриля* бебето... може би сега нещата щяха да се променят... но той се беше научил през последните няколко месеца да харесва разнообразието. Интригата на малките приключения с техните приятелки или със съпругите на приятелите му правеше живота по-интересен.

Той погледна Одри и се досети за нещо, което знаеше, че Одри не би искала да чуе.

— Знаеш ли защо е като дете, Од? Защото *ти* си я направила такава. Винаги си правила всичко вместо нея. Всичко. И продължаваш. Тя не може даже да си издуха сама носа. Само чака някой да прави всичко вместо нея. Исканепрекъснато да се грижат за нея, защото ти си се грижела за нея през целия ѝ живот, и сега тя очаква да поема щафетата след теб, а това не е по силите на никого. Ти даже не си човешко същество. Ти си някаква машина, която управлява домакинства и наема прислуга. — Думите му бяха нелюбезни, но част от казаното отговаряше на истината. Беше бавила Анабел като бебе след смъртта на родителите им и може би беше направила прекалено много за нея. Самата тя често се тревожеше за това. Но какво е трябвало да направи? Да я остави да се оправя сама? Тя не би могла да... бедното безпомощно малко създание...

Очите на Одри се изпълниха със сълзи при тази мисъл, а споменът за това, как Анабел беше плакала при смъртта на родителите им, когато беше на седем години, продължаваше да я измъчва... Беше толкова страшно и за двете...

— Беше много малка, когато умря майка ни. — Одри изправи тялото си и се опита да задържи сълзите си, като че ли сега можеше да оправдае пред него действията си, като че ли това ѝ се *налагаше*, но ами ако той имаше право? Ами ако беше осакатила Ани за цял живот? Беше нарекъл Одри машина... машина за наемане на прислуга... Така ли беше? Наистина ли нямаше в нея нещо *човешко*? По такъв начин ли я виждаха другите хора?

В мъката си тя мигновено забрави колко по-различно беше виждала собствените си моменти. Колко човечна и желана. Думата

машина я нарани дълбоко.

— Майка ти не е жива от повече от четиринадесет години и ти все още изпълняваш всичките ѝ функции. Погледни се! — Той посочи с ръка грижливо подредените одеяла, терлички и дрешки. — Все още продължаваш с това, Од. Тя не прави нищо за мен или за себе си, нито даже за бебето си. Ти си тази, която се натоварва с всичко. Можех да се ожена за теб. — Той отново я погледна похотливо и тя бързо се отдалечи, преди той да може да я приближи. Нямаше намерение да се боричка отново с него, нито пък имаше желание да му отговаря, и затова побягна надолу по стълбите към входната врата.

Той извика след нея, но остана на площадката, откъдето продължаваше да я гледа, докато тя отваряше вратата.

— Някой ден ще дойдеш на себе си, Одри! Един ден ще ти омръзне да ѝ бъдеш майка и от грижите за дядо си, и от грижите за всички къщи, освен твоята собствена, и когато това стане, обади ми се. Аз ще чакам.

Отговор на думите му беше тръшването на вратата зад нея. Тя пробяга цялото разстояние до колата си, в гърлото ѝ напираше вопъл, който експлодира, когато тя подкара колата и тръгна към Ел Камино Реал.

Но ако той беше прав? Ами ако целият ѝ живот се състоеше само от това? Да се грижи вечно за дядо си и Анабел... Беше на двадесет и шест години, лишена от истински личен живот. Но тя не обръщаше чак толкова внимание на това. Винаги е била толкова заета... И сега, когато си спомни отново за думите му, я обхвана разяждащо отчаяние... Беше заета с наемане на прислуга... и с нагъване на бебешките одеяла за някой друг... нямаше истински личен живот. Нямаше даже време да прави снимки тези дни. Не беше се докосвала до камерата си от месеци и всичките ѝ някогашни мечти за приключения и пътуване чакаха... но какво? Тя *самата* какво чакаше? Да умре дядо ѝ? Ами ако той живееше още петнадесет години или даже двадесет... Той би могъл да доживее до сто и една. Неговият дядо беше стигнал до сто и две, а родителите му бяха умрели след деветдесетте си години. Какво? На колко години щеше да бъде тя? Щеше да е над четиридесет и половината ѝ живот щеше да бъде погубен... Малкият Уинстън щеше да е пораснал... За първи път в живота си тя изведнъж почувства, че може би животът е преминал покрай нея и през целия път за вкъщи у

нея нарастваше паника, която за малко не избухна при влизането ѝ в предния салон, където намери дядо си, изпаднал в бяс, размахващ бастуна си срещу двете момичета и икономката.

Този следобед шофьорът беше ударил колата при вземането на един завой и дядо ѝ го беше уволнил незабавно, беше му наредил да излезе от колата и беше закарал ролса вкъщи сам. Той беше паркиран не съвсем прецизно пред къщата и дядото, зачервен и гневен, сега размахваше бастуна си срещу Одри.

— Какво ти е? Даже не можеш да ми наемеш приличен шофьор! — Шофьорът беше на служба при него от седем години и до този случай беше изключителен и дядо ѝ беше много доволен от него.

Одри ги изгледа с безумен поглед и като избухна в несвързани ридания, се изкачи по стълбите до стаята си, вземайки по две стъпала наведнъж и мислейки си, че Харкърт беше прав. Само за това я биваше... И още по-лошо, само на това обръщаха внимание, единствената светлина, в която я виждаха... Да наема и уволнява слуги и да управлява чужди къщи... Мечтите ѝ бяха напълно изоставени.

Тя лежеше на леглото си и плачеше, а малко по-късно, когато дядо ѝ почука на вратата ѝ, той беше безкрайно изумен. Никога не я бе виждал в такова състояние и се ужаси. Трябваше да ѝ се е случило нещо, и наистина се беше случило, но тя не беше в състояние да му обясни. Нямахме никакво намерение да издава Харкърт. И в действителност той не беше интересен. Важното беше начинът, по който тя се чувстваше, и просветлението, което я споходи съвсем неочаквано. И тя знаеше съвсем сигурно, че трябва да предприеме нещо сега. Преди да е станало фатално късно.

— Одри? Одри... Скъпа... — Дядо ѝ влезе предпазливо в стаята и тя се поизправи със зачервено и мокро от сълзи лице, приличаше на дете в измачкания си син костюм. Все още беше с обувки, както лежеше на леглото. — Мила, какво се е случило?... — Тя само поклати глава, като продължаваше да плаче и се мъчеше да се овладее. Как ще му каже? Как щеше да замине? Но знаеше, че това ѝ се налага. Не можеше да чака повече. Беше време да се махне от момичетата и икономката и от леко сварените яйца за закуска, ритуалите и Анабел, и даже новото ѝ бебе. Трябваше да избяга от тях всичките, преди да е закъсняла фатално.

— Дядо... — Погледът ѝ потърси неговия и от някакво потайно място в себе си тя почувства малък прилив на смелост. Той седна внимателно на ръба на леглото, предчувствайки, че това, което му предстоеше да чуе, е нещо необикновено и важно. Може би щеше да се омъжи, въпреки че той не виждаше как. Тя винаги беше вкъщи с него, освен в редките случаи, когато вечеряше с някои от приятелките си от колежа на Мис Хамлин или когато слизаше до Бърлингем при Харкърт и Анабел. — Дядо... — Тя почти се задави, докато говореше, но трябваше да каже, каквото трябва. Втурна се напред, страхувайки се от болката, която щеше да му причини. Но той беше надживял много други неща... загубата на сина си... на жена си преди това... — Дядо, аз *заминавам*.

Те се изгледаха продължително и в началото той като че ли не я разбра. След това заговори отмерено. Беше я разбрал. Беше имал съвсем същия разговор някога в миналото преди много дълго време в същата стая... с Роулънд...

— Къде заминаваш?

— Още не знам... Трябва да помисля. Но знам, че трябва да отида... в Европа... само за няколко месеца... — Гласът ѝ едва ли беше по-висок от шепот и за момент той затвори очи. За момент, просто така, си помисли, че думите ѝ ще го убият. Но той не можеше да позволи това... не можеше... Беше живял прекалено дълго и всички думи в последна сметка убиваха... нараняваха, докато повече не може да се издържи. Не си струваше човек да обича някого толкова, колкото той обичаше нея. Нямахте смисъл... Но той беше безпомощен и тогава, почти с вик на болка протегна ръка към нея и тя се сгуши в него. Задържа я здраво, като си пожелаваше да можеше да я задържи така завинаги. Но тя не по-малко отчаяно копнееше да го напусне.

— Много съжалявам, дядо... Знаем какво ти е. Но обещавам, че ще се върна... кълна се... Няма да бъде както с татко.

Знаеше какво мисли той. Две самотни сълзи се търкулнаха бавно по лицето му и той само кимна.

4.

Влакът за Чикаго тръгна от Оуклънд. Анабел, Харкърт и дядо ѝ бяха настояли да дойдат с нея на гарата. Тя беше решила да не лети със самолет, а да се наслади на всеки отделен момент от пътуването на Изток, като вземе влак. През целия път, когато се движеха с ферибота, пресичайки залива, Анабел не преставаше да говори и Харкърт постоянно поглеждаше многозначително Одри над главата ѝ, като че ли имаше намерение да я грабне в ръцете си и да я целуне за довиждане продължително и страстно пред жена си. Одри би се засмяла на начина, по който я гледаше, ако не беше тревогата ѝ за дядо ѝ, който от дни наред беше странно тих, а през последната сутрин въобще не говореше. Не беше произнесъл дори една дума, докато пиеше чая си, не се докосна до яйцето си, въпреки че Одри му беше намерила отлична нова готвачка, и даже не отвори вестника си. Очевидно сърцето му беше натежало и Одри се безпокоеше сериозно за него, докато затваряше последната от чантите си и оглеждаше за последен път стаята си. Ужасяваше я мисълта, че отпътуването ѝ можеше да ускори една сърдечна атака или че той просто можеше да загуби интерес към живота, което беше още по-лошо. Но за първи път в техния живот им се налагаше на всички да застанат на собствените си крака *без нея*. Само за няколко месеца... просто достатъчно дълго, за да може тя да види някаква малка част от света и да наруши скучния ритъм на съществуването си с малко движение. Хиляди пъти му беше обещавала, че ще се върне съвсем наскоро. Но по нищо не личеше, че той ѝ вярва.

— Ще съм си вкъщи до септември, най-вероятно, или октомври, най-най-късно, дядо... кълна се. — Той я поглеждаше тъжно и поклащаше глава, като твърдеше, че и преди е чувал тези думи, преди много време, и че Роулънд никога не се беше върнал от скитанията си... никога...

— Това е друго, дядо...

— Така ли? Защо? Какво ще те накара да се върнеш, Одри? Някакво чувство на дълг към мен? Какво ще те върне?

Той говореше с горчивина и все пак, когато най-накрая тя бе готова да се откаже, той не се съгласи с това. Знаеше колко важно беше за нея да замине и също така знаеше, че заради нея самата трябваше да я пусне, колкото и да беше това болезнено за него. И наистина беше болезнено. Изведнъж той се почувства много стар и като че ли нещо, което беше потискал мълчаливо в продължение на много години, най-накрая го беше победило. Винаги се беше страхувал, че един ден тя ще го напусне... че един ден ще тръгне по стъпките на баща си. Толкова приличаше на него и винаги беше обичала тези проклети албуми! Сега тя щеше да ги остави в стаята си и да тръгне, за да изживее приключенията на баща си със собствена камера на рамо, една „Лайка“, на която извънредно много държеше.

На гарата тя се притисна силно към дядо си, изпълнена с внезапното чувство за това, колко беше безпомощен, и изпита съжаление по повод бягството си, като заедно с това почувства омраза към Харкърт, който я беше принудил да постави под съмнение целия си живот. Какво право имаше той да постъпва така! Освен това, че беше в правото си да я предизвика. Това, което трябваше да направи, тя трябваше да го направи сега. Трябваше... трябваше... Заради самата себе си. Трябваше да направи нещо за себе си сега... не за дядо си или за Ани.

Продължаваше да си напомня това и сега, когато беше притисната силно към дядо си. Не можеше да сдържа сълзите си и продължаваше да се притиска към него. Другите бяха на няколко крачки по-далече и тя се вглеждаше в очите му с мокро от капещите сълзи лице. Чувстваше се като дете, което за първи път напуска дома си, и изведнъж си спомни болката, когато за първи път напусна Хавай след смъртта на родителите си.

— Обичам те, дядо... Скоро ще се върна. Обещавам! — Той пое нежно лицето ѝ в ръце и мълчаливо целуна мокрите ѝ бузи. Цялата му грубост беше изчезнала. Болката, предизвикана от заминаването ѝ, разтопи обвивката на обичта му.

— Пази се, дете! Ела си, когато си готова. Всички ще те очакваме.

Той говореше тихо и това беше начинът му да внуши, че чудесно ще мине и без нея. Самият той не беше напълно убеден в това, но чувстваше, че ѝ дължи *нейната* свобода. Беше му дала толкова много от себе си през последните петнадесет години и сега беше дошъл нейният ред, въпреки че съвсем не го привличаше идеята да пътува сама, но тя не спираше да повтаря, че годината е тридесет и трета, че сега са модерни времена и че няма причина да не пътува сама. При това отиваше само до Европа. Имаше приятели на баща ѝ, които смяташе да посети в Париж и Лондон, Милано и Женева, ако отидеше там. Навсякъде имаше хора, към които можеше да се обърне, но сега погледът ѝ беше обърнат само към дядо ѝ, който бавно слизаше от влака с бастун в ръка, с шапка на главата си, висока, съсухрена фигура и с очи, които пронизваха нейните, застанал гордо на перона.

И тогава, най-после, когато влакът потегли, той ѝ се усмихна. Това беше прощалният му подарък за нея, разрешението му да последва зова на сърцето си. Харкърт я беше притиснал прекалено силно, когато я целуваше за довиждане, а Анабел не беше спряла да говори, ужасена от това, какво щеше да прави, ако бавачката на малкия Уинстън напуснеше, или може би момичето, което се грижеше за горния етаж... Харкърт имаше право... Тя беше направила прекалено много за всички тях. А сега беше настъпил часът на Одри.

Тя махаше с ръка дълго време и след малко влакът се скри зад един завой и всички изчезнаха като мираж.

Бяха необходими два дни и две нощи, за да стигнат до Чикаго, и Одри прекара цялото време в четене на книги, които беше взела със себе си. Имаше собствено просторно купе и отделна кабина с диван и в първия ден тя завърши „Смърт през следобеда“ от Ърнест Хемингуей и се почувства изпълнена с неговия приключенски дух, като четеше за коридите, които толкова много го вълнуваха. Веднага след това тя прочете „Храбър нов свят“ от Олдъс Хъксли. И двете книги изглеждаха подходящи за настроението ѝ, насочено към откриване на нови пространства и към приключения. През целия път тя почти не размени дума с никого. Само от време на време слизаше от влака, за да се поразтъпче или да похапне нещо несмилаемо на някоя от гарите. Четеше книга, докато се хранеше, а след това се утешаваше с купените там сладкиши. Радваше се на пълна свобода и за първи път от толкова години не ѝ се налагаше да мисли за някой друг, а само за себе си. Не ѝ

се налагаше да се тревожи за разни менюта, да се кара на момичетата, нито за това, че трябва да се облече навреме за вечеря.

През цялото пътуване носеше сива фланелена пола, беше взела и няколко блузи. Тръгнала бе с розов крепдешин, вързан семпло отзад на врата, носеше и бисерната огърлица, подарък от дядо ѝ за двадесет и първия ѝ рожден ден. На втория ден беше със сива коприна, а последната вечер — бял крепдешин.

Носеше палто от лисича кожа във вечерния студ, когато спряха на Денвър, но по-късно времето започна да се стопля. Беше средата на юни и когато стигнаха Чикаго, Одри надяна един бял ленен костюм и новите бели обувки, които беше купила за пътуването. Те представляваха последната мода и тя се чувстваше много шик, когато слизаше от влака с голямата си кривната на една страна шапка. Червената ѝ като мед коса се спускаше около лицето ѝ.

Тя махна с ръка на един носач. Всичките си неща отнесе в хотел „Ла Сал“, където прекара нощта, преди отново да се качи на влака на следващата сутрин за краткия преход до Ню Йорк. Изведнъж я овладя вълнението от това, което беше предприела. Имаше желание да застане на улицата и да се смее с висок глас, толкова беше доволна от себе си, и даже болката от раздялата със семейството ѝ като че ли беше затихнала.

Болката се появи отново, едва когато проведе разговор с дядо си. И даже тогава само много за кратко. Гласът му звучеше сърдито, но това едва ли можеше да скрие чувството му на самотност.

— Кой? — излая той по телефона и тя се усмихна в хотелската си стая, загледана с невиждащ поглед навън през прозореца.

— Аз съм, дядо. Одри — повтори му. — Не е възможно вече да си ме забравил.

— Слушах Уолтър Уинчъл. — Тя бързо пресметна разликата във времето и разбра, че я лъже. Не искаше тя да узнае, че е седял до телефона с надеждата тя да му се обади. — Къде все пак, по дяволите, се намираш?

— В Чикаго, в хотел „Ла Сал“. — Беше го запознала с маршрута си, преди да тръгне, и там се споменава „Ла Сал“.

— Какво е това? Някакъв евтин хотел?

— Разбира се, че не! — Тя се засмя, като изведнъж почувства колко много ѝ е домъчняло за него. Беше далече, много далече от

вкъщи и самотна без него. — И ти си бил тук. Казвал си ми.

— Не си спомням. — Но тя знаеше, че си спомня. Просто беше трудно да се говори с него, да се лекува чувството на самотност, което отсъствието ѝ беше причинило. — Кога ще ходиш в Ню Йорк?

— Сутринта, дядо.

— Е, добре, гледай да се настаниш в добро купе. Един Господ знае какви боклуци ще има във влака. Имаш отделно купе, нали? — Гласът му звучеше нервно и това я трогна.

— Разбира се, дядо.

— Добре. Стой си на мястото. — И изведнъж на това място гласът му прозвуча кротко и почти умоляващо. Това беше толкова нехарактерно, че очите ѝ се навлажниха. — Ще ми телефонираш ли от Ню Йорк?

— Веднага, когато пристигна. — Гласът ѝ нежно погали слуха му и мълчаливо от своя край той кимна. Искаше да ѝ благодари, но не знаеше как. Даже беше благодарен за позвъняването ѝ от Чикаго.

— Къде ще отседнеш в Ню Йорк?

— В „Плаза“, дядо.

— Това е добре. — Последва кратко мълчание. — Пази се, Одри.

— Ще се пазя, дядо. Обещавам. И ти се пази. Не оставай до късно довечера.

— Бъди предпазлива във влака! — Отново в гласа му прозвуча тревога. — Стой си в купето!

И, разбира се, на следващия ден, когато беше на „Бродуей лимитид“, тя съвсем не се съобрази с думите му. Салон вагонът беше прекалено интригуващ със своя доста добре посетен бар, където се виждаха щастливи, увлечени в разговори хора. Ресторантът беше в не по-малка степен елегантен, а храната беше превъзходна и се сервираше от келнер във фрак. Заедно с нея на масата присъстваше една двойка в медения си месец и един с респектираща външност адвокат от Кливлънд, който беше оставил жена и четири деца вкъщи. Но той я попита дали не би могъл по някакъв начин да я види в Ню Йорк и даже ѝ предложи да я вземе в колата си от „Пен стейшън“ до хотела ѝ.

Тя отклони поканата и веднага след пристигането се отправи бързо от гарата със свое такси, като начаса започна да прави снимки. Наклони се напред, както беше седнала в голямата кола, зае устойчиво

положение и взе да щрака небостъргачи и минувачи, като биваше привлечена от екстравагантни шапки и също така интересни лица. Притежаваше истински талант за това, което виждаше в окото на камерата, и беше напълно погълната в заниманието си, когато колата спря пред хотела ѝ. Навън бяха паркирани таксита и шофьорът я огледа с любопитство, докато му плащаше.

— Турист или професионалист? — Искаше да си обясни каква е *точно*, но не можеше. Беше привлекателна и добре облечена и все пак като че ли знаеше какво прави с камерата си.

Когато портиерът отнасяше чантите ѝ, тя се усмихна на шофьора.

— По малко и от двете.

— Ще искате ли обиколка на Ню Йорк? — Гледаше я с надежда.

— Сигурно. — Тя погледна часовника си. — Дайте ми един час. Ще се срещнем тук.

Беше прекрасен слънчев следобед, а тя нямаше никакви грижи, разполагаше с време и ѝ предстоеше съвсем самостоятелно да открие един град.

Шофьорът обеща да се върне и точно удържа на думата си.

Час по-късно тя отново беше в таксито, профучаваше бързо покрай интересните обекти, които не беше виждала по време на пътуванията си до Ню Йорк — Емпайър стейт билдинг, Свети Джон Божествений. Даже го накара да минат през Харлем и там прояви необикновена активност с камерата си, а след като фотографира две малки момиченца, им купи сладолед.

Беше божествен ден, божествено пътуване, божествен момент в един човешки живот. И когато се прибра в хотела, тя имаше чувството, че е видяла всичко. Беше заснела шест филма на сгради, на хора, на Харлем, Сентръл парк, Ийст Ривър, Хъдзън, „Джордж Уошингтън бридж“, „Уолстрийт“, „Сейнт Патрик“.

Преливаше от радостни чувства, когато същата вечер разговаряше с дядо си и продължаваше да бъде в плен на приповдигнатото си настроение, когато отиде за вечеря в „21“. Това беше най-прочутото питейно заведение по времето на сухия режим и от малкото, където човек можеше да бъде на спокойствие. Беше в хубава черна вечерна рокля и в момента, когато седна, я приближиха двама мъже, но главният келнер побърза да ги помоли да се върнат на

бара, откъдето бяха дошли. Одри се върна в „Плат“, както беше го напуснала, без ескорт.

Оставаха ѝ три дни в Ню Йорк, преди да се качи на кораба, и тя ги употреби добре. Посети всички забележителни места, които беше искала да види, и даже гледа два филма, като и в двата участваше Джоун Крофърд, която Одри много харесваше: „Грандхотел“, където участваше и Грета Гарбо, и „Дъжд“ с Крофърд и Уолтър Хъстън. И двата филма се бяха появили предната година, но Одри не беше намерила време да ги види. А сега тя имаше време, време и нищо друго. Излезе от кината в много добро състояние на духа, а на следващия ден беше на дневно представление на „Документ за развод“ с Кетрин Хепбърн.

Тя се разхождаше безкрайно дълго и разглеждаше витрини и магазини и единствено съжаляваше, че не може да посети „Ел Мороко“, който беше открит преди година и половина, а Одри беше чувала от Ани очарователни истории за това място. Там се въртели всички любители на подобен род заведения, пиели и танцували до малките часове. Имало прекрасни жени в баснословни облекла и красиви мъже, които изглеждали изключително сексапилни и романтични. Поиска ѝ се да види и тази сцена, но не виждаше как можеше да стане по приемлив начин. Тя не познаваше жива душа в Ню Йорк, а не можеше да става и въпрос за това, да отиде сама, даже ако ѝ бяха позволили, което беше невъзможно.

Беше все пак очарована, когато скиташе из улиците, където жените бяха толкова шик, а мъжете толкова добре облечени. Кой знае защо, но това караше Сан Франциско да изглежда много сънлив град и тя се опита да обясни всичко това на Анабел, когато ѝ телефонира.

— Толкова много ти върви, Од... Бих дала всичко, за да бъда там с теб...

— Всички носят най-изисканите шапчици и най-хубавите дрехи. — И двете знаеха, че *интересните малки шапчици* бяха на мода през тази година, но когато човек ги видеше накацали по главите навсякъде, идеята се материализираше. Всичко беше толкова много по-голямо и ярко и по-вълнуващо, отколкото в Калифорния! Изведнъж Сан Франциско ѝ се стори прекалено сериозен и спокоен, а фактически той беше именно такъв.

— Ходи ли в „Ел Мороко“?

Одри се засмя и поклати глава, загледана навън през прозореца на хотелската стая.

— Разбира се, че не. Как бих могла? Не познавам никого, който да ме заведе.

— Доколкото знам пускат всички, стига да са с добър външен вид... — Тук тя замълча и Одри отново се засмя. Беше чувала и това, нямаше друг начин, по който да функционират пълноценно и да създават впечатление за успех по време на депресията. Пускат прилични хора, за да може мястото да изглежда оживено, а след това пристигаха редовните им посетители и нищо по-умно от това не можеше да се измисли.

— Не мисля, че без ескорт ще постигна голям успех — каза тя, без да изпитва някакво съжаление, а от другия край на жицата Анабел сви рамене. Беше глупаво Одри да пътува сама като някаква стара жена.

Но тогава тя въздъхна и каза:

— Може би така ще ти е по-добре, Од. — Не искаше да каже нищо повече. Гласът ѝ секна. И това накара Одри да се запита какво ли е намислил Харкърт.

— Наред ли е всичко? — Тя изпита силно съчувствие към сестра си. В нейните очи Анабел все още беше едно бебе. — Да не се е случило нещо лошо? — Гласът ѝ издаваше готовност на тигрица да защити малкото си, но Анабел отрече нещо да не е наред и на Одри ѝ се поиска да ѝ повярва.

— При нас всичко е чудесно. Само че е... толкова трудно без теб. Не мога да разбера как се справяш с всичко както трябва и... — В очите ѝ имаше сълзи, но за щастие Одри не можеше да ги види.

— Всичко ще е наред. Само имай търпение. Не можеш изведнъж да научиш всичко.

— Харкърт мисли, че мога. — Сега тя звучеше тъжно и Одри се усмихна.

— Мъжете не разбират от такива неща. Погледни дядо. — Анабел се усмихна през сълзи. — Няма нищо страшно. — Това беше същото насърчение, което ѝ даваше цял живот. — Ти се справяш прекрасно с малкия Уинстън. — И това беше истина. Тя беше като малко момиченце, което си играеше със своята кукличка.

— Много ме е страх, че ще направя нещо погрешно... — Започваше да се тревожи и Одри я сряза.

— Няма. Ти си му майка. Ти знаеш как е най-добре да постъпиш. — Сега тя си мислеше за това, колко ли скъпо щеше да струва разговорът. Беше взела само пет хиляди долара от парите, които родителите ѝ бяха оставили след смъртта си, и те трябваше да стигнат за цялото пътешествие. — А сега най-добре е да прекратим, скъпа. Ще ти се обадя, преди да отплавам.

— Кога е това?

— След два дни. — Тя знаеше, че Анабел не ѝ завивда. Тя винаги ставаше жертва на морската болест при пътуванията до и от Хавай и нищо не се беше променило. Харкърт каза, че по време на сватбеното им пътешествие тя нито веднъж не излязла от кабината на „Le de France“. Но се възстановила много бързо в Париж. „Шанел“, „Пату“, „Вионет“. Беше се наскитала и похарчила едно състояние. — Пази се и предай поздравите ми на дядо.

— Той никога не ме търси — проплака тя.

— Обади му се, за бога! — В гласа на Одри прозвуча досада. Ани никога не си даваше труд да потърси някого. Чакаше другите да дойдат при нея. — Сега той има нужда от теб.

— Добре... Ще му се обадя. И ми позвъни, ако отидеш в Ел Мороко.

Докато затваряше телефона, Одри я напуши на смях. Колко бяха различни, понякога беше забавно да мисли за това. „Шанел“ и „Пату“ не фигурираха в маршрута на Одри. Друго я занимаваше повече и когато на следващия ден беше на кораба, сърцето ѝ заби силно. Стоеше загледана към четирите комина на „Мавритания“, а когато се настаняваше в кабината си на палуба А, за миг ѝ се стори, че всичко е като сън, превърнал се в действителност. Даже албумите на баща ѝ избледнях в съзнанието ѝ, единственото, за което можеше да мисли, бяха собствените ѝ пътешествия, собствените ѝ приключения, собствените ѝ планове. Разбира се, нямаше изпращачи, но когато корабът тръгна, тя се изкачи горе, за да гледа как се отдалечават бавно от дока, а пътниците, които хвърляха ленти и конфети, се провикват към приятелите си на брега. Чу се воят на сирената, който заглуши всички останали шумове. До себе си тя забеляза млада двойка, уловени под ръка, жената в прекрасен розов копринен костюм и с една от онези

изключителни шапчици, към които Анабел беше толкова силно привързана.

Имаше гарвановочерна коса, огромни сини очи и кремава кожа, обути бе в розови ленени обувки с връзки със златни краища и докато тя махаше на приятелка на брега, Одри забеляза и много голяма диамантена гривна. По-късно, когато сирената утихна, тя чу смеха ѝ и видя как целуна мъжа до себе си.

Той носеше отпуснати бели ленени панталони и тъмносин блейзер, шапка, нахлупена ниско над едното око, и двамата заедно правеха изключително впечатление, отдалечавайки се, все още хванати под ръка, като продължаваха да се смеят и като от време на време се спираха, за да се целуват.

Одри се опита да отгатне дали са на сватбеното си пътешествие и беше почти сигурна, че е така, когато малко по-късно видя, че пиеха шампанско преди вечерята, седнали в шезлонги. Тогава забеляза, че отправят погледи към нея. Жената носеше удивителна бяла вечерна рокля с голямо отпуснато на гънки деколте, мъжът ѝ беше с черна връзка, а Одри самата беше облякла сива сатенена вечерна рокля, която неочаквано изглеждаше значително по-семпла, отколкото преди няколко месеца в Сан Франциско. Но всъщност това не я вълнуваше много. Забавляваше се прекрасно, като оглеждаше всички останали, а когато излезе на палубата след вечеря, си наметна палтото от сребърна лисица.

И там ги видя отново, целуваха се на лунната светлина и си държаха ръцете. Тя се отпусна в един шезлонг, отправила поглед към луната и се усмихна, когато те минаха покрай нея още веднъж. Изненадано трепна, когато двамата спряха край нея и жената ѝ се усмихна.

— Сама ли пътувате? — се обърна непринудено към Одри. Когато човек се загледаше в невероятните ѝ сапфирени очи, изглеждаше даже още по-хубава, всъщност очите ѝ по-скоро напомняха сини диаманти.

— Да, сама. — Изведнъж тя се почувства смутена. Беше едно нещо да си мисли за приключения и съвсем друго да се качи съвсем сама на кораб, където ще ѝ се наложи да се среща с нови хора и да им обяснява всичко. Почувства се несръчна и зелена в момента, в който изключително облечената млада жена се насочи към нея.

— Името ми е Вайълет Хоторн, а това е съпругът ми Джеймз. — Тя махна непринудено със същата ръка, която малко по-рано беше с диамантена гривна, а сега там имаше пръстен с много голям смарагд и подходяща за него гривна, а това, което беше пропуснала да спомене пред Одри, беше, че „Джеймз“ всъщност беше лорд Джеймз Хоторн, а тя лейди Вайълет, маркиза по рождение. Но в очите, които се усмихнаха на Одри, нямаше нищо високомерно или снобско, а съпругът ѝ приближи, за да се ръкува с нея, като укоряваше жена си за това, че се държи грубо, но в гласа му искреше смях, а видът му, когато обхващаше с ръка раменете ѝ, беше такъв, като че ли едва ли би могъл да свали ръцете си от фантастичната си жена.

— На сватбено пътешествие ли сте? — Одри не можа да се въздържа и да не ги попита и в отговор двамата се засмяха.

— Имаме ли такъв вид? — Това се стори много забавно на Вайълет. — Колко е шокиращ... този ужасно напрегнат поглед, който казва на всички, че нямаш търпение да се търкулнеш в леглото. Скъпи, наистина колко ужасно... — Одри се изчерви при тези твърде откровени думи, но и тримата се засмяха, а Вайълет побърза да внесе яснота. — Боя се, че сме женени от шест години и имаме две деца, които ни очакват... Не, просто бяхме на почивка. Джеймз има братовчед в Бостън, а аз исках да отида до Ню Йорк. През този сезон той е прелестен. Вие от Ню Йорк ли сте?

Тя придружи въпроса си с усмивка, като очевидно не съзнаваше какво впечатление правеше в бялата си вечерна рокля, с хермелиновата си наметка и блестящите смарагди, които отразяваха светлината от кораба. Одри беше съвсем объркана и се чувстваше като пълна глупачка.

— Всъщност аз съм от Сан Франциско.

Веждите на лейди Вайълет се повдигнаха, толкова беше голям интересът ѝ. Тя имаше най-изразителното лице и едва ли изглеждаше по-възрастна от Одри.

— Наистина ли? Там ли сте родена? — Тя обичаше да задава въпроси и мъжът ѝ побърза да се намеси, като ѝ се поскара, смеейки се.

— Кога ще престанеш да подлагаш хората на разпит, Вай! Крайно време е да престанеш с това! — Но американците бяха във

висша степен толерантни към нея и много малко от тях протестираха, даже се чувстваха щастливи, когато отговаряха на всичките ѝ въпроси.

— Нямам нищо против — вметна бързо Одри.

Лейди Вайълет се извини:

— Много съжалявам. Джеймз е прав. Имам ужасния навик да задавам твърде много въпроси. В Англия всички ме намират ужасно нетактична. В това отношение американците ми се струват по-разбрани хора.

Тя се усмихна непринудено, а Одри се засмя.

— Нямам нищо против. Всъщност аз съм родена в Хавай и се преместих в Сан Франциско, когато бях на единадесет години. Моите родители са родом от там.

— Колко интересно наистина. — Тя изглеждаше истински очарована и Одри се засмя, след като разбра, че досега не им се бе представила. Тя протегна ръка и с това завърши формалното представяне, след което Джеймз я покани да се присъедини към тях за шампанско.

Той беше невероятно красив мъж с лъскава черна коса, широки рамене и безупречни аристократични ръце. Одри трябваше да положи най-сериозни усилия да не се вглежда в него, но той беше толкова приятен и когато човек го слушаше, се чувстваше като хипнотизиран, а ако ги гледаше заедно, беше като да гледа филм. Бяха превъплъщение на всичко онова, което се нарича очарование и романтика. Имаха всичко, бяха прекрасни хора в прекрасни дрехи и невероятни бижута, говореха духовито и се държаха така непринудено, че всеки можеше да им завиди.

— Идвате ли често в Европа? — Вайълет пак започваше с въпросите си, но този път Джеймз не направи опит да я спре.

— Била съм само веднъж — отговори Одри. — Когато бях на осемнадесет години. Ходих с дядо си. Бяхме в Лондон и Париж и прекарахме една седмица в някакъв курорт на Женевското езеро. После се прибрахме в Сан Франциско.

— Вероятно става дума за „Евиан“. Ужасно скучно, нали? — Вайълет и Одри се засмяха, Джеймз се отпусна назад, загледан в жена си. Очевидно беше луд по нея и като ги гледаше, Одри изпита съжаление към сестра си. Такова нещо трябваше да представлява бракът, двама, които са внимателни един към друг, които се радват на

едни и същи неща, не полупознати, които се интересуват само от това, как изглеждат в очите на другите. Предпочиташе да остане сама за цял живот или да чака, докато намери мъж като Джеймз, и откри, че въобще не изпитва завист към Вайълет. Докато Вайълет продължаваше да бърби, Одри се наслаждаваше на гледката, която тя и Джеймз представляваха. — Баба ми имаше една много интересна стара къща в Бат. Ходеше там заради *водите* и всяка година ме пращаха там с нея. Не знам как да обясня колко много мразех това... но — тя погледна Джеймз с широка усмивка, — но имаше едно лято, което не беше много ужасно.

— Бях си счупил крака по време на лов в Шотландия и отидох да живея при майката на леля си, което не ми беше много по волята и малко напук на здравия разум, но... имаше няколко добри неща. Малката лейди Вай беше едно от тях... — Гласът му беше прехласнат и тя пое въдицата добродушно.

— Искаш да кажеш, че е имало и *други* добри неща?

— О, едно малко хубаво нещо в пекарницата, както си спомням, и...

— Джеймз, как можеш!

Той я дразнеше и това ѝ харесваше, а Одри прекара с двамата една особено приятна вечер в смях, закачки, разговори за Калифорния и за местата, които искаше да види в Европа.

— Колко време смяташ да останеш, Одри? — я попита Джеймз с много приятен глас, докато наливаше остатъка от втората бутилка шампанско в чашите им.

— Горещо-долу до края на лятото. Обещах на дядо си, че дотогава ще се прибера. Нали разбирате, аз... боя се, че е доста объркано. Живея при него, а той е на осемдесет и една.

— Трябва да е много тъжно за теб, скъпа...

Джеймз проявяваше загриженост, но тя побърза да поклати глава, поради обич и лоялност. Винаги ѝ беше харесвало да живее заедно с дядо си. Цялата работа беше там, че точно сега, съвсем за кратко време тя изпитваше необходимост да направи нещо по-различно.

— Той е чудесен човек и се разбираме много добре. — Тя се усмихна. — Не че бихте повярвали на думите ми, ако можехте да ни видите заедно. Непрекъснато се караме на политически теми.

— Това е добре за здравето. Аз винаги водя спорове с бащата на Вай. Това ни забавлява много.

Тримата се усмихнаха, за една вечер бяха станали най-добри приятели.

— Сега ни разкажи за плановете си.

— Ами най-напред Лондон, после Париж, а след това, струва ми се, бих могла да тръгна с кола към южната част на Франция...

— С кола? — Той я погледна изненадан и тя кимна. — Съвсем сама или с шофьор?

Тя му се усмихна.

— Говориш също като дядо ми. Сигурно ще бъдеш много изненадан, но аз съм много добър шофьор.

— Все пак... — Джеймз съвсем не беше сигурен дали би одобрил подобна идея.

Вайълет му направи знак с ръка.

— Не бъди толкова старомоден. Убедена съм, че ще се справи отлично. А после къде? — Тя насочи изпълнения си с интерес поглед към Одри.

— Не знам. Мисля, че ще прекарам известно време на Ривиерата, а след това с кола до влака за Италия. Искам да отида в Рим... Флоренция... Милано... — Тя се поколеба съвсем за малко, но никой от двамата ѝ събеседници не забеляза това. — А ако имам време, бих могла да прекарам няколко дни във Венеция и след това ще взема влак за Париж, а оттам за вкъщи.

— И имаш намерение да направиш всичко това до септември?

— Каквото мога... има и други неща, които бих искала да направя, но знам, че няма да има време. Бих искала да посетя Испания, може би Швейцария... Австрия... Германия...

Индия, Япония... Китай... тя почти се засмя на самата себе си. Целият свят я привличаше толкова силно, приличаше на гигантска ябълка, която ѝ се искаше да хапе и хапе, и хапе, докато погълне цялата без остатък, семки и всичко.

— Не мисля, че ще имаш време дори за половината от всичко това. — Джеймз беше обхванат от съмнение, а Вайълет изглеждаше заинтригувана.

— И смяташ да се справиш *сама*? — Одри кимна. — Много си храбра, знаеш ли това?

— Не мисля, че съм. Просто... — Тя ги погледна с откровен поглед и в този момент изглеждаше много млада. — Винаги съм искала да направя нещо подобно... баща ми беше такъв човек. Той пропътува целия свят и най-накрая се спря в Хавай, но продължаваше да пътува до Фиджи и Самоа и Бора Бора... Мисля, че причината е в кръвта ми. Цял живот съм мечтала да пътувам така... сама... Да срещам различни хора, да предприемам различни неща... и сега, изведнъж, ето ме тук...

Видът ѝ беше такъв, сякаш можеше всеки момент да експлодира от радост. Лейди Вайълет я прегърна.

— Знаеш ли, ти си едно забавно момиче. И страхотно храбра. Не мисля, че бих имала смелостта да предприема нещо такова без Джеймз. — Той ѝ се усмихна добродушно. Вече започваше да мисли за това, как ще прекара нощта с нея в леглото. Не след дълго Одри и нейните приключения щяха да бъдат *de trop*. Интересуваше го само жена му. — Добре ли се забавляваше досега? — Както обикновено Вайълет беше любопитна.

— Да. — Одри се усмихна на двамата. Беше вярно подушила нарастващия интерес на Джеймз към жена си. Освен това беше вече късно и тримата бяха имали дълъг ден. Тя се изправи усмихната и отново се ръкува с тях. — Прекарах прекрасна вечер. Много ви благодаря. Благодаря и за шампанското.

— В такъв случай нека направим нещо прекрасно и утре. Да обядваме заедно, не е лошо, нали? — Вайълет се усмихна, а Одри кимна.

— Ще ми е много приятно. И така, до утре. — Тя ги остави да си бърбят щастливо и се отправи към кабината си на палуба А.

Вечерта с тях беше много хубава, а те самите въобще не бяха този вид хора, който беше очаквала да срещне. Вечерта между другото беше научила от Вайълет, че тя е на двадесет и осем, а Джеймз на тридесет и три, имали петгодишен син, също Джеймз, и малко момиче, Александра, на три. Живеели в Лондон, имали къща в провинцията, а през лятото ходели в Кап д'Антиб. Очевидно водеха безгрижен и луксозен живот, но не бяха нито отегчителни, нито сноби. Изглеждаха отлично и компанията им представляваше голямо удоволствие. Одри очакваше с голямо желание обяда на следващия ден и излезе така, че тя прекара по-голямата част от пътуването с тях.

Бяха се превърнали в неразделно трио, като през цялото време се смееха, танцуваха, разказваха си различни истории, пиеха шампанско, докато едва ли повече можеха да спрат да се смеят, шегуваха се с другите пътници и ги канеха от време на време при себе си. Общо взето триото имаше огромен успех и Одри беше станала сериозна приятелка на двамата Хоторн, и то до такава степен, че, когато на следващия ден се видяха изправени пред перспективата да слязат от кораба, вечерта беше натежала от скръб.

— Ще дойдеш ли с нас в Кап д'Антиб? — Предложението беше на Вайълет, но Джеймз го подкрепи много възторжено. — Ще прекараш времето си прекрасно. При нас винаги е така. Там има такива превъзходни хора. — Между въпросните хора бяха и семейство Мърфи, разбира се, Джерълд и Сара, с техните безкрайни партита, забавни костюми и интересни приятели. Известно време там с тях беше Хемингуей, Фитцджерълд винаги присъстваше, Пикасо, Дос Пасос... Но над всички блестяха двамата Мърфи, които бяха толкова забавни. Двата Хоторн бяха много силно привързани към тях и се чувстваха щастливи от това, че принадлежат към приятелите им. — Непременно ела! — В очите на Вайълет имаше толкова силна молба, че Одри изпита силната съблазън да каже да. — Без друго си се насочила към Южна Франция. Включи в плана си малко повече време там.

— Да — добави Джеймз със смях, — да кажем два месеца. Боже мой, Одри, братът на Вайълет остана с нас седем седмици миналата година и прекара чудесно. — Той се намръщи на шега и погледна жена си. — Тази година няма ли да дойде пак, лейди Вай?

— Моля те, не започвай пак с това, Джеймз, знаеш, че той остана само две седмици през юли. А тази година може да отдели само няколко дни. — Тя отново насочи вниманието си към Одри. — Разчитаме на теб. Ще бъдем там до трети-четвърти юли, а ти ела.

— Ще дойда — обеща тя и изведнъж лятото ѝ се стори още по-съблазнително.

Цял нов свят очакваше да бъде открит заедно с хората, които ѝ бяха описали. И всичките приключения, в които щяха да участват заедно. Поднасяха се радости, също като шепа скъпоценни камъни, а обещанията танцуваха в главата ѝ като малки феи, докато тя лежеше в леглото си тази нощ и премисляше всичко отново и отново... уикенд в

Сан Тропе... комар в Монте Карл', както Вай наричаше казиното с нейния безупречен, но не много щастлив френски... Кан... Ница... Вилфранш... Самите думи бяха достатъчни, за да я изпълнят с възбуда, сърцето ѝ биеше бурно и тя благодареше на щастливата си звезда за това, че ги е срещнала.

5.

Дните в Лондон летяха бързо. Джеймз и Вай заведоха Одри в „Кларидж“ със специално представяне пред управителя. Резервацията ѝ беше в „Конот“, но Джеймз беше настоял за другия хотел, само защото той лично го предпочиташе. За това нямаше абсолютно никаква причина и тя щеше да бъде еднакво щастлива на всяко от двете места, въпреки че представянето ѝ от Джеймз ѝ гарантираше отнасяне, каквото никога преди това тя не бе получавала. Опита се да обясни това в писмо до Анабел, но накрая го скъса от страх да не би сестра ѝ да изпита завист. Имаше реки от шампанско, безкрайно много плодове, малки сребърни подноси с превъзходен шоколад и следобеди, посветени на пазаруване с лейди Вай. Навсякъде ходеха с техния „Ролс“, посещаваха партита и пиеси. Вай и Джеймз даже устройоха парти в нейна чест. Представиха я на най-близките си приятели, тя се влюби в децата им и изпитваше истинско благоговение към техния дом. Той беше огромен и елегантен и приличаше повече на малък дворец, отколкото на къща. Даже в Сан Франциско с всичките му величествени сгради тя не беше виждала нищо подобно. Беше ѝ почти противно да ходи в Париж в края на седмицата и единственото нещо, което я утешаваше, беше фактът, че след няколко седмици ще се срещне с тях в Антибите.

Без Джеймз и Вайълет Париж изглеждаше почти скучен. Одри ѝ купи чудна малка шапчица в „Пату“ и друга, даже още по-прелестна, за Анабел, която изпрати по пощата. Почти всичко, което видя в Париж, съдържаше в себе си някакъв мотив от джунглата. Тя купи една безумна вечерна рокля с райета като на зебра. Имаше намерение да я носи в Антибите при посещенията си при Вайълет и Джеймз и може би даже на някое от баснословните партита, които даваха семейство Мърфи, в случай, че я поканят. За първи път през живота си Одри съзнаваше, че е напълно независима и пълнолетна. Не трябваше да отговаря пред никого и за нищо. Все едно беше в колко часа се хранеше или кога ставаше. Вечер кръстосваше Монмартър, а по обед

пиеше червено вино. Скиташе по левия бряг, а след две седмици славна свобода взе влака за френския юг.

Беше решила да не шофира, не защото се страхуваше, което допускаше Джеймз, а повече защото я беше налегнала леност и с влак беше по-лесно. Носеше дълга тясна бледосиня пола, чифт еспадрили, които си бе купила, и голяма сламена живописна шапка, когато слезе от влака в Ница. Там видя Вайълет и Джеймз в костюми, подобни на нейния. Вайълет беше с бяла лятна рокля и голяма сламена шапка с червена роза и малки червени обувки, а Джеймз — с еспадрили, същите като на Од. Вече бяха обгорели от слънцето, а децата ги очакваха с бавачката в колата. Одри грабна Александра и я сложи на коленете си при тръгването на колата, а Джеймз и Вайълет запяха някаква френска песен. Всички се смееха и колата се движеше твърде бързо, след като беше със свален гюрук. Беше лято за щастие и приятни вълнения и в живота им отсъстваха напълно всякакъв страх и грижи.

Одри се влюби мигновено в къщата им и в хората, които дойдоха да ги посетят тази вечер. Имаше артисти и аристократи, французи, жени от Рим, половин дузина американци и най-хубавото момиче, което Одри беше виждала, и което настояваше да се плува в басейна без бански. Хемингуей също се очакваше да се появи, но беше отишъл на организирана от него самия риболовна експедиция в Карибите. Беше вълшебно и точно това, за което винаги беше мечтала. Невъзможно беше да се повярва, че само преди около месец беше стояла закотвена вкъщи и бдяла за това, да не би рохките яйца за дядо ѝ да не останат сурови.

Сега тя даже си изясни манията си за световни новини. Това беше начин да се държи уловена за нещо, за един свят извън нея, един живот *отвъд*. Едва сега тя беше част от това, денем и нощем, с всички тези хора, които срещаше за първи път и никога повече нямаше да види, и необикновените личности, които те познаваха и ѝ представяха всеки ден. Всичко протичаше в непринудено темпо и всички бяха свикнали с това. Всеки от познатите или беше написал книга или поставил пиеса, създал прочут шедьовър на изкуството, или беше роден в титулувано семейство. Не бяха просто хора, бяха нещо повече, бяха *скулпторите* на едно вълшебно време в историята и Одри

чувстваше как моментите се извайват, златния прах в косата си при контактите с тези хора.

Всеки ден, когато се събуждаше, тя имаше чувството, че се извършва нещо забележително, и това наистина беше така, така че сега вече разбираше за какво беше живял и умрял баща ѝ, възбудата, без която не би могъл да съществува. Албумите бяха оживели, но това, което виждаше, беше още по-добро. Беше нейният живот, не неговият, и тези тук бяха нейни приятели... Също като баща си, тя непрекъснато правеше снимки.

— За какво си се замислила, Одри? — Вайълет я беше наблюдавала, докато седяха на тясната ивица пясък. — Усмиваше се и стоеше загледана в пространството. За какво си мислеше?

— За това, колко съм щастлива. И колко далеч от дома. — Тя погледна приятелката си с усмивка. Вече знаеше колко щеше да бъде тъжна, когато през есента се върне къщи. Даже самата мисъл ѝ беше неприятна. Искаше да остане тук завинаги, да живее в тази магия, но, разбира се, това нямаше да стане. Един ден всички трябваше да си ходят. Това не можеше да я радва.

— Тук ти харесва много, нали?

— Да, много. — Одри лежеше по гръб на пясъка, черният ѝ френски бански костюм оформяше тялото ѝ до съвършенство. До нея Вайълет беше в бяло, което контрастираше приятно на черната ѝ коса. Заедно двете правеха впечатление като двойка. Представляваха снимка, която Одри би искала да притежава. Тя постоянно правеше снимки. И когато те бяха проявени в една лаборатория в Ница, всички коментираха способностите ѝ. Даже Пикасо каза същото един ден, когато я видя да подрежда фотосите си. Беше се загледал с интерес в тях, а след това и в нея с пробождащия си поглед.

— Имаш талант. Не трябва да го погубваш.

Той говореше строго и това я изненада. Тя обичаше фотографията. Никога не беше мислила за нея като за нещо, което не трябва да се *погубва*. Но неговият тон ѝ направи впечатление. Правеше ѝ впечатление всичко, което ставаше около нея, и това безкрайно ѝ харесваше.

— Защо не останеш? — я попита Вайълет, когато лежах на брега.

— На Антибите?

— Искам да кажа в Европа. Струва ми се, че това е най-подходящото място за теб. — Сега тя гледаше Одри в очите, те изглеждаха толкова тъжни поради мисълта за скорошното отпътуване.

— Това ме привлича много, Вайълет. Но няма да е *почтено*.

— Спрямо кого?

— Главно спрямо дядо ми... той има нужда от мен там... може би един ден. — Тя не искаше да каже *кога*, но може би, когато вече нямаше да го има. Това я караше да опита нещо от вкуса от мечтата на живота си. Винаги можеше да се върне. *Един ден*. Ако имаше късмет.

— Нали разбираш, не изглежда почтено да трябва да се откажеш по такъв начин от живота си.

Одри я погледна спокойно.

— Аз го обичам, Вай. Всичко е наред.

— А ти? Не можеш да живееш така вечно, Одри. — След което я погледна сериозно. — Не искаш ли да се омъжиш някой ден и да имаш свой собствен живот? — Изглеждаше й странно да не е така. Беше обичала Джеймз от толкова дълго време. Не беше в състояние да си представи живота без него.

— Може би. В действителност аз не мисля много по този въпрос. Това е моят живот. Може би не ми е било писано да се омъжа... може би... — Те размениха усмивки и се излегнаха върху пясъка. За първи път тя чувстваше, че даже ако въобще никога не се омъжеше, това нямаше да е чак толкова лоша съдба. Свободата беше приятна, особено тук, през лятото на тридесет и трета, в Кап д'Антиб на Ривиерата.

По-късно вечерта отидоха на едно парти, пак организирано от Мърфи, този път много официално, и, както винаги, Джерълд Мърфи се открояваше над всички. Той беше красив и педантично облечен и даже нещо повече от това. Малко мъже бяха толкова елегантни, елегантни и с въображение. Той беше толкова перфектен във всеки детайл, че на човек му се искаше да се настани в някой ъгъл и да го наблюдава оттам през цялата нощ. Беше един от тези много, много рядко срещани хора, чиято външност беше толкова изискана, толкова приятна за очите. Всички му се възхищаваха. Бяха го избрали за най-добре облечен млад мъж от своя клас в „Йейл“ през 1912, без даже да го познават тогава наполовина добре. Двадесет години по-късно той беше много по-прекрасен, а жена му Сара беше божествена. Тя носеше перлите си на плажа и твърдеше, че това им се отразява добре.

Обичаше да седи до Пикасо и да разговаря с него, без да сваля вечната си черна шапка.

Беше славно лято за всички тях, макар и за семейство Мърфи не чак толкова славно, отколкото през предишните години. Те продължаваха битката с туберкулозата на сина си Патрик, но поне всички присъстваха на това място и всеки от дните съдържаше нещо специално и златно. Одри също чувстваше магическата атмосфера, когато с Вайълет се разхождаха всеки ден по брега, наблюдаваха децата, заглеждаха се с присвити очи към слънцето и усещаха пясъка по краката си, докато се излежаваха лениво, като си доверяваха различни неща и се смееха. Лейди Вай беше за Одри като сестра, и то сестра с отговорност, добра приятелка, по-голяма само с две години и толкова сродни в душите си. Помежду им съществуваше нещо топло и солидно, което Одри досега не беше познавала. Все едно че се връщаше вкъщи с увереността, че ще я намери. И всеки ден все повече ценеше това. Джеймз беше щастлив поради присъствието ѝ, триото се радваше на всички удобства, винаги, и той дори за момент не показваше неподходящ интерес към приятелката на жена си. Просто беше джентълмен и брат и това беше всичко.

— Какво смяташ да правиш, когато си отидеш вкъщи, Од? — Вайълет не сваляше очи от високото слабо момиче с тъмночервена коса. Понякога се безпокоеше за нея. Знаеше какъв празен живот води у тях, а така би искала да я види до себе си и Джеймз в Лондон, въпреки всички настоявания на Одри, че това е невъзможно, защото трябвало да се върне в Калифорния.

— Не зная. Същото, както и преди, струва ми се. — Тя погледна над рамото си Вайълет с усмивка. — Това не е толкова лошо. — Но тя се опитваше да убеди повече себе си, отколкото приятелката си. — Правила съм го и преди... грижейки се за къщата на дядо си, искам да кажа... — Но вече никога нищо нямаше да бъде същото. *Никога*. Не след тези златни дни с хора, за които можеше само да се мечтае, в едно място, запазено за малцина. И сега, през тези кратки моменти, тя беше една от тях. Но за колко? Рано или късно всичко трябваше да свърши. Одри не забравяше за това нито за миг. С напредването на юли тази мисъл правеше сегашното ѝ битие още по-скъпоценно.

— Така бих искала да можеше да останеш още малко.

Одри скръбно поклати глава.

— Всъщност — тя въздъхна и замижа срещу слънцето — би трябвало да тръгна следващата седмица, ако ще трябва да завърши екскурзията си. Мислех да прескоча с кола до италианската ривиера и да продължа оттам.

— Наистина ли искаш да постъпиш така? — Вайълет изглеждаше толкова съкрушена, че Одри се засмя.

— Честно? Не. Искам да си седя тук цял живот. Но, струва ми се, че това не е много реалистично. Така че мога да се отправя бавно назад към реалния свят. И един Господ знае кога пак ще бъда в Европа. — Дядо й съвсем не ставаше по-млад и съвсем не можеше да се каже кога отново щеше да получи възможност да се отвърже. Последното писмо на Анабел я беше информирало, че тя е изпаднала в ужас, че може би пак е бременна. Не искаше толкова скоро друго дете, а Харкърт беше побеснял. Както по всичко личеше, тя не беше взимала никакви предпазни мерки. А последното писмо на дядо й беше напълно в негов стил. Тя почти чуваше ръмженето му при прелистването на всяка страница. Той имаше оплаквания във връзка с Рузвелт и изброяваше местните събития. Твърдеше, че Рузвелт не прави нищо, за да подпомогне икономиката, въпреки всичките си обещания за един *нов курс*, и винаги го споменаваше в писмата си до Одри като *твоя приятел ФДР* и обикновено подчертаваше *твоя*, което я караше да се смее.

Мисълта за него я накара да въздъхне отново. Колко далечно изглеждаше сега всичко това и тя хвърли поглед към Джеймз на брега. Той вървеше бавно към тях с един висок слаб мъж с коса даже по-тъмна от неговата, който жестикулираше оживено, а Джеймз се смееше и сочеше към Вайълет и Одри. Вайълет махна с ръка и погледна бързо към Одри с широка усмивка, като изглеждаше силно зарадвана.

— Знаеш ли кой е този, Од?

Одри поклати глава, оживлението на приятелката й й се стори забавно. Той несъмнено беше много привлекателен млад мъж, но не чак толкова по-млад от голямото мнозинство, което идваше и си отиваше. Вайълет беше започнала да маха с ръка, когато те приближиха, като размахваше голямата си широкопола шапка, а Одри се смееше.

— Това е Чарлз Паркър-Скот, писател, пътешественик и изследовател. Не си ли чувала за него? Той публикува много в Щатите.

Майка му беше американка.

Одри неочаквано потрепна. Разбира се, името ѝ беше познато и действително човекът беше прочут, само това, дето тя винаги си го беше представяла значително по-възрастен от този красив млад мъж, който крачеше по брега до Джеймз. Но нямаше много време за още мислене, тъй като Вай влетя в ръцете му.

— Дръж се прилично, момиче. Една омъжена жена не поздравява така един мъж — скара ѝ се Джеймз, като я перна отзад, но той не изглеждаше изпаднал в беда. А Чарлз явно беше възхитен от посрещането.

— О, да те вземат дяволите, Джеймз. — Вай сияеше от удоволствие, когато новодошлият я грабна от земята с двете си ръце. — За бога, Чарли не е мъж! — И когато тя каза това, той си даде вид на човек, обзет от дълбока скръб и я пусна безцеремонно на пясъка до краката си и заби поглед в нея.

— Какво искаш да кажеш с това, че *не съм* мъж?

Произношението му беше значително повече американско, отколкото британско и Одри си спомни, че беше ходил в Йейл, а покъсно той обясни, че е прекарвал всичките си лета в Мейн като дете, в Бар Харбър със семейството на майка си. Всичко, което беше свързано с Щатите, го привличаше силно.

— Имах предвид, Чарлз Паркър-Скот, че практически си част от семейството.

Вай лежеше доволна на пясъка, като го гледаше как се смее и как след това седна до нея и сърдечно я прегърна, но очите му непрекъснато се отклоняваха по посока на Одри. Интересът беше безспорен, но той реши, че трябва да бъде внимателен към Вайълет.

— Как я караш, лейди Вай?

— Изключително добре, Чарли. А сега, когато ти си тук, лятото ще бъде много по-хубаво. Колко дълго можеш да останеш?

— Няколко дни... седмица... — Той отлично познаваше летните им празници. Беше ги посещавал и винаги му беше много хубаво.

Беше поразително хубав мъж. Одри все повече се убеждаваше в това, докато го гледаше изправена и се чудеше защо ли го бе мислила за стар човек. Може би защото беше постигнал толкова много... може би защото дългите му пътувания и екзотична външност ѝ напомняха донякъде за баща ѝ.

Той имаше лъскава черна коса, която беше толкова тъмна, че почти стигаше до синьо, и гладка кожа на лицето с маслинов цвят, големи тъмнокафяви очи и усмивка, която осветяваше лицето му по невероятен начин. Беше висок и слаб и цялата му фигура издаваше нещо аристократично. И съвсем не приличаше на англичанин. По-скоро на испанец или французин, или може би на италианец... по-точно на италиански *принц*. Носеше тъмносин плетен бански костюм и беше лесно да се забележи, че имаше дълги силни крака, грациозни ръце и рамене, дори по-широки от тези на Джеймз. Преди години двамата били в Ййтън и през по-голямата част от младостта си били като братя и все още бяха.

Сега Джеймз го сграбчи и го поразтърси малко.

— Ако жена ми покротува достатъчно дълго време, ще те представя на нашата приятелка. Това е Одри Дрискол от Калифорния. — Чарлз насочи големите си очи към нея с усмивка, която би разтопила всяка жена и Одри също почувства нейния ефект върху себе си, докато се ръкуваше. Беше трудно видът му да не я порази, но повече я интересуваха книгите му и тя се надяваше да поговори с него за тях по-късно.

Същия следобед имаха продължителен разговор, преди той и Джеймз да заминат някъде с кола, оставяйки по този начин Одри и Вайълет отново сами.

— Невероятно красив, нали? — Вай се усмихна, горда с приятеля им.

— Можеш да кажеш това. — Одри се засмя.

През целия следобед беше правила отчаяни опити да не се чувства неловко в негово присъствие и все пак той беше толкова естествен и се държеше толкова свободно, че в края на краищата красивата му външност се забравяше. Но това положително беше трудно в началото. Това беше най-изумителното у него.

— Знаеш ли, той съвсем не съзнава как изглежда — сподели Вайълет, докато пиеха шампанско на верандата в очакване на Джеймз. И двете носеха бели копринени рокли, които изтъкваха придобития силен тен, а косата на Одри беше станала по-светла и лъскава от слънцето.

— Веднъж говорих с него за това и, уверявам те, той няма абсолютно никаква идея как въздейства на хората. Изобщо никаква

идея. Всъщност... — Тя натъпка няколко печени гъби в устата си и се ухили като малко момиченце, докато ги сдъвкваше, преди да продължи да говори. — Удивително е, нали, Од? Искам да кажа, че човек би помислил, че е свикнал жените да припадат при появяването му. Но той е толкова зает с книгите си, че ми се струва, че нехае.

Това негово качество се понрави на Одри. Освен това, привличаше я умът му. Беше чела две от неговите книги и беше изпаднала във възторг. Другият автор от този жанр, който ѝ доставяше удоволствие, беше Никол Смит, изследовател и писател, и Чарлз каза, че той самият е луд по него. Обсъждаха го надълго през следобеда. Одри намираще Чарлз за очарователен по време на разговорите за Ява, Непал и Индия.

— Всичките тези места, където никога няма да *поискаш* да отидеш — Одри подразни Вай, докато изразяваше шумно възхищението си.

— Не мога да разбера какво толкова интригуващо намиращ в такива места. На мен ми изглеждат като прокълнати...

Очите на Одри танцуваха и тя се смееше. Джеймз се появи на сцената в бял ленен костюм. Имаше нещо много характерно за тропиците със силния му тен, тъмна коса и зелени очи.

— Тя пак ли ти говореше за нещо неприятно, Од? — Той си наля от шампанското и си взе от ордьовъра, като погледна с възхищение жена си. — Боже мой, тази вечер си много хубава, лейди Вай! Винаги трябва да носиш бяло, скъпа.

Той я целуна леко по устните, изяде още една пълнена гъба, след което отново се обърна усмихнат към Одри. Беше много хубаво, че тя е с тях, а сега, с пристигането на Чарли, наистина им предстояха чудесни забавления.

А по-късно вечерта тази перспектива изглеждаше много вероятна. Четиримата отидоха за вечеря в един малък ресторант в Кан. Пиха твърде много вино и се смяха до оглупяване по целия път до Жуан-ле-Пен, където посетиха едно парти, за което някой беше казал на Джеймз, задържаха се там до два часа, след което продължиха и се спряха на друго парти в Кап д'Антиб, докато накрая се прибраха в четири, по-малко пияни, отколкото преди няколко часа, и решиха да не си лягат и да наблюдават зазоряването. Джеймз отвори още една бутилка шампанско и сам изпи по-голямата част от нея, лейди Вай

заспа върху кушетката и най-накрая, като пееше някаква не дотам прилична песничка, Джеймз я пренесе на горния етаж, като по този начин Одри и Чарлз останаха сами на верандата.

Това беше два часа по-късно, когато слънцето вече бавно надничаше над хоризонта и започваше да се издига. Чарлз я наблюдаваше с много сериозен поглед.

— Всъщност какво те води тук? — Бяха провели изминалите два часа в безцелен разговор, изпитвайки удоволствие от това, че са двама и говорейки за неща, които и двамата обичаха — пътувания до далечни кътчета на света... лятото в Кап д'Антиб... приятелите им Вай и Джеймз... Но сега вече Чарлз я гледаше съсредоточено, като се чудеше коя всъщност беше тя, докато в същото време подобни въпроси, свързани с него, занимаваха и Одри. Беше интересно да се помисли за това, какъв ли каприз на съдбата беше този, довел ги тук в едно и също време.

Тя реши да бъде откровена с него. *Много* откровена.

— Трябваше да се махна.

— От какво? — Гласът му приличаше на милувка в златната светлина на изгряващото слънце. Но той разбра, че тя беше поискала да се махне от някакъв мъж. Беше достатъчно възрастна, за да не е омъжена, според стандартите на тяхното време. — Или може би трябва да кажа от кого?

Той се усмихна, а тя поклати глава с добродушен поглед.

— Не... не е това... или може би просто исках да се махна от себе си и от отговорностите, които си налагам.

— Това изглежда сериозно. — Погледът му не се откъсваше от очите ѝ и той имаше неукротимо желание да докосне устните ѝ със своите, да прокара пръсти по дългата ѝ грациозна шия, но си наложи с усилие на волята да я слуша и да потиска нарастващото си желание, поне за момента.

— Понякога е сериозно. — Тя се облегна назад и въздъхна. — Имам дядо, когото обичам с цялата си душа... и сестра, която отчаяно се нуждае от мен.

— Болна ли е? — Веждите му се преплетоха и Одри го погледна изненадана.

— Не... какво те накара да кажеш това?

— Начинът, по който удари ударение върху *отчаяно*.

Тя поклати глава, загледана в морето, като мислеше за Анабел и като накрая си позволи отново да се замисли за казаното ѝ от Харкърт.

— Тя е просто много млада... — Одри го погледна отново. — И както предполагам, съм я разглезила. Обратното би било трудно. Загубихме родителите си, когато бяхме много малки, и аз я отгледах.

— Колко странно. — Върху лицето на Чарлз се изписа някаква странна тревога.

— Защо казваш това?

— На каква възраст бяхте, когато умряха родителите ви?... По едно и също време ли умряха?

Тя кимна, като се опитваше да разбере защо изведнъж той стана толкова сериозен.

— Тогава аз бях на единадесет, сестра ми само на седем... в Хавай... и да, загинаха заедно при катастрофа в морето... — Все още говореше за това с болка. — После отидохме да живеем при дядо ми. Оттогава управлявам къщата и съм майка за сестра си... може би в прекалено голяма степен... поне това е, което казва мъжът ѝ. — Тя погледна открито в очите на Чарлз. — Изглежда той мисли, че съм я *осакатила*, че по никакъв начин не може да се погрижи сама за себе си без моя помощ. И може би е прав. Той каза... — Тя се опита да си придаде вид, от който да може да се заключи, че темата я забавлява, но беше очевидно, че не е така. — Той каза, че всичко, което правя, се свежда до поръчване на нови завеси, наемане и уволняване на прислужници. И когато си помисля за това — очите ѝ изведнъж се изпълниха със сълзи и я обзе ужас, — не мога да не се съглася с него... затова и заминах... за известно време... и дойдох тук... — Тя отново отклони погледа си, но Чарлз я приближи и взе ръката ѝ в своята.

— Разбирам.

— Наистина ли? — Очите им отново се срещнаха, миглите ѝ бяха влажни. — Как *разбра*?

— Разбрах, защото моят живот не е много по-различен от твоя. Разликата е, че не е замесен дядо. За известно време една леля и един чичо, но сега те също не са живи. Родителите ми умряха при злополука, когато бях на седемнадесет, брат ми беше на дванадесет. Живяхме при леля ми и чичо ми в Америка и това ни беше крайно неприятно. Намеренията им бяха добри — той въздъхна и почти недоловимо стисна ръката ѝ малко по-силно, — но те не ни разбираха

истински, нито мен, нито него. Намираха, че съм премного изпълнен с авантюристичен дух за възрастта си, прекалено независим и че това много ми личи, а че брат ми не е достатъчно независим. Той беше напълно травмиран от смъртта на родителите ни и освен това винаги беше твърде болнав. Когато станах на осемнадесет, заминахме оттам. Върнахме се в Англия и аз направих каквото можах... — Гласът му се задави и Одри изпита силно съчувствие към него. — Той живя само една година след това. Умря от туберкулоза на четиринадесет години. — Той отпрати към нея невиждащ, изпълнен с тъга поглед. — Винаги съм се питал дали това нямаше да бъде избегнато, ако бяхме останали в Щатите... Той можеше да не... сега можеше да е тук, ако...

— Не говори така, Чарлз. — Тя се наклони към него, без да мисли, и нежно докосна лицето му. — Ти не можеш да имаш власт над съдбата. Винаги се чувствах отговорна някак си за смъртта на родителите си. Но това е глупаво и безполезно. Не сме всесилни.

Той кимна. За първи път разкриваше душата си, както пред нея, почти непознатата, но в нея имаше нещо много топло и съчувствено. Почувствал се бе привлечен към нея още в самото начало, когато я видя за първи път, а сега това привличане беше даже още по-силно. Изведнъж изпита желание да ѝ каже всичко за себе си, за живота си, за Шон, брата, който беше загубил...

— След това започнах да пътувам. По-късно се опитах да следвам, но не можех да се концентрирам след смъртта на Шон. Всичко ми напомняше за него... всеки имаше по-малък брат на неговата възраст... или забелязвах на улицата деца, които много приличаха на него... Исках да отида някъде, където нищо няма да ми напомня за хората, които съм познавал... Това ме отведе в Непал... а след това в Индия... после в Япония за една година... и когато станах на двадесет и една година, написах първата книга. — Той се усмихна за първи път за цял час. — А после това се превърна в начин на живот и на мен това ми харесваше.

Одри го погледна усмихнато.

— Това, което правиш, го правиш много добре. — Тя беше трогната от това, че ѝ се бе доверил, и споделяше болката му. Изведнъж си помисли какво би било, ако загубеше Анабел. Мисълта беше непоносима и макар че беше само мисъл, очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Сега пътуването изпълва целия ми живот — призна той почти виновно и отново заприлича на момче.

— Това не е грях. Всъщност — тя въздъхна, усмихвайки се. Ранното утринно слънце светеше над тях, — аз ти завиждам. Баща ми пропътува целия свят и аз винаги съм искала да направя същото.

— Тогава защо не го направиш?

— А Анабел?... А дядо? Какво ще стане с тях?

— Вероятно ще са си много добре.

— Предполагам, че ще стане ясно. Това е цялата цел на това пътуване.

— Антибите едва ли са екзотично място.

— Знам. — Двамата се засмяха. — Но може би ако оцелеят след присъствието ми тук, някой ден ще мога да посетя някое по-интересно място.

— Трябва да направиш това *сега*. Един ден ще бъдеш омъжена и няма да имаш този шанс.

Тя се усмихна. За такова нещо нямаше непосредствена опасност.

— Не мисля, че съществува някакъв голям риск.

— Има ли нещо, което още не знам? Проклятие върху семейството? Някаква грозна подробност, която да си скрила?

Тя се засмя на закачката му, като поклати глава, при което червената ѝ коса се разлюля.

— Не. Просто не мисля, че съм подходяща за брак.

— Но ти току-що ми каза, че от петнадесет години се занимаваш с къщата на дядо си. Не е ли това достатъчна подготовка?

— Да, но аз не съм омъжена за него. И за да бъда честна с теб — и тя беше тъкмо това, напълно, — повечето от мъжете, които срещам, не ме привличат особено.

— Защо не? — Той беше очарован от нея, очарован от всичко, които тя правеше, говореше и мислеше. Не беше срещал жена, която поне малко да прилича на нея.

— Те ми доскучават до смърт. Като зет ми. Втълпили са си някакви идеи за това, какво жените трябва да правят и какво не трябва да правят. Жените не трябва да обсъждат политиката, даже не трябва да помислят за такова нещо. Те трябва да наливат чай, да работят за Червения кръст, да излизат на обяд с техните приятели. А нещата,

които ме интересуват истински, са абсолютно табу. Политика, пътешествия... това да прекося половината свят с камерата си.

— Правиш снимки, така ли? — Тя кимна с ентузиазъм. — Готов съм да се обзаложа, че си много добра. — Той говореше с абсолютна увереност и тя се изненада от това.

— Какво те кара да говориш така?

— Ти си чувствителна, вероятно много наблюдателна... За да бъде човек фотограф, е необходимо да има особен ум... остро око и регулирано мислене.

— И аз имам всички тези грехове? — Тя се засмя, изненадана от анализа, на който я беше подложил. — Вкъщи ме наричат *стара мома*.

Тези думи го засегнаха и той изведнъж се ядоса.

— Колко глупаво от тяхна страна! Бедата е в това, че не разбират човека, ако той не отговаря на техните стандарти. В някои отношения аз имам същия проблем. Не искам да се обвържа просто така с някого... Никога не съм искал... поне не след... — Тя разбираше, че той мисли за Шон. — Животът е прекалено кратък... прекалено ефимерен... Не искам да го погубя, като се представям за такъв, какъвто не съм.

— А какъв не си? — Сега беше неин ред да задава въпроси, а и беше много любопитна.

— Не съм мъж, който лесно би могъл да се задържи на едно място. Приключенията са в кръвта ми. Много обичам това, което правя. И не са много жените, които имат желание да го разберат. В началото се преструват, а след това искат да те задържат. Това е като да затвориш лъв в клетка. Всички искат да се опитат, но после не знаят какво да правят с него. Роден съм за живот в джунглата. Там ми е мястото. Боя се, че не съм лесен за опитомяване. — Той се усмихна очарователно и сърцето ѝ трепна. Беше най-милият човек, а това, което каза по-нататък, също я трогна и тя го разбра идеално. — Не знам дали искам деца... и това е определен недостатък. Повечето жени искат две или три. — Тя не се осмели да го попита защо, но все пак той ѝ каза. — След Шон... чувствах, че нямам желание да обичам никого отново и толкова много... като че ли ми беше син, а не брат... и не можех да се примиря със загубата му. — Очите на Чарлз се напълниха със сълзи, но той продължи, без да се срамува и без да се затруднява, изливайки сърцето си пред нея. — Не можех да понеса мисълта, че мога да имам

деца, а след това може би да загубя някое от тях. Някак си ми се струва по-безопасно да остана в сегашното си положение. Трябва да ти кажа, че съм напълно щастлив. — Той избърса една сълза от лицето си и ѝ се усмихна, едновременно мило и с горчивина. — Приятелите, разбира се, щурейат. Вайълет не е в състояние да се въздържа и да не ме представи на всяка жена, която тя и Джеймз познават. Това поне поддържа нещата по-живи, когато съм от тази страна на света. — Той се поколеба и нежно погали ръката ѝ, която лежеше в неговата. — А ти? Не мислиш ли, че някой ден ще се задомиш?

Тя почти се беше отказала да мисли за това и истината беше, че този въпрос отдавна не я вълнуваше.

— Трябва да се откажеш от толкова много... нищо от това, което искам, не е подходящо за брак в общоприетия смисъл.

— А деца?

Тя пое дълбоко дъх и го погледна в очите.

— Имам Анабел. — Наистина усещаше нещата по този начин. Имаше дете, което наистина не беше родила. — А сега син... и дядо... Не искам собствени деца.

— Не можеш да водиш такъв живот, не *твой*. Много си добра за това. Много си *ти*.

— Откъде знаеш това? — Като че ли той беше почувствал инстинктивно истинската ѝ същност и до този момент не грешеше. — Както стоят нещата при теб, ти си щастлив. Защо да не мога да бъда и аз?

— Защото аз правя точно това, което *искам* да правя. При теб не е същото... нали? — Гласът му беше толкова тих, а ръката, която държеше нейната, толкова силна. Тя не можеше да го опровергае. Бавно поклати глава. Правеше това, което беше длъжна да прави, и това, което трябваше, което се налагаше, беше необходимо за хората, които ѝ бяха скъпи... но не такива бяха *желанията ѝ*.

Тя му се усмихна философски, съзнавайки, че беше намерила приятел, който ще задържи при себе си дълго, дълго време.

— Имаш право, но не мога да направя нищо... поне не сега. Мога само да гледам на това лято като на дар божи и да се прибера вкъщи, когато дойде времето за това.

— А после?... А след това?... От каква част от живота си искаш да се откажеш?

Тук тя почти се задави при отговора си.

— Предполагам, че от целия. Не можеш да дадеш половината. — Той беше научил това покрай Шон и това го плашеше да даде пак... да обича някого а *tout jamais*, както казваха французите... до дъното на душата си. Това не беше му се случвало за петнадесетте години, а сега изведнъж тя се появи, една жена, която разбираше най-съкровените му чувства, точно както той разбираше нейните. Беше странно, че я намираше сега. Не беше я търсил и даже не знаеше дали иска да я намери. Но ето я, тя беше тук, косата ѝ го топлеше с червена светлина, докато слънцето се издигаше в небето, а той седеше загледан в нея.

— Знаеш ли, не мога да разбера защо стана така, че се срещнахме точно в това време... но мисля, че започвам да се влюбвам в теб... — Тя не беше готова за думите му и сърцето ѝ трепна толкова силно, като че искаше да напусне гърдите ѝ и да полети към него.

— Аз... аз не... аз... — И тогава, след като не можа да намери никакви подходящи думи, тя само кимна. Той разбираше всичко... Харкърт... Анабел... дядо... глада ѝ да види света... да бъде жива... да бъде свободна... да прави снимки... И далечния блян, от който се беше отдавна отказала — да сподели всичко с някого, да намери някой, който ще бъде навсякъде с нея... И сега изведнъж *той* беше тук, пътищата им се кръстосваха само за часове или дни... — Мисля, че с мене става същото.

Тя изглеждаше като зашеметена, за първи път в живота си се чувстваше безпомощна. В същото време, когато протегна ръце към него, той я грабна и я притисна към себе си така силно, че отне дъха ѝ. В ума ѝ нямаше съмнение, че същата стрела беше пронизала и нея, устните му се плъзгаха по косата ѝ, ръцете му я държаха здраво притисната към него.

Вдигна поглед към него, а той ѝ се усмихна, след което в началото нежно я целуна, както никога не беше целувал жена до този момент, а когато устните му силно се впиха в нейните, тя изпита чувството, че сърцето ѝ лети към небето.

Беше истинска лудост. Само до предната вечер бяха непознати. А сега изведнъж тя съзнаваше, че го обиква. Когато бавно се връщаха в къщата, той я прегърна с ръка и тя почувства как пръстите му галят гърба ѝ. Разбираше, че тази вечер беше стигнала до един повратен

момент в живота си и че този живот никога вече нямаше да бъде същият.

— Одри... — Той се наведе над нея и я погледна. Бяха пред вратата на спалнята ѝ. Той отново ѝ се усмихна нежно. — Разбираш ли, ние много си приличаме, ти и аз. — Не беше мислил, че ще срещне същество като нея.

— Изумително е, нали? — Всичко изглеждаше прекрасно и в същото време непочтено. Тя виждаше в него всичко, което искаше да види, а след няколко дни щяха да бъдат далеч един от друг. — Колко време ще останеш на Антибите? — Тя едва се осмели да прошепне тези думи.

— Доколкото мога. — Очите им се срещнаха за последен, небързащ поглед и като кимна мълчаливо, тя влезе бързо и безшумно в стаята си.

6.

Беше се изнизала още една идилична седмица, а Чарлз продължаваше да гостува на Вай и Джеймз. Все още продължаваха да лудуват в Антибите като деца. Четиримата ходеха навсякъде, въпреки че Одри и Чарлз успяваха всеки ден да остават насаме за известно време. Обикновено тя отиваше някъде да прави снимки, а Чарлз имаше грижата да я придружава. Изглеждаше, че от пристигането си те не правеха нищо друго, освен да се ровят в биографиите си и трудно можеше да се повярва, че не са се познавали от години.

Веднъж, когато тя фокусираше вниманието си върху една древна къща в малък планински град, той я погледна с възхищение. Вече беше видял проявените ѝ снимки и знаеше колко е добра с малката „Лайка“, която носеше навсякъде със себе си и толкова често използваше.

— Бих искал някой ден да напиша книга заедно с теб, Од. Би ли те привлякло това?

Тя щракна още два пъти, а след това се обърна, за да му се усмихне, и го фотографира, както беше с изписана върху лицето си изненада.

— Сериозно ли говориш, Чарлз?

В дните, последвали пристигането му, тя беше разцъфтяла. Изведнъж беше започнала да изглежда по-женствена, по-отпусната, очите ѝ също изглеждаха по нов начин. Вай не преставаше да говори за това винаги, когато беше насаме с Джеймз, и се чудеше дали от това ще излезе нещо, въпреки че Джеймз настояваше, че нищо не може да се очаква. Чарлз не ставаше за семеен живот. Самият той го беше казал от доста години и един брак никога нямаше да се съвмести с кариерата му. Но беше очевидно, даже за Джеймз, че Чарлз беше безумно влюбен. Или *до уши*, според думите на Вай.

— Разбира се, че сериозно. Снимките ти са дяволски хубави. Подобри са от това, което пиша.

— Едва ли. — Тя се засмя на неговата скромност, приближи го и застана до него. — Готов ли си за обяд? — Бяха нагласили огромната

кошница за пикник на Вай и Джеймз в колата и я отвори в планината, където бяха обиколени от диви цветя, зад гърбовете им беше реката, а далече под тях Средиземно море. Гледката беше толкова живописна, че Одри се запита дали нейната вярна „Лайка“ ще може да обхване тази красота. Тя се протегна в тревата, подпряна на лакът, и се загледа в него с ябълка в ръката си и усмивка в очите си. — Много съм щастлива тук, Чарлз.

— *Вече* си? — Той изглеждаше доволен. — И защо мислиш, че е така? — Той се наведе и целуна връхчето на носа ѝ. — Минавало ли ти е през ума, че аз също съм щастлив? По-щастлив от всякога за цял живот.

Тя грееше от щастие, когато той се наведе и я целуна по устните.

— Какво ще правиш, когато дойде време да се връщаш?

Тя вече беше започнала да се тревожи за това. Рано или късно идилията трябваше да свърши и това я плашеше. Плашеше и двамата.

— Кой ще реши това, Пепеляшке? Откъде можем да разберем, че е дошло времето за заминаване?

— Отплавам на четиринадесети септември. — Обратно по пътя, по който беше дошла... към отговорността... и дълга... и Анабел, която вече не се чувстваше добре поради бременността си. Последното ѝ писмо беше зацапано от сълзите, които са падали върху листа, когато го е пишела, и Одри се чувстваше виновна за това, че се намираще тук, макар че всъщност престоят ѝ беше не по-дълъг отколкото беше го планирала.

— Твърда ли е програмата?

— Не. — Тя въздъхна. — Но знаеш, че трябва да се върна.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Не, не знам.

Той се държеше не много сериозно, но искаше да провери доколко бяха силни намеренията ѝ. От няколко дни го преследваше една мисъл и почти се страхуваше да я сподели с нея, защото не знаеше какво би казала тя. Но беше убеден, че ако успее да я накара да се съгласи, животът ѝ никога вече нямаше да бъде същият... нито *неговият* живот.

— Чарлз... — Тя го гледаше умолително със скръб в очите си, която той досега не беше виждал. През по-голямата част от времето те

се смееха и пиеха шампанско и ходеха по партита с Вайълет и Джеймз, но при тези малки екскурзии заедно имаха възможността да разкрият душите си един на друг и много често се възползваха от тази възможност.

— Защо си толкова тъжна, любов моя?

Лежеше до нея на тревата и топлината на тялото му почти я подлудяваше. Вълнуваха я чувства, за които не беше мечтала никога през целия си живот. Но той не ѝ създаваше неудобни моменти. И сега само я гледаше с нежност, гъделичкаше ухото ѝ с едно светлопурпурно цвете, което растеше близо до тях.

— Не настоявай да се откажа от заминаването си. Не мога да отлагам.

— А защо не?

— Няма да е честно.

— За кого?

Той настояваше и тя се измъчваше.

— За дядо. Знам какво си мислеше, когато тръгнах, и искам да му докажа, че не е бил прав.

— Относно какво? — Чарлз беше видимо озадачен и тя трябваше да му обясни.

— Струва ми се, че при заминаването ми е бил с някаква мисъл *deja vu*. Беше ужасен от това, че ще направя това, което е направил баща ми... и аз му обещах, че това няма да се случи... просто не мога да постъпя така с него.

— Не разбирам.

Той докосна леко устните ѝ със своите и тя трябваше да направи усилие да се концентрира върху това, което искаше да му каже.

— Баща ми тръгна и повече фактически не се върна, освен за много кратко време. Обещаваха, но това нещо беше по-силно от него... не можеше да се върне. Беше прекалено силно влюбен в местата, където отиваше, хората, които срещаше, приключенията, които изживяваше... — При спомена за него гласът ѝ постепенно изчезна. Той беше най-смелият, най-романтичен човек. И като мислеше за него, тя отново повдигна очите си към Чарлз... толкова много си приличаха двамата. Понякога това я плашеше.

— Толкова ли е страшно?

Говореха за нещо, което той разбираше отлично. Беше живял по съвсем същия начин през последните петнадесет години. Единствената разлика се състоеше в това, че никъде никой не го *чакаше*. Никой, който да се вълнува от това, къде е той в даден момент, освен приятели като Вайълет и Джеймз. Но никой не плачеше, когато тръгваше, и никой не броеше часовете до завръщането му. Донякъде той й завиждаше за това. Може би щеше да е по-добре, ако имаше жена...

— Просто не мога да постъпя с него така. — Гласът й беше нежен като лекия вятър, който галеше косата й.

— А със себе си? Можеш ли да се откажеш от мечтите си, Од?

— Това е моята мечта. — Тя му се усмихна. — Много повече от мечтата ми фактически.

— Когато се срещнахме, не ми каза същото.

— Това е, това е мечтата ми! — Тя се изчерви, като не можеше да си спомни какво беше казала през онази първа вечер, когато бяха дочакали изгрева на слънцето и си бяха говорили за мечтите си, за живота си и за себе си.

— Ти каза, че искаш да видиш екзотични места...

Тя разтвори ръце, желаейки да обгърне грандиозната красота на планината.

— Ето.

— Едва ли това си имала предвид... Мисля, че тогава говорехме за Непал, нали? — Той се държеше закачливо и не я оставяше на спокойствие, караше я да се чувства донякъде неудобно. Правеше го добре, но тя също беше достоен партньор.

— Това ще стигне. *Засега*.

Той изведнъж стана тъжен.

— Знаеш, Од, че след няколко дни трябва да тръгна отгук. — Тя го чуваше за пръв път и почувства как сърцето й замря при думите му. Седеше, загледана в него с широко отворени очи. Наближаваше краят. Беше знаела, че краят ще... не беше знаела само, че това ще бъде толкова скоро. — Трябва да напиша нещо за лондонския „Таймз“.

— *Сега?* — Малката думичка прозвуча уплашена.

— *Скоро*.

— *Къде?*

— Нанкин, Шанхай, Пекин...

— Боже мой. — Тя беше шокирана, но се опита да се държи като добро момиче и се усмихна, въпреки чувството, че щастието я напуска изведнъж. — Това е положително екзотично, нали?

Той леко кимна.

— Бих искал да можеш да дойдеш с мен.

— Аз също. — Каза го честно. Звучеше й вълшебно. Самите названия бяха изключителни, но не беше писано да бъдат част от живота й. Поне не сега.

— На такова пътуване би могла да направиш страхотни снимки. — Беше готов да я съблазни с всичко, с което можеше, и тя се засмя скръбно.

— Между другото... Кога тръгваш? — Тя протегна ръка към него инстинктивно и ръцете им се задържаха спокойни една в друга под лятното небе. Така двамата чувстваха близостта, която бяха изградили в краткото време, откакто се бяха срещнали.

— Не знам. Най-напред имам да свърша малко работа в Италия и след това смятам да хвана Ориент Експреса във Венеция.

Като чу това, тя затвори очи, а той се загледа в лицето й, където видя как две сълзи се търкулнаха бавно. Тя го погледна отново.

— Ти си човек с късмет.

Той поклати глава, като се чувстваше не по-малко нещастен от нея.

— Не, не съм. Жената, която обичам, ще бъде на другия край на света... нали? — Той стисна ръката й и Одри се изправи. Трябваше да се държи като възрастен човек. Нямаше смисъл да плаче за това, което не може да получи, а тя не можеше да получи *него*. Поне за дълго време. Нямаше защо да се заблуждава.

— Защо след това не дойдеш в Сан Франциско? — Тя се усмихна, а той се засмя.

— Просто така, а? В твоите уста изглежда много лесно.

— А не е ли? — попита тя закачливо и той пак я целуна.

— Може би ще дойда. А може би ще те отнеса на бял кон, украсена с рози.

— Това звучи чудесно, Чарлз.

— Да... наистина... — Той отново я дръпна към себе си в тревата и известно време лежаха прегърнати, а когато след малко им

беше трудно да се контролират, тя се отдръпна мъдро, а той я погледна малко тъжно.

Имаше високо мнение за нея и се отнасяше с уважение, но не му се беше случвало толкова отчаяно да желае жена, както желаете нея, а и им оставаше толкова малко време.

Времето, което прекарваха заедно с Вай и Джеймз, се отличаваше с многобройни прояви на шумна радост. Вечерите ставаха все по-дълги и се изпълваха с повече шампанско. И за нея ставаше все по-трудно да се откъсне от него, за да отиде в своята стая, но тя държеше да не направи някоя глупост, преди да се върне в Сан Франциско. След това за цял живот щеше да трябва да живее с последиците. А Чарлз не искаше да предприема нищо рисковано, колкото и да беше силно привличането ѝ. Прекалено много я обичаше.

— Мисля, че трябва да се ориентирам към студени душеве или среднощно къпане в морето, не че Средиземното море е достатъчно ледено. Боя се, че това няма да ми помогне — пошегува се той една вечер, когато се прибираха бавно от едно парти. — Знаеш ли, ти ме подлудяваш.

Тя се почувства виновна, а нямаше и желание да се заяжда.

— Съжалявам, Чарлз... — Вдигна глава и го погледна с много чувство, а той сложи ръка на рамото ѝ и отново я притисна близо до себе си.

— Не трябва. Благодарение на теб преживях най-хубавото време от живота си. Ще нося спомена от тези седмици със себе си до края на света. — Той ѝ се усмихна и целуна разпиляната ѝ коса.

Още не знаеше, но тя му беше приготвила изненада. Беше се заела да оформи албум от дните им в Антибите от снимки, които беше направила. Те бяха в по два екземпляра и половината оставаха за нея. Намерението ѝ бе да комплектува всичко, което е за него, преди заминаването му. Би могъл да разглежда албума по пътя до Нанкин. Сега тя предпочиташе да не мисли за това. Но трябваше. Той щеше да тръгне след няколко дни.

През последната им нощ те седяха един до друг и наблюдаваха изгрева на слънцето, също както бяха правили първата нощ при запознанството им само преди няколко седмици.

— Трудно е за вярване, нали? — Той държеше ръката ѝ и изглеждаше много сериозен. Вай и Джеймз отдавна се бяха отказали да

им правят компания и бяха побързали да си легнат, но Чарлз и Одри съвсем не бързаха да се разделят. — Струва ми се, че съм те познавал през целия си живот.

— Ще бъде много странно, когато отново няма да те има... изведнъж толкова празно... — Беше напълно откровена. Той беше този, на когото можеше да каже всичко и често го правеше, а сега той седеше загледан в нея, неспособен да се откаже от мечтата да я задържи със себе си.

— Искам да те попитам нещо, Од. И искам да помислиш, преди да кажеш *не*. — Той замълча и пое дълбоко дъх, преди да продължи. — Искаш ли да дойдеш с мен? — Сърцето ѝ спря и това трябва да е проличало в очите ѝ. — Само до Истанбул. Все още можеш да се върнеш в Лондон навреме. Аз трябва да напусна Венеция на трети септември. Ти ще отплаваш на четиринадесети. — Сега той я погледна със светнали очи. — Одри... — Тя вече клатеше глава.

— Не мога да направя това, Чарлз.

— Защо не? Един Господ знае кога отново ще се видим. Толкова ли ти е лесно да се откажеш от това, да захвърлиш всичко, което имаме? — Лицето му изведнъж придоби гневен израз, той стана и закрачи по терасата, от която трябваше да видят изгрева на слънцето. — Как можеш да се отказваш по такъв начин? По дяволите, Одри, само сега... помисли за себе си... помисли за нас... *Моля те!* — Той се обърна към нея с поглед, който можеше да разкъса сърцето ѝ. — Помисли поне мъничко.

Тя обеща да помисли, но този път я спираха не задълженията ѝ. Беше нещо друго. Боеше се да отиде във Венеция с него. Знаеше какво ще се случи там... какво щеше да прави, ако останеше сама с него... Щеше да захвърли всички условности. Почти беше готова за това на Антибите, но не искаше да го прави... Беше истинска лудост. А да отиде във Венеция, беше все едно да се хвърли от някоя канара.

През цялата нощ тя се вглеждаше в очите му като мислеше върху предложението му, а когато слънцето се показа, се обърна към него, подготвена да му каже, че не може да отиде с него, но той ѝ попречи да говори с целувка, а след това изведнъж започна да говори за Шон... и за това колко е кратък животът... колко безкрайно скъп... и тя изведнъж разбра много точно какво представляваше неговият живот. Отиваше в Китай, за да интервюира Чан Кай Ши и да пише за Шанхай,

който в момента беше застрашен от японците. Ами ако го убиеха... ако никога повече не го видеше... Мисълта беше ужасяваща и когато той я целуна пак и тя почувства как ръцете му се плъзват бавно нагоре по бедрата ѝ, дъхът ѝ спря и тя почти простена при докосването му.

— Моля те, Одри... моля те... Ела в Италия с мен... — И когато тя надникна в очите му, разбра колко отчаяно *тя самата* се стремеше към същото. Не можеше да му каже *не*... нито можеше да каже *не* на себе си... Вече не можеше.

— Ще бъда с теб във Венеция, преди да тръгнеш — прошепна тя, докато той целуваше шията ѝ и галеше гърдите ѝ. Беше шокирана от собствените си думи, но когато той я взе в прегръдките си отново и я задържа, не съжали за обещанието си.

Тя искаше същото. И щеше да е необходимо само да бъде разумна и да не предприема нищо прекалено безумно... но какво можеше да се случи в края на краищата? Нали беше само за два дни, преди той да хване влака...

Споразумяха се да не казват на Вай и Джеймз и когато на следващия ден тръгна, той я целуна продължително пред погледите на приятелите им, а тя му маха с ръка, докато колата му се загуби от погледа. Лейди Вай се опита да я утеши след заминаването му.

— Добре ли си, Од? — Тя ѝ поднесе силно питие и като че ли беше готова да види как Одри ще рухне, обляна в сълзи. Но явно беше доволна, когато Одри отпи една глътка, а след това кротко отиде в стаята си, за да си легне. Мислеше за него и за това, което се беше съгласила да направи... което му беше *обещала... Обещала...* Беше истинска лудост, но все пак не изпитваше никакви съжаления... Площад „Сан Марко“ в шест часа на първи септември. И тогава само Бог знаеше какво предстоеше да се случи след това. Но Одри знаеше едно нещо със сигурност. *Трябваше да бъде там с него.*

7.

Следващата седмица премина особено бързо. Чарлз замина и пристигна братът на Джеймз, а няколко дни по-късно и братът на лейди Вай, а когато август напредна, започна да се налага чувството, че всичко щеше да свърши много скоро. Одри реши, че е настъпило времето да започне пътуването си. Тя никога не спомена пред Вайълет или Джеймз за предложението на Чарлз при заминаването му. Все още се чудеше дали да не се оттегли, ако това, което правеше, е пълна лудост, но не можеше да понесе мисълта за завръщане в Щатите, без да го е видяла пак. Трябваше да го види във Венеция, макар и само за да му каже последно сбогом и да му даде албума, който беше приготвила за него.

Сбогуването с Вайълет и Джеймз не мина без сълзи, а раздялата с децата изглеждаше даже още по-тежка. Беше купила на Александра голяма много красива кукла в Кан, а на малкия Джеймз чудесен моряшки костюм и играчка платноходка. На Вайълет подари хубава брошка от кристал и оникс, а на Джеймз солидно количество шампанско „Дом Периньон“. Но най-добрият ѝ подарък бяха снимките, които им беше направила — Вайълет в различни костюми и невероятни шапки, Джеймз както скита по брега или се разхожда спокойно с Чарлз, и още една снимка, където при залез-слънце гледаше нежно в очите лейди Вай. Когато Одри видя последната снимка увеличена, очите ѝ се просълзиха. Снимките бяха великолепен сувенир от едно лято, което никой от тях нямаше да забрави, и Одри се опита да изрази това с думи, когато стояха край наетата от нея кола, но не ѝ беше възможно да изрази всичко, което чувстваше. Чувствата ѝ бяха особено силни.

— Да кажа *благодаря* ми се струва смешно малко, като имам предвид колко много... — Тя прегърна топло лейди Вай и двете се разплакаха, когато Вайълет отново се отдръпна.

— Трябва да пишеш! Обеща ми!

— Ще пиша! Обещавам ти... — И тогава тя прегърна Джеймз. Нямах да бъдат още в Лондон, когато тя щеше да тръгне на борда на „Мавритания“. Джеймз изглеждаше като по-голям брат, когато я целуна сърдечно по двете бузи. В този момент Одри не можеше да не съжалява, че Анабел не се беше омъжила за човек като него. Тя целуна за последен път децата и още веднъж Вайълет, а след това, като плачеше, без да прави усилия да се прикрива, влезе в колата и се мушна зад волана, като през това време Вайълет отново поклати глава и изтри очите си с дантелена кърпичка.

Тя се опита да се усмихне през сълзи.

— Не бях се чувствала толкова нещастна от времето, когато миналата година умря леля Хати. — Тя се засмя и издуха носа си. Същото направи и Одри в колата. Лейди Вай й се скара. — Не би трябвало да караш сама. Опасно е.

— Няма страшно.

— Прекалено си независима! — Тя скърбеше за това, че от контакта с Чарлз не беше излязло нищо сериозно. Той трябваше да остане и след това да я заведе в Италия, но много бързаше да тръгне и да си напише статиите. Може би Джеймз беше прав, така реши тя, докато махаха на Одри, която бавно се отдалечаваше. Наистина Чарлз не ставаше за брак. — Това е направо ужасно — почти изкрещя тя на Джеймз, когато Одри вече не се виждаше.

— Но почакай, аз не съм я пращал никъде, скъпа. Не ми викай. — Той стисна раменете й, а тя отново издуха носа си и поклати глава.

— Нямах предвид това. Имах предвид Чарлз.

— Какво Чарлз? — Джеймз изглеждаше объркан.

— Ужасно е, че му липсва достатъчно разум и не може да забележи идеалната съпруга.

— Казах ти. Той не става за това.

— Точно това имах предвид! — Тя беше толкова ядосана, че той се засмя.

— О, това *има*ш предвид... ами, той не става за брак... затова не измъчвай нито себе си, нито бедната Од. За бога, в живота му няма място за жена. Коя жена ще поиска да се събере с човек, който никога не се спира на едно място, който живее с бедуински племена и камили и Бог знае какво още, освен може би някоя бедуинка. — Но думите му не забавляваха Вайълет и тя го гледеше страшно.

— Той е един проклет глупак.

— Може би. Или може би познава себе си много добре, скъпа. — Погледна жена си и изведнъж се смути. — Предполагаш ли, че Одри очаква да излезе нещо от това? Знаеш, че нищо няма да стане.

— Мисля, че тя знае това по-добре от нас. А между другото, тя съвсем не е по-малко упорита от него. Не мисли за нищо, освен за дядо си и за ужасната си сестра. Всеки път, когато получише писмо от нея, Одри биваше потисната цял ден. Изглежда, че сестра ѝ плаче непрекъснато. Малко е трудно човек да си представи такова нещо, нали? А Одри е съвсем друга. Решително съм на мнение, че не е очаквала нищо от Чарлз, но твърдя, че отношенията им са по-дълбоки, отколкото сме си мислили.

— Защо си на това мнение? — Джеймз винаги се беше удивлявал от способността на жена си да долавя нещата. Често пъти тя се ориентираше за неща, за които той даже не се досещаше, и сега Джеймз се чудеше какво ли е забелязала или почувствала относно Чарлз и Одри. Чарлз си оставаше неговият най-скъп приятел, беше се привързал силно и към Одри. — Каза ли ти тя нещо, преди да замине?

— Не. — Лейди Вай поклати глава. — Нито той. И това ме кара да мисля, че работата е по-сериозна, отколкото ни се струва. И двамата упорито не желяеха да ни кажат каквото и да е.

Джеймз я погледна така, сякаш напълно си беше загубила ума.

— Понякога наистина ми е трудно да те разбера. — Той се наклони към нея и я целуна нежно по устните. — Но при всички случаи много те обичам.

— Благодаря ти, Джеймз. — Тя се усмихна и се отпусна назад в любимото си кресло, докато двамата се радваха на последните лъчи на лятното слънце.

* * *

Одри пътуваше по крайбрежната ивица с колата към Сан Ремо, Рапало, Порто Фино и Веареджо, докато накрая изостави крайбрежието, за да се отправи навътре в сушата към Пиза и Емполи и после на юг към Сиена, Перуджия, Сполето, Витербо и най-накрая Рим. Но когато стигна там, тя откри, че едва ли е в състояние да мисли

за нещата, които трябваше да види. Можеше да мисли само за Вайълет и Джеймз, децата, приятелите им и, разбира се, Чарлз. Но тя се чувстваше като загубена душа през цялото време, докато се движеше между църкви и музеи, Колизеума, катакомбите и Ватикан. Някак си се чувстваше глупаво, като се движеше из Рим сама и вече не ѝ се струваше чак толкова добра идеята да дойде на това място.

Почувства облекчение, когато върна наетата кола и се качи на влака за Флоренция, но и там не беше много по-различно. Умът ѝ не беше насочен към красотата, която виждаше, и всичките църкви и музеи започнаха да ѝ изглеждат еднакви. Вече можеше да мисли единствено за това, как много скоро щеше да бъде във Венеция, където щеше да види отново Чарлз. И когато най-после беше на влака за Венеция, тя почти изпита желание да слезе и да побегне.

Влакът спря хиляда пъти или така изглеждаше. Истински тълпи от хора се качваха и слизаха и на всяка спирка влакът закъсняваше допълнително, а когато следобедът напредна, Одри изпадна в паника. Явно беше, че нямаше да пристигне навреме и изведнъж ѝ стана ясна цялата глупост на решението да се срещнат на обществен площад. Когато се бяха споразумели за това, идеята изглеждаше много романтична и на никого от двамата не беше минало през ум колко беше непрактична, а освен това, това беше Италия, където никога нищо не става навреме.

Влакът навлезе в гарата малко след осем часа, когато слънцето залязваше с брилянтни оранжеви отблясъци, които осветяваха небето като огън. Беше закъсняла с повече от два часа и поради това очите ѝ бяха насълзени. Кой знае къде е Чарлз. До това време той можеше вече и да си е заминал. Не им беше стигнал умът да изберат хотел, въпреки че тя самата беше направила от Рим резервация в „Грит ти“, но нямаше никаква представа къде щеше да отиде Чарлз и дали изобщо щяха да се срещнат. Никога през живота си не беше се чувствала толкова съкрушена, както когато гледаше как гондолиерът поставяше багажа ѝ в гондолата, докато тя му казваше името на хотела. И тогава тя изведнъж реши, че така или иначе трябва да опита.

— Можем ли да спрем по пътя на „Сан Марко“?

— Площад „Сан Марко“? — Тя кимна, все още отчаяна. — Sì, signorina. — Усмивна ѝ се добродушно. Половината му зъби липсваха, на главата си носеше класическата за гондолиерите шапка. Стоеше

здро̀во на силните си кра̀ка, до̀като на̀правля̀ваше гра̀циозната лод̀ка, а О̀дри прѐз това врѐме се оглѐждаше и на̀блюда̀ваше как дру̀ги хора в гондо̀ли пъ̀туват по кана̀лите.

Залѐзът блѐстеше по златните моза̀йки на мно̀гобройни велѝчествени сгра̀ди. Това бѐше най-прѐкрасното мя̀сто, което бѐше вѝждала, и нико̀га прѐз целия си жѝвот не се бѐше чув̀ствала то̀лкова са̀ма, как̀то, ко̀гато слѐзе от лод̀ката и се за̀тича к̀ъм пло̀щада. По̀гледът ѝ се пл̀з̀на из огро̀мното про̀стран̀ство, обхва̀щай̀ки т̀ълпите от хора, които се скита̀ха на̀сам-на̀там око̀ло кафѐнетата. Тя се за̀глѐждаше в̀ъв всѝчки и се двѝжеше тѝчешко̀м от едно кафѐне к̀ъм слѐдва̀щото, ко̀гато в едѝн мо̀мент за̀беля̀за т̀мната ко̀са, брѝтански д̀ъждобран, тила на поз̀ната гла̀ва. Изт̀ърча и за̀стана до̀ него, ка̀то го по̀гледна та̀ка, ся̀каш ѝ бѐше да̀рено най-бла̀женото облѐкчѐние... са̀мо за да̀ открѝе, че човѐкът е с̀ъвсем дру̀г. Отдр̀ъ̀пна се опѐчалена и за̀сра̀мена. Ча̀с и по̀ловѝна по-к̀ъ̀сно тя се вѝдя прѝнудена да̀ се прѝзна̀е за̀ побѐдена. Ня̀маше го нѝкъ̀де. Мо̀же би да̀же не бѐше до̀шъл или, ако бѐше до̀шъл, бѐше за̀мина̀л, убѐден, че го е изма̀мила.

Прѐз целия пъ̀т до̀ хотѐла тя тря̀бваше да̀ се с̀ъ̀протѝвля̀ва на с̀ълзѝте, а ко̀гато носачите и гондо̀лиерът сва̀ля̀ха бага̀жа ѝ, тя влечѐ тихо в хотѐла с гор̀чивѝната на пора̀женѝето в с̀ърцѐто си и с бо̀лка, ко̀ято се чѐтеше в очите ѝ. Бѐше я̀сно за̀ всѝчки, че ѝ се е случѝло нѐщо ужасно.

Апа̀ртамѐнтът, който бѐше рѐзервиран за̀ нея, на̀дмина̀ваше в̀ъв вся̀ко от̀ношѐние всѝчки хотѐлски ста̀и, които поз̀на̀ваше до̀ този мо̀мент. Има̀ше го̀лямо рѐнесан̀сово лѐг̀ло с ба̀лдахин, чу̀дно ху̀бави антѝки в ста̀ята, мраморни масич̀ки, го̀блени. Сцѐната бѐше гра̀ндиозна и ѝ се стори, че е мно̀го глупа̀ва, сѐдна̀ла там са̀ма. Но ня̀маше как̀во дру̀го да̀ се пра̀ви. Ча̀сът вѐче мина̀ваше дѐвет и бѐше на̀пълно бѐзсмѝслено да̀ го т̀ърси по̀ улѝците. Попѝтала бѐ пор̀тиера да̀ли го̀сподѝн Парк̀ър-Ско̀т с̀ъ̀що има рѐзерва̀ция и бѐше по̀лучила от̀рица̀телен от̀гово̀р. По̀вечѐ не мо̀жеше да̀ на̀пра̀ви абсо̀лютно нѝщо, за̀ да̀ го на̀мери. Едѝнственото, което ѝ оста̀ваше, бѐше на̀ слѐдва̀щия дѐн да̀ про̀вери по-ху̀бавите хотѐли и да̀ се на̀дя̀ва, че щѐ го открѝе ня̀къ̀де, и, ако не дру̀го, мо̀жеше да̀ го по̀т̀ърси на̀ гара̀та на трѐти септѐмври. Мо̀же би щѐше да̀ го открѝе там прѐди кач̀ването му на вла̀ка, който пра̀веше в̀ръ̀зка с Орѝент Ек̀спрѐса в Ав̀стрия на слѐдва̀щия дѐн. Бѐше истѝнски по̀зор да̀ се пра̀хосат два̀ дни в̀ъв

Венеция, но, докато опитваше неохотно вечерята, която беше поискала да ѝ изпратят в стаята ѝ, тя се чудеше дали това не беше нейното наказание... Дали не беше голяма грешка да се съгласи да се срещне с него тук. Знаеше, че не е трябвало да постъпва така, но не е била в състояние да откаже и сега всичко беше загубено. Седеше потънала в мисли и плачеше, чу само второто почукване на вратата и изрече със слаб безрадостен глас:

— Влезте.

Очакваше, че е човек от прислугата, който се е върнал да вземе обратно подноса. Почти не повдигна глава при отварянето на вратата и в следващия момент ахна и стана на крака. Вратата не беше заключена и той беше влязъл в стаята ѝ.

— Боже мой... ти как... — Сърцето ѝ биеше лудо, тя влетя в ръцете му, изпълнена с благодарност към провидението. Той я притисна към себе си, все едно, че тя беше някакво загубено дете... както някога беше притискал брат си Шон... Държеше я толкова близко до себе си и толкова здраво, че тя дишаше с голям труд. — О, Чарлз! — Тя плачеше като малко момиче, което беше съвсем нехарактерно за нея. — Мислех, че никога повече няма да те видя.

Той ѝ говореше нещо много тихо и неразбрано и я люлееше в ръцете си.

— Няма да се измъкнеш от мен толкова лесно, любов моя! Малко се бях поуплашил, когато ти не се появи, а след това направих справка с хотелите и открих, че имаш резервация тук. — Тя вдигна глава и отправи към него поглед, изпълнен с боготворене, а той ѝ се усмихна.

— Бях ужасена... помислих си, че...

— Най-малкото, че съм умрял? — Той забеляза зачервените ѝ очи и я прегърна отново, като оправяше малко разчорлената ѝ червена коса и я гледаше влюбено. — Трудно може да ми се случи нещо лошо, Од. Ти наред ли си? — Той огледа разкошния апартамент. — Я виж, я виж...

Сега за първи път тя се разсмя. И в един момент му заприлича на малко момиченце.

— Много е хубаво, нали?

— Без съмнение. — Той се отдръпна назад, за да може да ѝ се възхищава. Радваше се, че беше успял да я намери толкова бързо.

Също както Одри, си беше мислил за пропилен дни и безплодни опити да я намери. — Съжалявам, че си изпитала такава уплаха, любов моя. Трябваше да те посрещна в Рим, но имах дяволски много работа. — Той захвърли сакото си върху едно кресло и седна до нея, като я гледаше сериозно, докато тя се опитваше да възвърне обичайната си увереност. — Искам да знаеш, че нямаше да тръгна за Истанбул, без да съм те видял.

Тя се усмихна през новопоявилите се сълзи, а гласът ѝ потрепери, когато се опита да говори. Беше изпитала такава облекчение и спокойствие, след като го видя.

— Мислех същото... Вече се опитвах да се ориентирам кога беше следващият кораб... опитвах се да си спомня дали не съм разбрала погрешно деня... да не съм чула нещо неправилно... — Тя се засмя през сълзи и го прегърна с радост. — О, Чарлз... толкова много те обичам...

Трябваше да го каже, *трябваше* да даде воля на чувствата си. Той означаваше толкова много за нея! И той продължаваше да я държи притисната към себе си, докато намери устните ѝ със своите и вече нищо не можеше да ги спре, никакви условности, гости, съобразяване с приятели... Забравиха всичко. Досега не беше изпитвал такава жажда за нея, не по-малко силно се стремеше и тя към него.

— О, Чарлз...

Най-после той я погледна съсредоточено, двамата бяха престанали да дишат, и той внимателно се отдръпна.

— Може би вече трябва да си вървя, Од... — Очите му търсеха някакъв знак в нейните очи, но за разлика от всички други случаи на Антибите, този път тя поклати глава и отново задържа дишането си, без да се отклонява от погледа му. — Не искам да направя нищо, за което би могла да съжаляваш.

За двамата това беше една емоционална вечер, един труден ден в очакване да се срещнат пак. Всъщност и двамата не бяха в състояние да мислят нормално след раздялата им на Антибите. Одри беше чакала това и сега, когато го погледна отново, разбра как е чакала. Знаеше *защо* беше дошла. В началото се беше страхувала да го признае пред себе си, но трябваше да го направи и знаеше, че няма да има никакви съжаления. От този ден нататък тя беше негова.

— Не искам да си вървиш. — Гласът ѝ прозвуча леко пресипнало, тихо и чувствено, той беше взел ръката ѝ и целуваше връхчетата на пръстите ѝ. Точно това накара цялото ѝ тяло да пропее от желание. — *Обичам те*, Чарлз! — Накрая всичко беше много просто, просто като тези няколко думи, които изразяваха толкова много.

— Никога не съм обичал толкова — прошепна той, а после се изправи и я вдигна в ръцете си и отиде в съседната стая.

Там проникваха меки светлини и когато той затвори вратата, се виждаха само лунни лъчи. Можеше да види лицето, очите и устните ѝ. Зацелува я нежно и я съблече в тъмнината, като се възхищаваше от среброто на плътта ѝ, докато ръцете му се плъзгаха по нея. Тя знаеше вън от всяко съмнение, че му принадлежи, и потрепери, когато се мушна между хладните чаршафи и се загледа в него, докато той се събличаше обърнат с гръб към нея.

Той се появи в леглото от другата страна и се присъедини към нея. Тя бързо намери място в разтворените му за нея ръце и му подари себе си по всички възможни начини. Тялото ѝ потреперваше от неговото докосване, внушенията му бяха нежни и силни и той я обсеби едва тогава, когато тя беше готова за него.

И още веднъж, когато след малко тя отново го пожела. Даде ѝ възможност да диктува темпото, а също и всичко, което имаше — тяло, ум, душа и сърце. И от този момент нататък сърцата им бяха завинаги преплетени едно в друго.

Тя спеше в ръцете му и този път нито той, нито тя видяха изгрева. А когато градският часовник отброяваше поредния час, те продължаваха като две деца да спят, изтощени от любов.

8.

Двата им дена във Венеция бяха като част от някакъв сън. Той я отведе, за да види всички задължителни туристически обекти: Двореца на дожите с неговите великолепни врати, моста „Риалто“, „Санта Мария делла Салуте“ и митницата с нейния златен ветропоказател... И даже, още по-важно, Моста на въздишките, където дъхът ѝ замря, докато се целуваха. Минаваха под моста и гондолиерът им пееше. Чарлз я убеждаваше, че като резултат желанията им ще се сбъднат, което много я развесели.

Но повече от времето си прекарваха в нейната стая. Той нае една по-малка стая на същия етаж за приличие, но даже не остави там багажа си. Живяха заедно като мъж и жена два дни и две нощи и когато неговият час за заминаване наближи, Одри откри, че я обзема паника. Беше направила резервация за влака до Лондон същата вечер. Но влакът, който той щеше да вземе, отиваше до Австрия, където щеше да направи връзка с Ориент Експреса.

Мисълта, че ще остане без него, я потискаше така силно, че, когато се облякоха за последен път, застоявайки се в огромната мраморна баня, след като току-що преди обличането се бяха чукнали в банята, тя почти не беше в състояние да говори, като непрекъснато си мислеше как ли щеше да му каже *сбогом*. И тогава изведнъж, докато размишляваше по този въпрос, бентът неочаквано се скъса и, когато го погледна, тя се разплака.

— Скъпа, недей... не прави това... — Вече беше престанал да бъде настойчив. Беше я молил да тръгне с него, а тя твърдо се противопоставяше, като казваше, че не ѝ е възможно. Щеше да е жестоко, ако продължаваше да я измъчва и беше обещал да не го прави. — Ще дойда в Сан Франциско при първа възможност. След като свърша в Пекин. Ще дойда директно с кораб.

Той я притискаше в ръцете си, а тя не можеше да спре плача си. Беше се посветила на този мъж и сега не можеше да понесе една нова раздяла. Мястото ѝ беше при него. Всяка фибра от нейното съществуване

крещеше при тази мисъл и все пак тя знаеше, че *трябва*. Нямаше абсолютно никакъв избор. Ръцете ѝ бяха около врата му и трябваше да мине дълго време, преди тя да успее да се овладее отново.

Чарлз ѝ помогна при обличането. Тя си сложи перлите и обещите и след това добави голямата си сламена шапка. Като я наблюдаваше, той поиска да можеше да спре времето. Това беше най-скъпият момент в живота му. Забеляза, че Одри от два дни не беше се докосвала до апарата си. Това не беше нещо, което можеше да се регистрира, то беше време, изпълнено с чувства и най-последно удовлетворени болезнени желания. Беше време, което не можеха да забравят и бяха тъжни, когато напуснаха хотела и гледаха как поставят багажа им в гондолата. Тя се обърна, за да погледне още веднъж хотела, а след това обърна към него натъженото си лице.

— Не искам повече да се връщам тук, Чарлз.

— Защо не? — Той изглеждаше силно изненадан. Дали не беше разбрал погрешно чувствата ѝ? Не би могъл...

— Никога няма да бъде отново толкова хубаво. Искам да го запомня точно такава, каквото е сега... в мислите ми... — Очите ѝ се изпълниха със сълзи и той хвана ръката ѝ. — ... в сърцето ми... — Тя повдигна глава и го погледна с плувналите си в сълзи очи и той я притисна по-плътнo до себе си и ѝ помогна да се качи в гондолата. Страхуваше се, че това щеше да има смисъл на *сбогом*. Съмняваше се дали ще успее да задържи собствените си сълзи. Мъка го задавяше само като си помислеше за това.

По пътя към гарата те седяха сгъсени един в друг като две загубени души и той я заведе до влака, тъй като тя щеше да тръгне първа час и половина преди него. Гледаше как носачът подреждаше багажа ѝ и постоя с нея в частното ѝ купе. Не оставаше какво друго да се каже, освен обещанията, които не можеха да се изпълнят. Той имаше своята работа, тя своето семейство, а двамата се обичаха по начин, който малко хора биха могли да разберат. Двамата осъзнаха това особено ясно, когато минутите свършиха. Стояха прави и се целуваха с мокри лица и затворени очи.

Той се отдръпна първи. Не можеше да издържа повече.

— Обичам те, Од! Винаги, винаги ще...

Много искаше да я помоли още веднъж да дойде в Истанбул с него, но не се осмеляваше. Не беше почитено и за двамата. Беше дошло

времето за *сбогом*. Трябваше да се примирят. Но това беше най-болезненото нещо, което му се беше случвало след загубата на Шон и съвсем не беше сигурен, че ще го понесе, само че нямаше избор.

— Обичам те с цялата си душа — му прошепна тя. — Пази се... — Притисна се към него за последен път, а след това той излезе бързо от купето, мина на бегом коридора, слезе по стъпалата и се затича назад към прозореца ѝ. Тя го отвори и се надвеси навън, той я целуна пак и двамата се усмигнаха. — Ще се видим след Пекин...

Но тя даже нямаше желание да мисли за това... По собственото му признание това щеше да стане след няколко месеца... може би даже шест... Той нямаше представа колко време ще бъде вързан в Китай. Срокът му изтичаше в края на годината, но предвид враждебните действия с японците съвсем не знаеше какво му предстоеше да намери там след пристигането си.

— Ще ти пиша, Од. — Това беше обещание, което не беше давал на никого досега, и намерението му беше да го спази. Продължаваше да стои загледан в нея и измъчван от желанието да я помоли само още един път да отиде в Истанбул с него. Но тя не произнесе очакваните думи.

Той я целуна още веднъж, после се обърна и бързо се отдалечи. Не би могъл да понесе някоя от онези мъчителни сцени, като стои на перона, докато влакът се отдалечава. Отиде да чака при своя влак и двадесет минути по-късно чу как нейният шумно и бавно потегли. Той затвори очи и трепна, като човек, изправен пред наказателен взвод. После сложи ръка на очите си и се отпусна назад, потънал в мисли за нея. Образите, които преминаха през съзнанието му, бяха толкова истински, че той почти можеше да я почувства до себе си в купето, да усети парфюма ѝ, да чуе гласа ѝ...

— Вече можеш да си отвориш очите, Чарлз. — Той едва не припадна от изненада, когато свали ръката си, отвори очите си и я видя. Тя стоеше само на сантиметри от него и му се усмихваше, докато един носач, твърде объркан, оглеждаше багажа ѝ.

— Какво... но... за бога, Одри! За малко да ме докараш до инфаркт! — Той извика силно думите, като рязко скочи на крака, грабна я и я завъртя, при което, след като нададе силен радостен вик, я целуна толкова стръвно, че ѝ се зави свят. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Реших да дойда с теб в Истанбул. — Беше взела решението, докато го гледаше как се отдалечава от прозореца ѝ. Знаеше, че все още не е в състояние да го изостави. Не беше време за това. А и щеше да успее да се върне навреме в Лондон, за да се качи на „Мавритания“ на четиринадесети в случай, че няма никакви особено големи забавяния. А ако имаше, щеше да хване следващия кораб. Знаеше само, че трябваше да бъде с него при всички случаи. — Все още ли е в сила поканата? — Сега тя го гледаше цялата грейнала и той отчаяно се нуждаеше от някакво питие, което да успокои уморените му нерви.

— Струва ми се, че е напълно възможно. — Погледна я скръбно, а после я прегърна силно. Носачът затвори вратата и ги остави сами. — Не искам да бъда без теб, Од... поне не за дълго... като например до края на живота ми. — Той се усмихна.

— Това предложение ли е? — Тя изглеждаше изумена.

— Нещо такова. Не мога да си представя живота без теб, Од.

Тя изпитваше същите чувства към него. Но единият трябваше да се откаже от всичко. Тя от семейството си или той от кариерата си. И тя не можеше да си представи, че единият от двамата ще го направи.

— Не мисля, че вече е дошло времето да се безпокоим за тези неща. Може би е най-добре да се радваме на това, което имаме. — Тя беше умна жена и беше взела решение. Знаеше, че трябва да бъде с него. И това беше намерението ѝ. В Истанбул, без съмнение. А може би и по-нататък.

Оставаше да се види.

9.

По пътя до Австрия те прекараха в любовни игри и когато на следващата сутрин Одри се събуди, косата ѝ беше разчорлена, а очите — широко отворени. За момент беше забравила къде отиват и след това изведнъж всичко се върна на мястото си в съзнанието ѝ, когато влакът шумно забави хода си и тя надникна през прозореца над рамото на Чарлз и видя лъскавия влак в синьо и златно на другата страна на платформата, който ги очакваше. Маркировката отстрани гласеше: **KOMPAGNIE INTERNATIONALE DES WAGONS-LITS ET DES GRANDS EXPRESS EUROPEENS.**

Одри го гледаше силно развълнувана. Това беше влакът, за който беше чела толкова много и в продължение на толкова много години. Даже дядо ѝ ѝ беше разказвал за него. Веднъж се бил возил на него преди години. Имаше и снимки в албумите на баща ѝ и сега тя го виждаше в цялото му великолепие, готов да разкрие тайните си.

— Чарлз... погледни... — Буташе го също като дете, а той се размърда сънлив и я погледна с ленива усмивка.

— Добро утро, любима. — Ръката му опипа галъвно бедрата ѝ и тя му се усмихна, но много повече я интересуваше сцената навън. Даже през този час се виждаха очарователни хора, които се качваха на влака. Мъже, които приличаха на банкери, и жени, които изглеждаха като метреси или кинозвезди, или президентски съпруги. Виждаше се една жена със сребърна лисица и друга, която беше в самурена кожа въпреки топлия септемврийски ден. Имаше мъже с костюми в дискретно райе и меки шапки, с тежки златни верижки на часовниците си, които висяха по коремите им, като че ли трябваше да ги крепят да не паднат. Тя беше очарована и разсеяно протегна ръка към Чарли, мъчейки се да потърси нещо точно зад него, когато той я погледна, заинтригуван от вълнението ѝ, породено от това, което той наричаше един *съвсем обикновен влак*.

— Да не си полудял? — произнесе тя малко напевно и сериозно ядосана, когато намери това, което търсеше. Беше нейната „Лайка“ и

тя незабавно я фокусира върху сцената навън. — Това е Ориент Експресът, а не някакъв обикновен влак, за бога. — Той се засмя, изтръгна камерата от ръцете ѝ, след като Одри имаше възможност да заснеме поне половин филм, и я остави предпазливо, преди да прикове самата Одри между дългите си грациозни крайници, след което я погледна с нескривано желание.

— За това ли дойде с мен? Само за да правиш снимки?

Той се заяждаше с нея, а тя му отвръщаше със смях.

— Точно така. За какво мислиш, че съм дошла тук?

Вече я целуваше и двамата се смееха, а той продължаваше да я целува отново и отново. След това смехът бавно утихна и в началото нежно, а после, след известно време, страстно, той проникна в нея. Тя се извиваше от удоволствие, докато той извършваше маневрата, която приключи с това, че Одри стигна до мястото, което инстинктивно беше търсила в прегръдките му, след което двамата се отпуснаха кротко, прегърнати отново.

Тя го погледна, сияеща от щастие.

— Радвам се, че съм тук с теб, Чарлз...

— Също и аз, любов моя!

Особено беше щастлива тя, когато видя влака. Вътрешността на луксозните салон вагони и вагон-ресторанти беше в инкрустирано дърво. Имаше стъклени релефи и блестящи фрагменти от бронз. Купето, което споделяха, беше с приемна с кадифени завеси и великолепно инкрустирано дърво. Можеше да се помисли, че се намират по-скоро във всекидневна, а не във влак, и Одри продължаваше да бъде като поразена по време на обяда и все още очакваше качването на останалите пътници. Сервираха шест вида ястия, порциите бяха, разбира се, по-малки, отколкото за вечеря. Наоколо се движеха цигани цигулари, които ги забавляваха по време на обяда. Келнерът им поднесе блюдо с малък ордъовър с татарски стек и резенчета пушена съомга върху черен хляб. Одри беше леко смутена, когато откри, че е много гладна и двамата с Чарли се справиха бързо с блюдото. Също така стръвно погълнаха разкошните количества хайвер, а Чарлз отбеляза, че сигурно стремежът е бил да се покаже високото качество на хладилната техника във влака. С новите хладилни вагони можеше да се сервира почти всичко и те го правеха. Останалото от угощението беше все така изключително. Холандски

аспержи... агнешки врат... скариди... Когато приключиха с отличното виенско кафе и Чарлз запали пура, което се случваше рядко, но след толкова изящен обяд изглеждаше като подходяща привилегия за него, Одри имаше чувството, че няма да ѝ стигнат силите да се изправи.

Одри се отпусна в креслото си, наслаждавайки се на мъглата от син дим от пурата на Чарли и наблюдаваше как другите пътници пристигат един по един. Имаше една жена, облечена в норка над сив вълнен костюм, която си обръщаше главата, за да каже нещо на мъж с мека шапка и монокъл. Двамата се смееха, а отблизо ги следваха два мънички бели пекинези и лаеха, по-нататък две момичета носеха голямо количество кожени палта за жената. Одри забеляза друга жена с невероятна кожа в рокля от червена коприна и с коса, силно пристегната в кок, с два огромни рубина на ушите. Имаше нещо *съмнително* в излъчването ѝ. При качването си на влака тя изложи на показ една добра дължина от крака си и се появи заедно с безумно количество куфари и чанти.

Когато се настаниха удобно в големите кадифени кресла в техния малък апартамент, Одри се отпусна комфортно и започна да говори на Чарлз, като му разказваше какво са представлявали снимките на баща ѝ. Пътуването с Чарли беше пътуване с най-скъп приятел. Както изглежда, те се смееха на едни и същи неща, намираха едни и същи хора за забавни или непоносими, или смешни и пак заедно се смееха на всичко. Беше възхитен от това как всичко ѝ доставя радост, а мисълта, че бе дошла с него, го изпращаше на седмото небе. Изгаряше от нетърпение да ѝ покаже Истанбул и да прекара една нощ с нея в любимия си хотел, преди тя да се качи на влака отново.

Но сега той не можеше да мисли за това. За тях двамата пътешествието едва започваше. Времето за сбогом изглеждаше далеч. Поне засега. И не сега трябваше да се мисли за такива неща. Приятните часове тъкмо започваха.

Следобед, преди да слязат, тя взе душ и се облече специално за него и излезе от спалнята на апартамента им в рокля, която му направи силно впечатление. Беше от розова вълна с веревно скроена драперия и малка розова шапчица от „Роз Дека“, която беше купила в Кан по настояване на лейди Вай, и сега не съжаляваше за това. Шапката изглеждаше идеална за този необикновен влак, изпълнен с не по-малко необикновени хора, а за случая си беше сложила големите перли на

баба си с подходящи перли на обещанията си. Дядо й й ги беше дал по случай двадесет и първия й рожден ден и беше много радостна, че ги взела със себе си. Когато хванати под ръка се разхождаха по перона, тя се чувстваше много шик. Беше учудена, когато видя някакви униформи, които до този момент не беше забелязала, когато пристигнаха група мъже. Те се завъртяха край входа и приближиха вагона им, като обсъждаха нещо на тих глас и имаха вид на хора, които очакват някого, което си и беше така.

— Кои са тези? — Изглеждаше заинтригувана и Чарлз съвсем безцеремонно насочи поглед към реверите им. Униформите не бяха идентични, но приличаха много на други, които беше виждал в Германия.

— Мисля, че са някои от хората на Хитлер.

— Тук? — Тя беше изненадана. Този човек беше провъзгласен за канцлер на Германия преди седем месеца, но в края на краищата това беше Австрия.

— Има и австрийски нацисти. Забелязах някои от тях във Виена, когато бях там през юни. Макар че според мен тук много рядко могат да се видят в униформа. Долфус, австрийският канцлер, тази година забрани нацистките униформи и Хитлер така побесня, че наложи такса на всички германци, които посещават Австрия. Това страшно навреди на туристическия бизнес тук и ми се струва, че някои от нацистите просто са игнорирали забраната. Може би тези юнаци са тук по някакъв официален бизнес.

Одри погледна отново към тях, този път даже още по-заинтригувана. Беше чела твърде много за Хитлер, преди да напусне Щатите. Вай и Джеймс също й бяха казали доста неща. Мнението им беше, че е опасен, въпреки че в Америка не изглеждаше някой да се тревожи за това. Тя забеляза, че униформените говореха с един мъж и жена му, които пътуваха с още един мъж. И тримата бяха добре облечени и на средна възраст. По-високият от мъжете изглеждаше напълно спокоен, докато обясняваше нещо на двамата нацисти, които се мръщеа заплашително. Те настояха за нещо с рязък тон и пониският, по-старият мъж, представи два паспорта, явно своя и този на жена си. Одри наблюдаваше съсредоточено.

— Какво според теб искат от тях, Чарлз?

— Може би само документите им. — Той не обърна голямо внимание на това, което ставаше, и спокойно допълни чашата й. — Не се тревожи. Те са ужасно досадни из тези държави, но няма да ни причинят безпокойство.

Не искаше нищо да развали пътешествието й, макар че по-рано беше започнал да чува неща, отнасящи се до нацисткия режим, които го тревожеха. Нямахте съмнение, че в Германия се вършеше нещо добро и там започваха да строят действително прекрасни пътища, но разюзданият антисемитизъм беше нещо, което не можеше да приеме. Той погледна навън през прозореца и видя как изведнъж един от униформените сграбчи за гърлото по-дребния мъж. Всички, които се намираха на перона, изглеждаха сепнати, а жената изпищя уплашено. Удариха го през лицето, паспортите им изчезнаха, няколко думи бяха казани на съпругата и другия мъж и съвсем безцеремонно двамата униформени отведоха мъжа, който протестираше, опитваше се да им обясни нещо без успех и размахваше ръце и се провикваше към приятеля си и жената.

— Какво казва?... *Какво каза!* — Одри беше силно изнервена и уплашена от видяното. Измъчваше я силна болка и състрадание към бедната жена, която сега плачеше в ръцете на другия мъж.

— Няма нищо, Од. — Чарлз я обгърна с ръка. — Каза им да не се тревожат за него, че нещата ще се оправят. — Но сега двамата забелязаха, че целият багаж на тези хора се сваля от влака и че жената продължаваше да плаче в ръцете на другия човек, докато тръгнаха нанякъде и се скриха от погледите на Чарлз и Одри.

— Боже мой, какво се случи? — Силно разтревожена, Одри изтича навън и почти веднага попадна на кондуктора. — Какво стана с този човек? — Това, че вдигаше шум, почти не я смущаваше. Всички други бяха забелязали случилото се, но не казаха въобще нищо, след което престанаха да мислят за инцидента.

— Не се е случило нищо особено, госпожице. — Той побърза да я успокои с усмивка и с поглед над главата й към Чарлз, като че ли той щеше да разбере. — Просто един малък незаконен опит за качване на влака. — Но той не приличаше на престъпник. Приличаше повече на banker или бизнесмен. Носеше скъпа шапка, хубав костюм, имаше солидна златна верижка на джобния си часовник, жена му също беше скъпо облечена. — Не съществува никакъв проблем.

Бързо премина покрай нея и с тих глас нареди на сервитьора да им донесе още една бутилка шампанско. Но малко по-късно, когато някой друг се качи на влака, тя чу прошепнати думи, от които само една й беше ясна, и погледна Чарлз с тревога.

— Тази жена каза *Juden* и говореше за него, нали?

— Не зная, Од. — Изглеждаше смутен, но не искаше да я разстройва повече, отколкото беше.

— Бяха евреи. Или поне той. Боже мой... Тогава е вярно, нали, това, което се говори? Боже мой, Чарлз... колко ужасно!

Той я улови нежно за рамото, като че ли за да я върне назад, и надникна дълбоко в очите й.

— Не можеш да направиш нищо, Од. Нека това не разваля пътуването ти.

Искаше това повече от всичко друго. И казаното от него беше вярно. Не можеха по никакъв начин да помогнат на човека, така че защо да измъчват себе си, а освен това по всяка вероятност нямаше да му се случи нищо лошо.

При тези негови думи очите на Одри проблеснаха.

— Това развали *неговото* пътуване, нали? И това на жена му... и на приятелите им. — Тя гледаше възбудено Чарлз. — Ами ако това бяха Джеймз и Вайълет? Ако бяха отвели Джеймз, щеше ли да ги оставиш или щеше да предприемеш нещо?

— Слушай, по дяволите! — Той на свой ред я изгледа със същия поглед, твърде раздражен от нейната упоритост. — Това не е едно и също. Разбира се, нямаше да оставя това да се случи на Джеймз. Но аз даже не познавам този човек и нищо не можем да направим, за да му помогнем. Просто престани да мислиш за случая.

Обаче ефектът върху двамата беше разстройващ. Докато най-после влакът тръгне, Чарли седна до нея на малкото кадифено диванче и взе ръцете й в неговите.

— Од, абсолютно нищо не можем да направим. — Той обви с ръка раменете й и тя започна да плаче.

— Толкова беше страшно, Чарли... защо *не можахме* да направим нещо за тях?

— Защото невинаги това е възможно. Не можеш да се противопоставиш на прилива. В момента тук стават грозни неща. И може би е важно да внимаваме да не се замесим.

— Действително ли вярваш в това? — Беше шокирана.

— Що се отнася до мен, не. Но никога няма да сторя нещо, което да те изложи на опасност. Ако бях направил сцена, можех да свърша в затвора и тогава какво щеше да стане с теб? Тези тук са силни хора, хора на Хитлер. Не можем да направим каквото и да е и трябва да признаем този факт. Това не ти е Лондон или Ню Йорк. Ти си много далеч от родината. — Сега тя имаше това чувство, за първи път по този зловещ начин и беше трудно да не мисли за отвлечения човек.

— Това те кара да се чувстваш толкова безпомощен, нали?

Той кимна мълчаливо. Същото чувство го преследваше и него. Нейните думи бяха попаднали в целта. Ами ако беше Джеймс?... Или Од...

Отвратителната мисъл не ги изоставяше през цялото време, докато той я държеше близо до себе си. Всеки от тях търсеше утеха в прегръдките на другия, а след малко отново ги обзе желание и той я облада върху диванчето, докато пейзажът се сменяше, и двамата отново се почувстваха по-спокойни, когато малко по-късно се обличаха за вечеря. Беше повече като в хотел, отколкото във влак. Чарли безшумно я последва във вагон-ресторанта. Не можеше да не се възхити от бялата й сатенена рокля без гръб, която излагаше по възхитителен начин тена й от Ривиерата и караше Чарли да страда силно отново от ново желание към нея.

Но по време на вечерята те отново заговориха за инцидента на перона и това като че ли им донесе известно облекчение.

— Това обичайно ли е тук, в Австрия? Всички евреи ли арестуват? — В това време келнерът им сервира вино за четвърти път.

— Не съм сигурен. Чух нещо такова във Виена през юни и в Берлин преди няколко месеца. Но може и да са изолирани случаи. Твърдят, че не преследват никого, освен враговете на Райха, но аз нямам доверие на Хитлер и такива декларации затрудняват тълкуването. Не мислиш ли? — Тя изглеждаше останала без сили и просто се съгласи с него.

— Джеймс каза същото нещо на Антибите, когато разговаряхме една вечер на тази тема. Ужасно е, начинът, по който Хитлер иска да милитаризира страната. Това, както разбираш, може да доведе само до война. Защо не са повече хората, които да се тревожат от това?

— Защото, боя се, че не са много хората, които мислят като нас. Що се отнася до американците, те положително не мислят като нас. Те намират Хитлер, доколкото мога да преценя, за *възхитителен*.

— От това ми прилошава. — Одри отново мислеше за човека на гарата, а Чарлз имаше много сериозен вид, когато запали пурата си. — Свободата, на която се радваме, е лукс. — Те се сещаха за това все повече, когато навлизаха в Чехословакия, Унгария и Румъния и когато при няколкото спирания униформени лица се качваха на влака. Но даже и тогава не можеха да се видят всички пътници. Беше удивително, че много хора пътуваха уединени в купетата си, като даваха частни партита за групата, с която пътуваха, или просто си седяха сами, наблюдаваха пейзажа или пиеха шампанско с любовниците или съпругите си. Одри и Чарлз слязоха един-два пъти, за да се поразтъпчат, а когато приближаваха Истанбул, тя започна да изглежда тъжна, дори по време на последната им разходка вечерта преди пристигането им тя го погледна с очи, изпълнени със скръб. Така или иначе дните във Венеция и в Ориент Експреса бяха като меден месец и те не искаха да видят края му.

— Не мога да повярвам, че сме пристигнали... една мечта за един човешки живот и след два дни всичко е свършило. Някак си — тя въздъхна — би трябвало това да е за по-дълго време, не мислиш ли?

Чарлз се усмихна и стисна ръката ѝ малко по-силно. Говореха с часове за политика и книги, за неговите пътувания, за приключенията на баща ѝ преди толкова много години, за брата, който той беше загубил, Анабел, даже Харкърт... за нейните снимки... Като че ли винаги имаше какво още да се каже, нещо повече, което искаха да направят. Трудно беше да се повярва, че на следващия ден щяха да са в Истанбул и че тя ще тръгне пак, този път за Лондон, един ден по-късно и един господ само знаеше кога той щеше да я види отново.

Когато отново се качиха на влака, те наблюдаваха сменящите се картини в ранния мрак, овчарите, които се скитаха по хълмовете със стадата си на път за вкъщи през горите. Когато се спусна нощта, всичко изглеждаше почти библейско. Одри протегна ръката си към него.

— Продължавам да мисля за човека и да се чудя какво ли му се е случило.

Чарлз я изглежда сериозно.

— Вероятно са го пуснали и е взел следващия влак. Не можеш да се измъчваш за такова нещо. Това не са Щатите, Од. Тук стават странни неща. Не трябва да се оставиш да бъдеш въввлечена в нищо. — Това беше една от причините за успеха му, когато пишеше за отдалечени краища на света. Той беше професионален наблюдател и никога не се забъркваше в нищо. Беше на сцената на събитието, когато японците атакуваха Шанхай през тридесет и втора, и му бяха разрешили да замине, след което се беше връщал там няколко пъти, но част от тази свобода произтичаше от факта, че никога не се намесваше в това, което виждаше, колкото и да изглеждаше наложително, и сега той се опита да ѝ обясни това. — Това е цената, която плащаме за привилегията да бъдем там, Од. Трябва да си даваш вид, че някои неща не се случват... или че поне не те *засягат*.

— Това е ужасно трудно, нали?

— Понякога. Но иначе може да пострадаш.

Той въздъхна и отново се отпусна върху дивана. Мислеше за други неща. За последните им минути на Ориент Експреса, след което имаха само още един ден, преди тя да се отпрати отново на запад, а той да започне безкрайното си пътуване на изток. Би му било много приятно някой ден да предприеме подобно пътешествие с нея, но сега той даже не ѝ спомена за това. Вместо това гледаше в тъмната нощ, като си мислеше за екзотичните удоволствия на Истанбул.

— Ще ти хареса, Одри. Това е едно невероятно място. Различно от всичко, което си виждала.

Имаше нещо особено съблазнително в това, да ѝ покаже Истанбул като един нов свят, нов живот, където тя се е появила за първи път с него. И за двамата това представляваше главозамайващо събитие и през цялото време на вечерята той говореше за своите преживявания, а тя слушаше очарована и искаше, както искаше и той, да имат възможности да пътуват заедно отново.

А след още едно солидно ястие те се върнаха в купето си. Във въздуха около тях тежеше определена тъга и те я чувстваха, когато тя се опитваше да му каже колко е щастлива за това, че е дошла.

Имаше и още нещо, което не знаеха как да изразят. Кой знае защо, но разговорите за Истанбул държаха реалността на разстояние, като че ли тя винаги щеше да бъде с него, а не *само* един ден, преди да тръгнат отново в различни посоки, всеки към своя собствен живот.

Първа Одри намери кураж да изговори думите, които той изслуша с нещастен вид.

— Вече не мога да си представя живот без теб, Чарлз. — Гласът ѝ беше тъжен и тих. — Не е ли странно след толкова кратко време? — Като че ли бяха се оженили някъде по пътя, без да забележат това, или като че ли физическото общуване беше създадо неразривна връзка помежду им. И все пак това не беше същото, което изпитваха Харкърт и Анабел... Повече напомняше за онова, което Джеймз споделяше с лейди Вай. Дали не бяха благословени с особен дар... и какво щеше да стане сега с този дар?

— Не мога да си представя раздяла с теб. — Той се безпокоеше за пътуването ѝ и за живота ѝ след това. Изглеждаше толкова несправедливо, че не могат да запазят сегашното положение и да пътуват заедно дълго, дълго време. — Но не мисля, че такъв живот би изглеждал много привлекателен за теб. — Наблюдаваше очите ѝ с надежда да прочете мислите ѝ, като че ли я изпитваше. Чарлз се отпусна назад в креслото си с въздишка. — Би ли могла някога да бъдеш щастлива при такъв лишен от корени живот? — Засега той не беше готов, но може би скоро щеше да бъде. Тази мисъл го занимаваше още след като напуснаха Антибите и особено в последните няколко дни във влака.

Но тя винаги беше честна с него.

— Бих могла. — Усмихна се тъжно. — Ако не беше семейството ми, за което не мога да не мисля.

— Нямаш ли право на *собствен* живот? — Дразнеше се, когато я слушаше да говори така. Щеше да я разбере, ако му беше казала, че ще ѝ е неприятно да пътува с него, но вече не беше съгласен да слуша за *отговорностите* ѝ.

— Засега нямам това право, Чарлз. — Никога не забравяше за това. — Може би един ден ще го получа.

— Кога? Когато си на четиридесет и пет години и си отгледала всичките деца на сестра си? Кога според теб ще те пуснат на свобода? Следващата седмица? Догодина? След десет години?... Пет?... Ти се заблуждаваш, Одри, никога няма да те *пуснат*. Защо трябва да те пускат? Ти си най-хубавото нещо, което имат. — Това го дразнеше. Защо трябваше тя да принадлежи на тях, а не на него. Заради тях тя не можеше да бъде с него. Не му минаваше през ум, че тя не би могла да

пътува вечно с него без формално обвързване, единствено с поддръжката на любовта.

— Какво значение има? — Нея също я обземаше гняв и двамата бяха нещастни за това, че времето им заедно почти свършваше и нямаше на кого да се гневят, освен един на друг, докато преминаваха последните мили с влака, който им беше донесъл толкова много радост. — Действително ли искаш да бъдеш някой ден *семеен*, Чарлз? — Тя не беше убедена в това, но той не искаше да ѝ го признае.

— Защо не?

— Едва ли това е начинът, по който трябва да се погледне. *Защо не?*

— Предполагам, че ти си авторитет по въпросите на брака. Ти, която считаш себе си за стара мома, и си много доволна да се откажеш от всичко.

— Какво значение има това? Би ли предпочел да ти вадя душата да се ожениш за мен, Чарлз? Това ли искаш? Мисля, че не. — Тя му крещеше и не го бе разбрала, докато той не прекоси елегантното помещение и не я хвана и изправи на крака, загледан в нея гневно с две ръце на раменете ѝ, като че ли готов да я раздруса, ако тя откаже да го чуе.

— Знаеш ли какво *искам*? Искам да останеш с мен. Не искам да напуснеш Истанбул и да се върнеш, за да хванеш проклетия си кораб. Ето това искам. — Нямаше обещания, нямаше предложения, нямаше и обричания, но на нея ѝ беше все толкова. Не това искаше от него. Не съществуваха планове за обвързване, никакви кроежи от такъв род. Тя просто обичаше този мъж и също искаше да бъде с него. Не искаше да се връща в Англия, нито да хваща кораба, но не можеше да постъпи иначе и отново се опита да му обясни това. — Ти си на двадесет и шест. Голяма си. Направи това, което *искаш*.

— Ти не разбираш нищо. — Тя се отдръпна от ръцете му и седна отново, приседна и той до нея на диванчето и хвана ръката ѝ. Гневът им беше започнал да отслабва. Гневът нямаше да реши нищо и двамата го съзнаваха. — Чарли, любов моя, ако не беше толкова свободен, нямаше да можеш да правиш точно това, което искаш. Просто на този свят не е така. Или поне в повечето случаи не е.

Той я погледна тъжно. Не я разбираше. Просто *не искаше* да я разбере.

— Предполагам, че понякога забравям, че останалите хора не са точно толкова необвързани, колкото съм аз. — Като че ли нож прободете сърцето му при мисълта за Шон. — Това не е идеалното положение. Може би при теб е по-добре.

Това беше, което го караше от време на време да иска деца, желанието да има някого, свързан с него, и с когото на свой ред да бъде свързан. Но сега той помисли за загубата на Шон и се уплаши отново. И все пак по някакъв странен начин той беше свързан с нея. Чувстваше го и я погледна с някаква особена молба в очите.

— Одри... какво ще кажеш, ако дойдеш с мен в Китай?

При тези думи тя затаи дъх и го погледна силно объркана.

— Луд ли си? Можеш ли да си представиш какво ще кажат хората от моето семейство? Аз даже не възнамерявам да им кажа, че съм дошла до тук. Истанбул! Ще помислят, че съм обезумяла. — Всички, освен дядо й, разбира се, който прекрасно знаеше какво я мотивира... тази стръв за скитане, която беше в кръвта й... демоните, които той толкова много мразеше. Но Китай? — Чарли, ти си луд.

— Луд ли? Луд за това, че искам да бъда с жената, която обичам? — Той седеше загледан втренчено в нея, а тя не можеше да му отговори. Не знаеше какво да му каже. Това беше най-милото предложение, което й беше отправяно, но нямаше начин да тръгне с него. — Бихме могли да отплаваме обратно към Щатите от Йокохама преди края на годината.

— И как бих им обяснила това?... Чарли, обещах на дядо си. Той е стар човек. Ударът би бил прекалено силен за него.

— Не мога да се боря с това, Од. Мъжете на моята възраст не умират от удар. — Той я погледна с горчивина. Изведнъж изпита чувство на бурна ревност към един осемдесет и една годишен старец. — Или даже от скръб. Завиждам му заради твоята лоялност.

— Ти също имаш моята лоялност. — Тя му говореше много нежно. — И моето сърце.

— Тогава помисли. Можеш да ми кажеш в Истанбул.

— Чарли... — Но тя само го погледна. Нямаше защо да се измъчват за това, което не можеха да имат. А тя не можеше да има пътуване до Китай с него.

Напомняше си го десетки пъти, когато си легна тази вечер. Но можеше да има един кратък момент в Истанбул... два дни... една нощ,

а след това трябваше отново да тръгне обратно за вкъщи... *трябваше...* трябваше, казваше си тя и си го повтаряше, докато се унасяше в сън... но през цялата нощ сънува Чарлз. Сънуваше, че го търси и че никъде не може да го намери. Събуди се посред нощ обляна в сълзи, обзета от паника и се притисна към него разплакана, страхуваше се да обясни колко отчаяна я правеше мисълта да се раздели с него поради страх, че, ако му кажеше, той никога нямаше да я пусне. В ума ѝ нямаше съмнение.

Тя трябваше да замине.

10.

Появата им в Истанбул беше нещо твърде необикновено и той я събуди рано на следващата сутрин, за да бъде сигурен, че тя няма да пропусне нито един момент от пристигането им.

Когато тя се събуди, се виждаха брегове, които вървяха успоредно с влака, а водата, над която летяха птици, искреше в злато. Самият Истанбул беше заграден от морето, наречено Мармара, от едната страна, и Златния рог, от другата, и Одри си помисли, че никога не беше виждала нищо толкова величествено, колкото джамиите със златните си кубета и минарета, и тогава, най-после, когато заобиколиха Сераглио Пойнт, се показва дворецът „Топ Кат“, който предизвика видения за султани и хареми и невероятни фантазии и вълшебни приказки.

Това беше град, който възпламеняваше всякакво въображение и когато влакът бавно спря на гара Серкеджи, Одри изведнъж почувства силното влияние на Изтока. Това място не приличаше на нищо, познато отпреди, и тя беше очарована, когато Чарлз ѝ насочваше вниманието към различните забележителности по пътя за хотела. „Синята джамия“ и „Света София“, най-прочутата джамия на Истанбул, статуята на Константин на площада, големия пазар и безбройните други джамии и пазари.

Най-накрая скръбта ѝ пред перспективата да го напусне беше замъглена от вълнуващото чувство, че е на това място с него, колкото и за малко време. Постоянно снимаше с камерата си.

Чарлз я заведе направо в хотела, който беше нещо удивително. Беше резервирал стаи в „Пера Палас“, един от любимите му хотели. Дузина носачи свалиха багажа им, докато те влизаха вътре. Беше поискал две стаи, свързани с голяма всекидневна. Навсякъде имаше огромни огледала с позлатени рамки, облицовка с черно дърво, гравюри рококо и златни купидони. Даже фойето на хотела беше със същия декор, който в известна степен като че ли подходеше на екзотичната атмосфера наоколо, въпреки че, ако всичко това беше на

друго място, щеше да ѝ се вижда неприятно. Но тук нищо не беше неприятно. Всичко беше очарователно и екзотично, докато се движеше след Чарлз към големия пазар и снимаше лента след лента, възхитена от местата, ароматите, криволичещите пътеки и търговците, решени да ѝ продадат всичко, каквото могат.

Чарли следеше реакциите ѝ с удоволствие и сам се забавляваше усилено в тази атмосфера. Заведе я за обяд в един малък ресторант, където даже турската храна не можа да я уплаши. Всичко ѝ харесваше. Сякаш беше родена за живот като този, *скитнически живот*, както се изрази тя с пламъче в очите, когато се разхождаха по брега уловени за ръце.

Едва когато се върнаха в хотела, тя стана отново тъжна и този път даже половата активност не повдигна духа им. Повече не беше възможно да си затварят очите пред действителността. Сутринта тя заминаваше с влака и краткият им роман, колкото и да беше изпълнен със страст, щеше да е завършил, може би завинаги, ако животът не се окажеше благосклонен към тях. Тя лежеше отпуснато в леглото до него и лениво очертаваше с пръст кръгчета върху гърдите му, а той се опитваше да забрави чувствата си към нея или поне да не ги изпитва чак толкова остро.

— Кога тръгваш за Китай? — Беше безсмислено да се мълчи повече по този въпрос. Рано или късно фактът трябваше да се погледне в очите. А за тях вече беше късно.

— Утре вечер. — Той ѝ отправи нещастен поглед.

— Колко ще трае пътуването ти дотам?

— Няколко седмици. Ще зависи от връзките.

Тя му се усмихна.

— Звучи доста забавно.

Но той се засмя на думите ѝ.

— Само ти си способна да кажеш такава неща. Повечето жени биха потреперили при самата мисъл... всъщност и повечето *мъже*. Пътуването не е гладко.

В известен смисъл той се радваше, че тя нямаше да дойде. Въпреки че, егоистично погледнато, това би го зарадвало безкрайно много.

— Само помисли, когато пак се настаниш с всички удобства на „Мавритания“ и пиеш шампанско, и танцуваш с някой ослепително

красив мъж — при тази мисъл той почувства, че стомахът му се свива, — аз ще пълзя по някой тибетски връх и ще зъзна от студ.

Тя го погледна, но този път без усмивка.

— Няма да танцувам с никого, Чарлз.

— *Ще* танцуваш. — Гласът му беше по-скоро шепот, а очите тъжни. — Нямам право да очаквам от теб да не танцуваш.

— Забравяш едно нещо.

— Какво?

— Няма да искам. Обичам те, Чарлз. — Тя го погледна странно. — Бихме могли да бъдем женени. В моето сърце ние *сме*. — Тя се запита дали той ще се уплаши от думите ѝ, но така или иначе трябваше да го каже.

— *Сме*. — Изрече го така тържествено, че тя трепна и беше особено развълнувана, когато той свали пръстена от ръката си. Беше гравирен с неговата буква и той го сложи на лявата ѝ ръка, на пръста, където се носи сватбеният пръстен. — Искам да пазиш това, Одри. Винаги.

Нямаше думи за това, което тя чувстваше, тя плачеше в прегръдките му и следващият им полов контакт имаше горчиво-сладък вкус, като през цялото време тя стискаше затворена ръката, на която беше пръстенът. Знаеше, че никога няма да свали този пръстен. Беше малко големичък, но не дотам, че да може лесно да го загуби.

Когато станаха от леглото в полумрака, Чарлз предложи да излязат за вечеря, но тя само поклати глава и се обърна с лице към него.

— Не съм гладна.

— Трябва да се храниш.

Тя поклати глава. Толкова много мисли имаше в главата си и дълго време стоя с гръб към него, загледана навън през прозореца към минаретата, пазарите и джамиите. Изглеждаше очарована от Истанбул, но в действителност не виждаше нищо. Вглеждаше се в собственото си сърце и се мъчеше да вземе важно решение, което засягаше двамата.

Той я остави на спокойствие за дълго време, а после я приближи и нежно докосна рамото ѝ. Беше шокиран от измъченото ѝ лице, което тя обърна към него.

— О, скъпа... — Протегна ръце към нея, но тя замръзна неподвижна. Пред нея нямаше повече избор. Трябваше да разбере това

във Венеция. Още тогава всичко беше решено за тях. Или може би още по-рано.

— Аз не заминавам. — Отрони го с такъв глас, сякаш произнасяше доживотна присъда и фактически тя правеше тъкмо това. Своята *собствена* присъда. Но тя не беше прокълнатата с такъв живот. Сама го беше избрала. Съжаляваше само за болката, която щеше да причини с решението си на други хора.

Чарлз също стоеше неподвижен, не беше сигурен дали я е разбрал правилно.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че тръгвам с *теб*. — Фигурата ѝ като че ли за момент се смали, като че ли последният час я беше стопил.

— В Китай? — Тя кимна и това го развълнува силно. — Сигурна ли си, Од? — В миг го обзе страх, че по-късно тя ще съжалява. Започнеха ли пътуването, нямаше връщане. Щеше да ѝ се наложи да премине целия път до Шанхай с него, а това нямаше да е лесно, както ѝ беше казвал много пъти.

— Напълно сигурна съм.

— А какво ще кажеш за дядо си? — За момент тя се запитва дали в края на краищата не беше против това тя да го придружи и той забеляза болка в очите ѝ и веднага я прегърна. — Не искам да промениш мнението си по средата на пътя.

— Искаш да кажеш, когато съм на някой планински връх в Тибет?

Тя се усмихна през сълзи и той трябваше да ѝ се усмихне в отговор, когато тя кимна.

— Точно така.

— Няма да си променя мнението. Ще телеграфирам на дядо, че ще се върна преди Коледа. Има ли докъде да ми пише?

Чарлз помисли и поклати глава.

— Не, докато не стигнем Нанкин. Може да ти пише до там. Или Шанхай. Ще ти дам имената на хотелите, където отсядам. Писмата може да бъдат адресирани до мен. — И в същия момент разбра, че това едва ли е много умно, затова се засмя, когато му дойде друга идея. — Кажу ми, че аз съм жена, която си срещнала по пътя.

Тя се усмихна малко тъжно.

— Не се смей. Може да ми се наложи.

Но той взе ръцете ѝ в своите и я погледна в очите.

— Одри, наистина ли си сигурна? Това ли е желанието ти? Готов съм да отида до края на земята с теб, но аз нямам какво да губя. А ти имаш. Знам какво означават за тебе задълженията ти... семейството ти... дядо ти... Анабел...

— Може би сега е моят ред. Само сега. *Точно* сега. Може би мога да направя това, а те няма да ме мразят вечно.

Той се поколеба за момент и продължи:

— А после? Какво ще стане с нас тогава? — Ако тя не можеше да го изостави сега, какво ли щеше да бъде след Китай?

— Мога да отговоря на този въпрос. Не знам. Рано или късно ще трябва да се върна при тях.

Той се усмихна тъжно.

— Понякога това е като да си влюбен в омъжена жена.

Тя се усмихна на аналогията, но не можеше да изрази несъгласие.

— Както ти изтъкна преди известно време, аз не съм толкова блажено необвързана, колкото си ти.

— Може би затова те обичам. Може би нямаше да те обичам толкова, ако ти беше същата свободна птица, каквато съм аз. — Той ѝ се усмихна и погали косата ѝ, а тя се държеше здраво за него, като чувстваше пръстена на ръката си. Сега се беше обвързала с него и все пак в същото време се чувстваше свободна, по-свободна от всякога и с изненада откри колко щастлива я правеше това.

11.

Телефонът извънтя точно когато Едуърд Дрискол се приготвяше да слуша Уолтър Уинчъл. Прислужницата почука на вратата на библиотеката и когато след малко го приближи, почти потрепери. Той беше много по-сърдит, отколкото само преди месец-два и тя знаеше колко му беше неприятно да го безпокоят.

— Извинете, сър... — Краката ѝ почти се олюляваха и тя почувства как дантелената шапка, която носеше всяка вечер, започна да се плъзга бавно над едното ѝ ухо. Той мразеше да вижда шапката ѝ изкривена почти толкова, колкото мразеше натрапванията. През последните дни фактически мразеше почти всичко и всички. Ходеше насам-натам из къщата като полицаи, който се надява да извърши арест преди настъпването на нощта.

— Извинете, сър... — направи тя нов опит. Първия път не беше реагирал.

— Да? Какво има? — излая той на момичето и тя забележимо трепна. — Не скачай така, по дяволите, действаш ми на нервите!

— Търсят ви по телефона, сър.

— Приеми съобщението. По това време на вечерта нямам желание да разговарям с никого. Почти е време за вечеря. Така или иначе не може да е нещо важно. Мен никой не ме търси.

— Операторът каза, че е отдалеко.

Лицето му изведнъж се стегна. Може би я беше сполетяло нещо. Той отново изгледа остро момичето.

— Откъде е?

— Истанбул, Турция, сър.

— *Турция?* — Той почти запрати думата в лицето ѝ. — Не познавам никого там. Трябва да е грешка... или някаква шега. Затвори телефона. Не си губи времето с разговори с шегаджии. — Ако беше казала Франция, той щеше да изтича до телефона. Или даже Италия или Англия. Беше получил от нея пощенска картичка от Рим. Но Турция... А след това неочаквано го обхвана неспокойно чувство и той

се изправи бавно, като даде знак на момичето малко преди то да излезе от стаята.

— Преди да затвориш, разбери от кого е.

— Да, сър.

Тя се върна след по-малко от минута. Очите ѝ бяха широко отворени, а шапката ѝ даже по-изкривена, отколкото преди малко, но този път той не обърна внимание на това.

— Мис Дрискол, сър. От Турция.

Като забрави за бастуна си, той почти на бегом стигна до телефона в стаичката, където го държаха. Стаичката беше малка, с ехо и с тесен неудобен стол. Но той не виждаше защо трябваше да има някакви удобства при разговор по телефона. Телефонът беше за спешна работа, а не, що се отнасяше до него, за бърбене по цял ден. Беше го казвал достатъчно често на Анабел, не че тя много го слушаше.

— Да? — кресна той в слушалката. — Да? — Имаше толкова много шумове, че почти не можеше да чуе нищо, и беше дотам развълнуван, че забрави да седне. Младото момиче се въртеше наоколо, разтревожена да не би да му стане нещо.

— Господин Дрискол?

— Да! Да!

— Трябва да говорите с Турция.

— Знам, глупако, къде е тя? — Но почти в същото време, докато го изричаше, той чу гласа ѝ и коленете му премаляха.

— Дядо?... Чуваш ли ме?

— Съвсем слабо. Одри, къде си, по дяволите!

— В Истанбул. Взех Ориент Експреса с приятели.

— По дяволите, това място не е за теб. Кога ще се прибереш вкъщи?

Като го слушаше, намираше гласа му толкова отпаднал и толкова страшно далечен, че почти бе готова да се откаже от намерението си да отиде в Китай с Чарли. Но не беше готова и за това. Трябваше да му каже.

— Няма да си бъда вкъщи по-рано от Коледа. — Последва смущаваща тишина и тя се уплаши да не би връзката да се е разпаднала. — Дядо? Дядо?...

Той се отпусна тежко в неудобния стол, а момичето изтича да му донесе чаша вода. Лицето му беше посивяло и тя се надяваше, че новините не са страшни. Беше прекалено възрастен за такова нещо.

— Какво, по дяволите, правиш там? И с кого пътуваш?

— На кораба попаднах на една очарователна двойка. Англичани. Бях с тях в Южна Франция. — Надяваше се, че той ще помисли, че е с тях в Турция.

— Защо, по дяволите, тези хора не те заведат в Англия?

— Евентуално може да стане и така. Но най-напред отивам в Китай.

— Отиваш къде! — Момичето му поднесе чашата с вода, а той с още по-бързо движение отблъсна ръката ѝ. — Луда ли си? Японците вече са нахлули в Манджурия. Прибираш се веднага!

— Дядо, обещавам ти, че ще бъда в пълна безопасност. Отивам в Шанхай и Пекин. — Тя мислеше, че е най-добре да не му казва, че отиваше в Нанкин, за да види Чан Кай Ши, за да не би от това да се разтревожи дори още повече. — Мога да се прибера оттам директно.

— Можеш също така сега да вземеш Ориент Експреса за Париж и да вземеш кораб, след което ще си бъдеш вкъщи до две седмици. Това ми изглежда много по-разумно. — *Проклетата глупачка*, промърмори той, но не много високо, за да не го чуе Одри. Тя беше съвсем като баща си.

— Дядо, моля те... просто искам да направя това. А след това ще се върна. Кълна се!

Въпреки че се бореше с това, очите му се навлажниха.

— Ти си като загубения си баща. Никакъв ум няма под червената ти коса. Китай не е място за жена! По-точно за никого не е, освен за китайците. Все пак как ще стигнеш дотам? — Цялото ѝ намерение от начало до край за него представляваше пълна лудост, но съвсем същото щеше да направи и Роулънд, да го вземат дяволите...

— Ще пътуваме с влак.

— От Истанбул чак до Китай? Имаш ли представа колко е далече?

— Да... Всичко ще бъде наред.

— Тези твои спътници прилични хора ли са? Ще бъдеш ли в безопасност с тях?

— Много прилични. Обещавам ти, че няма да ми се случи нищо.

— Задръж глупавите си обещания за себе си. — Беше побеснял, но му беше и трудно да изрази яростта си при всичките тези смущения по линията и невероятното разстояние. Тя беше чакала осем часа, за да се свърже.

— Добре ли си?

— Много добре, *ако* това те засяга.

— Как е Ани?

— Ще има още едно бебе. През март.

— Знам. Ще си бъда вкъщи много преди това.

— Най-добре е да бъдеш, ако това те интересува.

— Дядо... съжалявам...

— Не, *не* съжаляваш. Същата си като баща си. Знам, че си глупачка, но поне не бъди лъжкиня. *Изобщо* не съжаляваш. Просто си луда и това е.

— Обичам те! — Тя плачеше, но той не беше сигурен. Плачеше и той. Но тя не можеше да чуе.

— Какво?

— Обичам те!

— Не те чувам.

Тя разбираше много добре играта му.

— Чуваш ме. Аз казах обичам те. И ще се върна скоро. Сега трябва да привършваме, дядо. Ще ти пиша и ще имаш адреса ми в Китай.

— Не очаквай да ти пиша.

— Просто искам да знаеш къде съм.

Той изръмжа нещо неразбираемо в слушалката и добави:

— Чудесно.

— Предай на Ани поздравите ми.

— Много внимавай, Одри! Кажу на тези хора и те да внимават.

— Ще внимавам. Пази се, дядо!

— Налага ми се. Няма кой друг да прави това вместо мене. — Тя се усмихна през сълзи на думите му и след малко му каза *довиждане*.

Чарлз стоеше до нея по време на разговора. Той я прегърна и я задържа така, докато се наплаче след края на разговора. Чувстваше се много виновна за това, че беше причинила болка на дядо си, и щеше да се чувства даже по-зле, ако беше видяла лицето му, след като беше затворил телефона.

Той седеше, загледан втренчено в стената в малката стаичка с телефона, а след това, най-после, се изправи с усилие, като изглеждаше с двадесет години по-стар, отколкото беше изглеждал двадесет минути по-рано и тъкмо когато се беше добрал до креслото си в библиотеката, треперейки целият, се чу звънецът на вратата и той едва ли не изскочи от кожата си. Но само кресна ядно на момичето:

— Сега какво, по дяволите, е това? — Имаше такъв вид, сякаш беше видял призрак, беше съвсем побледнял.

Икономката се отпрати бързо към вратата, за да отвори на Анабел и Харкърт. Бяха поканени за вечеря.

— Какво правите тук? — излая той срещу тях, от което Анабел изпита силна досада. През цялото лято се беше чувствала ужасно и когато той ѝ крещеше, ставаше много раздражителна.

— Не ми викай, дядо! Ти ни покани на вечеря. Не си ли спомняш?

— Не! Сигурни ли сте, че не сте натъкмили цялата работа, за да изкопчите от мен безплатна вечеря? — Гледаше я сърдито, а тя имаше такъв вид, че можеше да се помисли, че е готова да се завърти на токчето си и да излезе, но Харкърт побърза да я успокои, като измърмори нещо в смисъл на... *всъщност той не го мисли... знаеш го какъв е... на тази възраст...* — Не говори зад гърба ми! Това е дяволски невъзпитано! Анабел — изкрещя той. — Току-що разговарях със сестра ти. Няма да си дойде преди Коледа. — Довърши го, докато те се отправяха към трапезарията и той не беше съгласен да поднови разговора, докато не си заемеха местата.

— Но тя трябваше да си бъде вкъщи след няколко седмици... какво се е случило? — Анабел изведнъж беше обзета от ужас при мисълта, че Одри е срещнала някакъв мъж и че ѝ предстоеше да се омъжи. Много бе разчитала на връщането ѝ вкъщи. Домакинството ѝ беше в отчаяно състояние и двамата с Харкърт се надяваха, че ще си позволят ваканция. Одри ѝ *трябваше*, за да стои край малкия Уинстън, а освен това беше нужно да наеме нова бавачка, и нова готвачка, и нов шофьор. Все не можеше да попадне на прилични хора, а когато попаднеше, те не се застояваха. Положително беше време Одри да се върне. — Какво прави тя там? Къде е? В Париж или в Лондон?

За миг по лицето му се появи маска на обреченост, но истината беше, че му бе приятно да ядоса Анабел с новината си.

— Не, в Турция е.

Харкърт изглеждаше изумен.

— Какво, за бога, прави там!

— Взела е Ориент Експреса с някакви приятели и сега ще ходи в Китай.

— Ще ходи къде! — Анабел почти изпищя, а Харкърт гледаше дядо й със зяпнала уста и побърза да добави своето мнение.

Твърде бързо, според Едуърд Дрискол.

— Това момиче е много, *прекалено* много независимо. Представете си какво ще си помислят хората — момиче на нейната възраст да ходи само в Китай. Това е най-идиотското нещо, което съм чувал през последните години!

— Не е! — Едуърд Дрискол стовари юмрук върху масата. — Начинът, по който говориш за внучката ми под *моя* покрив, е нещо много по-идиотско, ако ме питаш. А освен това за в бъдеще ще ти бъда много благодарен, ако пазиш мненията си за себе си. Това момиче в големия пръст на крака си има повече дух, отколкото имаш ти в цялото си тяло. А Анабел, тази тук, няма изобщо никакъв дух, никога не е имала и никога няма да има. Има куража на една мъртва мишка, макар че ми е внучка. Така че не ми говори за Одри! Между нас казано, не си давай труд и да вечеряш с мен. Като ти гледам физиономията и като слушам нейното хленчене — той посочи Анабел, която го гледаше с отворена уста, — ми се поврежда храносмилането. — Той стана от масата, грабна си бастуна, влезе в библиотеката и тръшна вратата.

Анабел се разплака и се втурна да събира нещата си, след което излетя навън, почти преди Харкърт да успее да я настигне. Тя плака през целия път до Бърлингем, като обвиняваше Харкърт, че се е показал като слабак и не я защитил срещу дядо й, и като хленчеше за това, че Одри не си идва, за да й помогне.

— Тази егоистична кучка, която се е застояла там... и Китай?... *Китай!* Тя знае много добре, че ми трябва помощ, когато съм бременна... прави го нарочно... няма какво друго да прави... опитва се да се измъкне от отговорност... завижда ми от години, висока грозна клечка...

Ушите на Харкърт се пълнеха с думи през целия път. Но му беше все едно. Щом като я оставеше вкъщи, щеше да излезе и да посети приятеля си в Пало Алто. Там си отглеждаше едно свежо маце,

истинска страстна сладурана. Беше се виждал с нея през цялото лято, а Анабел нямаше никаква представа за игричките му.

Едуърд Дрискол още по-малко. Нито пък го интересуваше. До времето, когато Харкърт и Анабел пристигнаха вкъщи, той все още седеше сам в библиотеката си. Продължаваше да стои там и няколко часа по-късно, като мислеше за Одри... и някак си я объркваше в мислите си с Роулънд... Тя беше в Китай... помнеше го... Китай... но с Роулънд ли беше там или сама?... Вече не можеше да си спомни подробностите. Знаеше само колко много му липсва.

12.

Разстоянието от Истанбул до Шанхай беше над пет хиляди мили и ако пътуването вървеше съвсем безупречно, според Чарлз то щеше да им отнеме около четиринадесет дни. Статиите, които беше поел задължение да напише, бяха центрирани около правителството на Чан Кай Ши, което се намиреше в Нанкин. Имаше и материал за Шанхай като демилитаризирана зона, друг за Пекин, съществуваше също така и надеждата да разбере нещо за комунистическите революционери, които през двадесет и осма се бяха изнесли по високите места. Той вече имаше просторни бележки, а препоръчителните му писма, без съмнение, бяха много добри, но беше трудно да се каже доколко достъпни бяха хората, от които се интересуваше. Разбира се, и всички разхвърлени идеи, които Чарлз щеше да натрупа по пътя, биха могли да послужат като материал за по-късни статии. Той си водеше грижливо бележки и винаги имаше чанта, пълна с тетрадки и листи. Обясни системата си на Одри, когато се возеха с влака за Анкара късно вечерта. На нея ѝ се струваше, че с този човек се е преселила в един изцяло нов живот и в много отношения това беше самата истина. Убеждението ѝ, че това е така, се засили, когато смениха влака в Анкара и тя изведнъж започна да се смее при спомена за Ориент Експреса. Това ѝ изглеждаше съвсем нелепо, сега, когато се качваше на друг влак, движейки се след две жени, които носеха със себе си живи пилета и една малка коза.

Пощенският влак, който взеха в Анкара, ги отведе покрай езерото Ван и езерото Урмия на персийската граница и през планините, докато стигнаха Техеран. Гарата там беше пълна с народ и отвсякъде се носеше глъч. Одри гледаше очарована тълпите, като не преставаше да снима с лайката, докато Чарли купуваше билети за Машхад, който се намиреше в североизточния ъгъл на страната на около сто мили от афганистанската граница. Машхад беше свещен град и почти всички във влака пътуваха на колене.

Жените на гарата в Техеран бяха интересни, а някои от тях красиви и всички те бяха очаровани от нея, даже в семплите дрехи, които носеше. Те не снемаха очи от нея, а две млади момичета даже пипнаха червената ѝ коса, след което се отдалечиха тичайки и смеейки се зад фереджетата си. Това за Одри представляваше напълно нов свят, където изведнъж се беше превърнала в обект на възхищение и на явно неодобрение, тъй като, за разлика от местните жени, беше без фередже.

През цялата нощ пътуваха за Машхад, а после на юг в Афганистан и като че ли изминаваше цяла вечност до пристигането им в Кабул. Дотогава бяха пропътували над две хиляди мили и от една седмица бяха по пътищата, така че помисли, че ще полудее, ако видеше още един влак, и все пак някак си, когато се огледа наоколо и забеляза спокойната красота около себе си, огряна от залязващото слънце, и когато селяните, които бяха пътували с тях, напуснаха гарата със своите торби, изпълнени с малкото, което притежаваха, тя реши, че никога преди това не е била по-щастлива. За момент се застоя под гаснещите лъчи на слънцето, загледана в Чарлз, и забеляза, че той ѝ се усмихваше. И двамата бяха изпоцапани и уморени, след като четири дни не бяха виждали баня, но като че ли и двамата не се тревожеха много от това. Той я прегърна с една ръка и понесе едната от трите чанти. Смееше се, като гледаше как тя поема елегантната чанта с тоалетни принадлежности, до която вече от една седмица не се беше докосвала.

— Струва ми се, че не е точно това, което си очаквала, нали, любов моя? — От време на време го тревожеше мисълта, че ще ѝ дойде много, но по всичко личеше, че тя се забавлява отлично и наистина тя се държеше много добре, даже когато влакът дерайлира в дефилето Нанга Парбат и им се наложи да извървят пеш десетина мили, тя нито веднъж не се оплака. Не можеше да си представи, че съществува друга жена, с която да пътува по този начин. — За много неща ли съжаляваш?

— Нито за едно. — Тя грейна. Точно на това се беше надявала, диво и грубовато, и прекрасно, свят, по начина, по който бог го беше замислил, без някъде да се виждат небостъргачи или павирани улици, или да се чува клаксон. Беше прекрасно, всичко това, и през тази нощ, докато лежаха на извитото малко легло в познатия на Чарлз хотел, тя

прокара нежно ръка по вътрешната страна на бедрото на Чарлз и той въздъхна щастлив, когато се обърна и я облада.

— Какво правиш тук, лудо момиче? — Той се усмихна сънливо след акта. Бяха много далече от лукса в стил рококо на „Пера Палас“ в Истанбул, и Кап д’Антиб, и двамата Хоторн и приятелите им, и им се струваше, че принадлежат към друг живот, но Одри не се стремеше към нищо повече от това — едно тясно легло в една празна стая и един странен свят навън. Тя откриваше всичко това, легнала до мъжа, когото обичаше нощ след нощ.

— Чарлз?... — Бяха полузаспали и тя се гушна в него, като ѝ се струваше, че беше правила това цял живот.

— Ммм?...

— Никога не съм била по-щастлива през живота си!

Досега му го беше казвала хиляда пъти, но трябваше да му го каже още веднъж, и той ѝ се усмихна, както заспиваше, и както ѝ шепнеше.

— Лудо момиче... а сега поспи малко...

Трябваше да станат в шест часа на следващия ден и когато станаха, получиха козе мляко и парче сирене, преди да забързат надолу по улицата, за да хванат още един влак.

Този път пътуваха за Исламабад, а после влязоха направо в Кашмир. Пристигнаха по обед и изведнъж им се стори, че пътуването не беше лошо, въпреки че влакът изглеждаше много стар. Но той ги отведе по целия път до Ладах Пас и когато най-после стигнаха до това място, часът беше четири сутринта и Одри беше заспала в ръцете на Чарлз, който гледаше звездите и чувстваше мир в душата си. Влакът беше намалявал скоростта си два пъти и спирал, но не ги поканиха да излязат. Бяха се изкачили на височина осемнадесет хиляди фута и сега отново се спускаха бавно надолу.

Най-после бяха в Тибет и им предстояха още осемстотин мили, преди да стигнат Ласа и да могат да си починат един ден.

Чарли познаваше добре маршрута. Той смяташе, че от Ладах Пас до Ласа щяха да пътуват грубо два дни. Излезе така, че дните бяха три, и когато най-накрая стигнаха Ласа, двамата бяха изнемощели. От десет дни бяха по пътищата, а до Шанхай оставаха две трети от разстоянието, обаче в тази точка от пътуването винаги съществуваше чувството, че не можеш никога да се добереш дотам.

Чарли я заведе в хана, където винаги се отбиваше и който беше кацнал на един хълм. Навсякъде се виждаха монаси в оранжеви одежди, които се движеха бавно един до друг мълчаливо или пеейки. На това място човек се чувстваше по-близо до бога, всичко беше толкова отдалечено, че беше невъзможно за въображението да допусне съществуването на друг свят отвъд този. Самото присъствие тук беше почти мистично преживяване.

Одри престоля до прозореца дълго, дълго време, като мислеше за баща си и се питаше дали някога е бил на това място. По-късно, по времето на семплата вечеря с ориз и боб чорба на светлината на свещ, тя спомена това на Чарлз. Преди вечерята беше изпитвала твърде силен глад, за да я е грижа какво точно консумираха, и това беше много добре, защото по-късно научи, че малките резенчета в супата са от змия. Тя направи ужасна физиономия на Чарлз. Той само се засмя, когато тя се строполи в леглото, а след това се загледа в него замислена.

— Понякога се чудя дали е имало снимки на това или онова място или в албумите, които съм обичала толкова много. В един момент всичко това се превръща в размазана картина, а това, което виждам сега, е много по-реално.

Предния ден беше писала на дядо си в опит да му обясни пътешествието си и причината, поради която беше дошла. Но сега ѝ се струваше, че няма какво да каже. Това беше много по-реално, а онова изглеждаше толкова безнадеждно далечно. Също така съзнаваше факта, че за първи път ги пренебрегваше, и това я тревожеше. Не забравяше, че бебето на Анабел трябва да се появи през март и че тя щеше да си бъде вкъщи много преди това, за да се погрижи за всичко. От време на време продължаваше да се чувства виновна, но всичко щеше да се оправи, когато се върнеше. И Чарлз вероятно също имаше право, щяха да я понакажат малко нещо и да ѝ бъдат сърдити известно време. Но вече можеха да ѝ направят всичко, каквото си поискат. Що се отнасяше до нея, важното беше, че беше постигнала своето.

Тя почувства паренето на сълзи в очите си, когато напускаха Ласа в началото качени на мулета, а след това с влак. Този път им предстоеше дълго пътешествие. Очакваха ги хиляда мили през планините Тахсуех до Чункин.

Това пътуване им отне повече от тридесет часа в едно много старо влакче и те имаха време, колкото да сменят веднъж влаковете, преди да стигнат Чункин, но Одри рязко осъзна промяната. Тук времето беше забележимо по-студено, а хората изглеждаха, действаха и се обличаха по-различно. Изненада я това, че много хора пушеха цигари, дори и някои жени, дребни, стари, съсухрени хора смучеха фасове и оглеждаха нея и Чарлз през издишвания дим. Броят на тези хора като че ли изведнъж нарасна и те не бяха толкова приятелски настроени, както някои от хората, които бяха срещали по пътя досега. Тя обърна особено внимание на това, когато правеше снимките си. Те въобще не сваляха очи от нея, а когато двамата се качиха на влака, който трябваше да ги отведе в Ухан, група деца побягнаха към нея и докоснаха ръкава ѝ, когато тя фокусираше лайката си. Но когато се обърна, за да им се усмихне, те избягаха, надавайки писъци.

Чарлз мъкнеше чантите и двамата бяха изтощени от пътуването с влака предишната нощ, така че той заспа почти в същия момент, когато се разположиха в новия влак. Главата му беше отпусната на рамото ѝ и той хъркаше тихо, а останалите петима пътници в купето я оглеждаха с нескрито любопитство. Всичко тук беше в по-голяма степен препълнено с хора и много по-оживено. Владееше едно съвършено различно чувство от онова в Турция и Тибет. Там нещата изглеждаха по-груби, по-примитивни, по-естествени, а тук — по-многолюдни, *почуждестранни* в това или онова отношение. Хората се интересуваха от нея повече, отколкото на другите места, и тя изгаряше от желание да поразпита Чарлз, когато той най-после се събуди. Прозя се и се протегна царствено, въпреки че почти нямаше място за краката му. Всяка нова гара го радваше, защото това му даваше възможност да излезе навън за няколко минути с Одри и да си протегне краката.

Пътуването от Чункин до Ухан отне цял ден. Минаха покрай огромно водохранилище, но този път Одри спеше, а Чарлз усилено пишеше нещо в една от тетрадките си. Предстоеше им още един ден пътуване, преди да стигнат Нанкин, и той се надяваше да срещне Чан Кай Ши там. В момента трябваше да мисли за много неща, въпросите, които искаше да зададе, тактиката, която щеше да възприеме. Щеше да бъде много щастлив, ако изобщо се срещнеше с него. Или може би щеше да се види принуден да чака три седмици. Може би не, в случай, че препоръчителните писма, които носеше от издателя си, впечатлят

някаго, или ако бяха чували за някоя от книгите му, но надеждите не бяха големи и той планираше да изчака само една седмица, преди да продължи за Шанхай. Там също му предстоеше много работа, а и обичаше много този град.

Когато стигнаха Ухан, отседнаха в един малък хотел. Той имаше само три стаи, но Чарли веднъж вече беше отсядал в него. Предложиха на пътниците само ориз и зелен чай, но Одри, след като погледна в чинията със скръбен вид, му се ухили и повдигна рамене. За първи път наистина отчаяно ѝ липсваше западна храна и тя беше готова на какво ли не за един стек или хамбургер, а когато си легнаха и стомахът ѝ възропта, започна да ѝ се привижда млечно шоколадов шейк.

— Не са ли ти останали някакви бонбони? — обърна се тя към Чарли с надежда. От месеци страстта ѝ за „Тримата мускетари“ не беше удовлетворявана, но Чарли беше открил някакви стари бонбони някъде, преди да напуснат Италия, и ги беше носил със себе си дълго време, поне по време на една част от пътя. Сега обаче той поклати глава.

— Боя се, че не, любов моя. Искаш ли още малко ориз? Мога да направя опит. Мога да им кажа, че си бременна или нещо такова. — Той се разсмя, а тя махна с двете си ръце.

— Мили боже, не предприемай нищо толкова отчаяно, господин Паркър-Скот. Ще оживея. Но съм адски гладна. — Тя отново го погледна тъжно, а той прокара нежно пръсти с многообещаваща игривост от шията до гърдите ѝ и тя забрави целия си глад, освен този, който беше насочен към него.

Дълго време през тази нощ лежаха в тъмното, като разговаряха и си шепнеха. Той ѝ разказваше различни истории за градовете, които им предстоеше да видят. Не обичаше чак толкова Нанкин, колкото Шанхай и Пекин.

— Шанхай е толкова невероятен, Од. Там има британци, французи и руснаци, а сега и японци. Това е международно място в пълния смисъл на думата и в същото време истински китайско. Мисля, че това сигурно е най-космополитният град, който познавам.

И японците не му бяха повлияли кой знае колко много. Бяха го атакували и окупирали за кратко време преди почти две години, в началото на тридесет и втора, а сега действаше, макар и крехка, демилитаризирана зона. Чан Кай Ши отдавна се беше оттеглил в

Нанкин, а Деветнадесета армия се беше съпротивлявала упорито, преди да бъде принудена да отстъпи. Чан Кай Ши беше намалил военните си усилия срещу комунистите, след като трябваше да се занимава с японците, а Мао Дзе Дун беше почти изчезнал. Съществуваха впечатление, че сега в крайните райони имаше по-малко набучени на колове комунистически глави. Японското присъствие беше създадо неудобен съюз между комунисти и националисти. Сега вече хората имаха други грижи, за които да мислят, особено в Манджурия.

На следващия ден, когато се качиха на влака за Нанкин, Одри почувства, че я облива вълна от възбуда. Почти бяха там. Целта им беше Нанкин, Шанхай и Пекин и те бяха на часове път до тях. Беше я обхванало силно нетърпение и не можеше да чака.

Тази нощ спаха в хотела в Нанкин, а по-рано вечерта Чарли беше отишъл в резиденцията на Чан Кай Ши, за да остави препоръчителните писма и картите си заедно с едно много любезно писмо, с което молеше за аудиенция. В хотела научиха, че по-рано, през пролетта, в него е бил Джордж Бърнард Шоу на път за Шанхай и Одри изпита същата вълничка на възбуда още веднъж. Много ѝ харесваше всичко, което виждаше, тълпите от хора навсякъде, костюмите, храната и ароматите. Бяха се насладили на царствена трапеза в хотела, този път не беше само ориз и зелен чай. А Чарли беше забелязал, че тя е загубила от теглото си. Бяха пътували повече от две седмици и преминали пет хиляди мили заради неговата работа и нейната мечта, а тя мислеше, че никога не е била толкова близо до друго човешко същество, и че вероятно никога нямаше да бъде отново, когато двамата спокойно се движеха по улицата пред хотела през тази вечер, като наблюдаваха рикшите и не многото коли. Одри беше в екстаз, когато се скитаха по задните улички и случайно попаднаха на една малка къща, слабо осветена отвътре и със странна миризма. Тя спря, заинтригувана от парфюма, който насищаше въздуха, и попита Чарли какво мисли за това. Той се засмя, когато тя предложи да влязат.

— Мисля, че е по-добре да не влизаме. — Той ѝ се усмихна.

— Защо не? — Беше разочарована от липсата му на ентузиазъм, а той се засмя още веднъж на нейната неосведоменост.

— Това е пушалня за опиум, Од.

— Така ли? — Очите ѝ се разшириха от учудване, тя беше очарована и сега още по-силно поиска да влезе.

— Не можеш да влезеш там, Од. Ще ни изхвърлят и двамата. Мен вероятно, а теб сигурно.

— Но, за бога, защо? Не можем ли просто да погледнем? — Тя си представяше, че това е нещо като бар.

Той поклати глава.

— Обикновено такива места са само за мъже.

— Колко глупаво от тяхна страна...

Тя изглеждаше леко нервирана и те продължиха разходката си, по време на която той сподели с нея нещо от това, което му беше известно от китайската история. Това беше история много необикновена, що се отнасяше до изкуството и неговите постижения, отколкото всяка друга история, от която си имаше понятие. Разговаряха в продължение на часове през цялото време, докато се връщаха в хотела и докато седнаха кротко в стаята си.

Измина цяла седмица, преди Чарлз да успее да види Чан Кай Ши, но това им даде време за почивка и пълно отпускане. Предприемаха дълги разходки и ходеха с кола из провинцията и най-накрая се оказа, че си е струвало да почакаат. Чарлз получи интервюто, към което се стремеше, и беше сигурен, че статията му ще бъде огромен успех. Той намери в хотела и взе на заем една пишеща машина и започна работа с нея още същия следобед, когато се върна. Одри го намери силно увлечен в работата си и даже не забеляза присъствието ѝ, когато тя седна безшумно на един стол в ъгъла на стаята и се залови да пише писмо до Анабел, в което се опитваше да ѝ обясни онова, което беше направила и видяла. Но, докато пишеше, беше под властта на обезсърчаващото чувство, че това съвсем нямаше да заинтересува сестра ѝ. Запита се дали изобщо някой щеше да прояви интерес. След това тя писа и на дядо си, но се боеше, че даже това усилие е съвсем напразно.

Час по-късно Чарлз вдигна глава и забеляза, че тя е там, след което ѝ кимна с усмивка.

— Не съм те чул кога си влязла.

Тя се усмихна и приближи до мястото, където беше седнал, като се наведе, за да го целуне по врата, докато той обхващаше с една ръка талията ѝ.

— Знам. Беше зает усилено с работа. Как мина интервюто?

— Очарователно. Знаеш, че каузата му е загубена. Въпреки че не мисля, че той вече го съзнава. Съветите с всички сили подпомагат Мао и Червената армия тук. Чан Кай Ши мисли, че може да победи, но аз не смятам, че е прав. В момента той подготвя мащабна атака срещу силите на Мао.

— Това ли смяташ да кажеш в статията си? Че става дума за загубена кауза?

— Горе-долу, въпреки че не чак толкова направо. В края на краищата това е само мое мнение. Искам да оглася казаното от него и да го направя почтено. Той е интересен човек, макар и положително безжалостен. Бих искал да беше видяла жена му. Тя е много красива и изключително чаровна.

Вместо това Одри имаше добрия случай да се срещне с вдовицата на Сун Ят Сен, когато Чарли вземаше интервю от нея, и тя разреши на Одри да направи няколко снимки, които Чарли обеща да предостави на „Таймз“.

— Така ли смяташ да постъпиш? — Тя беше силно развълнувана.

— Разбира се, че да. Ти си ужасно добра. В нищо не отстъпваш на много професионалисти, с които съм работил. По-точно ти си *по-добра* от повечето от тях.

Тя го погледна тъжно.

— Сериозно ли говореше, когато ми спомена за това, че някой ден може би ще работиш с мен?

Той бързо се засмя.

— Мисля, че вече го правя. — Те размениха усмивки, защото тя беше направила снимките на вдовицата на Сун Ят Сен същия този следобед. Беше й много приятно да работи с него и се надяваше, че ще има възможността за още съвместна работа отново в Шанхай.

Пригответяха се за тръгване на следващия ден. Одри изгаряше от нетърпение да види Шанхай след всичко, което той й беше разказал. От думите му тя си представяше град, гъмжащ от хора, пълен с живот, търговия, комар, проститутки и екзотични аромати, нещо като източен еквивалент на турски пазар и направо умираше да го зърне.

Тя опакова нещата си за пътуването и Чарли й се усмихна, когато тя отново се загледа още веднъж в тоалетната си чанта и направи

гримаса.

— Знаеш ли, аз наистина трябва да изхвърля това проклето нещо или да го подаря на някого. Може би ще успеем да го разменим някъде срещу една коза или прасе.

Той се засмя и поклати глава.

— Но тогава какво ще правиш на кораба на път за вкъщи? — Тя замижа с очи, замислена върху думите му. Това сега изглеждаше толкова далечно и самата мисъл за това, колко далеч бяха стигнали, изглеждаше странна. — По-добре го запази, Од.

— Не знам защо. Не съм се поглеждала в огледало от толкова дълго време и не съм много сигурна дали някога ще го направя.

Тук гримът изглеждаше толкова смешно нещо. След като напуснаха Истанбул, тя беше спряла да употребява лак за нокти, а малките ѝ обувки с връзки лежаха изоставени на дъното на куфара ѝ. Откакто започна пътуването им за Китай, беше носила само половинки и блузи и поли, а сега и палто. Съжаляваше, че не беше взела със себе си по-практични неща. Повечето от дрехите, които имаше, изглеждаха напълно неподходящи тук, копринени и ленени костюми, луксозни рокли, които беше носила във френския юг, бански и вечерни рокли, които беше носила на кораба и които щеше да носи отново на път за вкъщи. Чувстваше се даже още по-смешна с коженото си палто. Въпреки че самата мадам Чан Кай Ши беше приказно облечена и че Нанкин беше голям град, начинът, по който хората се обличаха, не говореше за някакъв особен нюх или интерес. Те носеха сивите униформи на долните китайски класи, въпреки че според Чарлз в Шанхай има чудни неща за купуване. Одри даже можеше да даде поръчка за изработка на някои неща. Повече от всичко друго тя се нуждаеше от топли дрехи. Въздухът беше зареден със студ. Есента беше напреднала, а времето щеше да се застудява, преди да се върнат вкъщи.

Прекараха нощта в стаята си, след като се справиха с огромна вечеря в един ресторант, който им беше препоръчан от портиера. Сега Одри се беше сгушила до Чарлз. Пак имаха тясно нестабилно легло и вече всички я наричаха госпожа Паркър-Скот. Човекът на рецепцията се беше погрижил за фасадата, като беше казал, че вероятно са на сватбено пътешествие и че тя не е имала време да си смени паспорта.

Това ѝ се стори много интересно и забавно, тъй като не му беше споменавала нищо.

— Имаш ли нещо против това, Чарлз? Имам предвид това, че позирам като твоя съпруга...

— Ни най-малко. — Всъщност това му беше много приятно, като че ли я беше измамил, а тя също се развличаше при тази мисъл. Вече всички приемаха, че са женени, и Одри и Чарлз започваха да свикват с това чувство! Той даже я беше споменал пред Чан Кай Ши и, без да се замисля, даде да се разбере, че му е съпруга. Може би в едно много важно отношение тя *беше*. Беше му се обрекла и дошла тук, защото му имаше доверие. Не би могла да отиде по-далече, с който и да е друг мъж или да бъде по-щастлива от това, че беше дошла, и докато го целуваше, преди да заспи, тя му се усмихна, което правеше винаги, когато лягаше в леглото до него. Вече се бяха забавлявали като мъж и жена при завръщането си в хотела и сега, напълно задоволени и спокойни, си лежаха кротко един до друг, стгушени в тъмната нощ.

— Обичам те, Чарлз... повече от всичко на този свят. — Той се усмихна на прошепнатите думи и докосна червената ѝ коса с ръка.

— И аз, Од... И аз.

13.

Чарлз и Одри престояха в препълнения влак от Нанкин седем часа и тя си мислеше, че никога няма да пристигнат. От време на време той записваше бързо някои мисли в една от тетрадките си, а тя четеше книга, която беше взела за себе си. Обаче далеч повече я интересуваха пътниците във влака, за да може да се съсредоточи много върху нещо друго, и непрекъснато поглеждаше навън през прозореца към пейзажа. Докато приближаваха Шанхай, правеше снимки.

Но нищо не я беше подготвило за онова, което видя при пристигането им. Хора, които отиват нанякъде, други, които бяха току-що пристигнали, просяци, безпризорни, проститутки, чужденци, всички се движеха и се блъскаха един друг, като всеки се мъчеше да извиси гласа си над общата врява. Имаше деца, които просеха и й дърпаха полата, едно дете с проказа и нещо като протези там, където някога е имало ръце, проститутки, които подвикваха на Чарлз на френски. Половин дузина пътници англичани се движеха бързо край тях. Тя почти не чуваше Чарлз да говори, докато се мъчеше да излезе на глава с блъсканицата на тълпата и държеше здраво тоалетната си чанта и куфара, които той й беше поверил, докато сам се мъчеше да се справи с нейните чанти.

— Какво? — Беше казал нещо, което тя не успя да чуе, и затова направи усилие да застане по-близо до него. — Какво каза, Чарлз?

— Казах *добре дошла в „Шанхай“* — отвърна й той високо с ухилена физиономия, а след малко, слава богу, намериха носач, който много искаше да поеме багажа им.

Той ги отведе бързо навън към опашка от чакащи таксита, а шофьорът ги откара до хотел „Шанхай“, където Чарли обикновено отсядаше. Клиентелата като правило се състоеше от англичани и американци, а обслужването беше отлично.

— Почти като вкъщи — се пошегува той, когато носачът остави чантите им в стаята.

Бяха се регистрирали като господин и госпожа Чарлз Паркър-Скот. Одри беше вече свикнала с това име.

— Би било много странно да бъда просто така, Одри Дрискол.

Това име като че ли отдавна принадлежеше на миналото. Одри Дрискол беше част от друг свят, друг живот, както бяха Анабел и дядо ѝ и всичко в Сан Франциско. Съществувахе само настоящето. Очарованието на Шанхай и хората в оживените улици, които в момента наблюдаваше от прозореца.

Тя се обърна, за да погледне Чарлз, и срещна погледа му. Той повече не беше в състояние да си представи живота без нея до себе си. Двата бяха пропътували половината свят и след време щяха отново да се върнат. И тогава какво? Не можеше да си представи точно. Не можеше да си представи, че би могъл да се спре на едно място, с което и да е друго същество, и въпреки това не можеше даже да приеме мисълта, че тя би го изоставила. Но точно сега не се налагаше да бъдат решени всички проблеми.

Искаше да ѝ покаже Шанхай, преди да си легнат и когато тя се окъпа и смени дрехите си, двамата слязоха долу и отново наеха такси, което трябваше да ги отведе до мястото, където се намираха всички европейски магазини и сгради, а после обратно по задръстените от навалица улици на Шанхай. Тя оглеждаше възторжено армиите от проститутки, които скитаха навсякъде, децата, които късно през нощта все още бяха на улицата, просяците, чужденците. Съвсем не беше нещо необичайно тук-там да се забележат западни физиономии и западняците като че ли бяха стотици — италианци, французи, англичани, американци и, разбира се, японци. Имаше ярко осветени фирмени надписи, ресторанти, игрални зали, пушални за опиум. Тук тайни не съществуваха и нищо, което да не се предлагаше срещу някаква цена. Нямахме нищо от величественото спокойствие на древната китайска история и по никакъв начин този град не отговаряше на очакванията на Одри, но тук всичко се движеше с темпо, което ускоряваше кръвообращението, а Одри никога не беше виждала нещо подобно. Получиха отлични френски ястия в един ресторант, изцяло китайски и посещаван от интересен международен конгломерат, като много от тях бяха придружени от китайски момичета. По обратния път за хотела, когато тя оглеждаше с необикновено силен интерес хората по улиците, Чарли насочваше

хумора си към нейната пълна неосведоменост и така да се каже *невинност*. Това положително не беше невинен град. Нямахше нищо, което да не можеш да направиш или да получиш срещу някаква цена.

— Много е интересно, какво ще кажеш?

— Изумително е, Чарлз! Винаги ли е така? — Беше трудно за вярване, че тези хора могат да поддържат този вид енергия през цялото време. А хората бяха толкова много. Наистина градът гъмжеше денем и нощем и Чарли не можеше да не се засмее.

— Да, винаги е така, Од. Понякога забравям колко упадъчно е всичко и когато съм отново тук, през първите ден-два винаги се учудвам. — Картината представляваше рязък контраст на сънливите села, през които се стигаше дотук, в Тибет и Афганистан и останалата част на Китай. Нищо не те подготвя за Шанхай и Чарлз не беше подготвил Одри за този град.

— Мисля си дали е било така по времето на баща ми.

— Вероятно. Мисля, че винаги е било така. Ако изобщо съществува някаква разлика, може би тя е в това, че сега, след японското нападение, е малко по-тихо, макар и не чак дотам. Сега би трябвало много хора да пристъпват на пръсти. — Но все пак разликата не изглеждаше много голяма.

Стигнаха хотела и влязоха бавно във фойето, като се държаха за ръце и си говореха. Бяха толкова увлечени, че не забелязаха мъжа и жената близо до стълбите, които разговаряха тихо, а след това се загледаха в нея, когато тя и Чарлз ги отминаваха.

Мъжът беше прехвърлил седемдесетте, жената беше на около петдесет и пет, елегантно облечена, с ненатрапващи се, но скъпи бижута, с малка шапчица, с перфектно направен гладък кок и диамантени обеци. Тя погледна за момент Одри, а после каза нещо на мъжа, който носеше английски костюм и очила с рогови рамки. Той изгледа двамата и задържа погледа си върху Одри, тъкмо когато тя започваше да изкачва стълбите, кимна на жена си и тъкмо щеше да й каже нещо, когато тя се провикна:

— Мис Дрискол? — Почти рефлексивно, без да се замисля, Одри се обърна изненадана и погледна надолу, откъдето беше дошъл гласът, и ги видя прави един до друг, вглеждащи се ту в нея, ту в Чарлз.

— Аз... Боже мой... нямах представа, че мога да ви видя тук... — Тя се изчерви до корените на косата си, като в същото време се

опитваше да изглежда спокойна и бързо слезе по няколкото стъпала, без да изпуска ръката на Чарли. Посочи го с ръка и го представи като своя приятел Чарлз Паркър-Скот.

— Разбира се. — Жената изглеждаше силно впечатлена. — Чела съм всички ваши книги.

— Паркър-Скот ли казахте? — Мъжът кимна, като го оглеждаше с растящ интерес. — Страшно хубава книга написахте за Непал. Живял сте там известно време, нали?

— Да. Повече от три години наведнъж. Това беше първата ми книга.

— Много, много е хубава.

Но жена му сега съсредоточаваше цялото си внимание върху Одри, като от време на време отместваше погледа си, изпълнен с въпроси, от нея към Чарлз. Бяха приятели на дядо ѝ, Филип и Мюриел Браун. Тя имаше излишъци от енергия и се занимаваше с какво ли не, като между другото оглавяваше и доброволците на Червения кръст. Беше получила отличия от французите за сътрудничеството си с тях през Първата световна война, преди това е имала двама съпрузи и два пъти беше овдовявала. Филип Браун се беше оженил за нея заради огромното ѝ богатство, така говореха някои хора. Но малко бяха тези, които можеха да кажат много нещо за двамата. Без съмнение, се радваха на уважение. Той, подобно на дядото на Одри, членуваше в „Пасифик юниън к्लъб“ и беше президент на Бостън банк. Почти всяка година двамата пътуваха до Ориента и бяха последните хора, които Одри би избрала да срещне. Сега не можеше да има съмнение, че дядо ѝ щеше да научи за Чарли, и тя реши да направи всичко възможно, за да прикрие следите си.

— Дядо не ми каза, че сте тук.

— От шест седмици сме в Япония, но винаги ни е приятно да посещаваме Шанхай и Хонконг. — Тя отправи мил поглед към Одри, а след това към Чарлз, като си мислеше колко беше красив и се чудеше дали тази връзка не е от доста дълго време. Може би по тази причина не се беше омъжила за някого. Винаги се беше чудила за това, въпреки че нито за момент не беше мислила, че Одри е особено привлекателно момиче. Сега тя изглеждаше много по-хубавичка, много по-миловидна, с косата си на меки вълни, която образуваше рамка около лицето ѝ, и с живия подвижен поглед, който беше за нея нещо съвсем ново. Това го

нямаше, поне когато Браунови я виждаха с дядо й. По-малката сестра беше красавицата... омъжена за Уестърбрук, както си спомняше Мюриел. — С приятели ли си тук? — Мюриел Браун я гледаше изпитателно в очите, а Одри правеше всички усилия да не се изчерви.

— Да. От Лондон. Но тази вечер са заети с нещо. Господин Паркър-Скот любезно се зае да ме разведе наоколо вместо тях. Мястото е очарователно, нали? — Тя се опитваше да говори безгрижно, но не мислеше, че беше успяла да измами Мюриел и беше точно така.

— А къде сте отседнал, господин Паркър-Скот? — Въпросът го намери напълно неподготвен. Той не можеше да разбере колко силно Одри желаше да ги махне от главата си.

— Винаги отсядам тук. Чувствам се привързан към това място.

— Аз също — се намеси Филип Браун с напевния си глас, доволен от това, че е получил подкрепата на авторитет като Чарлз. Имаше намерение да напомни за това на Мюриел. Тя му се беше оплакала от хотела същия този следобед. А сега ставаше ясно, че той е бил прав. Най-добрият хотел в града. Несъмнено най-добрият, след като човек като Паркър-Скот го беше предпочел. — Тъкмо днес разправях на жена ми...

Мюриел не се забави да го прекъсне.

— Ще трябва да се видим пак, преди да отпътуваме. Може би за обяд, Одри? И, разбира се, ще ни бъде много приятно да видим и вас, господин Паркър-Скот.

— Боя се, че няма да имаме време... след ден или два заминаваме за Пекин... и мисля — тя се усмихна мило на Чарлз в опит да го ориентира с поглед, — че господин Паркър-Скот работи върху една статия...

— Е, добре, може би, ако намерите време, преди да отпътувате... — Мюриел го погледна объркана. — Вие също ли отивате в Пекин? — Това беше нещо много съблазнително и пикантно за нея и щеше да го отнесе със себе си вкъщи. Внучката на тесногръдия и старомоден Едуърд Дрискол съжителства с писател в Шанхай... Тя вече изгаряше от нетърпение да разкаже на всичките си приятели след завръщането си! Чарлз влезе направо в капана й, а Одри почти простена.

— Да. Работя върху една статия за „Таймс“.

— Колко интересно! — пропя Мюриел и плесна с ръце, а на Одри ѝ се поиска да я удуши, след като знаеше чудесно, че за нея интересен беше фактът, че я беше хванала с Чарлз в момента, когато се качваха в стаята си в един хотел. Знаеше чудесно в какво ги подозира Мюриел и че, разбира се, беше права в подозрението си. Проблемът беше в това, как да ѝ попречи да съобщи на дядо ѝ. Знаеше, че Мюриел подозираше какво става и че щеше да каже на всички, щом се върнеше в Сан Франциско.

— Господин Паркър-Скот току-що взе интервю от Чан Кай Ши в Нанкин. — Одри съзнаваше, че поставя Чарлз в трудно положение, но се надяваше да отклони вниманието на старата кучка, поне временно, а Филип Браун, разбира се, беше силно впечатлен от това съобщение. Тук Одри се обърна и отново се усмихна на Чарлз. — Всъщност не е необходимо да ме изпращате догоре. — Тя отново насочи към Мюриел грейналото си лице. — Тук всички много се страхуват от бандити. Приятелите ми ме повериха на Чарлз, като че ли съм петгодишно дете. — Тя му се усмихна и протегна ръка. — До семейство Браун аз ще съм в пълна безопасност и знам, че имате желание отново да се видите с вашите приятели. — Опитваше се да представи нещата така, сякаш на ъгъла на най-близката улица го очакваха двадесет жени.

Той изглеждаше съвсем объркан от думите ѝ, а след малко всичко му стана ясно и разбра колко глупаво се е държал. Сега и той влезе в тон с нея в нейното театро, ръкува се с нея, а после с двамата Браун, направи голямо шоу, като насъбра бележките за себе си от рецепцията, махна им с ръка и излезе, изпратен от погледа на широко отворените очи на Мюриел, която остана явно разочарована. Може би в края на краищата се беше заблудила. Тя бързо насочи погледа си отново към Одри, която си бърбеше с господин Браун, докато приближаваха стълбите. Стаите им бяха на различни етажи, но те я изпратиха до вратата ѝ, тя се ръкува с тях, влезе с огромна въздишка на облекчение, след като ги беше оставила да продължат пътя си нагоре по стълбите. Не можеше да бъде сигурна дали са ѝ повярвали, но поне беше направила каквото можеше, за да спаси репутацията си, преди да е станало фатално късно. Питаше се какво щеше да стигне до дядо ѝ, ако нещо стигнеше.

Щеше да бъде значително по-малко спокойна, ако можеше да чуе Мюриел, която по стълбите прошепна на мъжа си:

— Не вярвам на нито една дума...

— От кое? Интервюто му с Чан Кай Ши? Да не си полудяла, този човек е най-големият пътуващ писател... — Изглеждаше силно нервиран, а тя, както обикновено, изглеждаше раздразнена от него.

— Не, не, тези глупости за излизането му с приятели и това, че просто само ще я води на вечеря, докато приятелите ѝ били заети с нещо друго... Тя спи с него, Филип. Сигурна съм. — Ситните ѝ като мъниста очи се стесниха, докато той я пускаше пред себе си в стаята с болезнен израз на лицето. Тя винаги се мъчеше да разбере нещо, за който ѝ падне, даже тук, на другия край на света.

— Не можеш да бъдеш сигурна в нищо. Тя е почтено момиче. Не би извършила такова нещо. — Той се чувстваше задължен да я защити, ако не за друго, поне заради старото си приятелство с Едуърд Дрискол.

— Глупости! Тя е *стара мома*. Щеше да се омъжи за Харкърт Уестърбрук, ако можеше, но малката ѝ сестра ѝ го отне. Човек не може да я види никъде. Тя не прави нищо друго, освен да играе ролята на бавачка на този старец... а после се появява тук, където никой няма да разбере нищо, и си вирва крачетата... — Очите ѝ светеха от удоволствие от собствените ѝ думи, но Филип Браун само махна уморено с ръка.

— Стига си съчинявала. Нищо не знаеш. Най-много да знаеш, че са сгодени... или много влюбени, или просто добри приятели, или даже непознати. Съвсем не е задължително непременно да има нещо нечисто, свързано с хората, които срещаш. — Той често се чудеше защо мислите ѝ биваха винаги насочени по този начин. Потискащо беше това, че тя много рядко грешеше.

— Филип, ти си един наивник. Сигурна съм, че ако направиш справка в регистъра на хотела, ще установиш, че те са в една стая. След като са толкова далече, си мислят, че са в пълна безопасност.

И, разбира се, тя имаше право. Одри вече се измъчваше от паника в стаята си и отново се втурна надолу по стълбите, за да наеме още една стая на друг етаж и на името на Чарли. Час по-късно, когато влезе в тяхната стая, той се смееше.

— Човекът на рецепцията казва, че ме изхвърляш. — Смееше се на обяснението, което му бяха дали, и беше правилно разбрал направеното от Одри за краткото време, когато той беше в бара на

другата страна на улицата. — Без съмнение, не си стояла със скръстени ръце, нали?

Тя седна на леглото с отчаян вид и го погледна.

— Не е смешно, Чарлз. Това са последните хора на земята, които бих искала да срещна тук.

— Аз си помислих същото, въпреки че, както трябва да призная, загрях много бавно. Струва ми се, че тази жена не обича да си държи езика зад зъбите, милата госпожа Браун, имам ли право?

— Езикът ѝ е подвижен и зъл. Ще разпространи из целия Сан Франциско новината, че пътувам с теб.

Той се намръщи и седна до нея.

— Действително ли държиш да се преместя в другата стая? — Беше готов да направи всичко за нея. Беше им трудно понякога да си спомнят, че имат и друг живот, с който трябваше да се съобразяват. Имаха чувството, че това е единственият реален живот. И той не искаше да направи нищо, заради което тя би могла да бъде един ден нещастна, особено ако той не можеше да бъде до нея и да я защити. — Наистина съжалявам, Од. Съвсем не съм предполагал, че ще попаднеш на някого...

Тя му се усмихна тъжно.

— В наши дни светът е много малък. А за да отговоря на твоя въпрос — не, не искам да се местиш в друга стая. Искам само да отклоня старата кучка от следата, за да не тревожи дядо ми. Но нямам намерение да променям живота си заради други хора, Чарлз. Те не означават за мен чак толкова много.

— Биха могли някой ден да придобият значение. След като се прибереш у вас... — Гласът му секна. Беше му противна мисълта тя да има дом, освен с него, освен ако този дом не беше някъде много далече. — Не искам да пострадаш.

— Мислех за това още от самото начало и се обвързах с теб. Ако наистина се страхувах, сега все още щях да се крия някъде вкъщи... или вече щях да бъда на път обратно за Щатите. Такова е желанието ми — гласът ѝ прозвуча гордо поради съзнанието, че е с него, и тя наистина беше горда, — и ти си мъжът, когото обичам, Чарлз Паркър-Скот, а ако има хора, на които това не се нрави, то си е тяхна работа. Доколкото правим усилие да не бъде наскърбен или ошетен някой друг

— а допълнителната стая беше способствала за това, — тогава останалото от онова, което правим, е само наш проблем и ничий друг.

Той ѝ се усмихна и я взе в ръцете си. Обожаваше това нейно качество. Смелостта ѝ, решимостта ѝ да се придържа твърдо към това, в което вярваше. Беше сигурен, че е готова да се пребори с всекиго, но да не отстъпи от това, което считаше за правилно, и това нейно качество той ценеше над всичко. Уважаваше я, както не беше уважавал никого никога преди.

Тази нощ те прекараха дълги сладки часове в леглото, наситени с много жар, а след финала Одри се усмихна и се пошегува:

— Интересно ми е какво би казала госпожа Браун за това изпълнение.

— Ще изпита адска ревност, скъпа. — И двамата знаеха, че това е точно така и Одри се засмя, като си представи физиономията ѝ.

— А господин Браун ще каже: *Прекрасно... прекрасно.*

Заспаха, както винаги, обвити един в друг и нямаше нищо чудно в това, че Одри сънува дядо си, но, преди настъпването на утрото, беше напълно престанала да се тревожи. Бяха направили, каквото можаха, и ако ѝ се наложеше, тя щеше да му обясни, че Чарли е приятел на Джеймз и Вай и че те са *просто приятели*, че така се е случило, че той попаднал в Шанхай по същото време. Беше готова да лъже заради дядо си. На него не му трябваше да знае, че тя е дълбоко влюбена в този мъж. Това само щеше да го уплаши, щеше да се уплаши, че ще я загуби отново, а Одри вече много отдавна беше решила, че *няма* да я загуби.

Реши, че сега е по-добре да насочи вниманието си отново към чудесата на Шанхай. Наистина мястото беше невероятно, а хората там продължаваха да я очароват. Имаше англичани и французи, както и китайци, и се виждаха знаците на фирми като „Джардайн“, „Мейдсън“ и „Сасун“, изписани в много подходящ британски шрифт.

— Повечето от тях избягват контакти с китайците — обясни Чарлз.

— Това изглежда глупаво, нали? Искам да кажа, след като присъстват тук.

Той кимна, но нещата тук не вървяха така.

— В известен смисъл те са много колониално настроени. Опитват се да си дават вид, че ги няма. Никой от тях не говори

китайски, поне твърдя това за хората, които съм срещал, като не смятам може би един човек, за който си спомням, когото всички считаха за малко странен. Китайците им говорят на английски или френски, а западниците намират това за напълно естествено и мислят, че така трябва да бъде.

— Това говори за надутост, не мислиш ли? — Ситуацията я дразнеше, като тя самата много силно се привличаше от идеята да научи китайски. — А ти, Чарлз? Ти говориш малко нещо. Можеш ли да ги разбираш?

— Произношението тук е по-различно, но се справям. — Той се засмя, като захвърляше панталоните си на един стол. — Особено, когато съм достатъчно пиян. — И след тези думи с две големи крачки той стигна до другия край на стаята и я грабна в ръцете си. — Както сега. — Престори се, че я хапе по врата, при което измърмори нещо на китайски. Със смях се тръшнаха на леглото. — Цялото това тукашно декадентство ме стимулира да те атакувам през цялото време, Од. Много е трудно това, да съм тук с теб.

Тя се засмя, а той продължи да се сгушва в нея. Така се бяха изморили от безкрайното си пътешествие, но вече започваха да живват. Тя го обгърна страстно, той я задържа плътно притисната към себе си, като дългите му грациозни пръсти заиграха по бедрата ѝ, докато тя започна да стене тихо в прегръдките му. Прошепна името му, когато той влезе в нея.

В продължение на няколко часа не изпитваха никаква умора, докато накрая се търкулнаха един до друг в пълно изтощение и тя прошепна името му още веднъж, като заспиваше. Не можеше да си представи, че би могла някога да обича друг мъж. Можеше да се омъжи за него, защото му беше дала сърцето си. Завинаги. Любовта им беше прекосила два континента и Одри беше готова да отиде навсякъде заради него или за да бъде с него.

Той го чувстваше, като я държеше здраво до себе си и докато затваряше очи, заслушан в шума на Шанхай.

14.

Прекараха една седмица в Шанхай, а после продължиха за Пекин. Напуснаха Шанхай с кораб, който пътуваше за пристанището Цинтао и прекараха романтична нощ на кораба, заслушани в плискането на водата, докато си даряваха плътски радости, а след това дълго разговаряха шепнешком.

Одри почти скърбеше за това, че напуска Шанхай с неговите безкрайни източници на удивление. Интервютата на Чарли засега вървяха много добре. Предстоеше му да прекара само няколко дни в Пекин, след което можеха да предприемат дългото пътуване обратно за Истанбул, а после — Париж и Лондон. Така той можеше да започне работата си и да завърши статиите преди края на годината съгласно договора му. Вече много му се искаше да се върне, очакваше го доста работа, но сега, като се излежаваха на път за Цинтао, мислите му не бяха заети със статиите, а единствено с жената, която разпалваше у него съвършено непозната страст. Никога не можеше да ѝ се насити, обичаше начина, по който тя чувства нещата, вида ѝ, миризмата ѝ, не можеше да свали ръцете си от копринената ѝ кожа, червената ѝ коса, не можеше да отдели очите си от нейните, устните си от щедрите ѝ устни... Всеки милиметър от нея го вълнуваше и му се струваше, че е готов да направи всичко за нея.

— Наистина ли ще дойдеш в Сан Франциско и ще се запознаеш с дядо ми? — му прошепна тя през тази нощ. Беше споменал за това по-рано и тя вече изпитваше безпокойство във връзка със завръщането си. Не можеше да понесе мисълта да се раздели с него.

— Ще дойда, ако мога... когато приключа с работата си... — Но той искаше тя да остане в Лондон с него. Беше решил да се върне в Лондон, за да напише статиите си и се надяваше след това да бъде свободен. Неведнъж ѝ беше внушавал да отиде в Лондон с него, но това беше невъзможно за нея.

— Знаеш, че не мога да го направя. Трябва да се върна, за да се убедя, че дядо е добре. А бебето на Анабел трябва да се роди през

март. — Трябваше да се прибере и по тази причина. — Защо не дойдеш в Сан Франциско и там да си напишеш статиите? Или поне след като си готов? — Тя не можеше да си представи, че това ще му отнеме повече от няколко седмици, и не виждаше защо да не може да пише, независимо от мястото.

— Трябва да напиша книга след това, Одри. Не мога просто така да избягам от задълженията си по настроение.

Сега това го потискаше. Не искаше да прави нищо, което да го държи далече от нея. Но истина беше, че трябваше да мисли за работата си. Трябваше да спазва определени договори. Все някак си това трябваше да стане. Щеше да има повече смисъл, ако той се върнеше в Лондон и говореше с издателя си, а по обратния път щеше да мисли по-сериозно, но за сега все още им оставаше време заедно в Пекин, а откритията им там я караха да затаява дъх.

Тук нямаше нищо от безсрамната откритост и декадентството на Шанхай. Пекин представляваше историята. Столицата на Китай от осемстотин години, някогашна родина на Кубла Хан, само огромните ѝ размери я вълнуваха силно, когато двамата стояха на площада „Тянанмън“. Сълзи изплуваха в очите ѝ, когато наблюдаваше закривените златни покриви на Забранения град, който дълги години е бил двор на императорския дворец за династиите Мин и Чин. Посещението там ѝ отне часове, както и престоят ѝ в Небесния храм, изцяло построен от дърво без един-едничък гвоздей. Това здание ѝ направи по-силно впечатление от всичко друго в Пекин и отстоеше само на пет блока от площада „Тянанмън“.

Тя не спря да върви с камерата си, колкото се може по-дискретно, за да не плаши децата, които продължаваха да я възприемат като дяволска кутия, и правеше снимки също така дискретно на всеки и всичко, което се мернеше пред погледа ѝ. Беше успяла да попълни запасите си от филми в Шанхай и по-голямата част от тях използваше в Пекин. Особено когато напуснаха града и отидоха с кола на север, първо до Летния дворец, построен от вдовицата императрица, малко по на север от града, за да избегнат горещината на Пекин. Тук беше само малко по-хладно и това, което очарова Одри най-силно, беше мраморната баржа, която всъщност се беше придвижила по езерото, последвана от безброй други баржи с музиканти, които изпълваха с музиката си топлия нощен въздух.

След Летния дворец посетиха гробницата на Мин в едноименната долина. Главното авеню към гробницата беше очертано от масивни статуи на животни, коленичили камили, ревящи лъвове, леопарди, готови за скок, и дванадесет човешки фигури, някои от които изобразяваха генерали на династията Мин. И още веднъж цялата тази масивна поредица и невероятната красота, както и всички подробности на творбата лишиха Одри от дар слово и много пъти тя се просълзяваше, но гледката, която остави у нея най-голямо впечатление, тази, от която направо не можеше да се откъсне, беше Великата стена.

Бяха отишли до Паталин, двадесет и пет мили северозападно от Пекин, за да разгледат грациозните ѝ извивки, които стигаха дотам, докъдето стигаше и погледът. Съзнанието, че тази стена е била от начало до край построена от човешки ръце и че се простираше на повече от хиляда и петстотин мили, разделяйки Китай от Монголия, изглеждаше невероятно. Тя беше просъществувала над две хиляди години, а ширината ѝ побираше четирите коня, на които яздеха патрулиращи стражи, които трябваше да следят скитащите монголски банди или ордите, които от време на време се опитваха да преминат през стената. Но самото великолепие, цялата тази безкрайност, която като че ли се стремеше да раздели света, беше толкова изумителна, че Одри можеше единствено да вдига към Чарли очи, изпълнени с почуда.

— Невероятно е, Чарлз... Боже мой, положително това е най-внушителното нещо, построено от човек.

Той самият също винаги беше мислил това, а сега, когато стоеше с нея, възприемаше гледката като нещо още по-специално. Често беше искал да сподели впечатленията си с някого, но това така и не му се бе удало. Стоял бе там и преди, пет-шест пъти, винаги преизпълнен с желание да сподели чувствата си с някого, необятността на земята, на историята, която стигаше до него, както стигаше и сега. Одри разбираше това много добре, отнасяше се с пределна сериозност и той знаеше, че тя изпитва същите чувства, каквито изпитва и той. Той ѝ направи снимка, застанала на голямата стена. Отдалечиха се много неохотно, а привечер взеха обратния влак за Пекин. Пътуването беше кратко, отне им малко повече от един час и Одри се чувстваше много спокойно. При пристигането им на гарата в Пекин тя вдигна погледа си към него.

— Няма никога да забравя този ден. Никога, докато съм жива, няма да забравя тази стена.

Стената, която проникваше във вечността със своите стотици и стотици мили. Искаше да му благодари, че я беше довел тук, но не знаеше как. Беше ѝ подарил едно преживяване, което нямаше да забрави за цял живот. И така беше през цялото време на пътуването им и на този фон летните месеци във френския юг изглеждаха прахосани и лекомислени. Тя се опита да му обясни това, когато лежах в леглото си тази нощ след прелестната вечеря с пекинска патица в един ресторант, за който той беше чувал, но не бе посещавал преди.

— И за едното, и за другото има достатъчно място в един човешки живот, Од. Говоря за място като Антибите и за място като това. Понякога равновесието на тези два различни живота ми доставя радост.

Тя не беше сигурна дали е на същото мнение. В много отношения предпочиташе това място. Тя беше повече дъщеря на баща си, отколкото сама си даваше сметка, особено сега, когато беше тук. Чувствата, които я изпълваха, бяха непреодолими и тя не можеше да заспи. Можеше да мисли само за Великата стена и за спокойните пасторални сцени от двете ѝ страни. Там едва ли е имало друго човешко същество, само това, което беше останало отпреди две хиляди години, всеки отделен камък, внимателно поставен върху следващия, и място, достатъчно широко за четири коня... Впечатленията бяха врязани с еднаква сила в сърцето и ума ѝ.

Беше будна, когато той за първи път се размърда, и тогава тя се върна в леглото, за да легне до него. Той жадуваше за нея, но тя изглеждаше отвлечена след поредния им секс. Умът ѝ беше някъде другаде. Имаше нещо друго, което тя искаше да види. Искаше да пътува на север и да види Харбин, още една от мечтите на нейния живот. Някога беше чела книга за него и тази книга беше, разбира се, на баща ѝ.

— Ще можем ли да отидем в Харбин? — му прошепна тя в затъмнената стая. Отново нахлуваха спомените за албумите на баща ѝ и тя беше сигурна, че той през младостта си е бил там. Харесваше Харбин повече от Шанхай или поне така казваше, въпреки че тя не беше сигурна защо, но искаше да го види, ако можеше. Още една от мечтите ѝ, оставени ѝ в наследство от баща ѝ.

— Наистина ли искаш да направиш това, Од? — Чарлз не изглеждаше ентузиазиран. — Трябва да поемем обратния път. — Той се опита това да прозвучи така, сякаш бяха решили тя да се върне в Лондон с него, когато фактически в интерес на по-бързото завръщане за нея щеше да бъде по-добре да прекоси Пасифика с кораб, като го остави в Шанхай и се върне в Лондон сама. Но тя още не беше взела решение. А той искаше да я вземе в Лондон със себе си. Отиването в Харбин щеше да има като последица това, че нямаше да ѝ остане време, за да предприеме пътуването обратно с него. Той беше против всякакви забавяния и ѝ го каза. — Не е разумно. — Думите му направо сломиха сърцето ѝ.

— Откъде да знам, че някога ще се върна отново тук, Чарлз? Отиването до Харбин за мен е много важно.

— Защо? Само за това, че баща ти е ходил там. Одри... скъпа, моля те, бъди разумна! — Но очите ѝ неочаквано се изпълниха със сълзи и на него му стана неприятно, че я е разочаровал. Опита се, доколкото е възможно, да я убеди. — Там ще има голям студ. Бил съм преди три години през ноември и беше под нула градуса. Не сме екипирани за такава температура.

Оправданията му ѝ прозвучаха неубедително и тя не искаше да отстъпи.

— Можем да купим това, което ни трябва, тук. Не може да бъде чак толкова студено, за бога! Чарли, искам само да го видя. — Тя го погледна умолително. За нея това беше като отиване на поклонение.

— Харбин е на седемстотин мили оттук. Скъпа, бъди *разумна*. Но тя не искаше да бъде разумна.

— Пропътувахме почти шест хиляди мили и сега съм на почти единадесет хиляди от вкъщи и при това положение седемстотин мили съвсем не ми изглеждат като непреодолимо разстояние. — Тя биваше упорита, когато искаше.

— Продължаваш да говориш неразумно, Од. Аз мислех, че утре ще тръгнем обратно към Шанхай.

— Чарли, моля...

Очите ѝ го молеха и той нямаше сърце да ѝ откаже, но я накара да обещае, че няма да останат в Харбин повече от един ден. Ще отидат, ще се огледат и ще се върнат веднага обратно и ще тръгнат от Пекин за Шанхай на следващата сутрин.

Тя обеща да направят точно така и двамата прекараха следобед в купуване на топли, добре подплатени дрехи. Тук беше по-трудно да се намерят удобни за западния човек дрехи. В Шанхай щеше да им бъде по-лесно, но трябваше да се оправят както могат. Панталоните, които Одри купи, бяха твърде къси, но коженото палто и топлите дълги чорапи ѝ прилепнаха добре, а освен това тя успя да купи напълно подходящи за себе си мъжки боти. На Чарли не му провървя толкова, но той твърдеше, че ще му бъде достатъчно топло с екипировката, до която се беше добрал за краткотрайното пътуване.

Сутринта тръгнаха с Китайската източна железница, собственост на японците, на север през равната Манджурия. Пътуването би трябвало да трае осемнадесет часа, но им отне над двадесет и шест с всичките многобройни спирания и забавяния. На всяка гара японците спираха влака и претърсваха вагоните. Най-дългите им престои бяха при Чин-чу, Шен-ян, Шуан-лиао и Фу-ю, но накрая, в края на предобедата, пристигнаха на гара Харбин.

Първото нещо, което видяха, беше група стари рускини на перона с три червенобузести топчести деца, няколко кучета, които душеха снега, и един огън, който гореше наблизко и на който мъже в манджурски дрехи топлеха ръцете си и пушеха лули, докато коментираха местните клюки. Наблизко имаше и една пожарна кола, теглена от коне. Миризмата от пушека и запенените муцуни на конете поради извършената работа сутринта говореха, че е имало пожар. Чарлз също се беше оказал прав, беше много студено, по земята имаше сняг. Те напуснаха влака и вниманието им беше привлечено от дългите редици от каруци и рикши. Одри беше очарована, когато намери една много стара кола, с която да преодолеят късото разстояние до хотел „Модерн“, а за Чарли съвсем не можеше да се каже същото. Той би предпочел да беше на път за Шанхай, първата отсечка от пътя на Запад, но тя се беше показала толкова упорита, че накрая той реши да ѝ достави тази радост. За някои неща тя имаше собствено виждане и този случай беше характерен.

Излезе, че хотел „Модерн“ е пълен в резултат от това, че половината от стаите в момента се пребоядисваха. Отпратиха ги към един малък уютен хотел. Ярък огън гореше във всекидневната, която служеше като фоайе. От месеци не се бяха появявали посетители и възрастният човек на рецепцията им се зарадва, когато ги видя. Той се

зае да ги забавлява с разкази за наводненията от тридесет и втора и им даде едната от двете гостни стаи. Одри потри ръце, след като се огледа наоколо и отправи щастлив поглед към Чарли.

— Не е ли чудесно? — Тя така грееше, че той се засмя. — Повече прилича на Русия, отколкото на Китай.

Много често им се беше случвало да чуват руска реч по пътя за хотела и градът беше силно населен от руснаци. Мястото беше само на двеста мили от руската граница.

Той изглеждаше значително по-малко зарадван от нея.

— Предполагам, че след малко ще поискаш да отидем в Москва.

— Не, няма. А сега бъди разумен, Чарлз! Признай, че щеше да бъде безобразие, ако пропуснехме тази възможност. — Сцената напомняше коледна картичка, но настроението на Чарли не беше празнично.

Той размаха пръст към нея, докато тя си грееше ръцете на огъня.

— Утре се връщаме в Пекин. Ясно, нали?

— Съвършено ясно. И по този случай искам добре да огледам всичко днес. У теб ли е камерата ми? — Той ѝ я подаде, заредена с филм, и тя отново посегна към солидното си палто, което едва ли беше достатъчно топло за такова време.

— Къде отиваме? — Той я погледна, като за шега си придаде вид, че страда силно. — Мисля, че ще ми поднесеш дневната порция мъчение.

Тя винаги знаеше какво искаше. А човекът на рецепцията беше казал нещо в смисъл, че Ху-лан е интересно място. Намираше се на двадесет мили разстояние, но колата, която ги беше довела от гарата, можеше да бъде използвана за пътуване дотам. Тя сподели новината с Чарлз и той изохка.

— Не можем ли останем тук? Не изминахме ли достатъчно път за един ден?

Тя го погледна за кратко разсърдена и грабна палтото и камерата си.

— Ако искаш, можеш да останеш тук. Аз ще се върна за вечеря.

— Ами обяд? — Той приличаше на тъжно дете, когато я последва навън към главното помещение.

Жената на човека, от когото бяха получили стаята, замахна с ръка от кухненската врата. Тя имаше за тях пирожки и борш и Чарли се

успокои донякъде, когато излязоха на мразовития въздух и видя колата, която ги беше довела от гарата.

Няколко минути по-късно, когато минаваха през улиците на Харбин, Одри се усмихваше, като разглеждаше надписите ту на китайски, ту на руски, но в много отношения градът повече приличаше на европейски, отколкото на ориенталски и също както в Шанхай по улиците се чуваха различни езици — френски, руски, по-малко английски, отколкото в Шанхай, и освен това един манджурски и един кантонски диалект. Беше очарована от дрехите, които виждаше, кожените шапки, странните малки палта и тук, както в останалата част на Китай, като че ли всички пушеха.

Шофьорът, който бяха наели, им показва Американската банка. После се насочиха към Ху-лан, но им каза, че пътят преди Ху-лан е блокиран и че няма да могат да продължат нататък. Затова те продължиха по тесни пътища, покрити със сняг, и покрай живописни малки ферми и постройки, като през цялото време шофьорът ги занимаваше със съвета реколта. Минаха покрай малка каменна църква на един час път от Харбин и когато Одри разпита за нея, шофьорът каза, че е френска, и точно когато той говореше, се появи бягащо на пътя малко момиче, облечено в тънка копринена рокля, което се опита да ги спре. В началото изглеждаше, че момичето е босо, но когато то приближи повече, Одри забеляза, че беше обуто в сини памучни чехли. Тя заговори крайно възбудено на шофьора на диалект, който за Одри и Чарли изглеждаше много странен. Момичето развълнувано сочеше с ръка една дървена постройка.

— Какво иска? — Одри се наведе напред, след като беше почувствала, че детето беше заплашено от някаква опасност. Шофьорът погледна назад и вместо отговор вдигна рамене.

— Казва, че бандити са убили двете монахини, които се грижат за сиропиталището. Опитали са се да се скрият в църквата, но монахините не са се съгласили да ги пуснат. — Той говореше много внимателно на английски, а през цялото време малкото момиче продължаваше да хлипа и да сочи с ръце към църквата и съседната на нея постройка. — Някой трябва да ги погребее, но сега е много студено. И някой трябва да се погрижи за децата.

— Къде са останалите? — попита бързо Одри. — Колко монахини има там?

Шофьорът отново размени няколко думи с момичето, произнесени с висок напевен глас, и получи бърз отговор. Той се обърна и преведе на Одри и Чарлз, който много съжаляваше, че бяха избрали такъв нещастен маршрут.

— Тя казва, че монахините са само две и че те са убитите. Другите две са напуснали миналия месец. Отишли са в Шанхай и оттам за Япония. На тяхно място идния месец трябва да пристигнат други две. Сега няма нито една монахиня. Само деца. Всичките сирачета.

— Колко са?

Той попита отново и получи отговор, придружен с продължително жално проплакване.

— Казва, че са двадесет и едно. Повечето съвсем малки. Тя и сестра ѝ са най-големите. Тя е на четиринадесет, сестра ѝ на единадесет. И убитите монахини са в църквата. — Той изглеждаше съвсем объркан, а Одри ужасена блъсна вратата на колата и излезе навън, като почти в същия миг Чарлз я хвана за ръката и я спря.

— Къде мислиш, че отиваш?

— Какво смяташ да правиш? Да ги оставиш сами с мъртвите монахини? За бога, Чарлз, поне можем да им помогнем донякъде, докато някой повика отговорни хора.

— Одри, това не е Сан Франциско или Ню Йорк. Това е Китай, и по-точно Манджурия. Манчукуо, както казват японците, и те са тук окупатори. На всичко отгоре вилнее гражданска война, навсякъде има бандити, има сираци и гладуващи деца по цялата страна. Всеки ден умират бебета и, разбира се, монахини. Съвсем нищо не можеш да направиш.

Тя го изгледа побесняла, изтръгна ръката си и потъна в снега до колата, отправила поглед към треперещото момиче.

— Говориш ли поне малко английски? — Тя произнесе думите много внимателно, момичето в първия момент я погледна озадачено, а след това започна да говори бързо и възбудено, сочейки с ръка към църквата. — Знам. Знам какво се случи. — Боже, как щеше да разговаря с това момиче? И тогава изведнъж си спомни нещо, което беше казал шофьорът. Монахините са били францужойки. — *Vous parlez francias?*^[1] — Беше учила френски в училище и малкото, което

знаеше, беше доста позанемарено, но все пак си беше служила известно време с този език на Ривиерата.

Момичето веднага ѝ отговори на доста несвързан френски, като продължаваше да сочи към църквата. Одри я последва, като ѝ говореше бавно и като се мъчеше да я убеди, че ще се опита да помогне, но тя съвсем не беше подготвена за гледката, която се разкри пред очите ѝ, когато влязоха в църквата.

Двете монахини лежаха с разкъсани дрехи, очевидно са били изнасилени, а след това обезглавени. Одри се почувства още в първия миг без сили, когато видя локвата кръв и изпита чувство на признателност за това, че една силна ръка зад нея я задържа и подкрепи, когато се задавяше и повръщаше. Обърна се и видя бледото лице на Чарлз и стиснатите му устни. Той ѝ говореше сърдито и се мъчеше да избута нея и момичето обратно по пътя, от който бяха дошли, и далече от грозната картина.

— Махайте се оттук и двете. Ще намеря кой да помогне. — Одри бързо сграбчи ръката на момичето и я изведе обратно извън църквата, но сега момичето започна да я дърпа към другата постройка. Одри се оказа даже по-неподготвена за това, което видя там. В момента, когато вратата се отвори, тя беше заобиколена от много сладки малки китайски личица, които я оглеждаха с жив интерес. Някои от тях тихо плачеха. Повечето бяха на възраст четири-пет години, само няколко имаха вид на по-големи — около шест-седем, а имаше и поне половин дузина, които още не бяха проходили както трябва. Одри ги огледа в почуда и се питаше какво ли щеше да им се случи сега. Четиринадесетгодишното момиче и сестра ѝ очевидно не можеха да се погрижат за тях всичките, а сега, след като монахините вече не съществуваха, нямаше кой да им помогне, освен един свещеник методист от града, но той от няколко седмици отсъствал.

Одри се обърна към момичето, което беше спряло колата им на пътя, и го попита към кого могат да се обърнат за помощ, но като отговор получи само погледа на големите уплашени очи на момичето и едно поклащане на глава. На измъчен френски още веднъж момичето обясни, че няма такъв човек.

— Но *трябва* да има — настоя тя с глас, който беше използвала в къщата на дядо си в продължение на почти двадесет години. Момичето повтори същия отговор, като обясни, че двете нови монахини ще

дойдат следващия месец. *Novembre* — повтори тя упорито няколко пъти, *Novembre*. — А дотогава?

Момичето повдигна рамене, а след това погледна към децата около себе си, деветнадесет на брой без нея и сестра ѝ. И тогава, почти машинално, Одри се запита дали бяха яли нещо. Не знаеше кога са били убити монахините, а нито едно от децата не беше достатъчно голямо, за да направи нещо за себе си, като не се смяташе момичето, което ѝ говореше на френски, и сестра ѝ.

След като поразпита, тя откри, че нито едно от децата не е яло от два дни. При това положение беше забележително, че нито едно от тях не се оплакваше.

— Къде е кухнята?

Момичето тръгна напред и след малко Одри попадна на една спретната, добре уредена малка кухня с примитивни съоръжения, но с малка удобна печка и хладно помещение. Имаха две млечни крави, една коза и многобройни пилета, солиден запас от ориз и малко сушени плодове от предишното лято. Имаше известно количество месо, грижливо консервирано. През есента монахините бяха затворили някой и друг буркан.

Много набързо Одри приготви за всички яйца, препече по една тънка филия хляб за всяко дете и им раздаде по резен козе сирене и малко сушени кайсии. Това беше най-богатото угощение, което децата бяха получавали от много, много дълго време и те я гледаха с широко отворени очи, когато тя съвсем делово им сервираше, а след това се отдръпна назад, за да огледа сцената. Носеше една от престилките на монахините и децата я наблюдаваха с любопитство, докато тя приготвяше яденето и наливаше мляко за всяко дете в малка чаша. Само двете по-големи момичета стояха настрана. Те бяха тези, които бяха открили двете мъртви монахини, и очевидно бяха много силно разстроени. Одри ги насърчаваше да хапнат нещо и най-накрая неохотно те си взеха от яйцата и сиренето.

Одри почистваше кухнята, когато влезе Чарлз. Имаше мрачен израз, а ръцете и панталоните му бяха изцапани с кръв.

— Увихме ги в някакви чували и ги оставихме под един навес зад къщата. Шофьорът ще доведе някой от местните власти и ще ги отнесат. Ще се обадя на френския консул в Харбин, когато се върнем.

Изглеждаше изтощен и объркан от ужаса на онова, което беше току-що свършил, и Одри мълчаливо му подаде една чиния с малко хляб и козе сирене. Пригответи му и чай, но той изрази съжаление, че тя не може да му предложи нещо по-силно. Щеше да е добре, ако имаше нещо силно, като например бренди.

— Ще трябва да изпратят някой, който да се погрижи за децата. Тук няма жива душа, Чарлз. Очевидно е имало други две монахини, които са отишли в Япония миналия месец, а други две е трябвало да ги заместят през ноември. Но сега няма да има никой, който да се погрижи за децата.

Той посочи с предпазливо движение двете по-големи момичета.

— Те могат да се справят за известно време.

— Ти шегуваш ли се? Те са на четиринадесет и единадесет. Не могат да се погрижат за деветнадесет деца. Даже не бяха яли от вчера.

Чарли я изгледа много сериозно, обзет от внезапен страх.

— Какво *по-точно* казваш, Одри?

Тя го изгледа на свой ред с широко отворени очи, в които личеше твърдост.

— Казвам, че някой трябва да дойде тук и да се погрижи за тези деца.

— Разбрах това. Дотук е ясно. А междувременно?

— Отиваш в града и говориш с консула и му казваш да изпрати някого.

Тя изговори това с равномерен тон и на него никак не му хареса звукът на гласа ѝ. Имаше неприятното чувство, че намеренията ѝ няма да му харесат. И имаше право, както разбра миг по-късно.

— Къде смяташ да бъдеш, докато аз разговарям с консула?

— Тук, с тях. Не можем просто така да ги оставим, Чарли. Това просто *не може* да стане. Погледни ги, повечето са на две-три години.

— О, за бога — той тръшна чинията си и закри из стаята, — мислех си, че *това* искаше да кажеш. Послушай ме, по дяволите! Води се война тук или много наблизко. Японците държат страната окупирана, комунистите създават страшни неприятности. Ти си американка, а аз британски поданик, ние нямаме абсолютно нищо общо с тукашните събития и ако проклетите френски монахини са били убити от някакви бандити, това никак не ни засяга. Най-напред не трябваше да идваме

тук. Ако имаше някакъв ум в главата си, щяхме вече да сме в Шанхай, а утре сутринта щяхме да пътуваме на Запад.

— Така или иначе не сме постъпили по този начин, Чарли, и все едно дали ти харесва, или не, ние се намираме в Харбин и тук има двадесет и едно деца, изоставени сирачета, а наоколо никаква проклета жива душа, която да им обърне внимание. И аз няма да ги изоставя, докато не се появи някой. За бога, те ще умрат тук, Чарли! Те даже не могат да се хранят сами, както трябва.

— Кой, по дяволите, те назначи за техен пазач?

— Кой ли? Не знам. Бог! Какво да направя, да се върна в колата и да забравя за тях?

— Може би. Вече ти казах, че из цял Китай гладуват и умират от глад деца. Капят като мухи в Индия, Тибет, Персия... какво ще правиш, Одри? Ще ги спасиш всичките?

— Не. — Говореше му през зъби. Но тя беше виждала доста много от тези деца през изминалите няколко седмици и всеки път се беше чувствала отчаяна. Не беше в състояние да им помогне, но този път нямаше да им обърне гръб. *Не можеше*. Щеше да остане при тези деца, докато пристигнеше някой друг. Това представляваше черта от характера ѝ, която той досега не беше забелязал, и това го караше да подлудее. — Ще остана тук докато дойде помощ, така че размърдай си задника и бягай да говориш с консула.

Когато той излезе, Одри сложи половин дузина от децата да спят, нахрани още малко някои от другите, оправи нещата в кухнята и се загледа в две от децата, които дояха кравите. Всичко изглеждаше в добър ред и тя се зарадва, когато Чарлз се върна в шест часа, но той не изглеждаше щастлив, когато излизаше от колата, и Одри се замисли за това, какво ли му е казал консулт. Не ѝ се наложи да чака дълго, за да разбере. Той тръшна вратата след себе си, когато влезе в къщата, и се изправи срещу Одри със стиснати устни.

— Е? — Вече беше сигурен, че тя няма да отстъпи нито на сантиметър и му се искаше да я хване и да я разтърси силно. Беше прекарал отвратителен следобед, с начало преместването на труповете на монахините и с край битката му с консула.

— Той казва, че няма контрол върху католическата църква и че по някакъв начин не е отговорен за тези монахини. Както изглежда, от години е имал неприятности с монахините и преди две години им

казал, че е най-добре да се махнат. Щял да изпрати някой за труповите утре или вдругиден, но не е съгласен да поеме отговорност за сирачетата. По негово мнение сиропиталището трябвало да *се закрие*.

— *Да се закрие?* Какво, по дяволите, означава това? Просто да ги изхвърлят навън на снега, за да умрат от глад? — За първи път ѝ се случваше да му бъде толкова ядосана.

— Може би. Не знам. Дай ги на местните хора. Какво смяташ да правиш? Да ги осиновиш?

— За бога, не бъди толкова ужасно неразумен, Чарли. Не можем просто така да захвърлим тези деца.

— Защо да не можем, по дяволите? — Той ѝ крещеше силно разярен. — Трябва да се откажеш от тях, Одри! *Длъжна си!* Трябва да си ходим. Аз имам да пиша моите статии, ти трябва да се върнеш в Щатите... Какво търсиш в Харбин с двадесет и едно сирачета?

Той изглеждаше толкова отчаян, че тя му се усмихна и за първи път през този дълъг ден се наведе и го целуна и с това гневът ѝ изведнъж се изпари. Сега мислеше само за децата.

— Обичам те, Чарлз Паркър-Скот, и съжалявам, че вкарах двама ни в тази ситуация, но сега аз просто не мога да замина никъде. Трябва по някакъв начин да уредим тези деца. *Длъжни сме*. Трябва да попитаме хората от хотела дали не можем да им намерим място между тукашните хора.

Но ако можеха, монахините щяха да направят това много отдавна, а беше очевидно, че не са успели. Децата с любопитство ги гледаха, докато траеше целият спор.

Чарлз напразно се мъчеше да избере подходящи думи, докато погледът ѝ продължаваше да бъде насочен към него над главите на децата. Никога не беше я виждал толкова независима и упорита. Наистина тази черта от характера ѝ беше нещо неподозирано и това положение го омаломощаваше.

— Да не мислиш да прекараш нощта тук? — Обземаше го все по-голямо отчаяние. Не му стигаше ума как може да разплете възела, в който се бяха омотали, а и следобедът, прекаран с френските власти, не беше дал никакъв резултат.

— Какво според теб трябва да направя, Чарлз?

— Имам една идея. Нека намерим някоя друга църква и да ги оставим там. В Харбин трябва да има и други църкви.

Чарлз се стремеше с всички сили да сложи край по някакъв начин на тази дилема и да се върнат в Шанхай. Все повече и повече се усиливаше чувството му, че никога не е трябвало да идват. Изглеждаше, че тя е готова да се съгласи с него. Разговорът продължаваше при съпровода на децата, които вдигаха шум около тях.

— Това е прекрасна идея. Ти отиваш, а аз оставам тук. Ако успееш да доведеш някого, ще можем да се махнем. В противен случай можем да ги закараме с такси в другата църква.

Такси беше евфемизъм, с който се обозначаваха старата кола, която ги беше докарала в църквата. При тези нейни думи Чарлз за малко щеше да простене. Сега трябваше да намери църква, където ще искат да поемат децата. Такова нещо би приличало на подвиг във Филадельфия, а в Харбин беше нещо напълно безнадеждно. Той проклинаше деня, в който се беше съгласил да дойде в Харбин.

След като набързо изпи чаша зелен чай, той излезе, за да намери отново шофьора и започна издирването на църква, желаеща да подслони безпризорните деца.

След като вече го нямаше, Одри се погрижи за тоалета на децата, пригответи им ориз със сушено месо и супа за вечеря и се опита да въведе ред в къщата, която беше техен дом. След убийството на монахините сега имаше само леко чувство на хаос и това, което беше удивително, двете по-големи момичета се бяха погрижили по възхитителен начин за малките си подопечни, като не се смяташе отсъствието на ястия, които те като че ли кой знае защо бяха забравили. Най-голямото от децата се опита да ѝ обясни на френски всичко онова, което се беше случило, как комунистите слизали от време на време от планините и са се опитвали да се скриват в църквата, как някои от местните хора са се опитвали да получат там убежище при идването на японците преди две години, как бандитите са навсякъде и са убили много хора. Лин Хуай, както ѝ беше името, обясни на Одри с измъчения си френски как японците убили родителите ѝ и трите ѝ братчета. Тя и сестра ѝ Шин Ю единствени от членовете на семейството останали живи и монахините ги прибрали заедно с другите по-малки деца, някои от които били загубили родителите си предната година в резултат на холерна епидемия. Периодично големи групи от децата били изпращани в детското заведение на ордена в Лион или в един друг приют, който бил

поддържан в Белгия. Имали приют и в Южен Китай, но Лин Хуай и Шин Ю не искали да напуснат Харбин и монахините ги оставили тук, защото много им помагали.

— Има ли други църкви, където вашите монахини имат приятели тук, в Харбин? — Одри я запита на френски и момичето поклати глава, като обясни, че това били единствените монахини в Харбин. Повечето от църквите в града били православни руски и се управлявали от много стари хора и Одри се досети какво щеше да чуе от Чарли, когато се върнеше от мисията си.

Не беше сгрешила много. Той се върна късно вечерта, когато всички деца бяха си легнали, с изключение на двете момичета, които шепнешком разговаряха в един ъгъл. Чарли изглеждаше много уморен, когато срещна погледа на Одри с израз, в който се четеше пълно поражение.

— Няма никой, Од. Ходих във всички църкви в града. Попитах мъжа и жената от нашия хотел. Изглежда, че тези монахини са водили напълно изолиран живот и никой няма желание да сподели тяхното бреме. Храната не достига, хората се страхуват от японците и от комунистите. Всички гледат себе си. Никой няма желание да се появи тук и да поеме грижата за тези дечурлига или да ги прибере, все едно дали поединично или на групи. Опитах всичко, навсякъде. Руският свещеник каза просто да ги изоставим и че те сами някак си щели да се оправят. — Той погледна безкрайно тъжно Одри, знаейки предварително каква ще бъде реакцията ѝ, и в потвърждение на най-лошите му опасения тя наистина се развика. Той вече се чудеше дали някога ще успее да я убеди да напусне това място. — Каза, че навсякъде в Китай е пълно с безпризорни деца. Оцеляват силните. — Даже за Чарлз това изглеждаше нещо изключително жестоко, а те двамата бяха забелязали навсякъде нещастieto на уличните деца, но сега Одри беше побесняла и кухнята ечеше от виковете ѝ.

— Ти какво предлагаш? Да ги изхвърлим навън на снега? Как мислиш, че едно двегодишно дете ще оцелее? Повечето от тези деца едва ли са на повече от две години.

Въпреки че и двамата бяха виждали три и четиригодишни деца да просят по улиците на Шанхай, Чарли нямаше по-голямо желание от нея това да се случи. Той просто не знаеше как да се отклони от удара, който съдбата беше насочила срещу тях в това далечно място, и сега

само гледаше тъжно към Одри. Беше измръзнал и изтощен и цял ден не беше ял нищо.

— Не знам какво да кажа, Од. — Той се отпусна на дървената пейка и като се загледа в нея, забеляза, че лицето ѝ се бе успокоило. Тя нежно хвана ръката му.

— Благодаря ти за това, че се опита, Чарли. — Действително дилемата беше страшна и всичките им усилия бяха завършили без резултат. — Какво ще кажеш, ако ги вземем с нас в Шанхай и се опитаме да ги настаним там?

— А ако никой не се съгласи да ги вземе? Улиците са задръстени с изоставени деца. Ти самата видя това. А да ги оставим там е съвсем същото, както да ги оставим тук, без някой да се грижи за тях, като единствената разлика е, че тук не е чак толкова студено. Тук поне имат покрив и достатъчно храна за известно време, а и всичко им е познато. — Освен всичко друго стратегията, която предполагаше да се пропътуват почти хиляда мили с влак с двадесет и едно дребни дечица, за него беше невъзможна и той не беше далече от истината. — Даже не знам дали властите тук ще ни разрешат да ги вземем. Японците са малко чувствителни по въпроса кой къде отива и с кого, особено когато става дума за големи групи като тази.

Тя отправи за миг блесналия си поглед към него, както крачеше из кухнята.

— Ако са толкова чувствителни, защо не се погрижат за тях? — И в този момент изведнъж си спомни разказа на Лин Хуай за това, което бяха направили на родителите ѝ, и разбра, че най-доброто е да не вземат децата. Вероятно щяха всички да бъдат убити като най-удобен начин за решаване на проблема. Тя въздъхна и се настани на пейката до Чарлз с въздишка и без никаква идея за това, какво трябва да се направи. — А защо да не телеграфираме до приюта на този монашески орден? Може би те ще бъдат в състояние да ни изпратят някого в помощ.

— Виж, това заслужава внимание, ако ни отговорят достатъчно бързо. Възможно е да предложат някакво временно решение. Или е възможно да разполагат с човек наблизо, когото да пратят. — При тази мисъл лицето му се оживи. — Сутринта сме на гарата и оттам ще телеграфираме.

Заедно разровиха бюрото в малката спалня на монахините и без труд откриха адреса на приюта в Лион. Това беше орденът Сен Мишел. Имаше телефонен номер и адрес. Силно изкушение да се опита да се свърже с тях обхвана Одри. Но Чарли беше на мнение, че ще е много по-лесно, ако изпратят телеграма, отколкото да се опитват да излязат на глава с невъзможните връзки, където не можеше да се чуе нищо. В кухнята заедно съчиниха текста на телеграмата на светлината на една свещ, а след това заспаха в тесните легла на двете монахини, един до друг и треперещи от студ. Чарли се молеше за бързо решение на проблемите им.

Телеграмата, която той изпрати на следващия ден, беше написана на френски, най-добросъвестно преведена от Одри и Лин Хуай и въпреки че текстът не беше толкова елегантен, колкото английската версия, той обясняваше на монахините във Франция най-същественото.

„СЪЖАЛЯВАМ ДА ВИ ИНФОРМИРАМ
МОНАХИНИ ОТ СЕН МИШЕЛ В ПРИЮТА ХАРБИН
КИТАЙ УБИТИ ОТ БАНДИТИ В РАЙОНА. ДВАДЕСЕТ И
ЕДНО СИРАЧЕТА ОСТАВАТ В ПРИЮТА ОЧАКВАТ
НЕЗАБАВНА ПОМОЩ. МОЛЯ ПОСЪВЕТВАЙТЕ.“

Беше я подписал с името Паркър-Скот, без всякакви обяснения кой е и беше отбелязал само името на телеграфския офис в Харбин. Два дни чакаха отговор от монахините в Лион, през което време Одри се грижеше за децата, а Чарли крачеше насам-натам из кухнята. Вече беше заплашил, че все едно, дали щяха да получат отговор или не, след един ден щяха да напуснат Харбин, даже ако трябваше да я влачи до гарата.

Но отговор най-после дойде. В него не се споменаваха нищо за помощ. Чарлз се върна и показа телеграмата на Одри с мрачно лице. Вече знаеше какво му предстои и никакви думи на Одри не можеха да го разколебаят. Заминаваха.

„NOUS REGRETTONS. AUCUNE POSSIBILITE DE SECOURS AVANT FIN NOVEMBRE. VOS SOEURS AU LAPON COMBATTENT UNE EPIDEMIE PARMИ LEURS CHARGES. L'ORPHELINAT A L'INQING FERME DEPUIS SEPTEMBRE. NOUS VOUS ENVERRONS DE L'AIDE FIN NOVEMBRE. QUEDIEU VOUS BENISSE.“

MERE ANDRE.

Чарлз за малко не блъсна стената с юмрук, докато четеше телеграмата. Познанията му по френски му позволяваха да разбере всичко онова, което в този случай той не искаше. Съобщаваше се, че монахините в Япония се борят срещу епидемия, която върлува сред подопечните им, и че другите китайски сиропиталища на ордена „Сен Мишел“ са затворени от септември. Обещаваха да изпратят помощ в края на ноември, което все още представляваше дълъг период от време. В посланието си те включваха благословия, която никак не интересуваше Чарли. Единственото, което му трябваше, беше да измъкне Одри от Харбин след един или най-много два дни, а сега той съвсем не знаеше как да направи това. Ако я излъжеше и ѝ кажеше, че тръгването на помощта е въпрос на дни, тя щеше да настоява да изчака, а и беше твърде интелигентна, за да бъде измамена. Щеше да иска да види телеграмата, а когато той ѝ я показа, тя я прочете с крайно сериозен вид.

— Какво ще правим сега, Чарли? — Изглеждаше силно разтревожена и в очите ѝ се четеше отчаяние. Положението беше крайно тежко.

Той въздъхна, преди да ѝ отговори, съзнавайки много добре, че предстои битка.

— Мисля, че ще трябва да отстъпиш и да направиш нещо, което не ти харесва.

Тя стана още по-мрачна, но той вече знаеше какво тя ще каже, и беше готов да се противопостави на аргументите ѝ.

— Какво означава това?

— Означава, че все едно дали това ти харесва, или не, ще трябва да отпътуваш от тук, Одри. Имат подслон. Имат храна, с която да

преживеят известно време и някой ще се съжали над тях. След по-малко от месец ще дойдат други монахини.

— А ако се забавят? Ако не дойдат? Ако бъдат убити по пътя като другите?

— Това е малко вероятно.

Брадичката ѝ се издаде напред.

— Още по-малко вероятно е отпътуването *ми*.

Той въздъхна отново. Последните няколко дни бяха изтощителни и крайно неприятни за него.

— Налага ти се да проявиш разум, Од. Трябва да се върнем. Не можем вечно да се занимаваме с глупости тук.

— Не се занимаваме с *глупости*. Грижим се за тези деца.

— Извинявам се за лошия си подбор на думи. — Лицето му трепна. — Тръгваме и това е факт.

— *Не* тръгваме. *Тръгваш*.

— Точно така, Одри Дрискол. — Той се изправи срещу нея, като излъчваше нещо войнствено. — Идваш с мен.

— Нямам намерение да изоставя тези деца.

— По-големите могат да се грижат за останалите. — Изрече го с отчаяние, уплашен от това, което виждаше изписано по лицето на Одри. Там имаше упоритост, която го изплаши съвсем истински. Той не можеше да я остави тук, в окупираната от японците Манджурия. Мисълта за сполетялото двете френски монахини го караше да трепери и сега ѝ напомни за това нещастие крайно недвусмислено.

— Знам как мога да се погрижа за себе си.

— Наистина ли? Откога?

— Винаги е било така. От единадесетата ми година нататък, Чарли.

— Чуваш ли се какво говориш? Ти си живяла в един цивилизован американски град, живяла си уютно в къщата на дядо си. Какво, за бога, те кара да мислиш, че си достатъчно силна, за да оцелееш в Манджурия, където навсякъде около теб се крият въоръжени комунисти, вражески настроени японци, бандити и хора, на които им е все едно дали си жива или мъртва?

Беше силно разгневен от това, че тя даже можеше да помисли, че е по силите ѝ да се справи с всичко това. Беше му напълно ясно, че абсолютно нищо в нейния живот не я беше подготвило за това, нищо

освен собствения ѝ приключенски дух и проклетите фотоалбуми на баща ѝ. Но това тук беше нещо реално. Тези монахини с отрязани глави в изоставената църквица бяха нещо много, прекалено много реално и той нямаше намерение да позволи същото да се случи на Одри.

Но тя не мислеше за себе си, мислеше само за децата. Погледът ѝ се местеше непрекъснато между тях и него.

— Какво те кара да мислиш, че тези деца разполагат с възможности да се издържат, ако ги изоставим?

При тази мисъл очите ѝ се изпълниха със сълзи. Повечето от тях бяха толкова, толкова мънички, а през последните дни тя се беше привързала още по-силно към тях. Две от тях непрекъснато се боричкаха кое да седне в скута ѝ, и едното от тях се беше гушнало до нея в леглото и така прекара цялата нощ за голямо разочарование на Чарли. А Лин Хуай и сестра ѝ Шин Ю бяха толкова внимателни и доверчиви. Как можеше да ги изостави сега? Погледът ѝ се върна отново към Чарли, този път изпълнен с болка.

— Знам, скъпа... знам... ужасно е, че трябва да ги изоставим. Но се налага. Цялата страна е пълна със скръб, глад и загубени деца, но ти не можеш да изправиш всичко това. Положението тук при нас е същото.

Но не беше същото. Не беше същото за нея. Сега вече тя *познаваше* тези деца, въпреки че не знаеше имената им. Не можеше да ги захвърли, както не можеше да захвърли преди години в Хавай сестра си Анабел. Беше я взела под крилото си и се беше грижила за нея през последните петнадесет години, като не се смятаха последните шест месеца.

— Не мога да ги изоставя, Чарли, просто не мога. Даже ако това означава, че ще трябва да остана тук още един месец до пристигането на монахините.

При думите ѝ сърцето му се сви и от погледа в очите ѝ той разбираше, че тя говори сериозно. Не беше дете. Не беше осемнадесетгодишно момиче, с което да прави каквото си иска и да му диктува. Тя имаше собствен ум. Това беше, което го плашеше в момента. Какво щеше да прави, ако тя сериозно откажеше да напусне Китай?

— А ако не дойдат и след шест месеца, Од? Това също може да се случи. Политическата ситуация тук може да стане толкова неприятна, че да решат напълно да вдигнат ръце от сиропиталището. И ти би могла да се окажеш за дълги години в капан.

Тази мисъл плашеше дори нея, но тя беше решена да не лишава от присъствието си тези малки личица и малки ръчички, които непрекъснато я търсеха. Нямахше да ги остави да посрещнат сами съдбата си.

— Смятам, че трябва да поема този риск, не мислиш ли? — Тя говореше с голямо самочувствие, което маскираше страха ѝ, но той я гледаше отчаян, след като подразбираше, че помежду им става нещо ужасно.

— Одри, моля те... — Той я прегърна и я задържа в ръцете си. Можеше да почувства как тя трепери. Знаеше, че тя трябва да бъде накарана да изпита страх от възможността да остане сама, а той нямаше желание да остане тук за през следващия месец или два месеца, или десет, или дванадесет. Трябваше да се върне в Лондон в рамките на следващите няколко седмици. Бавенето вече го изнервяше. Никога досега не му се беше случвало да бъде така раздвоен. Не можеше да я зарече просто така, това беше нещо ужасно, но не можеше и да стои тук безкрайно дълго. Опитваше се, докато децата шумно се блъскаха в краката им, да ѝ обясни, доколкото може, и тя като че ли го разбираше. — Трябва да се връщам, Одри. Работата ми зависи от това. Теб също нищо не те задържа тук. Казвала си ми го неведнъж. Какво ще кажеш за тези твои отговорности, за които толкова много говориш?

— Може би точно сега това е по-важно. — Начинът, по който го изрече, нарани чувствата му. Защо беше готова да остане без него, но не и без тези деца?

— А какво ще стане с нас? — Той я погледна тъжно. — Това не те ли интересува?

— Разбира се, че ме интересува. — Думите му явно я засегнаха. — Знаеш, че те обичам. — Гласът ѝ прозвуча дрезгаво и тя сведе поглед, докато му говореше, а след малко отново повдигна бавно очи към него. — Но трябва и да сме честни един към друг. Някой път, така или иначе, ще трябва да се разделим. И ако ти не можеш да бъдеш тук, при мен, може би сега е времето за това. Единственото, което знам, е,

че точно сега аз не мога да изоставя тези деца, също както не можех да изоставя Анабел преди години или както ти не си могъл да изоставиш Шон.

Споменаването на малкия му брат, когото той беше обичал толкова много, му подежда почти като физически удар и Одри видя как потрепна при думите ѝ.

— Съжалявам, не исках да те нараня... аз само... — Тя вдигна към него очи, изпълнени с нейната собствена скръб. — Това не променя нищо помежду ни. Само означава, че оставам тук за още малко време, преди да си отида у дома. — Колкото и да не беше искала да го остави във Венеция или Истанбул, сега тя знаеше, че трябва да го направи. На Одри ѝ се струваше, че това препятствие беше поставено пред нея като някакъв вид изпитание, точно такава, каквото беше оцеляването ѝ след смъртта на родителите ѝ... и присъствието ѝ край Анабел... и поддръжката ѝ за дядо ѝ...

— А защо да не се ожена за теб сега, Одри? — Тя го погледна изумена, а той при собствените си думи изглеждаше останал без сили.

— Сериозно ли говориш? — Тя не знаеше какво да мисли.

— Ако това може да те измъкне оттук, говоря сериозно.

Гласът ѝ прозвуча спокойно, тя беше трогната, но объркана от предложението.

— Това едва ли е причина за брак, Чарлз.

— Има и такава неща, че те обичам.

— Също и аз. Знаеш това. Но след Харбин? След Харбин какво? Аз не мога да бъда далеч от дядо си неопределено дълго време.

— Точно сега не ти личи това да те смущава. — Той отново придоби обиден израз, а тя не можеше да си спомни за по-лошо време в живота си от това.

— Това е само временно. Рано или късно си отивам. Какво става с твоето отиване в Сан Франциско.

Той въздъхна и се загледа в ръцете си, замислен за момент, преди да вдигне очи към нейните и да ѝ отговори честно.

— Знаеш, че не мога да направя и това. Не мога да седя на едно място при този вид работа, която имам. Аз пътувам из целия свят десет месеца в годината. Ще трябва да идваш с мен. Иначе не би имало голям смисъл в това да сме женени, нали?

Но големият смисъл беше в това, че се обичаха толкова силно. Това беше първият препъникамък, който им се беше изпречил, и той изглеждаше и за двамата непреодолим.

Следващият си въпрос тя зададе с разтреперан глас:

— Ще ми простиш ли някога, ако остана тук?

— Въпросът е по-скоро дали някога ще простя *на себе си*? Не мога да те оставя сама тук, в Манджурия, Од. Просто не мога! — Той стисна ръката си в юмрук, като израз на болка. — Не разбираш ли? Обичам те! Съвсем не смятам да те *захвърлям* тук. Но не мога и да остана вечно. Имам договор и три крайни срока. За мен това е сериозен бизнес.

— Това тук е сериозен бизнес за тези деца, Чарли. Говорим за техния *живот*. Ами ако дойдат бандити и ги убият?

— Бандитите не убиват сирачета. — Но и двамата знаеха, че това невинаги е истина. Поне в Китай.

— Японците също могат да им направят нещо. Тук всичко е възможно. И положението е такова, че ако не можеш да останеш, можеш да ме оставиш. Но, Чарли, не разбираш ли, че това е избор, който сама правя за себе си? Аз съм зряла жена. Имам право да вземам своите решения... точно както направих това във Венеция, когато се качих на влака с теб, или в Истанбул, когато реших да дойда в Китай. Сегашното също е мое решение... също както решението ми, след като всичко свърши, да се прибера вкъщи при дядо. Длъжна съм да следвам собствената си съдба... — За момент тя отклони погледа си. — Бих искала само... — Тя се разплака. — Бих искала само съдбата ми да е като твоята. Но точно сега не мисля, че това е възможно. — Тя обърна към него големите си скръбни очи. — Трябва да ме оставиш тук, Чарли. Заради децата. — След което каза нещо, което истински го разтърси. — Ами ако едно от тези деца беше *наше*? Ами ако някой можеше да *спаси* нашето дете и не го направеше?

Самата мисъл да имат дете ги сближи даже още повече в този момент.

— Ако имахме дете, аз никога нямаше да ти позволя да изчезнеш от очите ми дори за момент. — Той говореше с такова напрежение, че тя се усмихна, миг след това по лицето му се изписа тревога. — Има ли някакъв шанс за това сега? — След Истанбул почти не беше се тревожил за това, но изглеждаше, че тя знаеше как да пресмята

периодите си на опасност и го предупреждаваше навреме кога трябва да стоят далече един от друг. И двамата не искаха незапланувано дете, но сега той изведнъж се замисли. Начинът, по който тя се изрази, му напомни за тази възможност и не за първи път.

— Не. — Тя поклати глава. — Струва ми се, че не. Но помисли... помисли за тези деца като за наши. Би ли могъл да изпитваш някакво уважение към мен, ако ги изоставя?

Той се усмихна на нейния идеализъм. Тя въобще си нямаше понятие от Ориента. И може би така беше най-добре.

— Това е Китай, Одри. Повечето от тези деца са били изоставени или продадени от родителите им за торба ориз. Те просто или трябва да ги продадат, или да ги оставят да умрат, ако не могат да ги хранят.

От самата тази мисъл ѝ стана лошо и тя поклати глава, като че ли да отрече истината, която се съдържаше в думите му.

— Не мога да позволя това да им се случи.

— А аз не мога да остана. Сега какво ще правим?

— Ти си отиваш, Чарлз, връщаш се в Лондон, точно както бяхме планивали, преди да се случи това. А аз ще остана за малко до идването на монахините. А после си отивам вкъщи през Шанхай и Йокохама. А с божия помощ, докато се прибера, ти ще бъдеш готов за посещение в Сан Франциско.

— Казваш всичко това толкова просто. Но ами ако ти се случи нещо, за бога? — Той даже не можеше да понесе тази мисъл.

— Нищо няма да ми се случи. Остави ме в божиите ръце. — За първи път тя му споменаващо нещо, свързано с религията, и това го трогна, но последния път, когато това му се беше случило, беше с човек, когото беше обичал, това беше Шон, и...

— Не мисля, че мога да бъда такъв оптимист като тебе.

— *Трябва* да бъдеш. — Гласът ѝ прозвуча съвършено спокойно.

— А да кажеш нещо за семейството ти? Не мислиш ли, че дължиш на тези хора да бъдеш при тях сега? — Той се хващаше за всички възможни сламки, но и тази тактика не му носеше успех.

— Ако небето е благосклонно, все още мога да се прибера преди края на годината. Ако монахините се появят през ноември, бих могла да съм си вкъщи преди Коледа.

— Ти си луда, Одри! — Беше се страхувал от това. — Ти си напълно откъсната от действителността. Това е Китай, а не Ню Йорк.

Нищо не става по план. Казах ти, че могат да минат месеци, преди да се появят тези монахини.

— Не мога да направя нищо, Чарли. — Изведнъж очите ѝ отново се напълниха със сълзи, беше уморена от спора си с него. — Не мога да постъпя по друг начин. — И както говореше, се отпусна разплакана в ръцете му.

— Одри, моля те... скъпа... обичам те... — И действително я обичаше, но не можеше да остане тук с нея. Трябваше да се върне при своята работа и задължения. Цялата тази история се беше проточила прекалено много и сега той просто не ѝ виждаше края, но мисълта да я остави сама в Харбин го изпълваше с ужас. — Моля те, мила, бъди разумна... ела с мен...

— Не мога. — Мокрите ѝ очи срещнаха погледа му и той видя решителност, от която му се зави свят.

— Говориш сериозно, нали?

Сърцето му отново се сви. Тя действително говореше сериозно. Невъзможно беше да промени намерението си. *Тя оставаше.*

Той беше с нея още една цяла седмица, като правеше всичко възможно да я убеди, но тя се беше здраво окопала. Изцяло се бе посветила на грижите за сирачетата и даже беше разработила една много умна система. Лин Хуай и Шин Ю бяха нейни неоченими помощнички и тя дори много пъти беше натоварвала Чарлз с функциите на бавачка на половин дузина от децата, когато доеше кравата или приготвяше храната, или излизаше с другите за малко свеж въздух, като ги пускаше да играят на снега в техните малки, подплатени с кожа обувки и шапки от козя кожа. Монахините се бяха погрижили да им оплетат и ръкавици.

Чарли за пръв път я виждаше толкова доволна и започваше да разбира, че тя е една храбра жена, свикнала да се ангажира, и която ни най-малко не се боеше от бремето на отговорността. Това нейно качество предизвикваше у него възхищение. По-точно, той обичаше всичко, свързано с нея, и се страхуваше от деня, когато щяха да се разделят.

Последната нощ, която прекараха заедно, не можеше да бъде забравена никога. Одри подпря със стол вратата на стаята и те се любеха до сутринта на студа и най-накрая просто се вкопчиха един в друг и се разплакаха. Той не искаше да я остави, а тя не искаше да бъде

оставена, но всеки от тях правеше това, което трябваше да направи. Той беше убеден, че трябва да се върне и да довърши работата си, а тя трябваше да остане тук и да се грижи за сирачетата. Това беше решение, което причиняваше болка и на двамата, и двамата страдаха от конфликти и съжаления, но стояха неотстъпно зад своите решения.

Тя беше по-малко уплашена, отколкото тъжна, когато сутринта, след като остави Лин Хуай да дежури, изпрати Чарлз до гарата. Стоеше до него, облечена със смешните дрехи, които бяха купували заедно в Пекин, и той я гледаше просълзен, почти загубил способността си да говори.

Влакът бавно навлезе в гарата. Той отиваше за Пекин, а после — Цинтао, където щеше да вземе кораб обратно за Шанхай и да започне дългото си пътуване на Запад. Но никой от двамата не мислеше за тези неща, докато се целуваха за последен път, и той почувства диханието ѝ върху лицето си, когато тя изговори името му и се усмихна през сълзите си. Изглеждаше невероятно, че се разделяха най-после и не можеше да си представи дори един миг без него.

— Обичам те, Чарли. Винаги ще те обичам. — Тя едва говореше, задавяше се от плач. — Скоро ще се видим. — Но сега, даже за нея, тези думи звучаха като празно обещание.

Той чувстваше туптенето на сърцето си, отново го обхвана силен копнеж към нея. Не можеше да я остави тук... просто не можеше... Двойка въоръжени японци патрулираха по перона и той отново погледна Одри.

— Ще тръгнеш ли с мен, Од? Само поискай и ще взема следващия влак.

Но тя само поклати глава и затвори очи, завладяна от болката, причинена от заминаването му. За миг се запита дали някога щеше да го види пак. Сега тя наистина имаше чувството, че никога повече няма да види собствения си свят и същото чувстваше и той.

— Поздрави от мен Вайълет и Джеймз.

Но той не ѝ отговори, буцата в гърлото му беше твърде голяма. Само я притисна и задържа до себе си, докато един железничар извика с напевен глас и двамата разбраха какво означаваше това. В един миг и двамата почувстваха как ги залива вълна от паника и съжаление и цялата нежност, която бяха изпитвали един към друг от месеци. Непоносима беше мисълта, че той си отива, но фактът трябваше да се

приеме. Тя знаеше, че не може да се отдели от тези деца и въпреки че не му го беше казвала, тайно чувстваше, че, ако тези деца са били поставени на пътя им, за това е имало причина. Сега тя не можеше да разбере тази причина, но не можеше просто да тръгне и да изчезне. Бяха прекалено малки и безпомощни, но за да бъде при тях, тя жертваше толкова много. Жертваше мъжа, когото обичаше, и ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще се пръсне, когато този мъж се отдръпна от нея и забърза към влака.

Трябваше да вземе на бегом трите стъпала, за да се качи в движение във влака, който беше тръгнал, и вече беше застанал там, махайки с ръка към нея. С най-голяма радост би я издърпал и взел със себе си, но тя оставаше там, където беше, с мокро от сълзите лице и махаше към увисналата на вратата фигура, която продължаваше да маха с ръка.

[1] Говорите ли френски? (фр.). — Б.пр. ↑

15.

Времето в Харбин с всеки изминат ден ставаше по-студено и вече беше невъзможно да се държи мляко или вода навън. Течността замръзваше почти мигновено и не можеше да влезе в употреба, докато не я разтопят. Сега децата много рядко излизаха и когато ноември отстъпи мястото си на декември, без какъвто и да е знак от обещаните монахини, Одри си мислеше, че никога през живота си не е чувствала такъв студ. Чарли се оказа прав. Това не беше уреденият живот, с който беше свикнала в Щатите. Нищо не се случваше навреме или когато се предполагаше, че трябва да стане.

На няколко пъти бяха идвали японци, които ѝ оглеждаха паспорта и я питаха колко време ще остане и всеки път получаваха едно и също обяснение: *Докато дойдат монахините*. Това изглежда ги задоволяваше и те не ѝ създаваха трудности, въпреки че един от тях обичаше да задържа погледа си върху Лин Хуай, но колегата му му беше изръмжал нещо с груб тон на японски, след което двамата повече не се върнаха, а Лин Хуай се беше изчервила силно, когато Одри я предупреди да бъде предпазлива.

От идването на Одри тя носеше големи безформени дрехи, но сега Одри изведнъж забеляза, че момичето беше започнало да се закръгля, а през декември тя ѝ се изповяда с очи, пълни със сълзи, и наведена от срам глава, като помоли Одри да не казва на сестра ѝ, въпреки че тайната не можеше да се запази много дълго. Каза, че е *лежала* с японския войник през юни, или може би май, което означаваше, че бебето щеше да се появи през февруари или март, при което Одри можеше само да въздъхне. Тя се надяваше, че до тогава монахините ще бъдат пристигнали и че тя самата отдавна ще си е отишла. Вече беше написала половин дузина писма до Чарлз през двата месеца, откакто беше заминал, а също и една просторна сага до дядо си, в която го молеше да ѝ прости за това, че се беше задържала толкова дълго и обещаваеше никога повече да не прави така, но също и изразяваше благодарността си, че изобщо я беше пуснал да дойде.

Чувстваше се сигурна, че гладът в душата ѝ се беше утолил. Обеща, че никога няма отново да се отдалечава от вкъщи, но даже в момента, в който пишеше всичко това, тя си мислеше за Чарлз и се чудеше кога ли пак ще бъдат отново заедно. Сигурно не както бяха през тези месеци, когато пресичаха пустините на Персия и Тибет, и Турция, и Китай. Това време нямаше да се повтори, тя беше сигурна и беше благодарна, че го беше изживяла. От известна гледна точка постъпката ѝ беше шокираща и ако някой узнаеше, тя щеше да бъде жигосана завинаги, но се надяваше, че никой няма да узнае, стига само двамата Браун да си мълчат. Но сега тя въобще не мислеше за тях. Беше в състояние да мисли единствено за Чарли. Нито за момент не изпитваше съжаление за това, което бяха направили. Знаеше, че той е единственият мъж, когото е обичала, и ѝ се струваше, че някак си двамата бяха преплетени един около друг, все едно колко неразрешим изглеждаше сега техният проблем. Но тъкмо мисълта за Чарли караше сърцето ѝ да пее и същата тази мисъл я караше да се усмихне напук на суровата зима на Манджурия.

Освен всичко тя все още носеше пръстена му.

Когато два дни по-рано се досети, че е почти Коледа, тя се развълнува силно и на самата вечер пях коледни песни на децата, които, насядали, я гледаха с ококорени очи. Само Лин Хуай и Шин Ю познаваха „Тиха нощ“, а повечето от известните им песни бяха френски, но дечицата бяха очаровани от пеенето на по-големите, а вечерта Одри ги сложи да спят с майчинска целувка и нежна ръка.

Три от децата от няколко седмици бяха с лоша кашлица и без лекарства. Отоплението беше крайно недостатъчно и тя много се тревожеше за тях. Същата нощ прибра две от тях в леглото при себе си и те кашляха и кашляха, и кашляха, но тя ги топлеше с тялото си, така че на сутринта едното от тях беше по-добре. Другото имаше червени очи и подпухнало лице и не отговаряше на Лин Хуай, когато тя се опитваше да го заговори. Тя побърза да каже за това на Одри.

— Мисля, че Ши Хуа е много зле. Да извикаме ли лекар?

— Да... да... — Одри винаги приемаше с благодарност помощта на Лин Хуай. Момичето едва ли беше нещо повече от дете, но проявяваше безгранична любов към сестра си и децата, а сега и към Одри. Беше ѝ дала като коледен подарък единственото съкровище, което притежаваше — изящно бродирана кърпа, която преди това е

била на майка ѝ. Одри беше трогната до сълзи и дълго я държа в ръката си, без да изпуска от прегръдката си Лин Хуай. Имаше моменти, когато се радваше, че беше останала, а и без друго не можеше вече да става дума за връщане назад. Свързала беше съдбата си с тези деца и до пристигането на помощта щеше да живее или да умре с тях.

Но сега тя не мислеше за себе си, а само за Ши Хуа, който дишаше с мъка и лицето му беше посивяло. Имаше силна треска и не можеше да я чуе, когато тя го повика по име. Тя слагаше на челото му хавлии, пълни със сняг, докато чакаше Шин Ю да се върне с лекар. Беше предпочела да не праща Лин Хуай, защото можеше да падне и да пострада бебето.

Като че бяха минали дълги часове и когато най-после Шин Ю се върна, беше придружена от много възрастен малък човечец със смешна шапка и дълга брада. Той говореше на диалект, който Одри досега не беше чувала, а Шин Ю и Лин Хуай нито за момент не сваляха очи от него. Само кимаха, а когато той си отиде, те се разплакаха, тъй като Одри настоя да ѝ обяснят какво той беше казал.

— Каза, че Ши Хуа ще умре до утре.

Това до голяма степен можеше да види и сама и беше силно възмутена, че този човек минаваше за доктор. Малко по-късно тя си сложи палтото и ботите и хукна навън по снега, твърдо решена да намери най-добрия руски лекар в града. Но когато стигна до дома му, ѝ казаха, че е излязъл. Напомниха ѝ, че е Коледа, и тя настоя пред прислужницата да помоли доктора, когато се върне, да дойде до сиропиталището. Но той така и не дойде. Смъртта на китайските деца по това време не засягаше никого, освен родителите, а в този случай Лин Хуай, Шин Ю, Одри и децата, които бяха достатъчно големи, за да разберат какво се е случило, когато през нощта Ши Хуа умря в ръцете на Одри и когато тя плака за него, както би плакала за своето собствено дете. Още четири деца умряха през следващите две седмици от това, което тя подозираше, че е круп. Беше чудовищно, че не можеше да се направи нищо. Одри даже не можеше да осигури достатъчно пара, за да се справи със секретата, които ги задушаваше.

Децата вече бяха само шестнадесет, включително Шин Ю и Лин Хуай, което в действителност означаваше четиринадесет, тъй като двете по-големи момичета по-скоро бяха помагачи. Но всички бяха с

натезали сърца след смъртта на двете момченца и трите момиченца, нито едно от които не беше на повече от пет години, а най-малкото едва на годинка. Когато бебето умря в ръцете ѝ, Одри изпита силно възмущение срещу един безсърдечен бог и това насочи мислите ѝ към бебето на Лин Хуай. Какво щеше да прави тя с едно полуяпонче или каквото и да беше друго дете?

Често пъти децата се продаваха за торба брашно. А самата Лин Хуай едва ли беше нещо повече от дете и едва ли изглеждаше на повече от девет или десетгодишна. Тя беше нежна и слаба, с тесни бедра и малки грациозни ръце, с жива усмивка, особено откакто се беше сближила повече с Одри. Обичаше да прави разни номера и да се шегува и винаги успяваше да развесели останалите, когато ги измъчваше глад или тъга, а с помощта на Одри се мъчеше да научи колкото се може повече английски. Очевидно имаше талант за езици, тъй като беше понаучила френски от монахините, учеше английски сега, говореше на няколко диалекта от своя език, а когато бяха отново посетени от японците, Одри разбра, че тя говори и техния език, макар че се смущаваше да го признае. Ако други хора научеха това, щяха да го квалифицират като акт на предателство. Но тя беше получила знанията си от момчето, което беше баща на бебето ѝ. Каза, че го е срещнала през пролетта и че той често я посещавал в сиропиталището.

Била го срещнала в църквата и той се бил полюбил на сестрите. Носил им бе пилета, а козата, която все още имаха, беше подарък от него. Беше на деветнадесет години и тя знаеше, че той наистина я обича. Но през юли го били изпратили някъде другаде. А тя тогава още не знаела за бебето. Сега нямаше представа къде може да е и не беше получавала известия, също както Одри не беше получавала никакъв знак от Чарлз след заминаването му през октомври.

Бяха изминали няколко месеца и тя си мислеше, че би трябвало да има писмо от него, въпреки че за това бе необходимо твърде дълго време. Дядо ѝ най-после се обади. Беше много сърдит за постъпката ѝ и малко оставаше да ѝ забрани да се върне вкъщи. Не се беше осмелил да стигне чак дотам поради страх, че тя ще приеме това буквално. Докато четеше писмото, Одри почти чуваше гласа му, разтреперан от гняв. Личеше, че ръката му е треперела при писането. Одри беше сигурна, че причината е гняв, а не лошо здраве. Стана ѝ малко смешно. Като четеше грубите думи, вдишваше нещо от познатата домашна

атмосфера и тя му написа дълго разкаяно писмо, в което обещавахе да си бъде вкъщи много, много скоро, веднага след като пристигнат монахините, което, според нейното твърдо убеждение, трябваше да стане всеки момент.

Беше изпратила още една телеграма до Франция след Коледа, в която питаше как напредват работите. И досега отговор нямаше. Вън от всяко съмнение, те мислеха, че тя проявява нетърпение или не бяха получавали новини от двете монахини, които трябва да са били изпратили преди известно време. Но прекосяването на Китай при зимни условия беше трудно нещо, което самата Одри знаеше много добре.

Никога не беше виждала такова студено време като това в Манджурия. Тя даже не разрешаваше на Лин Хуай да излиза навън от страх, че силният студ може да навреди на бебето. А бебето вече не беше тайна, големият ѝ корем разказваше собствената си история, а сестра ѝ я беше разпитвала с учудени очи. Лин Хуай беше казала на Шин Ю, че бебето е дар от Бога, също както при случая с малкия Иисус, за който говореха монахините, и това направи силно впечатление на сестра ѝ. По-късно тя попита Одри дали не мисли, че е извършила нещо ужасно, като ѝ е казала такова нещо, и Одри се усмихна.

— Може би един ден тя няма да вярва на това, Лин Хуай, но предполагам, че засега бива.

Двете размениха многозначителни усмивки и по един странен начин тя завидя на Лин Хуай. Понякога ѝ беше мъчно, че няма дете от Чарлз. Намираще се толкова далеч и животът ѝ тук беше без друго така отдалечен и изолиран, че ограниченията на обществото, в което беше живяла, като че ли вече нямаха стойност, и сега Чарлз ѝ липсваше ужасно.

Нощ след нощ, когато лежеше в леглото на монахинята, тя си спомняше за нощите, които бяха прекарвали заедно, и за дните, и за смеха... за безкрайното пътуване с влак и откровенията на Пекин, славните дни на Ориент Експреса, когато всичко това започна... и огнения секс в Пера Палас... Колко далечно изглеждаше всичко това сега и колко отчайващо самотна беше без него...

16.

Писмото, което Одри писа на Чарлз в коледната вечер, стигна до него след четири седмици и сега той го четеше късно една нощ във всекидневната си в Лондон. Камината беше запалена и той, с чаша бренди в ръка, четеше и препрочиташе случая със смъртта на Ши Хуа и за бебето на Лин Хуай, а след това и думите: *Как само искам това бебе да беше наше, скъпи... колко много съжалявам сега, че бяхме предпазливи...* Беше странно, но той съвсем точно можеше да разбере чувствата ѝ. Сам се беше обвинявал за всичко милиони пъти... за това, че я беше оставил в Харбин, вместо насила да я вземе със себе си, че не се беше оженил за нея... че беше я оставил на японците... оставил... *оставил...* Оттогава съвестта му нямаше нито миг спокойствие. Най-накрая, обзет от отчаяние, той се беше изповядал за всичко пред Джеймз, който остана дълбоко потресен.

— Знаеш ли, наистина е удивително... Вайълет беше сигурна, че отношенията ви са много сериозни, и аз ѝ казах, че е луда. Трябва да ти призная, че това момиче понякога ме изумява. — Той се усмихна. — Почти винаги тя е тази, която се оказва права. Все пак не бих ѝ казал това, ако съм на твое място... Ще стане трудно управляема! — Чарлз се беше усмихнал, като си пожелаваше да можеше да се позабавлява по повод дарбата на лейди Вай да знае всичко.

— Излязох страшен глупак, като я оставих. Когато си помисля какво може да я сполети там, ми става лошо. Това го разбрах, когато отпътувах от Шанхай. Бях обезумял.

— Ти имаш свой собствен живот, Чарлз. — Джеймз винаги беше готов да предложи съчувствие, а особено сега. Двамата седяха в един тих ъгъл на неговия клуб и пиеха портвайн. — Не може да се очаква един човек да прекара една година в Манджурия и да се грижи за сираци. Трябва да кажа, че тя ме изненадва. Не съм мислил, че това е толкова много в неин стил. Ако ми беше казал, че е останала, за да прави снимки, бих повярвал съвсем лесно, но не това... — Той се

усмихна на стария си приятел. — Само добра душа като нея би се заела с тези деца, нали?

— Тя е проклета глупачка — промълви Чарлз мрачно. Вайълет, след като мъжът ѝ ѝ разказа историята, дари Чарлз със същия комплимент.

— Той е направил *какво!* — Тя изкрещя тези думи пред изумения поглед на Джеймз. — Той я *оставил* там? В окупираната Манджурия? Да не е полудял?

— Скъпа, тя е жена на възраст в края на краищата. Има право да взема решения и е взела точно това.

— Тогава той защо я е оставил? Преди всичко той я е завел там и, разбира се, е можел да остане при нея до края.

— Както изглежда, отиването в Харбин е било нейна идея, а след това тя твърдо отказала да остави децата.

— Надявам се, че е така. — Вай разбираше всичко и мислеше, че Одри е постъпила като светица.

— Не му е било лесно да наруши договора си и да избяга от цялата си отговорност.

Джеймз би извинил Чарлз за всичко в много по-голяма степен, отколкото Чарлз искаше да извини себе си. Чарли напълно се съгласи с лейди Вай и реши за себе си, че е най-долният човек на земята, след като беше оставил Одри в Китай. Нямахше ден, в който да не се укоряваше за постъпката си. Но в писмата ѝ до него нямаше укори. Особено в онова, което му беше писала на Коледа. То беше нежно и преливаше от обич и беше повече от очевидно, че тя очаква със затаен дъх идването на монахините. Вече беше прекарала там повече от два месеца и сега мисълта да се прибере вкъщи я вълнуваше силно.

Чарлз ѝ отговаряше често, но като че ли нещата, които можеше да ѝ каже, бяха много малко. Въпреки че беше писател, както той откри, думите не му достигаха и така беше винаги, когато седнеше пред лист хартия, в началото на който беше написано името ѝ: *Моя скъпа Одри...* А след това мълчание. Какво би могъл да ѝ каже? Колко много съжалява? В какъв огромен успех се превръща последната му книга? Че са го поканили в Индия през пролетта и Египет през есента... Че лейди Вай и Джеймз настояват да бъде с тях следващото лято? Всичко това изглеждаше така глупаво и безсмислено и тя му липсваше така остро. Имаше чувството, че някой беше откъснал част

от тялото му в деня, в който я беше напуснал. Той продължаваше да си спомня многократно думите ѝ преди заминаването му... *Ами ако тези деца бяха наши...* А след това думите ѝ за бебето на Лин Хуай, че би желала това дете да бъде *нейно*. Агонията се състоеше в това, че той самият искаше сега същото. Знаеше, че няма никакъв смисъл отново да я моли да се омъжи за него или да бъде при него в Индия или Египет. Тя не можеше да отиде. Трябваше да се прибере вкъщи при семейството, което така жестоко я експлоатираше. Той беше намразил тайно Анабел за това, че изискваше толкова много от нея, за това, че очакваше Одри да отгледа децата ѝ, да се грижи за нейната къща, да прави всичко вместо нея. Кога Одри щеше да получи възможност за собствен, личен живот? И кога щеше да я види пак?

Тъкмо това го измъчваше най-много и го водеше към бутилката коняк всяка вечер преди лягане. Не можеше да понеса празното си легло, когато си спомняше за нощите им във Венеция и Нанкин, и Шанхай... и безкрайните часове в онези малки влакчета... Той не правеше нищо друго, освен да работи и да мисли за нея. Почти не излизаше вече, а лейди Вай най-накрая спря да му вади душата за това, че е оставил Одри в Харбин, тъй като виждаше колко много страда и без нейна помощ. Беше загубил чувствително от теглото си, погледът му беше станал безизразен и това безпокоеше Джеймз.

След време лейди Вай сама писа на Одри, а Одри беше силно развълнувана при получаването на писмото и почувства облекчение поради това, че приятелката ѝ беше посветена в любовта ѝ към Чарлз. След това тя пишеше на лейди Вай във всяко свободно време, и порядко се обаждаше вече на Чарлз. Или поне не достатъчно често. Винаги, когато получеше писмо от Одри, лейди Вай повикваше Чарлз.

— Какво пише? — Когато в средата на февруари Вайълет му телефонира, той беше повече от мрачен.

— По времето, когато е писала писмото, монахините все още не са били пристигнали. Разбира се, сега може би вече са там. Надявам се, че това е така. Бедното момиче! Тя наистина е най-храбрата душа, която познавам.

Вайълет каза същото и по време на една организирана от нея вечеря, на която покани Чарлз и неговия блестящ издател Хенри Биърдзли. Беше го срещала и по-рано и твърде много го харесваше. Той беше могъщ и гръмогласен мъж с брилянтен ум и донякъде груби

маниери. Но по време на вечерята се прояви като голям сладкодумник и Джеймз реши, че е много забавно, ако в техния аристократичен кръг се влее малко *свежа кръв*.

Този път Биърдзли ги изненада, като ги попита дали може да доведе дъщеря си Шарлот. Тя беше привлекателно момиче, което приближаваше тридесетте, облечена според най-последната мода, макар и не красива в класическия смисъл на думата. Но беше привлекателна и много умна. Ходила бе в колеж в Америка, „Васар“, и имаше степен по американска литература, което я правеше полезна за баща ѝ в неговия бизнес. Той очевидно се гордееше много с нея и Вай беше изненадана, когато научи, че тя все още живее в къщата му. Беше на двадесет и девет години, както любезно призна, а баща ѝ беше вдовец.

— Всъщност аз бих предпочела правно училище. — Тя се усмихна от другата страна на масата към Чарлз в отговор на въпроса на Вай относно „Васар“. Американските колежи винаги я бяха очаровали. — Но татко се противопостави. Той каза, че не му трябва още един адвокат в къщата, а един ден ще му трябва управител.

Баща и дъщеря размениха многозначителни усмивки. В издателските кръгове не беше тайна, че той я готвеше за тази роля. Чарлз я беше срещал преди това, но повечето от контактите му бяха с баща ѝ и той за пръв път тази вечер беше толкова силно впечатлен от Шарлот. Тя беше изключително умна и много приятна и за Вайълет беше очевидно, че проявява силен интерес към Чарли.

— О, за бога, Вай... — Джеймз ѝ отправи пренебрежителен поглед, когато по-късно вечерта се бяха съблекли. — Винаги си измисляш какви ли не романтични неща.

— А права ли съм? Освен това този път не съм нарекла това *романс*, нали?

— Какво би трябвало да означава това? — Той я погледна с интерес. Нищо не можеше да се сравни с нейната компания и той я предпочиташе решително пред всички други събеседници. Освен че бяха съпрузи, те бяха от много години вече и най-добри приятели.

— Да ти кажа истината, скъпи, не съм сигурна. Ако искаш да знаеш какво действително мисля, мисля, че тя е студена като лед, и че Чарли ѝ харесва такъв, какъвто е. Тя е на двадесет и девет години, дяволски симпатична, има много пари и ѝ трябва подходящ съпруг. За нея Чарлз е идеален.

— Боже мой, ти наистина не си губиш времето! Надявам се, че тя не е толкова аналитична натура, колкото си ти.

— Не бъди толкова сигурен. — Тя отправи към него поглед, достоен за една Мата Хари, и той се разсмя, когато тя бързо изчезна в банята сред облак от френски парфюм и в розов сатенен пенъор.

Но две седмици по-късно той започна да се пита дали Вайълет не беше по-проницателна, отколкото той допускаше, когато попадна на Чарлз и Шарлот Биърдзли, докато те обядваха заедно.

— Много се радвам, че се виждаме пак, госпожице Биърдзли... Чарлз, старо момче, добре ли се държиш? — Поговориха си няколко минути, след което той се присъедини към групата, с която имаше среща за обяд, но забеляза, че Чарли изглеждаше отпуснат и че както по всичко личеше, се забавляваше прекрасно, а когато на следващия ден го попита за причината, Чарли обясни това с бизнеса.

— Тя е симпатично момиче. — Джеймз пускаше въдица. Двамата се бяха разположили пред камината в техния клуб.

— Не бъди глупав. Можеш да кажеш на лейди Вай да бъде спокойна. Шарлот иска да започне да се занимава с моите договори с баща ѝ. Тя казва, че той чувствал умора и че моята работа е твърде добре изпипана и прозрачно ясна. Не виждам нищо лошо в това сътрудничество с нея, а освен това тя е в добри отношения с моя агент. — Чарли не личеше да подозира някакви скрити мотиви и Джеймз заяви на лейди Вай, че този път тя греши.

Но Вайълет отказа да повярва.

— Не бъди глупава, Вай. Мога да те уверя, че през тези дни той не мисли за друго, освен за Одри. Някакви новини от нея днес?

Вече беше март и бяха започнали да се чудят дали тя въобще ще успее да напусне Харбин.

Чудеше се и самата тя. Беше си задавала същия въпрос седмици наред, когато студеното време не се променяше, а времето за раждането на бебето на Лин Хуай все повече приближаваше.

17.

Беше средата на март. Одри лежеше в леглото си в Харбин, като мислеше за Чарли и за прекараните заедно нощи, когато чу мек удар в кухнята под стаята ѝ. Тя се надигна и се ослуша, изпадна в тревога, страхувайки се, че комунистите са дошли, за да се скрият, или, още по-лошо, че са бандити, както веднъж се бе случило при убийството на монахините. Цялото ѝ тяло се вдърви, а ръката ѝ обхвана пистолета, който преди няколко месеца Лин Хуай ѝ беше дала. Тя не знаеше откъде го е взела и не зададе никакви въпроси. Само беше много благодарна, че го притежава.

Чу се още един заглушен удар, последван от звук, също както, когато някой тътри нещо много тежко по пода. Сега вече всичко беше ясно. В къщата, освен тях, имаше още някой и когато тя излезе на пръсти от стаята си, облечена в една от тежките вълнени нощници на монахините, видя Лин Хуай да се измъква тихо от стаята, която делеше с част от по-малките деца. Сега тялото ѝ беше деформирано от бебето, а погледът ѝ беше строг. Одри мълчаливо ѝ направи знак да се прибере в стаята си. Не искаше да ѝ се случи нещо лошо, а споменът за обезглавените монахини бързо изплува в съзнанието ѝ. Откакто се намираше в Харбин, не се беше чуло за никакви комунистически атаки в областта, но японците продължаваха да затягат властта си. Единственото, което знаеше, беше, че в къщата има нежелан гост, и затова тя тихо слезе по стълбите със зареден пистолет, готова да стреля срещу всеки, който се изпречи пред нея. Тялото ѝ беше изпънато от напрежение, очите ѝ проникваха в тъмното пространство. Чуваше ударите на собственото си сърце и те бяха толкова силни, че не беше сигурна дали ще успее навреме да чуе натрапника и да се защити. Много скоро обаче до слуха ѝ долетя шум от дишане и тя видя една сянка до прозореца. С пръст на спусъка тя се поколеба само за миг. Изведнъж беше разбрала, че място за колебание няма, че ще трябва да го убие, но от тъмнината един глас извика остро. Знаеше, че го е

видяла, и единственото, което я изненада, беше, че той проговори на френски, предполагайки вероятно, че тя е някоя от монахините.

Груб, затаен глас ѝ беше казал, като че ли измъчван от болка: *Je ne vous ferai pas mal*. Няма да ти причиня зло. Произношението беше странно, но все пак ясно. Във всеки случай нямаше как да се разбере дали намеренията му бяха миролюбиви или се опитваше да я излъже.

— *Qui etes-vous?* — прошепна тя в тъмнината, а сърцето ѝ биеше като барабани в джунглата. Беше го попитала кой е и не можеше да си представи какъв ще е отговорът.

— *Le General Чан*. — Този път гласът беше чист и ясен, но все пак тя продължи да държи пистолета насочен към него.

— *Que faites-vous ici?* — Тя го попита какво търси там и зачака отговора му.

— *Je suis blesse*. — Последва дълга пауза, след като ѝ каза, че е ранен, и като слезе по последните няколко стъпала, тя взе една свещ и несръчно я запали с една ръка, без да сваля очи от силуета и без да отклонява насочения пистолет.

Предупреди го да не се движи и вдигна високо свещта. Единственото, което можа да види, беше набит мъж, среден на ръст, в костюм, който ѝ приличаше на монголски. Около мястото, където беше застанал, имаше локви от разтопен сняг. На слабата светлина забеляза огромно кърваво петно на рамото му. Около мястото бяха навързани парцали, които той се мъчеше да поддържа с ръка. В пояса му беше втъкнат огромен пистолет, а от едната му страна висеше голяма сабя, дълъг патрондаш над едното рамо, но очевидно той нямаше никакво намерение да използва някое от оръжията си за защита срещу нея. Само я наблюдаваше с предпазливи очи и я запита дали е от монахините на „Сен Мишел“. Тя не знаеше дали трябва или не трябва да излъже, че е, но накрая реши да каже истината. Поклати глава, като все още го гледаше в ужас. Чу се шум, който идваше отгоре. Лин Хуай се движеше. Одри се страхуваше, че мъжът можеше да я види и да ѝ направи нещо лошо, но той въобще не изглеждаше да има агресивни намерения. Вероятно се страхуваше не по-малко от Одри, която продължаваше да стои срещу него с пистолет и свещ в ръце.

— Мога ли да остана тук до довечера? — попита той на френски и у нея се прокрадна странното чувство, че е идвал тук и преди.

Следващите думи потвърдиха това подозрение. — Мога да се скрия в килера, където е месото, както по-рано.

Той я погледна умолително и тогава тя забеляза златна бродерия върху кожената му шапка. Горната му дреха беше по-украсена от повечето, които беше виждала, въпреки че с тези кървави петна той изглеждаше донякъде раздърпан. Сега тя си спомни още веднъж думите му и реши да го разпита, преди да му позволи да остане. Не можеше да допусне някаква опасност да застраши децата.

— Казахте, че сте генерал?

— Аз съм генерал на моята провинция и лоялен на националистическата армия. — В такъв случай той беше един от последователите на Чан Кай Ши и очевидно някъде наблизко водеше сражение с комунистите. Не й беше ясно за каква провинция ставаше дума, но той обясни. — Аз съм от Баруун Урта отвъд планините Кинган. Дойдохме, за да се срещнем с някои от хората на Чан Кай Ши, но вместо това се натъкнахме на японска войска. Трима от моите хора ме очакват в църквата. Ако не ми позволиш да остана, те ще ми помогнат. Не се страхувай. — Той беше по странен начин учтив, а френският, с който си служеше, беше далеч по-качествен от нейния, което изглеждаше учудващо за монголец. — Преди сестрите ме пускаха. Бил съм тук два пъти, но не искам да излагам на опасност теб и децата. Ако искаш да си отида, ще си отида.

Той направи опит да се задържи прав, но тя видя как трепна и се олюля от болката в рамото.

— Някой видя ли те да идваш тук? — Опитваше се да вземе решение какво да прави. В този момент Шин Ю слезе по стълбите и застана точно зад нея. Одри откри с изненада, че това не е Лин Хуай, а Шин Ю. Опита се да й каже нещо, но Одри само й направи знак да се прибере горе, тъй като искаше да се съсредоточи върху думите на монголския генерал.

— Не вярвам да са ни забелязали, госпожице. — Той изглеждаше слаб, а сега се виждаше, че от рамото му продължава да тече кръв. — Няма да ви причиним безпокойство. Трябва ни само някакво място, където да починем до падането на нощта. Движим се пеш и трябва да се върнем при нашите хора.

Мисията им, каквато и да е била, беше изпълнена. Но тя се страхуваше да им позволи да останат. Ами ако това би предизвикало

отмъщението на японците? Досега никой не беше ги безпокоил и тя желаше силно нещата да си вървят както досега заради децата. Но този човек беше ранен и нямаше да стигне далеч без подслон и отдиш.

— Остави си оръжията.

— Моля? — Гласът му прозвуча изненадано, а той самият действаше така, като че ли не можеше да я разбере. Шин Ю отново слезе по стълбите и отново беше отпратена обратно от Одри с махване на ръка.

— Казах да си оставиш оръжията — пистолета, патроните и сабята. Иначе няма да те пусна.

Той помисли за момент, като я гледаше продължително и твърдо с лице, по което не можеше да се прочете нищо.

— А готова ли си да ме защитаваш?

— Не знам кой си. Не мога да допусна да причиниш зло на тези деца.

— Няма да им причиним никакво зло. Моите хора ще се скрият навън, а аз ще бъда тук, в килера, ако ми разрешиш. Аз съм генералът на моята провинция, госпожице, човек на честта. — Той говореше толкова цивилизовано, че цялата ирационалност на положението я притисна с всичка сила, но тя не можеше да отслаби бдителността си. Тя имаше само неговата дума относно неговата самоличност. Можеше като нищо да е бандит и може би тези хора, без много да му мислят, биха нападнали нея и децата. — Имаш моята дума. Ти и децата сте в безопасност. Трябват ми само няколко часа, за да се възстановя.

След което, когато я погледна, той разбра, че няма да спечели битката. Свали пистолета от колана си и извади сабята от ножницата, после с известна трудност изхлузи патрондаша от рамото си. За Одри остана скрит фактът, че той имаше още един пистолет, скрит под дрехата му, и остър като бръснач нож в ръкава му, но нямаше намерение да ги използва срещу нея. Но не беше и толкова глупав да остане невъоръжен. Беше сигурен, че трябва да постъпи точно така, но ако за момент тя беше размислила, щеше да подозре, че той има още оръжия.

— Как мога да знам, че няма да направиш нещо на децата?

— Имаш думата ми, госпожице! Няма да ви причиним никакво зло.

— А твоите хора? — В главата ѝ нахлу споменът за обезглавените монахини в църквата.

— Ще говоря с хората си и те ще се скрият бързо. Никой няма да ги види. Обещавам ти. — И той ѝ се усмихна. Имаше странно, интересно лице с дръпнати очи и високи скули, съвсем не приличаше на китайците около Харбин или другите хора, които беше виждала в Нанкин, Пекин или Шанхай. — Ние сме големи майстори в това изкуство.

Не чак толкова големи майстори, помисли тя, защото иначе нямаше да бъде ранен.

— Трябват ли ти чисти превръзки за раната?

Тя продължаваше да се държи много предпазливо и не се отделяше от стълбата, а и го бе предупредила да стои на разстояние от оръжията си. Като се подпираше на стената, той се отдалечи до другия край на кухнята, а тя, като продължаваше да държи пистолета си насочен към него, прибра пистолета и сабята му, след което се върна при стълбата и тогава чу, че Шин Ю я вика отново. Детето очевидно беше уплашено от напрегнатото положение. Одри ѝ извика, че всичко е наред и отново насочи вниманието си към монголския генерал.

— Ако имаш някакви чисти парцали... — започна той колебливо, — но мисля, че това ще свърши работа...

Той посочи напоените с кръв парчета от одеяло, които покриваха раната, и Одри, като държеше високо свещта, насочи погледа си към рамото му. Тогава тя забеляза, че той съвсем не беше непривлекателен мъж, но не беше сигурна, че може да му се довери. Все пак в погледа му имаше нещо почтено и прямо.

— Аз самият имам деца и ти казах, че съм бил тук и преди. Сестрите ме познаваха добре. Когато бях млад, получих образование в Гренобъл.

Изглеждаше забележително, че след като е бил в Гренобъл и е образован, все пак се е върнал в тази примитивна и неуютна част на света, но нещо ѝ подсказваше, че говори истината.

— Ще ти дам нещо чисто за раната и малко храна. Но довечера трябва да напуснете. — Тя го гледаше твърдо и му говореше така, както би говорила с някое от децата.

— Имаш думата ми. А сега ще говоря с хората си.

Преди Одри да може да каже нещо, той изчезна и тя видя само как една сянка се спуска бързо към навеса между сиропиталището и църквата. Тя се възползва от добрата възможност да нареже две хавлии на ивици, да напълни една кана вода и да нареже малко сирене, хляб и изсушено месо и когато той се върна, тя му посочи всичко това на кухненската маса. Сега тя вече топлеше вода за чай.

Генералът, който ѝ се видя много слаб, седна на пейката и я погледна с признателност.

— Благодаря.

Той много бързо изяде месото и сиренето, но изглеждаше прекалено уморен, за да смени превръзката. Одри се страхуваше и поради това не можеше да му свърши тази услуга. След малко той отстрани парчетата от одеяло и Одри забеляза грозната рана. Очевидно тя беше причинена от удар със сабя и изглеждаше червена, сурова и *сърдита*. Генералът имаше барут в една малка кутийка в джоба си, с който поръси раната си, след като Одри му беше подала парчетата от хавлия, натопени във вода. Двамата заедно почистиха мястото и накрая тя превърза отново раната.

Генералът внимателно наблюдаваше действията ѝ.

— Ти си храбра жена, защото иначе нямаше да ми се довериш. Как си попаднала тук, след като не си монахиня?

Тя му разказа за убитите монахини и за това, че е била на посещение в Харбин. Не му спомена за Чарлз и това, че са дошли заедно. През цялото време, докато работеше, не сваляше поглед от превръзките. Одри не беше нечувствителна към грубоватата красота на този човек и долавяше една мъжественост, която до този момент беше непозната за нея. Като че ли той излъчваше някаква особена сила и Одри се чувстваше раздвоена между страха и възхищението, което той ѝ внушаваше. В известен смисъл той беше човек, който вселяваше страх, създаваше чувството, че е способен да скочи като тигър и да убие с едно бързо движение, и въпреки това, когато ѝ говореше, изглеждаше много нежен. Имаше могъщи ръце и интересно лице.

Сега той се движеше бързо към скривалището си. Беше ѝ казал истината. Знаеше много добре къде е това място и как да влезе в него. Погледна я за последен път и внимателно затвори вратата след себе си, след което се спусна в тъмнината.

Одри продължаваше да стои сама в кухнята със съда с порозовяла от кръв вода и парцалите, единствените свидетели за присъствието му тук. Тя бързо изля водата на снега вън от кухнята и покри червените петна и превръзките със сняг. Отдавна щеше да е пролет, преди някой да е видял превръзките, а генералът отдавна щеше да си е заминал.

Тя се върна в къщата, където я очакваше Шин Ю силно развълнувана. Големите ѝ очи бяха изпълнени със страх.

— Лин Хуай... Времето е дошло. Нейното бебе от бога сега вече тръгва... много е болна... о, много, много зле, госпожице Одри...

Одри хукна нагоре по стълбите, като все още носеше своето оръжие и това на генерала. Натика ги под леглото си и ги покри с едно одеяло, след което се затича към стаята на Лин Хуай. Другите деца продължаваха да спят. Младото момиче притискаше към себе си тънкото одеяло, стискаше зъби, а очите ѝ бяха широко отворени от болка и ужас. Одри прокара нежно ръка по челото ѝ и момичето не произведе никакъв звук, но се гърчеше очевидно от силна болка, а ръцете ѝ се вкопчиха в Одри.

— Всичко е наред... всичко е наред... ще те взема в моята стая.

Тя взе момичето в ръцете си и бързо отиде в стаята си, като помоли Шин Ю да остане с другите деца. Страхуваше се за сестра си и искаше да присъства, но Одри знаеше, че е по-добре тя да не бъде свидетел на това, което предстоеше да преживее Лин Хуай. От месеци се беше заглеждала в тези тесни бедра и се страхуваше, че раждането няма да бъде лесно. Щеше ѝ се да извика някой от руските доктори, когато дойдеше времето, но знаеше от по-ранен опит, че те не биха се разтревожили за някакво си китайско момиче. Тя не беше по-специален случай от останалите, а бебетата се раждаха по домовете с помощта на майки, сестри и братовчедки. Обаче това момиче не можеше да очаква помощ от другаде, освен от Одри, на която липсваше всякаква опитност. Тя даже не беше присъствала на раждане.

Сега тя седеше, хванала ръката на момичето, което мълчаливо се бореше с контракциите. Не издаваше никакви звуци, а Одри искаше това да не е така.

Когато останалите деца започнаха да се събуждат, Одри помоли Шин Ю да ги наглежда и да им приготви закуска. Молеше се на бога генералът да не се покаже навън от скривалището си. Наистина, тя

нямаше основание да мисли, че той ще излезе, но през цялата сутрин се чувстваше неспокойна. Не можеше обаче да се отдели от Лин Хуай, момичето явно имаше страхотни болки, и сега, въпреки усилията си, стенеше с пресипнал глас и изглежда беше в делириум. Извиваше се и пицеше, дърпаше ръцете на Одри и я молеше да ѝ помогне.

Най-после в късния следобед, като помисли, че всичко това трае необикновено дълго, тя накара Лин Хуай да ѝ позволи да види дали бебето не се показва. Момичето плачеше като малко дете и Одри си спомни за плача на Ши Хуа, преди да умре, но Лин Хуай не умираше, тя *даваше живот* на бебето, което беше създала с младия японски войник предната година, и Одри беше сигурна, че сега, когато лежеше в агония, тя горчиво се разкайва за стореното. Вече обаче беше късно, а нямаше въобще никакъв знак за това, че главата на бебето ще се покаже, въпреки че Лин Хуай имаше болки от повече от дванадесет часа.

Тази вечер Шин Ю сложи децата да спят, след като целия ден се беше грижила за тях. От време на време отиваше при Одри, за да получи нареждания и да се осведоми за сестра си, но Одри не ѝ разрешаваше да я види. Тя самата не беше яла нищо цял ден, а Лин Хуай се бе отказала даже и от чай. Единственото, което понякога приемаше, бяха малки глътки вода. Сега тя крещеше от болка през по-голямата част от времето и Одри беше толкова увлечена, че даже не чу стъпките зад себе си, когато генералът влезе посред нощ. Тя подскочи с приглушен вик, когато забеляза сянката му върху стената. Беше много късно да посегне към пистолета, който беше скрила под леглото си. Скочи на крака и се обърна, за да го пресрецне, но лицето му беше спокойно и миролюбиво.

— Не се страхувай. — Погледът му бързо се премести върху момичето, а после отново се върна към Одри. — Тя е едно от децата?

Одри кимна, докато момичето продължаваше да крещи. Вече бяха минали деветнадесет часа без всякакъв напредък.

— Била е изнасилена от японците. — Не искаше да му каже истината, че момичето по собствена воля е спало с един от тях, защото се страхуваше, че той можеше да ѝ стори нещо лошо.

— Животни. — Гласът му прозвуча тихо в задушната стая. Във въздуха се носеше миризма от потта на Лин Хуай. Беше се мъчила от толкова време и сега тя го погледна с невиждащи очи. Болките вече не

се успокояваха и през последния час Одри плачеше заедно с нея. През целия си живот никога не беше се чувствала толкова безпомощна. Сега тя погледна генерала, който внимателно наблюдаваше Лин Хуай. — Моментът е критичен.

Видът му беше такъв, сякаш знаеше съвсем точно какво е положението, и Одри се обърна към него колебливо. Все още не знаеше дали може да му има доверие, въпреки че беше удържал на думата си и не беше напускал скривалището си през целия ден. Питаше дали наистина е толкова честен, колкото изглеждаше, и дали би помогнал на момичето.

— Тя е с болки от снощи, когато ти пристигна. Вече почти двадесет и четири часа. — Одри чувстваше как отчаянието прониква в гласа ѝ. Страхуваше се за Лин Хуай и съвсем не знаеше какво да направи за нея, освен да ѝ държи ръката и да чака раждането на бебето. Но тя нямаше никаква идея как да облекчи агонията, в която беше момичето, даже не знаеше дали някой би могъл да направи това.

— Вижда ли се главата на детето? — Одри поклати глава и той даде знак, че е разбрал. — В такъв случай тя ще умре.

През четиридесетте години, които беше изживял, той беше видял много нещо от живота и смъртта, от войната, отчаянието и мизерията и сега говореше тихо и спокойно. Рамото му вече не го болеше толкова и той изглеждаше добре отпочинал, но думите му причиниха на Одри болка.

— Откъде знаеш? — прошепна тя.

— Изписано е върху лицето ѝ. За да се роди първото ми дете, потрябваха три дни. Син. — Погледът му остана сериозен. — Но силите я напускат, а и е много млада. Виждам това съвсем ясно. — Присвитите му очи се обърнаха към американката.

— Нужен е доктор.

Той поклати глава.

— Никой няма да дойде. И никой не може да ѝ помогне. Докторът може да спаси детето, но никой няма да иска едно полуяпонче.

— Какво искаш да кажеш? — Докато местеше погледа си от генерал Чан към Лин Хуай, Одри се чудеше дали той би я оставил да умре. — Не може ли да се направи нещо?

Одри не разбираше нищо от процедурите и съжеляваше, че не беше слушала малко повече разказите на сестра си. Но при Анабел всичко беше много лесно или така поне изглеждаше, а и бяха ѝ дали хлороформ. За нищо подобно не можеше да се говори сега тук и тя се обърна към монголския генерал. Помисли си, че той съвсем точно материализира представата за военен. Изглежда анализираше ситуацията, преценяваше неща, които Одри не би могла да знае. След малко погледите им се срещнаха.

— Можеш да я срежеш. — Това прозвуча страшно в ушите на Одри и на нея не ѝ стана ясно в първия момент за какво ставаше дума, докато генералът не продължи: — С чист нож. Това трябва да се извърши от жена или от свят човек, само че ти не знаеш как, както виждам.

— А ти знаеш ли?

— Виждал съм как го правят. Веднъж срязаха жена ми. При втория ми син.

— И тя оцеля? — Одри искаше само това, да спаси момичето и да я освободи от детето, което ѝ причиняваше толкова много болка.

Шин Ю почука тихо на вратата и Одри я отпрати с няколко тихо изговорени думи. Не искаше тя да вижда генерала тук, нито да зърне сестра си в състоянието, в което се намираше.

— Да. — И той кимна утвърдително. — Оцеля. Оцеля и детето. Може би това момиче ще живее, ако извършим операцията бързо. Най-напред трябва да притиснеш детето надолу.

Без много да се церемони, но с нежни ръце, той приближи Лин Хуай, каза ѝ няколко думи, а после огледа подутия ѝ корем. Той се ориентира добре и без предупреждение в момента, в който настъпваше новата болка, той я затисна с цялата си тежест. Тя изпищя, докато той избутваше детето надолу, за да облекчи излизането му. Тя се противеше с всички сили, но той повтори движението си още два пъти, преодолявайки съпротивата ѝ и Одри се страхуваше, че ще я убие с натиска на могъщото си тяло, но този път, когато той каза на Одри да погледне, тя забеляза малка част от главата на бебето. Виждаше се мъничко черна коса и Одри се усмихна на генерал Чан с облекчение.

— Виждам бебето. — Той не каза нищо, а само натисна още два пъти, след което се показа още от главата на детето. Генералът отстъпи назад и погледна Одри.

— Ще ти трябват чисти хавлии, чаршафи, кърпи.

От думите му тя разбра, че бебето е на път и когато се върна с пълни ръце, направо подскочи, виждайки как той с едно-единствено движение измъкна дълъг нож от ръкава си и го прокара на няколко пъти през пламъка от свещта, докато тя можеше само да си представи колко е нагорещен, но така ножът щеше да бъде чист за разреза. Сега тя разбра, че оръжията, които ѝ беше дал, не са били всичките, които е носил у себе си, но не каза нищо. Досега той не беше нарушил думата си и ако помогнеше на Лин Хуай, щеше да му бъде вечно задължена. Сега той държеше ножа високо и Одри не беше напълно сигурна къде щеше да го насочи.

— Виж дали сега не се вижда повече от главата — инструктира я той. Отворът се беше разширил, откакто генералът беше спрял да натиска корема на Лин Хуай. Сега бедното момиче надаваше грозни викове при още по-усилилата се болка. Бебето се мъчеше да излезе, но не успяваше. — Дръж ѝ краката. — Гласът му беше твърд и за момент Одри се уплаши. Тя се доверяваше на този човек по простата причина, че не съществувахе друга възможност. Нямаше друг, който да ѝ помогне.

— Какво ще правиш с нея? — Одри се страхуваше, но нещо в погледа му я успокои.

— Ще се опитам да направя отвор, достатъчно голям, за да може да премине главата на бебето. Побързай, ножът не трябва да изстива.

Одри се поколеба само за миг, а след това, като каза няколко утешителни думи, тя седна до Лин Хуай с гръб към главата ѝ и хвана краката ѝ колкото се може по-здраво. Но Лин Хуай почти не оказа съпротива. Тя нямаше сила, с която да им се противопостави, и пред погледа на Одри ръката му с ножа задейства умело. В началото нямаше кръв, но изведнъж силна струя бликна срещу кърпите, които ѝ беше казал да държи. Сега с напрегнат глас той каза на Одри да притиска стомаха ѝ, както го беше притискал той, а когато не беше достатъчно решителна, той ѝ се развика. Напрежението на момента беше завладяло и него. Един Господ знаеше колко много хора беше убил този човек, но сега се сражаваше за един живот. Одри затаи дъх и натисна с всички сили, докато той нагорещяваше отново ножа и сръза още повече и тогава при ужасните стонове на Лин Хуай се появи главата на бебето, след това бавно се показа челото, две малки ушенца,

нос и уста, цялата глава беше свободна. Одри гледаше изумена, а той ѝ заповяда да продължи да натиска. Лин Хуай вече не издаваше никакъв звук, беше загубила много кръв, а болката в края на усилието беше станала съвсем непоносима. Тя беше в безсъзнание, когато малкото ѝ момиченце се появи на бял свят, а генералът я вдигна нагоре победоносно и се усмихна широко на Одри. Увиха набързо бебето и го почистиха с една от чистите кърпи. Одри забеляза с изненада, че през прозореца навлизаше слаба светлина. Бяха работили заедно от полунощ и генерал Чан беше спасил Лин Хуай и бебето ѝ. Но сега, като оглеждаше момичето, погледът му беше сериозен. Той изследва прореза, която беше направил с ножа си. Само погледна Одри, но не ѝ каза от какво се страхува. Лин Хуай беше останала с много малко кръв и той се съмняваше, че ще живее. Щеше да оцелее само бебето, освен ако, разбира се, младата майка не беше с много, много голям късмет.

— Трябва да я зашиеш — каза той тихо.

Одри бързо достави единствената игла, с която разполагаше, и здрав бял конец и прокара върха на иглата през огъня, така, както беше постъпил той с ножа, преди да зашие разреза.

Това беше най-трудното нещо, което някога бе правила, и при всеки бод ръката ѝ трепереше и тя се молеше за момичето. Щеше да е толкова несправедливо, ако умреше. Това не трябваше да се случи.

Сълзите пареха в очите на Одри и като че ли това шиене продължи безкрайно дълго време. Накрая тя много внимателно изми раната с хладка вода и чиста кърпа. Изми и цялото ѝ тяло и я зави в одеяла, като през това време генералът държеше в ръце спящото дете, като че ли беше негово собствено. Изглежда нито Одри, нито генералът си спомняха, че детето е наполовина японче, беше им все едно. Малката беше нов живот, тяхно дете, живот, който бяха спасили заедно в нощ, изпълнена с трудна работа.

— Ти се справи много добре. — Промърмори той, като наблюдаваше Одри с изпадналото в несвяст момиче и гласът му прозвуча нежно.

Лин Хуай беше съвсем бледа и затова погледът на Одри беше изпълнен с боязливи въпроси.

— Толкова е бледа.

— Загуби много кръв.

Той също беше загубил кръв, но беше мъж и не му се случваше за първи път. Съвсем друго нещо бяха жените при раждане. По този начин брат му беше загубил две жени, но имаше двама сина.

Той погледна бебето, спомняйки си за своите собствени по времето, когато бяха родени, и за първия път, когато ги беше взел в ръце. Сега му се струваше, че е било много отдавна, най-малкото му дете беше на осемнадесет години и се сражаваше в планините с армията на Чан Кай Ши, но чувството си оставаше същото, чувството на почит и страхопочитание, че такова нещо беше въобще възможно, нов живот да произлезе от стар.

— Ще се оправи ли? — Гласът на Одри беше много тих. Свещта започна да пращи и тя я остави да угасне. Светлината от зората им беше достатъчна.

— Не знам. — Сега той погледна бебето. — Тя трябва да има мляко, ако не може да има майка.

Когато малко по-късно Шин Ю се появи на вратата, Одри я помоли да накара някое от децата да издои кравите, но генерал Чан беше на мнение, че много по-подходящо ще е козето мляко. Одри погледна генерала с отчаяние. Нямаха шише, с което да я хранят. Като по чудо намериха една кожена ръкавица, останала от монахините, и след като я извариха на печката в кухнята, успяха да налят в нея млякото. Бебето го изцока щастливо и отново заспа. Но Лин Хуай все още не се беше събудила и Одри мислеше, че тя няма да надживее изпитанието, през което беше преминала.

Генералът се върна в скривалището си за през деня. Сега за него беше много късно да тръгва нанякъде и само Шин Ю знаеше, че той е там. А когато той се върна след настъпването на нощта, Одри все още беше на своя пост, като хранеше бебето през няколко часа и се грижеше за Лин Хуай, която почти не дишаше и така и не се върна повече в съзнание след раждането.

Тази нощ Чан държеше бебето и го хранеше с ръкавицата, а Одри мълчаливо държеше в ръцете си Лин Хуай до последния момент, когато тя издаде тиха въздишка и умря.

Одри продължаваше да я държи дълго време след това, като си мислеше какво сладко дете беше, и за мъката, която очакваше детето, което беше останало без майка. Тази мисъл измъчваше цялото й съществуване. Тя си спомни и за своята майка, както и за самотното

съществуване, на което беше обречена дъщеричката на Лин Хуай, която щеше да расте в свят, където никой нямаше да я обича, презирана и от японци, и от китайци, в едно общество, където момичетата биваха продавани за ориз или боб, или брашно.

Сълзи се стичаха по лицето на Одри, когато покриваше Лин Хуай, и притискаше към себе си малкото същество. Чан слезе долу и приготви чай, а когато започна да се развиделява, Одри събуди Шин Ю и ѝ съобщи новината. Момичето плака и се притисна към Одри, за да си скрие очите. Одри разбираше болката ѝ, защото знаеше как смъртта на родителите ѝ се беше отразила на Анабел. Генералът стоеше до тях. Вече беше прекарал две нощи на това място и винаги, когато се канеше да тръгне, се случваше нещо, което да го задържи. Преди да се скрие отново, той разговаря накратко с Одри, като този път погледът му беше много сериозен.

— Трябва да тръгна по тъмно. Моите хора ще започнат да губят търпение.

Одри винаги беше оставяла храна за тях в навеса до църквата, но не ги беше виждала. Досега генералът не беше нарушил думата си и тя вече не изпитваше никакъв страх от него. Не можеше да бъде и друго след това, което бяха постигнали заедно. Сега помежду им съществуваше връзка, която нито той, нито тя щяха да забравят. И тази връзка беше нещо много особено и за двамата.

— Благодаря за помощта. — Тя погледна дълбоко в очите му, което изразяваше не само благодарността ѝ, но и нещо много повече.

— Какво ще правиш с детето? — Той я погледна странно, с много любопитен поглед. В много отношения тя беше необикновена жена, но той все още не разбираше как така се беше появила тук. Беше дошла от толкова далече и се отнасяше толкова сериозно към отговорността си към децата. — Ще я задържиш ли при себе си?

Въпросът изглеждаше странен и Одри потърси погледа му.

— Предполагам, че тя ще бъде едно от децата тук, в сиропиталището. С нищо не е по-различна от другите.

— А ти? *Ти* не си ли сега по-различна? Не е ли тя донякъде твоя, след като си я видяла в самото начало на живота ѝ? — Той на свой ред потърси погледа ѝ и Одри бавно кимна.

Той имаше право. Откакто бебето се роди, тя се чувстваше не съвсем същата, като че ли някаква част от съществото ѝ беше

запълнена. Но беше толкова разстроена около Лин Хуай, че не се зарадва на бебето, както би се зараждала при друго развитие на събитията.

— Може би един ден ще я вземеш със себе си и ще ѝ осигуриш един по-добър живот. — Каза го така, сякаш се надяваше, че тя ще постъпи точно така, като че ли бебето беше нещо, което ги свързваше, и затова не искаше Одри да я остави в Китай.

Тя въздъхна, знаейки колко е невъзможно.

— Бих искала да ги взема всичките със себе си, но не мога. Когато монахините дойдат, аз трябва да си вървя. — Очите ѝ го молеха да я разбере, но все пак тя не можеше да се освободи от чувството, че изоставя и него, и децата.

— Ще я осъдиш ли на глад и невежество, госпожице? Ако я вземеш със себе си, тя ще бъде щастлива. — Погледът му беше толкова напрегнат и тя се чувстваше по странен начин привлечена към него, сякаш го беше познавала от безкрайно дълго време, сякаш той беше част от някакъв много познат свят. Не монголски военен водач. Или сега може би това беше единственият свят, който познаваше, чудеше се тя, докато той я следеше с умен поглед. — Имах късмет да бъда изпратен в Гренобъл. — Той се усмихна тъжно. — Бих искал нещо подобно да се случи и на това дете. — Знаеше прекрасно какъв живот я очакваше, ако Одри не я спасеше.

— И все пак ти се върна?

— Това беше мой дълг. Но това бебе няма близък човек тук и всички ще ѝ обърнат гръб, след като е наполовина японка. — Той можеше да види разликата, която се определяше още от самото ѝ раждане. Тя не приличаше на чистокръвна китайка и, разбира се, не беше. — Един ден ще я убият заради това. Спаси я, госпожице. Вземи я със себе си, като заминаваш.

Одри имаше неприятното предчувствие, че той ще продължи да я убеждава. Сега тя даже не искаше да мисли по този въпрос. Лин Хуай беше току-що умряла и сега трябваше да се мисли за всички останали, а не само за бебето.

— А другите?

— Ще ги оставиш, както си ги намерила, но когато си дошла, тя не е съществувала. Може би сега тя е *твоя*.

Той се сражаваше за този мъничък живот, живота, който даже не беше поискал да спаси в началото, но сега детето беше *тяхно*. И когато през целия този ден Одри я държеше до гърдите си, тя си спомняше думите му и я притискаше още по-здраво.

Трябваше да се съобщи на местните власти за смъртта на Лин Хуай, но тя се боеше да го направи, след като Чан и хората му все още бяха при нея. Вместо това тя я уви в одеяла и я сложи в един от навесите. Щеше да съобщи на следващия ден, когато те ще са си заминали. Междувременно не беше никак свободна поради скръбта на Шин Ю и грижите за другите деца, а вече и за бебето. Това даже я отклоняваше от мислите за генерал Чан през целия ден и не беше лошо, защото тези мисли непрекъснато я объркваха.

А през нощта, когато децата си бяха легнали, Чан приближи вратата ѝ и почука тихо. Той си поиска обратно пистолета и сабята и я изгледа продължително. Беше преизпълнен с уважение към нея и се питаше дали някога ще се срещнат пак. Тя беше по-красива от жените, които беше виждал в Гренобъл, а в онези свои млади години беше копнял за жени от собствената си раса. Но сега тя му напомняше за едно отдавна отминало време и той протегна ръка и докосна лицето ѝ, а тя разбираше, че никога не беше чувствала по-нежно докосване и че не беше виждала по-благични очи. Сега вече тя знаеше, че през цялото време не е имало за какво да се страхува от него. Разбра и колко много беше привързана към него, но и за двамата беше ясно, че това няма да има продължение.

— Au revoir^[1], госпожице. Може би един ден ще се видим отново. — Той не би могъл да мечтае за нищо по-добро, но съществуваше и друг живот, към който трябваше да се върне, живот, в който въобще нямаше място за нея, нито щеше да има някога.

— Къде ще отидеш сега? — В погледа ѝ се четеше загриженост и възхищение, и топло чувство.

— Обратно през планините в Баруун Урта. Някой път ще се върнем тук по същия път, но тебе вече няма да те има.

Погледите им се срещнаха и не се разделиха дълго време и тя почувства копнеж по него, който почти я уплаши поради силата си. Досега не беше срещала човек като него. В този момент даже споменът за Чарлз като че ли избледняваше.

— Пази рамото си, генерале.

Той ѝ се усмихна и наведе погледа си към бебето в ръцете ѝ. Малкото момиченце спеше доволно и на топличко като малко ангелче.

— Грижи се за *нашето* бебе — прошепна той и докосна нежно лицето ѝ с ръка, милвайки я с очи, а след миг изчезна. Тя чу само лек шум от скърцащ сняг, а след това нищо, когато вече лежеше в леглото, притиснала бебето до гърдите си, топлейки го в замразения въздух и спомняйки си всичко онова, което той ѝ беше казал... *Грижи се за нашето бебе... нашето бебе...* И като мислеше за това, тя чувстваше как в гърдите ѝ се надига силна любов, любов за спящото дете в ръцете ѝ и спомена за монголския генерал, който го беше спасил.

Одри спеше, подпряна на възглавницата си... като сънуваше объркани сънища, където присъстваха дядо ѝ, и бебето, и Чарлз... *и генералът.*

[1] Довиждане (фр.). — Б.ред. ↑

18.

Мей Ли беше вече на два месеца, когато колата, която някога беше довела Одри и Чарлз от гарата, спря пред сиропиталището и от нея слязоха две монахини, облечени в тежки морскосини одежди, с топли черни плащове и колосани бели шапчици. Не бяха дошли от Франция или Япония, или от друг дом в Китай, а от Белгия, и пътуването им беше отнело много дълго време. Един месец преди да тръгнат Одри беше уведомена с телеграма, но само един господ знаеше кога щяха да пристигнат и те бяха повече от учудени, когато намериха Одри, а не сестрите си. Имаше нещо необикновено в подробните обяснения, които получиха, и в развеждането им наоколо и Одри откри, че е под влиянието на известни собственически чувства, свързани с всяко едно от шестнадесетте деца. Сега те бяха *нейни* деца, особено по-малките, които изцяло зависеха от нея, и Шин Ю, която за всичко разчиташе на нея, също както преди това Лин Хуай, и Мей Ли, която вече непрекъснато раздаваше усмивки, когато Одри или някой друг споменеше името ѝ. Тя беше едно щастливо общително малко бебче, добре нахранена и обичана от всички останали.

Одри разказа на монахините как се беше случило така, че се е озовала тук, а те бяха силно учудени от благородството, което беше причината тя да остане при децата. Тя обясни само, че е пътувала с *приятели* и че приятелите са се върнали в Англия преди седем месеца, а тя е останала. Каза им, че сега вече е свободна да си върви, но че намира за много болезнено откъсването си от децата. Не можеше да понесе мисълта да ги напусне.

Шин Ю беше започнала да я учи на китайски. Като се запъваше, тя ѝ призна колко ѝ е мъчно, че трябва да замине, и хубавото младо момиче я изгледа тъжно. Беше загубила всички, които беше обичала, родители, братя, сестра, а сега ѝ предстоеше да изгуби Одри, която се беше превърнала в нещо като ангел хранител.

— С теб ще бъде Мей Ли. — Но Шин Ю бързо поклати глава и върху лицето ѝ се изписа грозен израз. Сега вече беше на дванадесет

години, а през месеците, прекарани с Одри, беше пораснала значително.

— Мей Ли е лошо бебе... *лошо бебе!*

— Как можеш да говориш така? — Одри премина на френски, поразена от реакцията на Шин Ю.

— Тя не е китайка и не е дете на бога. Тя е *японка*. Ето защо Лин Хуай умря. Това беше наказанието ѝ за японското бебе.

— Кой ти каза това? — Одри продължаваше да бъде шокирана от думите на Шин Ю, след като не съществувахе възможност някой да ѝ е повлиял. Но сега Шин Ю посочи очите си.

— Виждам. Мей Ли не прилича на китайка. Тя е японка. И помня момчето с Лин Хуай... — Изглеждаше много тъжна, като че ли опозорена беше самата тя. — Лин Хуай ме излъга. Това дете не е на бога.

— Всички деца са божии деца. А сестра ти те обичаше много, Шин Ю.

Шин Ю не отговори и Одри се замисли върху това, което беше казал генерал Чан, че детето ще бъде мразено, защото не е нито японче, нито китайче. Като мислеше сега за това, сърцето ѝ се късаше. Бебето, което беше обикнала така силно, нямаше да бъде прието от собствения си народ. Одри се натъжаваше все повече, докато опаковаше нещата си за предстоящото пътуване.

През следобеда тя отиде до телеграфния офис, за да изпрати две телеграми. Първата беше до Чарлз, защото искаше да му каже, че е вече свободна и че не след дълго ще се завърне в Сан Франциско. Знаеше, че новината ще го успокои и тя искаше да му спести агонията на чакането на писмо, което би пътувало седмици наред.

Съобщението, което му изпрати, беше просто и ясно.

„МОНАХИНИТЕ НАКРАЯ ТУК. НАПУСКАМ
ХАРБИН НАСКОРО, ЗАВРЪЩАНЕ САН ФРАНЦИСКО
ПРЕЗ ЙОКОХАМА. ВСИЧКО НАРЕД. ОБИЧАМ ТЕ
ВЕЧНО.“

ОДРИ

А до дядо си до голяма степен същото, като го уверяваше, че ще му съобщи точната дата на пристигането си, когато я узнаеше.

Но тя беше изненадана, когато два дни по-късно от телеграфния офис пристигна едно момче, което дойде на бегом, като стискаше в ръката си телеграма за нея. Тя му даде една монета за услугата и момчето си отиде с щастлива усмивка, а тя с треперещи ръце разгъна листа. Обзе я страх, че новината може би засягаше дядо ѝ, а вероятността, че твърде дълго се е застояла в Харбин я ужаси. Очите ѝ бързо се напълниха със сълзи и тя се обърна, за да скрие това от монахините, и тихо отпрати децата по-настрани. Тогава една от сестрите се обърна към нея и я заговори предпазливо:

— Лоша новина ли е, госпожице?

Одри поклати глава и се усмихна през сълзите.

— Не... не... не е... в началото се уплаших, че може би е станало нещо с дядо ми, но не е. Съвсем друго е. Просто бях изненадана. — Тя направи усилие да удържи напирещите нови сълзи. — И много се трогнах.

Телеграмата беше от Чарлз и тя се прибра в стаята си, за да я прочете отново сама, след което излезе на дълга разходка. Знаеше, че ще трябва да му отговори бързо, и че едно писмо не може да стигне до него достатъчно бързо. Той заслужаваше по-бърз отговор. Телеграмата я беше заварила напълно неподготвена.

„СЛАВА БОГУ. ЩЕ СЕ ПРИБЕРЕШ ЛИ ПРЕЗ ЛОНДОН. ИМАМ СЕРИОЗНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ, КОЕТО ТРЯБВА ДА ОБСЪДИМ. ЩЕ СЕ ОМЪЖИШ ЛИ ЗА МЕН? ОБИЧАМ ТЕ.“

ЧАРЛЗ

Беше казано всичко, което искаше да чуе, и все пак знаеше, че не може да го направи. Поне не сега. Беше чела между редовете писмата от дядо си. С всеки изминат ден ръката му явно трепереше все повече и изведнъж тонът му започна да издава безпомощност. Явно беше силно потиснат и вече не вярваше в завръщането ѝ. По никакъв начин не можеше да се прибере през Лондон. Но да съобщи това в телеграма би било много грубо и нелюбезно, и твърде трудно можеше да се

обясни. Само да можеше да ѝ позволи да се прибере колкото може по-бързо, а след това там да оцени ситуацията. Тя вече знаеше, че Анабел ѝ е обидена и разярена за това, че не беше дошла до раждането на дъщеря ѝ, която беше кръстена на майка им Хана. Но тя си имаше мъж и прислуга и даже свекърва, която би могла да ѝ помогне в случай на необходимост, въпреки че от майката на Харкърт нямаше кой знае каква полза, а децата, с които беше обвързана Одри, си нямаха *никого*. Само че Анабел едва ли би разбрала това.

Така или иначе не я беше много грижа за Анабел. Безпокоеше се за дядо си и се опита да обясни това на Чарлз в мъчителната телеграма, която му изпрати следващата сутрин.

„СКЪПИ, БИХ ИСКАЛА ДА СЕ ПРИБЕРА ПРЕЗ ЛОНДОН, НО НЕ МОГА. ДЯДО СЕ НУЖДАЕ ОТ МЕН ВЕДНАГА. ТРЯБВА ДА СЕ ВЪРНА БЪРЗО В САН ФРАНЦИСКО. МОЖЕШ ЛИ ДА МИ ПРОСТИШ? ЩЕ ТИ СЕ ОБАДЯ НЕЗАБАВНО, ЗА ДА ОБСЪДИМ ПРЕДЛОЖЕНИЕТО ТИ. ТОВА ИЗГЛЕЖДА ПРЕКРАСНО. МОЖЕШ ЛИ ДА ДОЙДЕШ В САН ФРАНЦИСКО, ЗА ДА МЕ ВИДИШ? ОБИЧАМ ТЕ.“

ОДРИ

Отговорът изглеждаше несполучлив и тя се страхуваше, че той можеше да се почувства засегнат поради това, че нямаше да мине през Лондон, но просто нямаше друго решение... В близкото бъдеще не виждаше лесен начин да изостави дядо си, за да се омъжи. Беше реалистично да се очаква, че тя ще се задържи вкъщи поне за още известно време. И въпреки че не искаше на този свят нищо повече от това да бъде жена на Чарлз, беше много болезнено, че трябва да стои изправена пред такъв мъчителен избор. А съществуваха и други дилеми, също така болезнени, ако не и повече.

Думите на генерал Чан, изговорени относно бебето, което бяха акуширали заедно, не преставаха да звучат в ушите ѝ. *Взemi я със себе си, госпожице*. Но тя не виждаше как би могла сега. Беше мислила и за това, да вземе със себе си и Шин Ю, но когато спомена за това, Шин Ю се уплаши. Тя не искаше да напуска Китай. Не познаваше нищо

друго, освен Харбин и околностите му. Искаше да бъде там с хората като нея. Вече даже беше свикнала със сиропиталището, както много от децата. Животът им там не беше лош. Единствено нямаха родители.

Одри беше се държала прекрасно с тях през дългите месеци на пребиваването си. Монахините я увериха, че мястото ѝ в рая е осигурено, след всичко, което беше направила за децата.

Тя телеграфира до Шанхай за резервация в хотел „Шанхай“ и за кабина на кораба „Президент Кулидж“, който трябваше да отплава за Йокохама. Сега нямаше време за губене и две седмици след пристигането на монахините белгийки тя беше приготвила целия си багаж и ѝ оставаше само една нощ при децата.

— Ще се молим за теб, госпожице Дрискол.

Имаха празнична вечеря и всички деца пяха песнички. Много им харесваше по-младата монахиня, но не се чувстваха твърде спокойни с другата, която като че ли беше доста строга с тях, а Одри, с която отдавна бяха свикнали, направо обожаваша. Предстоеше сърцераздирателна раздяла на гарата следващия ден, но всички обещаха да я изпратят.

Преди лягане Одри информира монахините за генерал Чан, защото той можеше да се върне, като им каза, че не трябва да се страхуват от него. За първи път тя сложи кошницата на Мей Ли в една стая с няколко от другите деца. Ако се събудеше през нощта, монахините щяха да я чуят и да я нахранят с козето мляко, което толкова ѝ харесваше. Но за Одри беше дошло времето да се раздели с тази грижа. Трябваше да се бори със себе си и да не отговаря на плача, който чуваше, а знаеше, че бебето плаче за нея. Два месеца го беше държала в ръце, едва ли не денонощно, и Одри беше единствената майка, която то познаваше, а сега щеше да остане без нея.

Тази мисъл измъчваше сърцето на Одри през цялата нощ. Тя лежеше будна и копнееше за детето с копrienената черна коса и големи тъмни очи, нежното лице, което разцъфтяваше в беззъби усмивки всеки път, когато видеше Одри.

На следващия ден тя събра всичкия си кураж и влезе на пръсти в стаята, за да я види. Бебето я гледаше с широко отворени питащи очи и това дойде на Одри много. Тя го взе от кошницата и го притисна в ръцете си, като му пееше тихо с мокро от сълзи лице. Единственото, за което можеше да мисли, беше сладкото дете, което беше дало живота

си, за да роди това бебе. Одри никога не беше обичала друго човешко същество, както обичаше това крехко създание. Беше толкова увлечена, че не чу сестрата, която тихо влезе в стаята зад нея. Сестрата почака малко, а след това приближи и я обгърна с едната си ръка.

— Вземи я със себе си, госпожице... вземи я... не можеш да я изоставиш.

— Знам. — С тези, изпълнени с болка думи, Одри се обърна с лице към по-възрастната от двете монахини. Одри забеляза, че и нейните очи са влажни.

— Не трябва да изоставяш никого, когото обичаш толкова много. Тук няма живот за нея. След време всички ще ѝ обръщат гръб. Нито е японка, нито китайка. Но е *твоя*, *твоя* в сърцето ти и само това е от значение.

— А в Сан Франциско? — Този въпрос тя отправи повече към себе си, отколкото към монахинята. Сега чуваше само думите на генерала: *Вземи я със себе си, госпожице... вземи я...* — Как ще се отнасят с нея там?

— Ще бъдеш с нея и ще я защитаваш.

А дядо? А Анабел?... А Харкърт?... А Чарлз? Дали той щеше да разбере?

Но сега тя можеше да мисли само за това малко бебе, което обичаше толкова много. Имаха право. Не можеше да я остави. *Не можеше*. Тя погледна монахинята. Лицето ѝ беше обляно от сълзи, а ръцете ѝ притискаха малката Мей Ли.

— Какво да направя? Как да я взема със себе си?

Монахинята се усмихна през сълзи. За нея Одри беше най-удивителната жена, която беше срещала, и това наистина беше така.

— Опаковаме дрехите ѝ и ти я взимаш с кошницата ѝ, с достатъчно количество козе мляко и с твоята любов.

— Не ми ли трябва документи за нея? Паспорт? — Одри тръгваше след два часа и не беше се сетила за нищо от тези неща, а сега изведнъж поиска да вземе и Шин Ю, и всички останали, но знаеше, че не може. Но Мей Ли беше нещо по-различно, Мей Ли беше нейна от самото начало и ако я оставеше тук, никой нямаше да я обича. Монахинята ясно виждаше как сърцето на Одри се разкъсва от болка.

— Ще получиш от нас документ, от който е видно, че тя е сираче от това сиропиталище, и ще представиш този документ на

чиновниците в Шанхай при заминаването ти. Няма да те спрат. Тя не им е необходима. А в твоята страна, ако тя се ползва с твоята протекция и обещаеш да я осиновиш, няма да имаш проблем. Ще ти бъде по-лесно да се прибереш по начина, по който си решила, отколкото ако повториш обратния път и трябва да пресичаш толкова много граници.

Всичко изглеждаше съвсем просто и ръцете на Одри направо хвърчаха, когато приготвяше багажа.

След по-малко от час всички бяха на гарата и нямаше сухи очи. Тя беше дала на монахините чек на огромна сума, който можеше да се осребрява в американската банка в Харбин, като искаше тези пари да се използват за децата. Обясни на Шин Ю, че, ако промени решението си и пожелае да замине с нея, ще я вземе, или ще уреди това по всяко време, когато Шин Ю пожелае. Но момичето поклати глава разплакана и се притисна към ръката на младата монахиня. Не искаше да отива никъде. Отказа да целуне Мей Ли. Всички деца разцелуваха за довиждане разплаканата Одри, а най-накрая същото направи и Шин Ю.

Одри продължаваше да хълца, когато влакът потегли.

Знаеше, че никога повече няма да се върне тук, поне това беше крайно невероятно и сега тя напускаше всички... всички тези деца, които беше обичала, и за които се беше грижила осем месеца. Отнасяше със себе си спомена за тях... за Лин Хуай и генерал Чан... Докато мислеше за тях всички, тя погледна спящото бебе и затвори очи. Най-после, след всичко преживяно, завръщането у дома започваше. Мей Ли беше на сигурно място в ръцете ѝ. Мислите на Одри бяха заети с хората, които оставяше след себе си, и тези, при които се връщаше, и се чудеше как ли в рамките на един човешки живот ще прокара мост между тези два свята.

19.

Одри прекара една нощ в Шанхай в хотел „Шанхай“, преди да се качи на „Президент Кулидж“ на следващия ден. Беше пътувала от Харбин до Пекин, а оттам беше взела един от новите спални вагони пряко за Шанхай. Сега не искаше да губи никакво време. А в Шанхай единственото, за което можеше да мисли, беше Чарлз. Тя си спомни за времето, което бяха прекарвали заедно тук, и продължаваше да мисли за това, че не беше получила отговор на телеграмата си, в която му съобщаваше, че не може да дойде през Лондон. Но сега ѝ се налагаше да мисли за други неща. Монахините бяха удържали на думата си и документът, който ѝ бяха дали в Харбин, отнасящ се до произхода на Мей Ли, удовлетвори напълно местните власти. Те не създадоха никакви трудности във връзка с извеждането ѝ вън от страната, японците също. Беше силно учудена от това, колко лесно се уреди всичко, и с въздишка на облекчение се качи на „Президент Кулидж“.

Юни почти беше настъпил и тя беше отсъствала почти точно една година. Беше телеграфирала предварително с какъв кораб ще пристигне и възнамеряваше да се опита да им се обади от Хонолулу, когато корабът пристигне там.

Най-напред пристанаха в Кобе два дни след тръгването от Шанхай и оттам тя продължи до Йокохама, откъдето отплаваха направо за Хонолулу и докато се настаняваше заедно с Мей Ли в кабината си, Одри чувстваше, че си е почти къщи. Срещаше се с много малко хора по време на пътуването, като рядко се отделяше от кабината си и прекарваше по-голяма част от времето си с бебето. Разхождаше се по палубите, за да поеме свеж въздух, през което време понякога разменяше някоя и друга дума с някои хора, но получаваше храната си в кабината, за да не оставя Мей Ли сама, а и не искаше при нея да я заместват други хора. Пътуването ѝ харесваше, а през по-голямата част от времето тя потъваше в собствените си мисли. Голяма радост ѝ доставяше добре снабдената корабна библиотека и тя успя да намери в нея много от книгите, които беше пропуснала през

последната година, като „Малкото гробище“ от Ърскин Колдуел, „Изгубеният хоризонт“ от Джеймс Хилтън и „Нежна е нощта“ от Ф. Скот Фитцджерълд.

Стигнаха Хавай за по-малко от дванадесет дена, останаха на борда за през нощта и отплаваха отново на следващия ден.

Когато корабът се плъзна в залива на Сан Франциско шест дни по-късно и акостира в „Ембаркадейро“, тя имаше чувството, че вижда мираж. Оглеждаше пристанището с разтуптяно сърце, като се питаше дали ще види там някого. Беше се опитала да се свърже с дядо си от Хонолулу, но без успех, и затова му телеграфира.

Изведнъж тя го забеляза и сълзи рукнаха от очите ѝ. Познатата фигура с бастун със сребърна дръжка. Стоеше на кея сам, загледан в кораба, и ако Одри се намираше по-наблизо, щеше да забележи как по лицето му се стичат сълзи. Но когато се срещнаха, очите му бяха сухи.

Тя слезе бавно на кея с треперещи колене и стиснала здраво, както винаги, Мей Ли, която приличаше на малко кръгло вързопче. Не можеше да се види какво точно представляваше това вързопче. Одри спря и погледна дядо си с разплакани очи. Изглеждаше по-слаб и немощен, отколкото преди една година, но все още стоеше гордо изправен и същият този дядо, когото беше обичала през целия си живот. Искаше ѝ се да се хвърли на врата му, но когато го наближи, я обзе страх. Тя знаеше колко болезнено е преживял дългото ѝ отсъствие и се питаше дали някога щеше да ѝ го прости. И все пак беше дошъл да я посрещне, беше там, което вероятно значеше, че ѝ е простил. В края на краищата тя се беше върнала при него, за разлика от баща ѝ. Остро съзнаваше това и се върна тъкмо защото баща ѝ не се беше върнал. Чувстваше, че му го дължи, и искаше да направи нещо за него, въпреки че връщането ѝ беше струвало нещо много скъпо. Тя можеше само да направи опит да си представи какво е помислил Чарлз, когато е получил телеграмата ѝ, в която му съобщаваше, че отказва да мине през Лондон. Първо беше настояла да остане в Харбин, а след това да се върне при дядо си, без да посети Лондон. Но, докато гледаше дядо си, тя разбираше, че е постъпила правилно. Сега тя вървеше бавно към него, като много внимателно държеше Мей Ли притисната към гърдите си, очите ѝ бяха насочени към неговите, а той я гледаше сърдито и намръщено.

Той не каза нито една дума при приближаването ѝ. Двата се гледаха дълго време и устните ѝ потрепериха, когато го прегърна с една ръка. В този момент неочаквано бентът се отприщи и тя вече не можеше да не се разплаче на глас, когато той бавно я прегърна. След малко тя се отдели от него и забеляза, че очите му не бяха сухи.

Той я гледаше, излъчвайки обичайното си достойнство, което тя помнеше много добре. Беше същият, какъвто си го представяше по време на самотните нощи в Харбин, но сега беше загубил дарбата си да говори.

— Не очаквах, че ще те видя отново, Одри.

— Съжалявам, че това продължи толкова дълго, дядо.

Той кимна и се опита да се овладее, но тя забеляза, че се обляга тежко върху бастуна си и че погледът му се насочва към вързопа в ръцете ѝ. Мей Ли все още спеше непробудно.

— Какво е това? — И той посочи с бастуна си.

Одри му се усмихна колебливо и почувства как сърцето ѝ подскочи, когато се обърна, за да му даде възможност да види нежното личице, подпряно на гърдите ѝ и едва прикрито от копринените дрешки.

— Това е Мей Ли, дядо. — Той се отдръпна назад при думите ѝ и я изгледа ужасен.

— Имала си право да не се прибереш. — Гласът му едва ли беше по-висок от шепот и за миг Одри изпита страх, че ще получи удар. — Ти си позор за семейството си! Мюриел Браун беше права... Аз не ѝ повярвах, когато ми каза... и всички онези глупости за убитите монахини и изоставените сирачета! — Одри не беше виждала такава ярост, като тази, която се съдържаше в очите му, и само поклащаше глава, изумена от това, което чуваше. Никога не ѝ беше минавало през ум, че той би могъл да помисли, че Мей Ли е *нейна*. Но тя беше уловила думите „Мюриел Браун“ и това никак не ѝ хареса.

— Какво *точно* ти каза госпожа Браун? — Сега нейните очи също блестяха.

— Че пътуваш с някакъв мъж. — Той изгледа Одри с нескрита ярост. — Казах ѝ, че греша. Ти нямаш никакво приличие и никакъв срам, Одри. И да дойдеш въпреки с това... с това *копеле*. — Той запелтечи, неспособен да се изкаже докрай. — Как смееш!

— Как смея какво? Да обичам това дете, дядо? Грях ли е? Не, тя не е моя. Тя е едно от сирачетата и ако бях я оставила в Китай, вероятно някой щеше да я убие или да я остави да умре от болест или глад, или щяха да я продадат като наложница, ако би доживяла толкова дълго. Тя е наполовина китайка и наполовина японка и я доведох вкъщи, защото я обичам.

Тя отново се разплака и се отдръпна назад, шокирана от това, което той ѝ беше казал.

— Не знаех... помислих... — В очите му бавно се насъбраха сълзи, когато забеляза в лицето ѝ нещо, което не беше виждал преди, една сляпа любов, бушуваща страст, любов към детето, което му напомняше за чувствата му към нея, които беше изпитал при идването ѝ от Хавай, за да живее при него. — Аз... — Той се извърна бавно от нея, изпълнен със скръб, но в душата си почувства облекчение. Беше толкова хубаво, че я вижда пак. Беше мислил, че я е загубил завинаги, но сега тя се беше върнала с това дете, а той беше помислил... Обърна се отново с лице към нея и я видя толкова млада и горда с бебето в ръцете си и сърцето му, както винаги, тръгна към нея. Вгледа се дълбоко в очите ѝ. — Радвам се, че си тук, Одри.

Тя се усмихна през сълзи и бавно пристъпи към него.

— Аз също, дядо... също...

Той я прегърна с една ръка и я поведе към колата си. Тя влезе първа, а той я последва. Беше дошъл с ролса. Шофьорът пое грижата за багажа ѝ. Митническата проверка беше минала на кораба и сега оставаше само да ѝ се вземат нещата. Нямаше проблеми около Мей Ли с имиграционните власти и Одри въздъхна, като се отпусна върху луксозната кожена седалка и погледна дядо си. Като че ли беше изминал цял човешки живот, откакто за последен път е била тук, и тя забеляза, че той я гледа така, сякаш се страхува да повярва, че е седнала до него.

— Всичко ли е наред с детето? — Той погледна спящата Мей Ли, опитвайки се да зърне лицето ѝ. Одри се почувства трогната от интереса му.

— Много е добре. — Тя му се усмихна и се наведе да го целуне и усети афтършейва, който винаги ѝ напомняше за него, а той почувства нежната коприна на кожата ѝ до своята и почти затвори очи от облекчение.

— Как ти щукна да доведеш вкъщи бебе?

— Вече ти казах, дядо. Не можех да я изоставя. Щяха да я убият в Китай. — Думите ѝ го ужасиха и накараха да замълчи. В този момент бебето се размърда и издаде тих заглушен звук и Одри я обърна към него, за да я види. Мей Ли имаше хубави нежни черти и той я погледна очарован, след което прехвърли погледа си върху внучката си.

— Сигурна си, че не е *твоя*, Одри? — Одри беше отсъствала достатъчно дълго време, за да може да ѝ е майка, а Мюриел Браун беше казала...

Одри се усмихна.

— Разбира се. Бих искала да е. — Той явно се шокира и тя се засмя. — Само и само за да дам възможност на госпожа Браун да говори за нещо.

Той не възрази веднага, а само въздъхна, поглеждайки през прозореца на колата към кораба, който я беше върнал вкъщи, а след това се обърна към нея.

— Известно време мислех, че е права. Тя каза, че той е прочут писател. — Погледът му потърси нейния и намери нещо, което го накара да се учуди.

— Тя е имала предвид един приятел на моите английски приятели. Чарлз Паркър-Скот. — Сърцето ѝ се обърна, когато изговаряше името му. Дядо ѝ внимателно следеше очите ѝ, но тя не издаде нищо. Поне засега. Само въздъхна и се отпусна отново на седалката, докато в същото време дядо ѝ отново погледна бебето.

— Какво каза, че е името ѝ? — Мей Ли го беше очаровала, и то много повече, отколкото дъщеричката на Анабел, която беше на същата възраст и изглеждаше точно като Харкърт и винаги плачеше.

Одри му се усмихна.

— Името ѝ е Мей Ли, дядо. — Изглеждаше толкова удивително, че отново седи до него, и още по-удивително, след като държеше в ръце бебето на Лин Хуай.

— Моли? — Той погледна намръщено Одри. — *Моли?*

— Не е лошо. — Двамата се изгледаха продължително и изведнъж той протегна ръка и обхвана силната млада ръка на Одри. Неговата не беше като нейната, той беше вече на осемдесет и две години.

— Вече не ме лишавай от себе си, Одри. — Беше искал да каже това със сила, даже с гняв, но думите се откъснаха от сърцето му като молба.

Одри се просълзи и го целуна.

— Обещавам, дядо... *обещавам...*

Докато го изричаше, трябваше да се насили и да не мисли за Чарлз.

20.

— Направила е какво? — Лейди Вай погледна Джеймз изумена. Бяха в Лондон. Току-що ѝ беше казал нещо, което знаеше, че не трябва да ѝ казва, но толкова силно съчувстваше на Чарлз, че не можеше да не сподели с Вайълет.

— Отказала му е. Той ѝ изпратил телеграма, в която я моли да се омъжи за него и да се прибере през Лондон, а тя му телеграфирала, като е казала, че не може.

— Не може да се върне през Лондон или не може да се омъжи за него?

— Предполагам, че и двете. Точно това не съм го питал. А и беше съвсем пиян, когато ми разказа, бедното момче. Той е в ужасно състояние. Мисля, че се е надявал, че, когато пристигнат монахините, тя ще се върне при него тук. Много се страхувам.

— Но тя има дядо, знаеш. Може би е трябвало първо да се види с него. Напълно е възможно. — Лейди Вай много точно бе усетила нещата, но Джеймз поклати глава, повлиян от твърде пияното обяснение на Чарлз от предишната вечер. Той явно, както свидетелстваха общи приятели, не беше изтрезнявал няколко седмици и Джеймз беше отишъл да го посети в апартамента му, докато лейди Вай вечеряше сама с майка си.

— Не мисля, че Чарли вижда нещата по този начин. Според него това е отказ. Фактически аз мисля, че за него това е дори нещо повече. Според него романът е приключил.

— О, боже! — Вайълет можеше лесно да си представи какви ще бъдат последиците за Одри. — Ще ходи ли в Америка да я види?

— Не мисля. По-точно, съмнявам се. Има договор за индийската книга и по този случай трябва скоро да заминава.

— А аз не мога да си представя кой е в състояние да го придружава навсякъде... — Тя погледна Джеймз неодобрително.

— Виж какво, Вай, Шарлот може да не е от твоята порода, но е умна, интересна жена и е възможно точно в този момент да направи

нещо за Чарлз.

На същото се надяваше и Шарлот, въпреки че Вайълет не споделяше такова мнение.

Шарлот най-после беше успяла сама да хване бика за рогата и беше посетила апартамента на Чарли с кутии, пълни със сладкиши за закуска, голяма кошница плодове и му беше приготвила портокалов сок и пържени яйца и кифлички, и димящо черно кафе, и му беше дала възможност да излее сърцето си пред нея. Бяха в процес на сприятеляване около книгите му и той почти не забелязваше, че тя е жена. Беше интелигентна, уравновесена, изключителна в бизнеса и много умен събеседник. Беше много различна от Одри.

— Всяко странично нещо я обсебва... я обсебваше...

За първи път той направи усилие да говори за нея в минало време. Не я беше виждал девет месеца и вече беше крайно време да спре да се заблуждава, че ще я види пак. Това нямаше да стане, освен ако не отидеше в Сан Франциско, а това той решително не искаше да направи. А и сега нямаше време. Шарлот и баща ѝ бяха на мнение, че трябва да бъде в Индия, докато завърши изследванията си за книгата, за да може да схване добре атмосферата и настроението на изложението си, а Шарлот твърдеше, че трябва да тръгне веднага. Освен всичко той трябваше да завърши тази книга, преди да отиде през есента в Египет. Шарлот имаше много планове за него и нито един от тях не включваше посещение при Одри.

— Ще се почувстваш по-добре, когато заминеш — каза Шарлот много делово, докато му наливаше още кафе, и той я погледна с благодарност. Тя беше тъкмо това, от което сега той се нуждаеше, нежна грижа и остър ум. Беше готова да организира всичките му работи и по всичко личеше, че разбира идеално нуждите на един писател. Тя не очакваше от него да прави нещо встрани от писането и беше готова да му осигури необходимото спокойствие, за да пише. Даже му беше предложила вилата си, в случай, че му трябва пълна изолация, и сега отново му напомни за предложението си. — От това можеш да имаш полза, Чарлз. Промяна на обстановката, глътка свеж въздух.

Тя му се усмихна, а той въздъхна и се отпусна в креслото си.

— Какво съм направил, за да заслужи всичко това? — А това беше в остър контраст с това, което за него беше дезертърството от

страна на Одри.

— Ти си между нашите най-важни автори и следва да се грижим добре за теб, не мислиш ли? — Тя даже изпрати фамилната кола, за да бъде отведен до ловджийската къщичка, която му беше предоставила. Той настояваше да кара сам, но според нея не трябваше да се грижи за нищо и когато седеше на задната седалка на ролса и си наливаше питие, той трябваше да признае, че всичко това го радва много. Но когато пристигна, в ума му отново нахлуха спомени за Одри и той се отпрати на дълга самотна разходка под последните лъчи на залязващото слънце, като съжеляваше, че е дошъл. Единственото нещо, за което сега можеше да мисли, бяха онези последни дни в Харбин и се проклинаше, че не е останал и че тя не е все още с него.

Той се завърна бавно в къщата, след като се беше стъмнило. Ядоса се, че не беше дошъл с колата си. Изведнъж изпита силно желание да си тръгне. Ценеше направеното от Шарлот, но мястото му не беше тук. Искаше да си отиде, в собствения си апартамент. Изглеждаше глупаво да седи тук съвсем сам два дни, уж за да почива. Помисли си дали да не се обади на Джеймз и Вай и да ги покани да прекарат следващия ден заедно, но когато отвори вратата, видя, че в камината гори буен огън, какъвто преди това нямаше, и той се запита кой ли го е запалил. Влезе във всекидневната с озадачен вид и едва не подскочи, когато чу точно зад себе си глас.

— Здравей, Чарлз. — Обърна се и видя Шарлот, облечена в плътно прилепнала към тялото сива копринена рокля, която му подаваше чаша шампанско. Сцената много му напомняше за филм, който беше гледал наскоро, и той тръгна усмихнат към нея. Тя беше много привлекателна жена и сега, когато му заговори с леко пресипналия си глас, той я видя в много по-различна светлина.

— Не знаех, че това е част от сценария, Шарлот. — Той взе чашата от ръката ѝ и застана съвсем близо до нея, загледан в очите ѝ. Тя беше руса, с големи тъмнокафяви очи, но това бяха очите на една много лукава жена.

— Всъщност не е. — Гласът ѝ беше копринен и той забеляза, че в негово отсъствие тя е поставила на грамофона плоча. — Просто реших да намина и да те видя какво правиш.

И двамата знаеха много добре, че не беше само това, но той изведнъж реши, че му е все едно. Толкова дълго време беше самотен и

беше уморен от това да се измъчва за Одри.

Той приседна до нея на кушетката и когато преполовиха бутилката шампанско, двамата се преместиха в голямата удобна спалня. Шарлот беше тази, която свали дрехите му, която плъзна умело ръцете си по тялото му, която употреби устните си по начин, който го подлудяваше, и остави малки следи от ухапване по бедрата му, а когато той се гмурна в нея, Шарлот беше тази, която крещеше от удоволствие, а след това го привлече отново в себе си, и отново, и отново до края на нощта. Тя не прояви никаква милост, докато поглъщаше плътта му, но пък в много отношения тя беше точно това, което му трябваше. Тя искаше само едно нещо и то беше да му достави радост по всички от известните ѝ начини.

И го постигна. Тялото му никога не беше изпитвало такива трепети, *освен...* Но той не си разреши да мисли за това.

За него това беше минало.

21.

Срещата с Анабел не беше напълно такава, каквато Одри беше очаквала. Тя знаеше, че сестра ѝ се сърди, защото не се е върнала, но нямаше представа за размерите на яростта ѝ. Много нещо се беше променило през изминалата година. Много повече, отколкото Одри беше очаквала. Малкото приключение на Харкърт в Пало Алто беше разкрито, както и следващите два случая с най-близките приятелки на Анабел. Сега войната помежду им беше явна. Самата тя се беше забавлявала по същия начин, както спомена между другото за това на Одри, докато си пийваше във всекидневната на дядо си. Сухият режим беше свършил и сега повече или по-малко много хора пиеха, без да се крият. Анабел обичаше да ходи по ресторанти с приятели и да поръчва питиета по време на обяд, които стигаха до четири. Одри я гледаше и не вярваше на очите си. Тя се движеше насам-натам като нервна котка с чаша в ръка и говореше за мъжа, с когото беше спала.

— Какво става с тебе, Ани? Не бях далеч от дома чак толкова дълго време. Нещастна ли си с Харкърт? — Беше мъчително. Самата Одри никога не беше се отнасяла сериозно към Харкърт, но той беше избраникът на Анабел, а и в края на краищата имаха две деца. — Мислиш ли, че нещата ще се оправят?

Анабел вдигна рамене, като искаше да покаже, че това никак не я вълнува.

— Може би.

Тя носеше моден костюм и Одри забеляза, че дрехите ѝ са много скъпи. Едно от отмъщенията ѝ срещу Харкърт се състоеше в това да харчи колкото може повече от парите му и успяваше добре в това отношение, както Одри можеше ясно да види в този момент.

— Как е бебето?

— Непрекъснато плаче. — Очите на Анабел срещнаха тези на Одри и в тях имаше нещо, което не се хареса на Одри, но засега тя не можеше да сложи пръст в раната. Изглеждаше, че Анабел се беше променила коренно през последната година и се беше превърнала в

разглежено противно момиче. Цялата привлекателност на младостта ѝ беше изчезнала и Одри виждаше това с болка в сърцето си.

— Съжалявам, че не се върнах навреме, за да ти помогна, Ани.
— Гласът ѝ беше нежен и тя самата искрена, но Анабел не ѝ повярва.

— Обзалагам се, че съжаляваш. — Тя се усмихна неприятно. — Научавам, че си се забавлявала по много приятен начин.

— Какво значи това? — Одри все още беше под въздействието на враждебността в гласа на сестра си.

— Мюриел Браун казва, че си живяла с някого в Шанхай.

— Колко любезно от нейна страна. — Одри започна да се ядосва.

— Вярно ли е? — Анабел зададе въпроса си с нечист блясък в очите си и Одри поклати глава. Поне не по начина, по който го описваха. Тя не беше *живяла с някого*, тя беше с мъжа, когото обичаше.

— Не.

— Трябва да си правила нещо там и аз не мога да повярвам на глупостите за сираците.

— Много лошо, Анабел, защото точно това съм правила.

— Наистина ли? — Очите ѝ се присвиха. — Струва ми се, че може би не си искала да бъдеш смущавана от отговорностите ти тук и затова си ни захвърлила всички. Вероятно си се надявала, че дядо ще умре и че като се върнеш, ще посегнеш на наследството. Не ти е провървяло. Той е още жив, жива съм и аз. А ако мислиш, че имам намерение да се грижа за него вместо теб, ти си луда.

Одри остана ужасена от това, което чува.

— Какво ти е? Какво е станало с теб през последната година? Какво е станало с тази Анабел, която познавам? — Тя я приближи и ѝ се наложи да се въздържа, за да не я разтърси.

— Просто съм *пораснала* и това е всичко.

Анабел изгледа с безразличие сестра си, която, според нея, я беше изоставила. След като ѝ беше дала четиринадесет години от живота си, Ани искаше още, а Одри не беше съгласна да ѝ дава повече. Беше крайно време да застане на собствените си крака, но Одри беше ужасена от начина, по който го правеше. Сега тя се превръщаше в разточителна курва, лоша съпруга, никаква майка и неблагодарница.

— Това не мога да нарека *порастване*, мога да кажа, че е отвратително. Добре е да размислиш накъде си тръгнала, Анабел. Ти

си на път да унищожиш брака си и вероятно заедно с него и живота на децата си.

— Какво, по дяволите, разбираш от това, светице? Или може би нещо си се променила?

Одри изпита желание да сложи ръце на шията ѝ и да я удуши, но влизането на дядо им спаси Анабел и Одри се спря. Той подуши, че нещо не е наред, и за да разведри атмосферата, попита Анабел дали е виждала Моли.

— Коя е тя? — Тя се обърна объркано към Одри и срещна поглед, изпълнен със зле прикрита ярост.

Одри се изправи.

— Дъщеря ми.

— *Какво?* — Това беше писък, който се чу из цялата къща и дядо им не успя да прикрие усмивката си.

— Не бих се изразил точно така, Одри.

— Тя наистина е. — Имаше нещо непреклонно в гласа ѝ и лицето ѝ, когато погледна към дядо си, а после към сестра си.

— Къде е тя? — Анабел не можеше да повярва на ушите си и направо излетя нагоре по стълбите към стаята на Одри, където намери мъничкото вързопче с бадемови очи, заспало в кошчето, което Одри беше поставила до леглото си. Само след миг Анабел се върна. — Проклетата да съм, Мюриел Браун е била права... и на всичко отгоре той е бил с дръпнати очи! — Анабел изяждаше сестра си с очи, а Одри я гледаше безстрастно.

— Мюриел Браун не е била права, Анабел. Мей Ли беше едно от сирачетата, за които се грижех.

— Обзалагам се. — Тя се засмя грозно на това, което мислеше, че е позор за сестра ѝ.

— Как стана така, че изведнъж ме намрази толкова много, Анабел? Какво съм ти направила? — В гласа ѝ имаше болка.

Анабел бавно се завъртя на токчето си и се обърна към Одри.

— Ти *дезертира* от мен, ето това си направила. Ти захвърли всичко в моите ръце, къщата, децата, слугите, ти съсипа нашата ваканция, моя живот... по дяволите, ти даже разруши брака ми...

Беше очевидно, че Анабел вярваше на всичко това.

— И как съм направила това?

— Ти захвърли всичко върху мен и замина, ей така за цяла година. Въобще не те трогна това, че съм бременна, че имам нужда от теб, че... — Тя вдигна рамене. — Какво значение има това?

— За мен има голямо значение, Ани — продължи тъжно Одри. — Когато тръгнах оттук, имах сестра. Сега от това, което виждам, нямам. Мислех, че сме приятелки в достатъчна степен и че ще разбереш, че ми е било необходимо да отида някъде. Отговорностите, за които говориш, не са мои. Те са *твои*.

Но Анабел оставаше на своето мнение:

— Не бяха.

— Там е цялата работа. Беше време да се научиш да се грижиш за собствения си живот... Харкърт иска от тебе да...

— Да върви по дяволите Харкърт! — Тя гаврътна питието си и се отдалечи към вратата, поглеждайки Одри над рамото си. — И ти върви по дяволите. Пет пари не даваше за мен, когато те нямаше, а сега аз не давам пет пари за теб.

Когато вратата се тръшна зад нея, Одри се запита дали това е нещо ново за Анабел. Тя тръгна бавно нагоре по стълбите при Моли.

Дядо ѝ я изпрати с поглед.

22.

В първите дни след завръщането имаше моменти, когато Одри се чувстваше като чужденка. Две от момичетата, които беше наела за дядо си, преди да замине, бяха напуснали по време на отсъствието ѝ, а възрастният му иконом най-после се беше оттеглил. Но тя беше изненадана не толкова от промените в къщата, отколкото от промените в света. Имаше чувството, че през изминалата година е била на друга планета и че сега всичко се движи прекалено бързо. В Харбин до нея не беше стигало нищо друго, освен най-схематични съобщения за световните събития, и нищо от тези съобщения не ѝ казваше каквото и да е за онова, което ставаше в Америка.

Икономиката най-после се беше подобрила и когато тя се завърна, като че ли целият Сан Франциско беше с висок дух. Дядо ѝ все още продължаваше да се оплаква от Рузвелт, разбира се, продължаваше да намира за абсурдни неговите *приказки край камината*, но когато Одри твърдеше, че страната се е пооправила, той само изръмжаваше и ѝ казваше: *Почакай!* За него беше очевидно, че ФДР ще направи някаква голяма пакост, макар и да не можеше да се каже точно от какво естество.

Само няколко дни след завръщането ѝ се появиха съобщения за кървава нацистка чистка в Германия, жертви на която бяха хора, за които се твърдеше, че са заговорничели против Хитлер. Тези хора бяха почти сто и светът беше потресен от бързото им ликвидиране. На шестнадесети юли в Щатите беше обявена обща стачка в знак на солидарност с докерите. Девет дни по-късно беше убит австрийският канцлер Долфус и Берлин отрече всякакво съучастничество. На втори август умря президентът Хинденбург, а след малко повече от две седмици мястото му беше заето от Адолф Хитлер, въпреки че той запази предишната си титла *Der Fuhrer*. Беше създадена „Еър Франс“, а в Щатите се бяха появили „Америкън“ и „Континентал“. Появиха се няколко нови влака, макар и не толкова елегантни, колкото Ориент Експрес.

Общо взето, на Одри ѝ се завиваше свят само като се опитваше да не изостава от всички тези новини и да догонва онова, което беше пропуснала по време на продължителното си отсъствие.

Но повече от всичко друго като че ли се беше променила самата тя. Чувстваше, че в по-малка степен участваше в живота тук и че Сан Франциско изведнъж е станал ужасно островен и провинциален. През цялото време хората клюкарстваха за гардероби, съпрузи и вечери, а Одри не можеше вече да бъде част от такъв свят. Даже не можеше да се преструва. Можеше да мисли само за Чарлз, но той упорито не отговаряше на последните ѝ две писма.

И докато преди беше посещавала известни кръгове, макар и само за лице, сега преди всичко държеше да живее уединено и да си стои вкъщи с дядо си и бебето. Той също забеляза това, но в началото помисли, че тя е просто уморена от пътуването, обаче към края на юли започна да я следи по-внимателно. Вече беше престояла вкъщи повече от месец и не беше проявявала интерес към старите си познанства. Той се питаше дали не се е влюбила в някого по време на пътешествието си, и се молеше това да не е някакъв ориенталец. Понякога се тревожеше във връзка с бебето, но то явно нямаше нищо евразийско, чертите му бяха несъмнено ориенталски и трябваше да признае, че е ужасно привлекателно. Беше щастливо, усмихнато малко същество, Одри никога не я изпускаше от погледа си, а дядо ѝ упорито продължаваше да го нарича *Моли*.

Силно я учудваше това колко много хора подозираха, че детето е нейно, не че това я интересуваше. Хората с малки умове мислеха, че е отсъствала, за да роди незаконно китайче. Учудваше я как може да им дойде наум такова нещо. Този въпрос въобще не я беше занимавал.

Анабел не се появи в къщата, докато Одри беше там, въпреки че прочете във вестниците, че е отишла до Кармел с приятели. Дядо им не зададе никакви въпроси, въпреки че знаеше за разрива помежду им. Одри никога не се оплака, беше много заета с новите грижи.

Той искаше да прекара тази година няколко седмици на езерото. Сега се изморяваше по-лесно и се страхуваше, че няма да се чувства добре на тази надморска височина. Вече беше на осемдесет и две години и се беше променил значително, въпреки че мненията му си оставаха все така силни. И когато една сутрин на масата на закуска имаха първия си разгорещен спор, Одри се облегна назад в креслото си

и се засмя. Изглеждаше по-щастлива отколкото когато и да е през последните седмици.

— Също както в доброто старо време, нали, дядо? — Тя си спомни за спречкванията им относно Рузвелт малко преди заминаването ѝ и сега, когато той криеше усмивката си, тя го погледна с най-добро чувство.

— Не си по-умна, отколкото беше преди една година. Но и това, което направи Роулънд, да обикаля света като глупак, не му принесе никаква полза. Той поне беше достатъчно умен и не довлече въкъщи никакви чуждестранни поколения. — Но в думите му нямаше злоба и Одри не беше толкова войнствена, колкото би могла да бъде няколко седмици по-рано. Беше го виждала да си играе с бебето, когато мислеше, че наоколо няма никой. Той се радваше на гугуканията на малката и твърдеше, че вече е изговорила името му. — Тя каза дядо. Сигурен съм... много е умна... — Все пак мислеше, че Одри е поела огромно бреме, довеждайки Моли, и когато Одри се опита да обясни каква съдба би могла да я сполети в Китай, той изпита съжаление и към двете, към Одри заради това, с което се беше нагърбила, и към детето, което никога нямаше да бъде прието в Щатите или поне така си мислеше.

— Тя ще порасне като *мое* дете, дядо.

Но той се страхуваше тъкмо от това. Бавно поклати глава, когато една вечер разговаряха на брега на езерото.

— Няма да стане така. А даже и да стане, сега никой няма да се ожени за теб. Всички ще подозират, че е *твоя* дъщеря.

— Щях ли да изглеждам толкова страшно, ако тя *наистина* беше?

Гласът ѝ прозвуча уморено. Тук трябваше да се водят сражения срещу толкова много неща, срещу предразсъдъците и егоизма, и срещу приказките, които се носеха по целия град. В Китай всичко беше много по-просто. Имаше само неприятности с бандити, наводнения, недостиг на храна и чиста вода. Тук животът изглеждаше много по-усложнен. Но тя вече беше започнала да забравя трудностите на живота си в Харбин, ужасите и мъката, породена от безпомощност и загуба, когато умряха Ши Хуа и другите деца... скръбта ѝ по Лин Хуай... Сега си спомняше само за малките личица, които беше обичала толкова много... малките... и Шин Ю. Често се питаше какво ли става с тях.

Беше изпратила още с пристигането си нов драфт до американската банка в Харбин за посрещане на евентуалните им нужди, но все пак помощта беше толкова малка.

— Как могат хората да отричат на Мей Ли правото на приличен живот тук, дядо?

— Защото се *различава* от тях, Одри. — Сега той говореше спокойно. — Това плаши твърде много някои хора. Не всеки има твоята толерантност.

— Аз ще я защитавам, дядо. — Също както беше защитавала Анабел, докато това беше възможно.

Той я потупа по ръката.

— Знам, че ще е така, детето ми. Точно както си защитавала мен и Ани и всички. Ти си много добра към всички ни. — За първи път ѝ говореше по този начин и тя се трогна. — Сърцето ти е много голямо. Вече е време да започнеш да мислиш за *себе си*, Одри.

Тя се засмя тихо, поемайки свежия планински въздух. Двамата седяха един до друг на люлеещи се столове до вратата и гледаха звездите.

— И не ми казвай, че се безпокоиш и поради това, че съм стара мома.

Той се усмихна. От това не би имало полза. Познаваше я много добре и знаеше, че тя ще постъпи с живота си както намери за добре, особено когато него нямаше да го има. Нямаше много мъже, достатъчно значителни за нея, достатъчно значителни като умове, сърца и дух.

Той я погледна, както седяха и се люлееха, и видя красотата ѝ, която през последната година видимо правеше впечатление. Тя беше нещо повече от красива, съществуващо ѝ излъчваше някакъв вътрешен пламък. Тя *поразяваше*.

— Ти си хубаво момиче, Одри. Един ден трябва да намериш подходящия мъж.

Малко остана да му спомене за Чарлз, но не искаше да го вълнува. Той ставаше все по-стар и все по-беззащитен. Не искаше да го кара да мисли, че ѝ пречи да се омъжи. *Дължеше* му това.

— Да се прибираме ли, дядо?

— Предполагам, че трябва, скъпа. — Той я погледна нежно, изпълнен със съзнанието колко добра беше към него.

Тахоу беше същият, както всяка година, когато го беше посещавала с него. Доларз бяха както винаги великолепни. Там бяха и Дръмз и Алънз. Но Одри рядко излизаше и затова никога не ги виждаше. Стоеше си вкъщи с дядо си и Мей Ли, която постепенно се превръщаше в Моли за всички, даже и за нея.

Бебето беше на шест месеца и през по-голямата част от времето се смееше и усмихваше. И започна да пълзи в деня, когато се върнаха вкъщи. Това беше денят, в който корабът „Мороу Касъл“ се запали недалеч от Ню Джърси и заседна. Трагедията беше ужасна, загинаха стотици. Одри слушаше съобщенията за нещастията по радиото, снимките във вестниците бяха страшни. Но нацията беше даже още по-разстроена, когато две седмици по-късно беше арестуван Бруно Ричърд Хауптман за това, че у него беше намерен откупът, който беше платен преди две години за отвлечане на детето на Линдбърг. Детето, разбира се, беше убито и драмата предизвика неизказана скръб и нямаше как да се разбере дали Хауптман е наистина виновен или не, но изглежда, че властите бяха на мнение, че е виновен. Одри и дядо ѝ обсъдиха случая надълго и нашироко и по време на това обсъждане тя си играеше с Мей Ли и по-късно си мислеше за това в следобед, когато дойде икономът, за да ѝ съобщи, че има телефонно обаждане за нея. Той не знаеше кой е господинът, както я информира с недоволен вид, и тя го последва до телефона, след като повери Мей Ли на едно от момичетата.

— Ало? — Все още мислите ѝ бяха заети със случая Линдбърг, когато проговори по телефона с озадачено намръщване. — Кой е?

Последва кратка пауза. След малко сърцето ѝ замря, когато чу гласа му.

Беше Чарли.

23.

— Одри? — Гласът му я накара да потрепери, устата ѝ пресъхна и ѝ беше и трудно да говори.

— Да. — Като че ли ѝ говореше от съседната стая. — Къде си? — Нямаше защо да пита кой е. Навсякъде можеше да разпознае гласа му. Чуваше го всяка нощ в сънищата си, чуваше го и сега, едва ли по-висок от развълнуваното си сърце.

— В Калифорния. По-точно — Лос Анжелис. — Сега произношението му беше много по-британско и спомените започнаха да я заливат като вълни. — Кога се върна?

Това беше първият им контакт, след като беше получил втората ѝ телеграма от Харбин. Що се отнасяше до него, след като тя отговори с отказ на предложението му за женитба, нямаше какво да се каже. Дълго време се беше колебал дали да ѝ се обади и сега. Бяха му потрябвали два дни, за да се реши. Два мъчителни дни, през които се опитваше да извърши насилие срещу себе си и да не ѝ телефонира. Но накрая не издържа. Втурна се обратно в стаята си, вдигна слушалката с разтреперани ръце и попита оператора за нейния номер. И сега я беше намерил, гласът ѝ беше същият, какъвто го беше запомнил.

— Върнах се през юни.

— Дядо ти е добре?

— Горедолу. Много е заслабнал през последната година. — Тя въздъхна и добави: — Много ми се зарадва.

Но първата реакция на Чарли се изрази само в кимване... Той мислеше за всички техни разговори за дядо ѝ, за сестра ѝ и за задълженията ѝ в Сан Франциско.

— А сестра ти?

Одри въздъхна отново.

— Докато ме е нямало, не се е случило нищо добро. Всъщност... — Тя се опита да намери подходящи думи. — Тя е променена... Не мисля, че животът ѝ се развива добре. — Това не го изненада. Винаги беше мислил за нея като за разглежена никаквица и може би сега, при

новите условия, Одри виждаше това по-ясно. — А ти? За колко време си тук?

— Само няколко дни. Летях до Ню Йорк и след това пристигнах тук. Говорят за филм по една от книгите ми. Доста е ласкателно.

Тя се усмихна и затвори очи, като си представяше красивото лице пред себе си.

— Ти лично ще участваш ли, Чарли?

Той се засмя.

— Боже мой, не! Как го помисли?

— Би се представил чудесно. — Гласът ѝ беше толкова нежен, толкова копринен, че той почувства болка в сърцето си. Отчаяно му се искаше да я види.

— А ти? Как смяташ да уредиш живота си сега? — Това прозвуча странно. Някога, не преди много дълго време, двамата бяха по-близо един до друг, отколкото до всяко друго човешко същество на света. Но сега бяха изминали единадесет месеца.

— Ще правя това, което съм правила винаги. Ще се грижа за дядо и... — За малко да спомене Мей Ли, когато се досети, че той не знае за нея, а и беше трудно да се обяснява по телефона за това. Нещо ѝ попречи да му каже.

— А сестра ти?

— Горедолу...

Просто беше много трудно за обясняване и последва неочаквано мълчание, като през паузата той мислеше дали да я попита и накрая реши да зареже всяка предпазливост. Беше стигнал дотук, би могъл и...

— Одри?...

— Да? — Тя зачака.

— Искаш ли да дойда?

Тя кимна, имаше чувството, че някой мачка сърцето ѝ. Нямахте сила да каже *не*. Искаше да го види, ако ще само за миг, колкото и безнадеждно да беше, или колкото и дълбоко да беше потънала като в блато в Сан Франциско.

— Да... искам... повече от всичко. — Не се страхуваше от това, че той ще види колко все още продължаваше да го обича. — Можеш ли?

— Мисля, че да. Утре ще си уредя работите тук. Мога да отлетя утре вечер. Свободна ли си тогава?

Тя се засмя на въпроса му. Беше свободна за цял живот, особено за Чарли.

— Мисля, че ще мога да го уредя. — Гласът ѝ звучеше както винаги, лек хумор, размесен със сексуални обертонове. Тя нямаше суровата чувственост на някоя като Шарлот, но двете бяха напълно различни жени. С Шарлот можеше да играеш, да говориш, да работиш... но Одри... Одри беше част от душата му, част от плътта му, най-важната част от съществуването му. — Мога ли да те взема от летището?

— Искаш ли?

— Много ще се радвам.

— Ще ти съобщя в колко часа пристигам.

— Ще бъда там... Чарли?

— Да?

— Благодаря ти.

Сърцето му трепна унесено и той отново окачи слушалката, като се чувстваше ученик, безумно зарадван, че ѝ се бе обадил.

Следващият ден и за двамата беше много бавен и дълъг. Тя слезе в града с дядо си и заведе Мей Ли да я ваксинират. Мина ѝ през ум, преди да го посрещне, да отиде на фризьор, но това беше нещо, което по-скоро е в стила на сестра ѝ, и щеше да го посрещне като непознат. Носеше нова сива вълнена рокля, перлите си, а косата ѝ се спускаше на вълни към раменете, което много ѝ харесваше. Късото палто от лисица бе върху ръката ѝ. Тя паркира колата и влезе в аерогарата.

Несъзнателно чувстваше върху пръста си неговия златен пръстен. Даже дядо ѝ го беше забелязал, но не я попита откъде е. Тя разполагаше с десет минути до пристигането на самолета и единственото, което можеше да прави, беше да се разхожда напред-назад, като си мислеше за последния път, когато го беше видяла. Спомни си как изглеждаше лицето му, когато влакът тръгна в Харбин, сълзите му, погледа му... Мислите ѝ бяха прекъснати от съобщението за полета и Одри почувства как през тялото ѝ премина ток.

Тя се спря на едно място. Хората около нея, които бяха преминали разстоянието от самолета до входа, започнаха да се показват и тя затаи дъх, когато няколко мъже минаха съвсем близо

покрай нея... И изведнъж го видя, неговата гарвановочерна коса и дълбоките му очи... устните, които я бяха целували толкова често и на такива деликатни места. Тя го гледаше, без да диша, и преди да разбере какво става, той я взе в прегръдките си и я целуна. Притискаше я така здраво, както и преди една година. Двамата престояха дълго, дълго време, лишени от способност да говорят, като си спомняха всичко, което ги беше свързвало в някакъв предишен живот.

— Здравей. — Най-накрая той погледна към нея с мъничка момчешка усмивка. Хората се въртяха около тях и тя се смееше, като се радваше на погледа в очите му.

— Здравей, Чарли. Добре дошъл...

Но при какво? Към нейния живот? И колко време щеше да остане? Ден? Два? Три? Почти в първия миг на тази им среща тя разбра, че отново ще се разделят и това придаваше на всичко донякъде горчив вкус.

Той я последва в колата ѝ, която беше паркирана навън. Носеше само дъждобран, малка чанта и куфарчето си.

— Как върви филмът?

— Не мога да кажа нищо. Подписахме договор, но тези хора не са много наред и ми е много трудно да повярвам, че намеренията им са сериозни. — Тя се усмихна на думите му. Беше ѝ приятно, че той има такива успехи. Тя се възхищаваше от тази негова особеност, въпреки че у него имаше неща, още повече за обичане. — Развълнувана ли си?

Тя отключи колата и се мушна зад волана, като му отключи неговата врата. Той остави нещата си на задната седалка и седна до нея.

— Да. — Но той беше много по-развълнуван от това, че я вижда. Даже насаме със себе си се беше обвинявал за това, че се беше съгласил да подпише договора за филм, само и само да дойде в Калифорния, не че беше готов да признае това пред Шарлот. Изглеждаше, че тя е в състояние да толерира всичките му слабости, само не беше съгласна да слуша да се говори за Одри. Никога не пропускаше да му напомни, че Одри не се беше отзовала, когато той я беше помолил. В нейните очи това беше неизвиним грях. Сега, докато Одри излизаше с колата от паркинга, преди да потегли към града, той си мислеше отново колко бяха различни тези две жени.

— Не знам какво да кажа, Чарли.

— За какво?

Но той *знаеше*. Тя винаги беше много пряма с него и сега се досещаше, че ще бъде същото.

— За това, което се случи... телеграмите.

— Какво има тук да се каже? Твоят отговор беше много ясен.

— Но бяха ли ясни причините ми? — Винаги беше чувствала, че той не може да я разбере, и донякъде беше така. — Знаеш ли, че миналата година бях готова на всичко, само да се омъжа за теб? Но не можех просто така да изтичам до Лондон и отново да изоставя дядо. Бях отсъствала една година... и той е толкова стар, Чарли, и толкова безпомощен...

— Не разбирам жертвите, които правиш. — Той погледна навън през прозореца, като си спомни отново за болката, която му беше причинил отказът ѝ. — Тогава ти ме отхвърли за *втори* път.

Но тя не беше съгласна.

— Първия път предложението не беше сериозно. Ти просто много искаше да ме измъкнеш от Харбин и даже би се оженил за мен, за да постигнеш тази цел.

Тя му се усмихна. Той не можеше да отрече това. Тя го познаваше много добре. Даже по-добре от Шарлот.

Познаваше една по-особена негова страна, по-нежна, която беше недостъпна за Шарлот. Харесваше му начинът, по който Одри вълнуваше чувствата му, благородството ѝ, почтеността, добротата.

Той се обърна към нея с усмивка.

— Ти си най-упоритата жена, която съм срещал, Одри Дрискол.

Тя се усмихна широко и го погледна, преди да обърне очите си отново към пътя.

— Това комплимент ли е или декларация?

Той се засмя и поклати глава.

— Нито едното, нито другото. Това е *обвинение*. — И той се засмя отново. — Ти си много лошо същество... *ужасно*. — Той я сграбчи за косата и наклони главата ѝ назад, колкото му беше необходимо да привлече цялото ѝ внимание, и я целуна по шията. — Знаеш ли, че след онази твоя проклета телеграма бях пиян цял месец. *Цял месец!*

Не ѝ каза, че Шарлот му се беше притекла на помощ, нито по какъв начин. Тя нямаше нищо общо с чувствата му към Одри.

Той пушна косата ѝ. С приближаването на града лицето ѝ ставаше все по-сериозно.

— Не ми беше лесно, Чарли. Нищо не ми е било толкова трудно... Това и престоят ми в Харбин.

— Това не беше толкова трудно. Така бурно защитаваше това, което според теб трябваше да направиш, че не съм мислил, че въобще някога си съжелявала за нещо.

— Сериозно ли говориш? След осем месеца, прекарани там, ти не мислиш, че съм съжелявала за нещо? Ти си луд. Но аз мислех, че постъпвам правилно. И платих дяволски висока цена, нали? — Спряха на червена светлина и тя го погледна право в очите. Беше получила и голяма награда... Мей Ли... Тя погледна Чарли замислено. — Между другото, къде ще отседнеш?

— От студиото направиха резервация в „Сейнт Франсиз“. Добре ли е?

— Отлично. — И веднага след това, в унисон, и двамата си помислиха за „Грити“ и „Пера Палас“, но не казаха нищо. Вместо това той я погледна замислено.

— Искаш ли да вечеряме заедно, Од?

Тя кимна. Беше странно, че си урежда среща с него след всичките онези месеци от пътуването. Толкова много приличаха на брачна двойка и сега бяха направили крачка назад към дните в Антибите, когато се бяха срещнали за първи път и когато никой от двамата не знаеше какви са мислите на другия. Все пак той беше забелязал пръстена си на ръката ѝ.

— Няма ли първо да дойдеш и да се запознаеш с дядо ми?

— Много бих искал. — Изрече го бавно. Искаше да види човека, заради когото я беше загубил.

А когато се разделяха в хотела, той я целуна нежно по устните и сърцето ѝ литна въпреки всички много разумни неща, които си каза по пътя за вкъщи. Тя не искаше да си позволи отново да се влюби в него... той беше тук само за няколко дни... нямаше смисъл... Но нямаше как да задържи лавината на чувствата си, а тези чувства датираха от първия път, когато го видя.

Дядо ѝ я видя, когато влезе, и вдигна глава от вечерния вестник, който четеше намръщен.

— Къде беше, Одри?

В първия момент тя не знаеше какво да каже, но след това реши да му каже истината или поне част от нея.

— Посрещах на летището.

— О? — Той се намръщи още повече.

— Бяхме се видели в Европа. Той е тук за един-два дни.

— *Той?* Познавам ли го?

— Не. — Тя се усмихна. — Но скоро ще го видиш. Ще дойде след един час за едно питие. Каза, че ще му бъде приятно да се запознае с теб.

— Очевидно някакъв млад глупак.

Той си даде вид, че изпитва досада, но тя отказа да бъде заблудена. Знаеше, че му харесва от време на време да се вижда с нейни приятели и често ѝ се караше за това, че не излиза много, но малко от хората я интересуваха особено. Никой от тях, дори в най-малка степен, не можеше да се сравни с Чарлз. До него всички бледнееха. А сега той беше тук... Тя погледна часовника си и реши да изтича горе и да види Мей Ли, преди да се облече за вечеря.

Дядо ѝ изглежда разбра мислите ѝ и зад вестника се чу гласът му:

— Днес се появи ново зъбче.

— На бебето?

— Не, на прислужницата.

Одри се засмя.

— За шест месеца доста много зъбчета.

— Напредва. Госпожа Уилиъмз ми каза същото. Нейният внук въобще бил без зъби и без коса, а е почти на една година. Помни ми думата, тя ще проходи преди първия си рожден ден.

Имаше нещо много трогателно в гордостта, която той изпитваше от осиновеното бебе. Много повече се интересуваше от Мей Ли, отколкото от поколението на Анабел и даже, както изглеждаше, не го безпокоеше вече фактът, че тя е китайка. От време на време излизаше с Одри на разходка и ѝ помагаше в бутането на количката.

— Ще слеза след малко, дядо.

И когато слезе отново, носеше рокля за коктейл, която беше купила в „Ранзохоф“ и никога не беше носила. Това беше плътно прилепнала до тялото черна коприна с широки рамене и капковиден процеп на гърба. Кройката беше отлична и роклята ѝ стоеше чудесно. Дядо ѝ забеляза колко добре изглеждаше облечена по този начин и колко грижливо беше оформена косата ѝ и стигна до верния извод, че гостът беше от особено значение... за Одри.

— Кой каза, че е? — попита я той малко преди да се позвъни на вратата.

— Чарлз Паркър-Скот. Той е писател.

— Не съм ли чувал това име?

Той се намръщи замислено. Одри влезе в хола в момента, в който икономът отваряше вратата и влезе Чарлз. Погледите им веднага се срещнаха и беше очевидно, че той е поразен от вида ѝ. Напомняше му за хиляди други мигове, които принадлежаха и на двамата, но не беше съвсем сигурен дали я беше виждал някога толкова прекрасна, колкото тази вечер.

— Здравей, Одри. — Той се чувстваше като малко момче, когато тя се усмихна, целуна го и го въведе във всекидневната, за да го представи на дядо си.

— Чарлз Паркър-Скот, моят дядо Едуърд Дрискол. — Двамата мъже се ръкуваха, като всеки от тях подробно разглеждаше другия. И двамата бяха видимо доволни, въпреки че и единият, и другият се беше надявал, че това няма да е така. Особено Чарлз, който беше искал да изпита веднага чувство на омраза към човека, който ѝ беше попречил да отиде в Лондон.

— Добър вечер, сър. Как сте?

— Много добре. Откъде ми е известно името ви?

Той се питаше дали Одри го беше споменавала по-рано, или мъжът просто беше известен. Не можеше да си спомни. По-точно вярно беше и едното, и другото, но скромността попречи на Чарлз да го каже.

— Чарлз е автор, дядо. Той пише прекрасни книги за пътешествия.

Старецът се намръщи, а след това кимна бавно. Това му напомняше нещо, но не можеше да разбере какво точно и Одри изпита облекчение поради това, че той не можеше да се сети. Беше сигурна, че

Мюриел Браун е споменала името му след срещата в Шанхай и сега не искаше да напомня за това на дядо си, защото той би могъл да оцени съвсем точно значението на Чарлз. Дядо ѝ не беше глупак и тя знаеше за подозренията му за това, че е била обвързана с някого по време на пътуването ѝ в чужбина, въпреки че отдавна беше спрял да ѝ задава въпроси.

— Той току-що продаде правата на една от книгите си, за да направят по нея филм и по тази причина сега е в Калифорния.

Икономът им донесе питиета. Чарлз бърбеше непринудено с господин Дрискол. Правеха му впечатление острият поглед и елегантните ръце, които малко потреперваха, докато държаха чашата, но когато той стана от мястото си, за да покаже на Чарлз библиотеката си, съвсем не изглеждаше толкова немощен, колкото го беше изкарвала Одри, и даже за момент си помисли дали тя не го беше използвала като оправдание. Може би тя просто *не искаше* да се омъжи. Но много добре знаеше, че не е така. Той последва господин Дрискол до лавиците със старите му книги и първи издания и прекрасни подвързани с кожа томове, които беше събирал цял живот. Огромно впечатление му направи качеството на колекцията. Цялата къща беше много приятна и пълна с красиви антики и съкровища, много от които бяха колекционирани от бащата на Одри по време на неговите пътувания, а други се дължаха на дядо ѝ и баба ѝ или на техните родители. Той никога не беше подозирал, че тя произхожда от толкова изискана фамилия, тъй като винаги се беше показвала толкова тиха, възпитана и скромна.

— Имате прекрасна колекция, сър.

Те седнаха отново и Чарлз се усмихна. Против волята си, той трябваше да признае пред себе си, че старецът му харесва. Господин Дрискол беше в добро настроение и сега съжаляваше, че Одри не беше посещавана от повече мъже. Беше приятно да вижда от време на време някой такъв човек. Това му напомняше за Роулънд в младите му години... толкова отдавна. Като гледаше Чарлз, в един момент реши, че двамата удивително си приличат и го каза.

— Знаете ли, много приличате на моя син. Одри казвала ли ви го е?

— Не знам, по-скоро не... само това, че и двамата сме обичали пътешествията.

— Проклет глупак... — Лицето на Едуърд Дрискол потъмня и Чарлз се уплаши да не би да е споменал нещо прекалено болезнено. В този момент старецът вдигна глава и погледна Одри с облекчение. — Тя поне се вразуми малко. Знаете ли, че беше отишла в Китай? — Чарлз потисна усмивката си и кимна. — Прекара близо година в Манджурия, някакво място, наречено Харбин... и даже се върна с бебе. — На Одри ѝ се стори, че Чарлз ще падне от стола. Той така побледня, че Одри отчаяно се втурна да обяснява, но дядо ѝ ѝ попречи. — Сладко малко създание. Наричаме я Моли.

— Разбирам. — Устните на Чарлз бяха съвсем бели и Одри изпита желание да го докосне с ръка, но можеше само да се опита да предложи някакво обяснение, колкото и малко да зависеше от това.

— Тя е от сирачетата там, където бях... или по-точно едно от децата... едно по-голямо... я роди... но умря при раждането.

— Одри! — Дядо ѝ беше поразен. — Няма защо да досаждаш на госта си с подробности.

Сега, след като не можеше да каже нищо по-добро, тя погледна с отчаяние към Чарли.

— Искаш ли да я видиш? — Беше ѝ ясно, че той се готви да откаже, но очите ѝ го помолиха да не прави това и той се изправи малко несръчно.

— Добре. — Последва я мълчаливо по стълбите. На втория етаж той се обърна към Одри шепнешком: — Значи това е било... защо по дяволите не ми каза, вместо да ме караш да се правя на глупак. Каква е тя? Полукитайка?

— Да.

— Той е прав. — Говореше ѝ през стиснати зъби, а когато стигнаха вратата на спалнята, я улови грубо за рамото. — Ти си проклета глупачка. Как си могла да направиш такова нещо? Защо не се отърва от нея преди да се прибереш?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Знаеше какво мисли и не искаше да се защитава.

— А ти какво предлагаш? Да я убия? Доведох я, защото я обичам, и не аз съм проклетата глупачка... Глупакът си *ти*.

Тя направи няколко крачки и взе детето в ръце, а през това време младото момиче, което ѝ помагаше за Мей Ли, дискретно напусна стаята. В същия момент, когато Одри пое бебето в ръцете си, беше

приветствана с широка усмивка и гърлен звук. Малката имаше красиво ориенталско лице и не беше лесно да се каже дали е китайка или японка или просто, че е много, много хубава. Но Чарлз изглеждаше силно озадачен и поглеждаше ту към Одри, ту към бебето.

— Тя не е... — Той изведнъж се почувства много глупаво и много засрамен от предположението, което беше направил... но така щеше да му е по-лесно да преглътне отказа ѝ да дойде в Лондон. Искаше да повярва на всичко, само не на това, че го е пожертвала заради чувството ѝ за дълг. — Одри... съжалявам... Тя не е *твое* бебе, нали така? Искам да кажа, не в смисъла, в който помислих.

Одри тъжно поклати глава, пожелавайки си, както често ѝ се случваше, бебето да беше *нейно*.

— На Лин Хуай е, която умря при раждането и преди моето заминаване. Бащата бил японец... войник... а аз просто не можех да я оставя там. Знаеш какво би се случило.

Той кимна. Разбира се, че знаеше.

— Сега разбирам. Защо не си ми казала?

— Щях да ти кажа, но след телеграмата ти не отговори на писмата ми и не знаех как ще го приемеш.

Той се усмихна на явно много щастливото дете, сгущено в ръцете на Одри.

— Много е сладка. Колко е голяма?

— Шест месеца. Дядо я нарича Моли. — Двамата се усмихнаха. Това беше като подарък, който да им напомня за прекараното заедно време в Китай. Той погали внимателно гушката ѝ с пръст, а тя се опитваше да го захапне. Той се смееше и я гъделичкаше, а тя му отговаряше с бебешкия си смях. — Искаш ли да я подържиш?

Отначало той като че ли се поколеба, но тя му подаде бебето. Моли изписука от удоволствие, а след това, когато той притисна малката ѝ копринена бузка към лицето си, загука. Миришеше на сапун и бебешка пудра. Всичко в нея беше чисто и хубаво и сега той разбра с какво се беше занимавала Одри след завръщането си. Когато оглеждаше детската стая, той видя десетки снимки, които очевидно беше направила с лайката.

— Нали е прекрасна, Чарли?

Изведнъж отново бяха станали приятели. Той остави бебето в леглото, след което двамата седнаха загледани в движенията на детето,

което се опитваше да стигне пръстите на краката си и не преставаше да издава щастливи звуци. Двамата се смееха и разменяха същите нежни погледи, както някога, а Одри се осмели да му каже, че чувствата ѝ са същите и даже по-силни от всякога.

— Аз все още искам тя да беше твоя, Чарли...

— Аз също.

Погледът му срещна нейния, той я обичаше силно, както и преди, сега може би повече, а гледката, която тя представляваше заедно с бебето, му подейства по особен начин. Обзе го болезнено желание и двамата с голяма мъка се откъснаха един от друг, преди да се присъединят отново към компанията на дядо ѝ.

Предложиха му пълен отчет за лудориите на Моли и той посрещна това с приятна усмивка, а след това започна да хвали пред Чарли забележителните ѝ постижения. Човек никога не би заподозрял, че е бил така силно шокиран при първото ѝ появяване. Слушайки го, човек би могъл да помисли, че това бебе е гордият връх на цялото му родословно дърво.

— Тя е най-хубавото момиченце на света. — И се усмихна на Одри. — И това тук не беше лошо, но това беше само до определен момент... — Той я погледна с обич.

След малко тримата станаха и Чарли му каза, че е много щастлив от това, че се познават. Имаха резервация за вечеря в „Синята лисица“, но, както изглежда, никой от тях не се интересуваше чак толкова от менюто.

По едно време тя се зае да го информира по всички въпроси, за последните ѝ дни в Харбин, раждането на Моли, даже за външния вид на монголския генерал.

— Боже мой, можели са да те изнасят. — *Или да те убият.* Но не го каза.

— Като гледам назад към тези осем месеца, мисля, че е можело да ми се случат много неща... но не знам, Чарли... Струваше ми се, че постъпвам правилно. И измъкнах Моли от там.

Той се усмихна. Това, че я вижда с дете, го беше трогнало и резултатът беше, че изпита жажда за всичко онова, свързано с нея, за което някога беше мечтал.

— А сега, Од? Как смяташ да уредиш живота си по-нататък?

— Не знам. Ще остана тук. Поне докато дядо е жив.

— Той е чудесен човек.

Каза го почти скръбно и тя се усмихна.

— Знам... Затова се и върнах при него. Дължа му всичко.

— Даже *бъдещето* си, Одри? Някак си това не ми се вижда правилно.

— Във всеки случай настоящето си.

— А Анабел? Тя какво мисли, че му дължи?

— Боя се, че тя не разсъждава по този начин.

Чарли ѝ се усмихна с тъга.

— Такъв ми е бил късметът, влюбил съм се в добрата сестра. — И тогава, докато се занимавах с десерта, той почувства прилив на смелост. — Мога ли да те открадна за малко, Од?

— За колко? Една седмица в Кармел или година в Далечния изток?

Двамата се усмихнаха. Тук се съдържаше контрастът между тях. Тя би искала да отиде с него до края на света, но не беше възможно. Не можеше да отсъства повече от няколко дни.

— Току-що пристигнах от Индия, където търсих материал за следващата книга.

— Звучи интересно.

Но тя знаеше, че не беше само това.

— ... А след това отивам в Египет. — Той замълча и протегна ръка към нея. — Ще дойдеш ли с мен?

Сърцето ѝ замря при тези негови думи. Искеше да отиде повече от всичко друго. Би отишла навсякъде с него. Но Египет би бил нещо фантастично.

— Кога тръгваш?

— Преди края на годината или може би през пролетта. Има ли някакво значение кога тръгвам?

Тя въздъхна.

— Вероятно не. Не мога да си представя как дядо ще изчака спокойно края на още едно пътуване, особено след всичко, което се случи миналия път, когато удължих отсъствието си с осем месеца в Харбин. — Тук той отново изпита раздразнение заради постъпката ѝ, след като това означаваше, че тя не може да отиде с него. — Не знам, Чарлз... Просто не виждам как бих могла... А трябва да мисля и за Моли.

— Вземи я със себе си. — Гласът му прозвуча така, сякаш действително мислеше това, което каза, и Одри се усмихна.

— Винаги ще те обичам, Чарлз. Знаеш ли го?

— Понякога е трудно да се вярва. — Той се отпусна в стола си и я погледна. — Не държа да ми отговаряш тази вечер. Само помисли... помисли за Египет през пролетта. Може ли да ти дойде наум нещо по-романтично?

Тя поклати глава и се усмихна.

— Няма защо да ми споменаваш за това, Чарлз. Не за това става дума. С теб бих била щастлива и в най-загубеното село на Оклахома.

— Ето това е забележителна мисъл. — Той се засмя, настроението им изведнъж се повиши и той предложи да отидат да потанцуват в хотела му.

В момента, в който телата им се срещнаха, тя почувства как цялата съвсем съща магия оживява отново. Устните им се срещнаха, телата им се докоснаха и тя го пожела със същата сила, както преди. Трудно ѝ беше да устои отново на близостта му. Двамата се погледнаха усмихнати.

— Не мисля, че някога бих могла да ти противостоя, Чарлз. Би било много неестествено, ако някой ден се ожениш за някоя друга.

— Има начини да се попречи на това — ѝ прошепна той много сериозно, а след това я изведе тихо от салона.

Поговориха съвсем за малко в един коридор. Той не искаше да си позволи някаква глупост с нея и все пак сърцата им, както винаги, туптяха в унисон. Когато тя кимна, той мушна ключа от стаята си в ръката ѝ, а след това приближи рецепцията, където помоли за друг ключ, докато тя вземаше асансьора за горния етаж с ужасно спокоен вид и грейше така приятно, че операторът беше принуден да ѝ се възхити. Никога не би му минало през ум, че тя не е нечия съпруга и тя му благодари при излизането си, когато сърцето ѝ отново затуптя силно, и влезе в стаята на Чарлз точно когато той стигна етажа и я последва в стаята. Той отвори вратата и я видя там, застанала права в елегантната си черна рокля и смутено усмихната.

— Представи си някой да ме видеше да правя това! Щяха да ме намажат с катран, да ме овъргалят в перушина и да ме изхвърлят от града!

— Предполагам, че няма да си първата. Но, както вече казах, има начини да се попречи на това...

От датата, в която се бяха срещнали, беше изминал един живот плюс година и няколко океана и континента и сега вече тя не можеше да си спомни как беше съумяла да остане жива без него през всичкото това време. А той знаеше прекрасно колко празен е бил животът му без нея.

Беше четири часът, когато най-после тя се отдръпна отново от него, и като погледна часовника си на масичката до леглото, промърмори с нещастен глас:

— По дяволите... трябва да се прибирам...

Не беше като в Китай, където в продължение на месеци съществуваха като мъж и жена. Сегашното представляваше преструвка, поведение за пред хората и благоразумно приличие и това им се струваше чуждо и странно.

Докато тя се обличаше, той пушеше цигара, а след това забързано се облече, за да я отведе у тях с такси.

А когато пристигнаха, той я целуна в таксито и след това я изпрати с поглед, докато тя влезе в къщата. После той забеляза как стаята ѝ на горния етаж светна и как тя отдръпна дантелената завеса, за да му махне с ръка. По обратния път за хотела се чувстваше отчаяно самотен, след като тя не беше до него.

Леглото все още ухаеше на нейния парфюм и на нейната плът и той намери кичур дълга червена коса, залепнала върху възглавницата като подарък, оставен от нея. Изпита желание да ѝ се обади, да я доведе при себе си, да легне отново до нея, но това не се случи до следващия следобед, когато отново се срещнаха и отидоха в хотелската му стая колкото се може по-дискретно.

Тази вечер лежаха един до друг до десет часа, когато той поръча рум сървиз. Тя беше загърната в неговия халат и двамата пушеха от една цигара. Беше много хубаво, че е с него, но тази вечер в погледа му имаше нещо много сериозно и когато, след като келнерът беше напуснал стаята, той се обърна към нея, тя вече знаеше, че нещо не е наред. Познаваше го твърде добре и затова не беше възможно да я държи дълго време в заблуда.

— Какво има, Чарлз? — Гласът ѝ беше нежен, както винаги.

— Има нещо, което съм длъжен да ти кажа.

— Не може да бъде нещо особено лошо. — Тя протегна ръка към неговата, но той беше твърде неспокоен, за да остави ръката си в нейната, и в този момент неочаквано се изправи, започна да се разхожда из стаята с поглед, отправен към нея, докато най-накрая седна и се загледа в сините очи, които толкова дълго време го бяха преследвали.

— Утре следобед трябва да отида в Ню Йорк. — Думите му я прерязаха като нож.

— Разбирам.

— Трябва да присъствам на среща с един американски издател, преместили са я с една седмица напред. — Тя се запита дали той нямаше да я помоли да го придружи, но работата беше много по-лоша. — И мисля, че и двамата трябва да знаем къде се намираме. Не мога да продължавам по този начин, Од... Миналата година без теб беше най-трудната година в живота ми, като не смятам годината, в която умря Шон. — Той се държеше почтено с нея. — И сега, като те оставям, няма да бъде лесно. Не можем да продължаваме така. — Тя поиска да го попита защо, защо да не могат просто да си продължават както досега известно време, докато стане възможно да напусне дядо си... докато... Докато *какво*, питаше се тя. Нямаше лесен отговор. — Искам да се ожения за теб. Искам да дойдеш в Англия с мен. Разбирам, че за това може би трябва известно време... месец, може би два. Мога да се примиря с това. Но аз искам да се ожения за теб, Од. Обичам те и съм готов да дам всичко за теб. — Това беше всичко, за което винаги беше мечтала, и знаеше, че той е единственият мъж, когото щеше да обича винаги. Но не можеше да направи това, което той искаше... не можеше... Защо не можеше той да разбере това и за известно време да остави нещата такива, каквито са?

Очите ѝ бързо се напълниха със сълзи. Косата ѝ се разлюля и тя докосна нежно лицето му с върха на пръстите си.

— Не знаеш ли колко много те обичам, Чарлз!... Колко страшно ми липсват същите неща, които липсват и на теб... но не мога... *Не мога!* — Тя се изправи и направи няколко крачки, загледана с невидящ поглед под прозореца към „Юниън скуеър“. — Не мога да изоставя дядо, не разбираш ли това?

— Наистина ли мислиш, че той *очаква* това от теб? Той не е толкова неразумен, Од! А и ти не можеш да се откажеш от живота си

заради него.

— Това би сломило сърцето му.

— *А моето!* — Гласът на Чарлз беше тих, очите му блестяха поради непролетите сълзи. Тя не можеше да му отговори.

— Обичам те! — Очите ѝ го молеха да разбере, докато устните ѝ изговаряха думите, но той само поклати глава.

— Това не е достатъчно. Това ще убие и двама ни. Ще се омъжиш ли за мен? — Нямаше начин да му избяга, а и не можеше да му даде желанието от него отговор. Това беше жертва, която беше длъжна да направи... както направи, когато остана осем месеца в Харбин, само че много по-голяма... — Одри, отговори ми. — Той стоеше изправен, загледан в нея с ужасяващ израз на лицето си. Това беше израз, който недвусмислено показваше, че въпросът му е много сериозен, че друг шанс няма да се представи... Че сега е *последната* възможност... — Одри?

Сега двамата стояха на разстояние един от друг, помежду им лежеше цяла вселена или нещо приблизително такова.

— Чарли, не мога... Не точно в този момент...

— Тогава *кога?* Следващия месец? Догодина? Никога не съм имал желание да се ожения за никоя... до теб... и сега ще ти предложа всичко, което мога да дам... живота си... дома си... сърцето си... всичките си богатства... хонорарите... всичко, което мога да дам, е твое... Но не съм съгласен да чакам още десет години... няма да погубя живота си и твоя в очакване старецът да умре. Сигурен съм, че той желае за тебе нещо по-добро. Искаш ли аз самият да го попитам? Ще ми е приятно да направя и това.

Но тя поклати глава.

— Не мога да му причиня това, Чарлз. Той ще ми каже да отида с теб. А след това ще умре. Аз съм всичко, което си има.

— Ти си всичко, което аз имам.

— И ти си единственият мъж, който ще съм обичала.

— Тогава омъжи се за мен.

Тя стоеше изправена, като го гледаше с нетрепкащ поглед, но все пак само поклати глава, мълчаливо седна и взе да плаче.

— Чарли, не мога.

Той отвърна главата си от нея и се застоя край прозореца, загледан към „Юниън скуеър“.

— Тогава всичко за нас ще е свършено, когато замина. Не искам да те видя никога повече. Излизам от тази игра.

— Не е *игра*, Чарли. Това е моят живот... и твоят... Помисли малко, преди да се отречеш от мен по този начин. — Тя говореше на гърба му, а той само клатеше глава, а когато след малко се обърна, за да я погледне отново, видя в очите ѝ само скръб.

— Да остана без теб, и то сега, с цялата тази мъка, и какво ще ни остане тогава? Празнота... обещания... лъжи... Ти каза, че би желала Моли да е моя, е, добре, аз искам същото... А искам един ден да имам мои собствени деца, същото, което искаш и ти... По този начин няма да ги имаме. Трябва ми истински живот, с реално съществуваща жена и деца... също както Джеймз и Вай.

Всичко това тя разбираше прекрасно.

— Тогава ела да живееш с мен в Сан Франциско.

— И да правя какво? Да работя в местния вестник? Да продавам обувки? Аз съм пътуващ *писател*, Одри! Знаеш какво представлява животът ми. Не мога да правя това, което правя, ако живея тук. Единият от нас ще трябва да направи жертва и *този* път това трябва да си ти. Трябва да дойдеш с мен.

— Чарли, не мога.

Одри говореше с усилие, тя плачеше толкова силно.

— Помисли. Ще бъда тук до четири часът. Самолетът ми излита в шест.

Оставаха по-малко от двадесет и четири часа, а за двадесет и четири часа не можеше да настъпи никаква решителна промяна.

— Това няма да промени нищо. Държиш се неразумно.

— Правя най-доброто за двама ни. *Ти* трябва да вземеш решение.

— Действаш така, като че ли става дума за избор, който е мой, когато аз не... като че ли аз съм капризна или несериозна... когато всичко онова, което правя, е това, че изпълнявам задълженията си *тук*.

— Какво ще кажеш за задълженията си към *мен*?... Към *себе си*... Даже към това дете? Не ни ли дължиш нещо повече, смелостта да протегнеш ръка към това, което ти трябва... ако *наистина* това ти трябва.

— Знаеш, че е така.

— Тогава ела с мен. Или поне *обещай*, че ще дойдеш скоро.

— Не мога да обещаю това. — Тя покри лицето си с ръце и се замисли върху дилемата, която стоеше пред нея. — Не мога да ти обещаю нищо.

Той кимна. Беше разбрал риска при идването си. Но поне сега всичко щеше да бъде приключено. Тя или щеше да се съгласи да се омъжи за него, или той щеше да затвори вратата пред всички чувства, които изпитваше към нея. Нямаше намерение повече да си играе с нея или със себе си. Това дължеше пред себе си.

В таксито, когато я изпращаше до тях, двамата мълчаха. Преди да я целуне за лека нощ, той докосна много внимателно лицето ѝ.

— Не правя това, за да бъда жесток... но ще трябва да прекратим отношенията си напълно, ако това е, което ни очаква... заради нас самите.

— Защо? — Тя не го разбираше. — Защо *сега*! Съществува ли някоя друга?

До този момент за такава възможност тя даже не се беше досещала, но той поклати глава.

— Правя това, защото не мога да живея без теб, а ако трябва да живея без теб, така по-лесно ще свикна. Започвайки от днес.

— Не е честно. — Но тя беше мислила това, когато той не ѝ писа, след като тя беше отклонила предложението му в телеграмата до Харбин. — Помисли за моите отговорности.

— Винаги ще има нещо, Од. Трябва да направиш избор сега.

Тя поклати глава. Беше съсипана от скръб, когато той я последва във вана от таксито и я целуна пред стълбите.

— Обичам те!

— Аз също те обичам...

Но тя не можеше да направи нищо. А когато влезе в стаята си, взе спящото бебе в ръцете си, почувства топлината му и се заслуша в тихата музика на дишането му. Мислеше за всичко, казано от него, за желанието му да се ожени за нея... за децата, които искаше да има... просто беше лош късмет това, че искаше всичко точно *сега*.

На следващата сутрин Одри седеше на масата за закуска, загледана безчувствено в чинията си, едва ли беше спала, а дядо ѝ я наблюдаваше със свирепа гримаса, с която целеше да прикрие собственото си безпокойство. Той се досещаше, че тя е много нещастна.

— Много ли пи снощи? — Тя поклати глава и направи опит да му се усмихне. — Изглеждаш ужасно. Болна ли си?

— Само уморена.

Сега неочаквано в гласа му се появи странен тон, като че ли изведнъж го беше обзел страх, и тя го съжали.

— Много ли си привързана към него?

— Ние сме само приятели.

— И какво означава това?

— Всъщност — тя се усмихна слабо, опитвайки се да го отклони от темата, — всъщност бих предпочела да не говоря за това.

— А защо?

Защото болката е голяма. Но не му го каза.

— Ние сме само приятели, дядо.

— Мисля, че има нещо повече от това, поне погледнато от неговата страна. И проклет да бъда, ако не е и от твоята.

— Какво те кара да казваш това?

— Това не е живот за едно порядъчно момиче да тича по целия свят по този начин с един мъж и да гони камили и слонове... помисли само за вонята! — Той изглеждаше ужасен и тя се засмя на въображението му.

— Никога не бях мислила за това точно по такъв начин.

— Освен всичко няма да е добре и за детето.

... *Или за него.* Тя знаеше, че той мислеше и за това. И имаше право. Сега беше вече почти на осемдесет и три години и се нуждаеше от нея. Тя прекрасно го съзнаваше.

— Не е сериозно, дядо. Не се тревожи за това.

Но той така или иначе се тревожеше. Тя виждаше тревогата в очите му и почувства оловна тежест в сърцето си, когато по обед телефонира на Чарлз. Беше му обещала да се срещнат в града за обяд и когато се видяха, тя откри, че той, също като нея, беше мрачен. Много нещо тежеше в умовете на двамата. Много накратко си поговориха за незначителни неща, след което той я погледна. Даже не бяха поръчали още.

— И?

Тя го погледна, имаше желание да отложи разговора, но нямаше как да избяга.

— Знаеш отговора, Чарлз. Обичам те. Но не мога да се оженя за теб. Не сега. — Той кимна, загубил способността си да говори, и я погледна със сухи очи.

— Имах чувството, че ще избереш това. Заради дядо си? — Тя кимна мълчаливо. — Съжалявам, Од. — Той протегна ръка, за да докосне нейната и бързо се изправи. — Не мисля, че е важно да обядваме. Вероятно и ти си на това мнение? Ако побързам, мога да хвана един по-ранен самолет.

В този момент събитията се развиваха прекалено бързо за нея и тя виждаше неизречен гняв в очите му и ярост, и болка, и отмъщение. Когато вървеше след него на излизане от ресторанта, тя имаше чувството, че рикошира от стените, а после едва ли не с изненада откри, че е в такси и отново всичко започна да се движи прекалено бързо и не след дълго тя стоеше пред къщата.

Чарлз я гледаше изправен встрани от таксито, гледаше я с тази бушуваща болка в очите си, а тя раздвижи устни, за да го целуне за сбогом, но той направи крачка назад и вдигна ръка, като че ли в желание да се предпази от нея, поклати глава и изчезна отново в таксито, като едва промърмори нещо за довиждане.

Тя остана, за да го изпрати с поглед, таксито полетя напред и изведнъж, след всичкото това време, всички тези моменти, всички тези мили и толкова много любов... той изчезна.

Завинаги.

24.

Когато Одри влезе в предния хол на къщата на дядо си и след като икономът тихо затвори вратата, тя чу в хола на горния етаж голяма гюрултия и забеляза в долния край на стълбите натрупани кутии и куфари. Веднага разбра, че сестра ѝ, която беше застанала до входа на библиотеката, я следи с поглед. Двете се виждаха за първи път след неприятното спречкване непосредствено след завръщането на Одри и сега Одри я гледаше предпазливо, като се чудеше какво ли правеше там и дали не се готвеше да предприеме пътуване с този внушителен багаж, когато в един момент разбра със свито сърце какво се е случило.

— Нещо лошо?

— Харкърт ме напусна.

Одри кимна, вече малко неща можеха да я изненадат, но продължаваше да не разбира какво правеше тук Анабел. Продължаваше да е дълбоко разочарована от сестра си.

— Но тогава защо си тук? — В гласа ѝ се чувстваше скръб от това, че Анабел не проявяваше никакво разбиране и че беше прекалено безгрижна. Освен всичко друго, тя беше прекалено потънала в собствените си проблеми.

— Не пожелах да остана в Бърлинггейм. Мразя това място.

— Опита ли хотелите? — Въпросът на Одри съдържаше нескрита горчивина, което като че ли сепна Анабел.

— Това тук е и *мой* дом, също както твой.

— Попита ли дядо дали можеш да останеш тук?

— Не. — До сестрите достигна неговият глас. Те не се бяха досетили, че той е вкъщи. — Не ме попита. Би ли си дала труд да ми обясниш за какво става дума, Анабел?

Изведнъж и двете се почувстваха така, както през детските си години, когато той ги уловеше да правят нещо забранено. Одри се попита дали не е била излишно груба, а Анабел разбра, че, преди да дойде, е трябвало да му телефонира и да го предупреди.

— Аз... аз се опитах да се свържа с тебе тази сутрин, дядо, но...

— Това е лъжа. — Той я изгледа строго и с досада. — Поне покажи добро възпитание и кажи истината. Къде е мъжът ти?

— Не знам. Мисля, че отиде на езерото с приятели.

— И ти реши да дезертираш от него?

— Аз... — Беше страшно неудобно да му обяснява всичко това в хола, но той нямаше никакво желание да ѝ предложи да седне. — Каза, че иска развод.

— Съгласието ти е осъдително. Ясно ли ти е, че не си длъжна да постъпиш така?

Тя кимна.

— Но аз...

— Искаш да получиш свобода? — Той ѝ внуши най-подходящите думи и тя кимна. — Разбирам. Безкрайно удобно. И сега ти идваш при мен и сестра си, така ли е, Анабел? — Тя леко почервеня и отново кимна. — Поради някаква особена причина? Може би адреса?... Отличната прислуга?... Преимуществовата на една къща в града?... Или може би поради това, че сестра ти така добре наглежда децата ти?

Той я познаваше добре и Одри за малко щеше да се засмее при явно неудобното положение, в което се намираше Ани.

— Аз... аз само помислих... може би за малко...

— Колко *малко*, Анабел? Една седмица? Две? Може би по-малко? — Той се радваше на ефекта от думите си и Одри почти изпита съжаление към сестра си. *Почти*. Но не съвсем. Тя вече не заслужаваше кой знае какво съжаление. Беше прекалено груба и прекалено разглезена, пиеше много и често проявяваше нескрита злоба. — Колко дълго възнамеряваш да останеш тук?

— Докато намеря къща?

— Не ме питай, а ми кажи... Много добре тогава. Докато намериш къща. Съгласен съм да ти разреша да останеш тук, но гледай да намериш къща. — Веднага след като изрече тези думи, той хвърли поглед към Одри и видя триумфалния израз върху лицето на Анабел. — И гледай да не се налагаш по неприемлив начин на сестра си.

Това бяха мъдри думи, единственият проблем се състоеше в това, че Одри и Анабел не възприемаха еднакво *неприемливия начин*.

В рамките на следващите два часа тя беше успяла да паркира двете си деца в стаята на Одри. Малкият Уинстън правеше опити да

унищожи всичките ѝ книги, а Хана беше захвърлена в кошарката на Моли, като домакинята току-що беше ухапала пръста на крака на гостенката и ѝ беше пуснала кръв за най-голям ужас на Анабел.

— Китайско улично изчадие! — изпищя тя, при което, без много формалности и шум Одри ѝ зашлеви един шамар. Хубав, здрав удар по лицето, точно от което имаше нужда. След това тя беше малко по-хрисима, но едва в пет часа Одри можа да затвори вратата на спалнята си и да се порадва на малко почивка и да се замисли какво се беше случило с Чарли. Беше ѝ трудно да повярва, че го беше видяла преди само няколко часа, и докато сълзите ѝ мокреха възглавницата, тя не преставаше да се пита дали някога ще го види пак. Това изглеждаше много невероятно.

И изведнъж, когато разбра какво означава това и че е вече попаднала в капан с дядо си и Анабел, тя се разплака неудържимо, като продължаваше да мисли за мъжа, когото беше загубила и като съзнаваше, че той е изчезнал от живота ѝ завинаги.

Очите ѝ бяха все още червени, когато вечерта слезе долу за вечеря, но никой не забеляза състоянието ѝ. Дядо ѝ беше потънал в собствените си мисли, а Анабел ги забавляваше с грозните си разкази за изневерите на Харкърт. До сервирането на десерта Одри се чувстваше болна.

Следващите няколко месеца бяха истински кошмар. Нито една от бавачките, които Анабел беше намерила, не се задържа. Те избягаха от Анабел, а децата ѝ едва ли бяха много по-мили същества от майка си. Другите от прислугата изпитваха неприязън към новодошлите и допълнителната работа, която трябваше да вършат, а Анабел постоянно излизаше и винаги оставяше Одри натоварена с децата ѝ.

Даже дядо ѝ намираше това за съсипващо и като резултат проявяваше все по-малък интерес към малката Моли, която само преди няколко месеца му доставяше толкова много радост. Но сега едва ли изобщо нещо го радваше. Одри чувстваше, че не е по силите ѝ да го ободри. Собственото ѝ сърце страдеше всеки ден и тя получаваше известна утеха единствено от Моли. Мислите ѝ бяха заети само с Чарлз. Десетина пъти беше правила опити да му пише, но все неудачни и тя захвърляше всички започнати писма. Какво можеше да му каже? Нищо не се беше променило. Нищо нямаше да стане по-различно. А сега, като капак на всичките ѝ нещастия, Одри се

страхуваше, че здравето на дядо ѝ се влошава. Той вече не обръщаше никакво внимание на политиката, рядко четеше вестник и никога не отиваше да обядва в клуба. Одри спомена за това на Анабел няколко пъти, но думите ѝ не изглеждаше, че правят някакво впечатление. Тя беше далеч по-заета с излизанията си със своите собствени приятели и с всеки свободен мъж в града.

Беше ходила няколко пъти на опера, във всички изискани ресторанти, няколко пъти на танцови забави и въобще не искаше да чува за дядо си или за сестра си, или за децата си.

— Слушай какво — Одри губеше търпение и това се случи преди коледната вечер, когато Анабел направи съобщението, че ще излиза с приятели и че няма време да вечеря с дядо си и Одри. — Поне можеш да прекараш един час с него, Ани. Не забравяй — гласът ѝ беше леден и това се случваше за първи път, — не забравяй, че той те *издърж*а.

— И какво? Няма кого друг да издърж

а, нали? Издърж

а и теб. Прекарваш времето си с него. Нямах какво друго да правиш.

Към по-голямата си сестра тя не изпитваше нищо друго, освен презрение. Одри се беше грижила за нея през целия си живот и тя не виждаше защо трябва сега да има някаква разлика. Без друго Одри беше стара мома, нали така? И никой мъж вече нямаше да я поиска, след като се беше натоварила с това тъпо бебе с дръпнати очи. Даже не чувстваше спирачки на тази тема пред приятелите си, даже намекваше, и то много често, че бебето може и да е на Одри.

Но на Одри ѝ беше все едно. Тя обичаше Мей Ли като собствено дете и съвсем не се вълнуваше от мълвата. Съжаляваше само, когато гледаше как Анабел погубва живота си, като се подлагаше на този и на онзи, но никакви наставления и никакви молби не стигаха до ушите ѝ. Беше решена да прахоса живота си със слаби мъже и силни питиета и Одри накрая се отказа от всякакви опити да я промени. Тя беше едно разглезено неприятно момиче, а Одри си имаше Мей Ли. Изпитваше болка поради начина, по който съществуваше Анабел, но ѝ беше ясно, че е безсилна да направи каквото и да е, и вече признаваше пред себе си, че Анабел винаги е била извън пътя. Само това, че пиенето и последните ѝ ексцесии я бяха направили по-лоша. Но като виждаше това, не можеше да не се натъжава. Разводът беше крайно неприятно нещо и Харкърт се беше появявал няколко пъти в къщата, като даваше воля на беса си срещу Анабел и адвокатите ѝ. Дядо ѝ инструктира

иконома да не го допуска повече. Той обикновено идваше пиян и предизвикваше грозни сцени между себе си и Анабел, всяка една от тях абсолютно лишена от смисъл, но затова пък хвърчаха лампи и какво ли не, а това дядо ѝ нямаше желание да търпи повече и го каза на Одри.

— Мъчно ми е, че трябва да търпиш всичко това, дядо.

— Изглежда, че ще трябва да ѝ купя някъде една къща — въздъхна той, — но съм много стар, за да се тревожа сега за такова нещо. А освен това и скоро ще напусна този свят. Вие двете ще притежавате тази къща след смъртта ми и, разбира се, тя е достатъчно голяма и за вас двете, и за вашия шарен детски екипаж. — Той се усмихна.

Оставяше им съвместно собственичество и на къщата в Тахоу. Одри не беше много убедена в мъдростта на това решение. Тя предпочиташе да живее някъде другаде сама, вместо да дели каквото и да е с Анабел, животът с която положително беше всичко друго, но не и удоволствие. Но тя не спомена пред дядо си нищо по този въпрос, като се задоволи само с това да му се скара за това, че говори за смърт, макар да се боеше, че той може би има право. Беше загубил значителна част от теглото си през последните месеци и беше започнал да спи през всичкото време. Вече се налагаше редовно да бъде събуждан за всекидневната си разходка и в повечето случаи, когато тя и Мей Ли влизаха при него, за да го видят преди вечеря или през ранния следобед, той спеше.

Мей Ли вече вървеше и можеше да се движи на пръсти при обиколките си из стаята, косата ѝ все още стърчеше изправена, а очите ѝ бяха широко отворени от удоволствие.

За коледната вечер Одри я беше облякла в червено кадифе, а копринената ѝ черна коса беше украсила с мъничка червена сатенена панделка, беше ѝ обула дълги бели чорапи и малки черни лачени обувки. Харбин, където беше родена, се намираше безкрайно далече и Одри гледаше малката с гордост, когато я подаде на дядо си. Малката Хана вече спеше в леглото си, а Уинстън беше отведен на горния етаж от прислужницата заради това, че беше счупил кристалната кана и развалил настроението на прадядо си. Другите две деца все още бяха без бавачки и Одри посвещаваше по-голямата част от времето си на

тях, тъй като Анабел винаги я нямаше. Сега той погледна към Одри, сложил на коляното си Моли, както всички вече я наричаха.

— Къде е сестра ти тази вечер, Одри?

— Предполагам, че е на вечеря у Стантън.

— Колко необичайно е това, че е излязла някъде — избъбри той саркастично и смръщи вежди. — Трябва да направиш нещо повече за себе си, вместо само да се грижиш непрекъснато за поколението й, Одри.

— Един ден тя ще се оправи, дядо...

Но самата тя не си вярваше. Имаше намерение да стъпи на крака, но не искаше да създава проблеми в къщата. Винаги, когато това се случваше, дядото загубваше спокойствието си. Напоследък почти всичко го правеше нервен — звънецът, телефонът, шумът от колите на улицата. Оплакваше се от това, че всичко се движи много бързо, че всичко е много шумно, въпреки факта, че бавно губеше слуха си. Но той си спомняше един далеч по-нежен свят и всички промени наоколо го разстройваха. Одри го успокояваше, доколкото можеше, и не преставаше да се грижи за доброто му настроение. Вече беше станало много трудно да се намират хора за работа в къщата, хората не бяха толкова отчаяни, колкото преди няколко години, и предпочитаха да работят във фабрики или магазини. Не им харесваха ограниченията на работата в домакинства. Одри често пъти се занимаваше с мазане на стени, изтупване на килими или работеше с прахосмукачката из стаите.

Но сега от всичко това нямаше и следа. Тя седеше в тъмносиня копринена вечерна рокля до огъня в компанията на дремещия Едуърд Дрискол. Беше изпратила в леглото бебето и сега двамата прекараха така дълго време. Тя отпиваше от чашата си с шери и си мислеше за предишната година, когато беше в Китай и пееше коледни песни с децата в сиропиталището. Като мислеше за тях, се сети отново за Чарлз и се запита дали той вече е в Египет. Самата мисъл я караше да чувства сърцето си натежало, но сега тя вече знаеше, че всичко е свършено.

Месеци преди това беше свалила пръстена и го беше поставила внимателно в кутията за скъпоценности. Беше получила коледна картичка от Джеймз и Вай, въобще не споменаваха нищо за него. Пишеха само, че се надяват да я видят отново през тридесет и пета и я

подканваха да ги посети на Антибите следващото лято. Едва ли нещо би й харесало повече, но при сегашното състояние на дядо й тя даже не можеше и да помисли да се отдели от него през лятото.

През март Мей Ли навърши една година, а два дни по-късно Едуърд Дрискол получи удар, който го остави без говор и с парализирана лява страна. Погледът му, изпълнен с болка, проследяваше движенията на Одри в стаята му, когато даваше инструкции на медицинските сестри в очакване на сутрешните и вечерните визити на доктора.

Трябваше да употреби два дни, за да успее да открие Анабел и да й съобщи новината. Тя беше прекарала една седмица в Лос Анжелис, беше посещавала конни надбягвания с приятели и не беше спала в хотелската си стая, нито си беше дала труд да отговори на бележките, които Одри й пращаше. Когато най-после я намери, Одри беше посиняла от гняв.

— Ами ако нещо се случи с някое от децата ти?

— Но *ти* си там, нали?

Преданата Одри, която никога не ходеше никъде и на която винаги можеше да се разчита. Тя изведнъж почувства как я обзема бурна ярост и ако Анабел беше до нея, може би щеше да я удари. Тя превръщаше себе си в подвижен спектакъл за целия щат, като се забъркваше и със свободни, и с женени мъже, и изглеждаше, че е не по-малко развързана от Харкърт, който поддържаше скандална връзка със съпругата на един от най-добрите си приятели и името му не слизаше нито за ден от клюкарските рубрики на вестниците. Беше голямо нещастие, че бракът им не устоя, както беше отбелязал веднъж дядото, двамата бяха достойни един за друг.

Но сега не Харкърт беше този, за когото мислеше Одри, когато Анабел най-после отговори на позвъняването й с явно чувство на досада.

— Дядо получи удар преди два дни, Ани. Ще е добре, ако дойдеш вкъщи сега.

— Защо?

Одри почувства как цялото й тяло се втвърдява, докато слушаше гласа на сестра си.

— *Защо?* Защото той е един много болен стар човек и може да умре, ето защо. И защото се е грижил за теб през целия ти живот и ти

му дължиш нещо за тази грижа, или може би такова нещо не ти е минавало през ум?

Анабел беше най-егоистичното човешко същество, което Одри беше познавала, и в този момент бавно започваше да я мрази.

— Нищо не мога да направя за него, Од. А и трудно понасям болничните обстановки.

Одри беше открила това, когато малкият Уинстън се беше разболял от дребна шарка, която предаде на Хана и Моли. Анабел беше отишла до Санта Барбара за три седмици, оставяйки трите деца на грижите на Одри. И нито веднъж не се обади, за да се позаинтересува от това, как я карат.

— *Длъжна си да се върнеш тук.* — Сега гласът на Одри беше като от лед. — Стига си курварствала из Лос Анжелис. Размърдай си задника и се върни довечера. Ясно ли е?

— Не разговаряй с мен така, завистлива кучко! — Одри беше изумена от злобата, с която преливаше гласът на сестра ѝ. Между двете вече нямаше и следа от любезност. — Ще се върна, когато поискам.

За какво? За наследството си? Но докато Одри размишляваше върху тези думи, тя осъзна нещо, което беше знаела и преди. Тя никога не би могла да живее в тази къща сама със сестра си. Отидеше ли си дядо ѝ, тя също щеше да си отиде. Нищо не я задържаше тук, нито даже в Сан Франциско. Не дължеше на Анабел нищо. Беше ѝ дала половината от живота си и нямаше какво повече да ѝ даде. Беше време Анабел да се погрижи за собствените си отговорности и за собствените си деца.

Одри продължи да седи потънала в мисли съвсем за кратко време, а след това кимна. Точно сега нещо беше свършило за нея. Това беше края на една ера.

— Чудесно, Анабел, ела, когато искаш.

И когато окачи слушалката, беше с чувството, че е разговаряла с непознат човек.

25.

Дядо ѝ се задържа до началото на юни и малко след това предаде богу дух. В последния си час той имаше до себе си Одри, която държеше ръката му и нежно целуваше пръстите му. И даже когато затвори очите му и усещаше сълзите, които се търкаляха по лицето ѝ, тя съзнаваше, че небето се беше смилило. Някога той беше такъв могъщ мъж, толкова силен и горд, че да живее стегнат като в капан в едно безполезно тяло със слабеещ ум и с уста, която повече не можеше да говори, представляваше най-лошият затвор, за който тя можеше да се досети. А и беше време за него да бъде свободен. Беше на осемдесет и три години и много, много уморен от живота.

С натежало сърце Одри се погрижи за всички формалности. Никога не беше си представяла колко много и ужасни подробности съществуваша, всичко, като се започнеше с избора на ковчег и се свършеше с музиката за погребалната служба. Имаше един свещеник, познат на всички, който прочете надгробното слово. Одри беше седнала на първия ред с черна шапка, с черен воал, облечена бе в строг черен костюм и черни чорапи и обувки. В този ден даже Анабел имаше сериозен вид, въпреки че съвсем не можеше да се твърди същото при церемонията на четене на завещанието, когато тя се усмихна бодро на Одри, кръстоса крака и запали цигара.

Той беше оставил далеч по-огромно състояние, отколкото сестрите бяха предполагали. Имаше къщи в Сан Франциско и Мийкс Бей, на езерото Тахоу, както и много други имоти, от които момичетата можеха да живеят до края на дните си, при условие, че бяха внимателни. Одри беше особено трогната от това, че беше оставил нещо малко и много специфично за Мей Ли и че беше я споменал като *моята правнучка Моли Дрискол*. Сълзи изпълваха очите на Одри, докато тя слушаше, но Анабел не изглеждаше особено трогната. Имаше клауза, според която всяко от момичетата може да откупи дяла на другата от къщите, но че иначе биха могли да живеят заедно. Одри беше повече от сигурна, че не желае това.

Съвсем тихо през следващите няколко седмици тя си събра нещата и ги нареди в кашони в мазата. Трябваше да се пълнят куфари и чанти и една кутия с дрехи, които вече Мей Ли беше надраснала. Бяха прибрани и албумите на баща ѝ, грижливо увити в хартия, а след това в плат. Щеше да вземе със себе си само няколко куфара и според плана си трябваше да отиде в Европа за няколко месеца, а там щеше да реши какво да прави по-нататък. Искаше да види Вайълет и Джеймз и, което беше по-важно, искаше да види Чарли.

Да се срещне с него за нея беше по-важно от всичко друго. Сега беше свободна, липсваха всички досегашни пречки, като не се смяташе Мей Ли. Не беше получавала никакви вести от него след заминаването му от Сан Франциско през септември. Сърцето ѝ все още я болеше, когато си помислеше за предложението, което тя се беше почувствала задължена да отхвърли. Чудеше се даже дали той изпитва някакво желание да я види. Но се надяваше. Той беше главната причина за отиването ѝ в Европа.

В края на юли тя оформи всички подробности, които задържаха вниманието ѝ. Всичко беше опаковано и сложено настрана. Беше се справила с ангажиментите си и направила всичко необходимо във връзка с имота на дядо си и най-накрая един ден двете с Анабел седнаха една до друга.

Анабел се обличаше за излизане и Одри реши, че си беше сложила прекалено много руж. Върху леглото беше проснат дамски костюм и кремава копринена риза и сега тя сресваше косата си назад и нагоре. В последно време усилено копираше прическата на Марлене Дитрих и предизвикваше почти толкова голяма сензация в Сан Франциско, колкото Дитрих в Европа.

— Твърде си хубава, за да носиш панталони. — Тя се усмихна на по-младата си сестра и седна, а Анабел я погледна подозрително.

След смъртта на дядо им си бяха говорили много малко или почти никак, а във вестника от предишния ден имаше нещо за нея, нещо за флиртуването ѝ със съпруга на някоя си, и ѝ беше любопитно дали Одри има намерение да ѝ прочете една лекция.

— Бързам да изляза, Од. — Думите ѝ бяха нервни и тя избегна погледа на Одри. Върху един розов пепелник на огледалната ѝ тоалетна масичка димеше цигара. От съседната стая се чуваше играта на Уинстън, Хана и Моли, които се боричкаха шумно около играчките

си. Хана и Уинстън не бяха чак дотам удобни партньори, но представляваха достатъчно добра компания за Моли и Одри знаеше, че ще ѝ липсват.

— Няма да отнема много от времето ти, Ани. — Тя носеше семпла черна копринена рокля и изглеждаше по-възрастна от годините си до по-младата си сестра. Черното беше заради траура, но Анабел като че ли беше забравила за това. — След няколко дни тръгвам за Европа. Реших, че трябва да ти съобщя това.

— Ти какво? — Тя изглеждаше ужасена, което на Одри се стори много чудно. Те отдавна почти не се виждаха, а когато се виждаха, срещите им не бяха от приятните. — Кога го реши? — Тя се завъртя върху седалката до тоалетната масичка и се загледа втренчено в сестра си. Едната ѝ вежда беше гримирана, но само едната, и Одри се усмихна.

— Взех решението преди няколко седмици. Къщата не е достатъчно голяма за двете ни, Ани. И не виждам причина да остана тук повече. Бях тук заради дядо, но него вече го няма.

— А аз? — Одри я погледна печално, положително не би могла да очаква от Одри да остане и да се грижи за нея. — А децата ми! Кой ще гледа къщата?

И така, значи беше това. Одри едва не се засмя, като забеляза изписания върху лицето ѝ ужас.

— Предполагам, че сега всичко зависи само от теб, Ани. Твой ред е. Правила съм това осемнадесет години. — Сега тя беше на двадесет и девет, а беше управлявала всичко в къщата на дядо си от единадесетата си година. И не само това, беше се грижела за децата на Анабел след нанасянето ѝ десет месеца преди това и беше крайно време Анабел да поеме грижата по тях сама. — Сега всичко е твое. — Тя се изправи със сдържана студена усмивка. Продължаваше да чувства празнотата, която беше останала след загубата и всеки път, когато се движеше из хола, усещаше болезнено отсъствието на дядо си. Даже не можеше вече и да слиза долу за закуска. Задавяше се, когато поглеждаше опразненото място и го чакаше да пристигне за спор относно прочетеното във вестника.

— Къде отиваш? — Анабел беше в явна паника.

— В Англия. После Южна Франция, а после ще видя.

— Кога ще се върнеш?

— Още не съм решила. Вероятно след няколко месеца, но не и по-рано. Нямам причина да бързам.

— Как ли пък не! — Тя тръшна четката си за коса на масата и се изправи. — Не можеш да постъпиш така *жестоко* с мен.

Одри стана от мястото си и насочи поглед към значително по-дребната си сестра. Тя беше по-дребна и на ръст, и по дух.

— Не помислих, че това има някакво значение за теб.

— Как трябва да разбирам това?

— Ние вече не сме близки, Ани, нали? — Гласът ѝ беше кротък, а очите тъжни. Не би трябвало да се очаква такъв край, но беше така. Помежду им вече нямаше нищо, нищо, освен неприятните и неудобни чувства и взаимното неодобрение.

— Защо ми *правиш* това? — Анабел взе да плаче и гримът ѝ започна да се стича в черни рекички по лицето ѝ. Имаше ужасен вид, когато седна и вдигна поглед към Одри. — Мразиш ме, нали?

— Не.

— Завиждаш ми, защото никога не си имала съпруг.

Одри само се засмя. Смехът ѝ изпълни наситената от парфюм и цигарен дим стая. Никога не беше искала съпруг като Харкърт, а единственият мъж, когото беше обичала, беше Чарли.

— Надявам се, че не вярваш в това, което казваш, Ани. Не ти завиждам за това, което си имала, и се надявам, че един ден може ще се омъжиш малко по-умно. — Въпреки че това не изглеждаше вероятно, като се имаше предвид вкусът и безогледното ѝ поведение. — Вече е време да тръгвам. Струва ми се, че много приличам на татко. Необходимо ми е движение.

Тя не ѝ каза за Чарли.

— Какво да правя с децата? — проплака Анабел.

— Взemi им бавачка.

— Никоя не се застоява. — Одри изпитваше съжаление към нея, но тя също не искаше да остане и може би просто така, за разнообразие, за Анабел щеше да е добре, ако поемеше *сама* грижата по децата. Одри изпитваше дива радост поради перспективата да бъде сама с Моли. Сега вече тя започваше да говори и всеки момент, прекаран с нея, представляваше несъмнено удоволствие.

Одри остана права продължително време, загледана в сестра си.

— Съжалявам, Ани.

— Махни се от стаята ми! — изкрещя Анабел срещу нея, захвърляйки четката към вратата. — Махни се от къщата ми.

Одри затвори тихо вратата зад себе си и малко след това чу звук от счупване на стъкло.

Четири дни по-късно тя затвори последната от чантите си и се огледа наоколо в стаята си. Не съжаляваше за нищо. Изгаряше от нетърпение да тръгне, въпреки че Анабел беше дошла при нея разплакана предната нощ, като я молеше да не заминава.

Когато научиха, че Одри тръгва, две от момичетата веднага напуснаха, а и готвачката, и икономът се бяха оттеглили предния месец, малко след смъртта на дядо ѝ. Беше настанало време за нов старт, и за Анабел и за Одри и за първи път в нейния живот тя се виждаше принудена да застане на собствените си два крака.

Когато остави чантата си с въздишка в хола, Одри се запита как ще съумее да се справи. А като се огледа около себе си, се запита кога отново щеше да види тази къща, ако изобщо я видеше. Тя положително нямаше да бъде същата. След като веднъж Анабел свикнеше да бъде самостоятелна, вероятно щеше да се развилнее и да продаде всичко в нея или щеше да изхвърли всичко и да промени целия декор. Беше крайно невероятно, че ще има достатъчно приличие да поиска разрешение от Одри.

Анабел не стана, за да се сбогува, а децата все още спяха. Одри мълчаливо облече Мей Ли и двете закусиха в кухнята, а шофьорът ги заведе до аерогарата с целия им багаж. Одри беше решила, за да спести време, да лети до Ню Йорк, вместо да вземе влак, а по-нататък щяха да се качат на „Нормандия“, най-новия и най-прекрасен френски кораб. Надяваше се да види и Чарли, имаше намерение да му телефонира при пристигането си в Лондон. Може би той ѝ се сърдеше много и злото не би могло да се поправи, но трябваше да се опита. Дължеше го на себе си. Той беше единственият мъж, когото някога беше обичала, и си струваше още един опит да стигне до него.

Тя се ръкува с цялата прислуга преди излизането си, взе Моли в ръце и слезе по предните стъпала с детето в едната си ръка и с тоалетната си чанта в другата. Беше същата тоалетна чанта, която беше взела със себе си в Китай, и сега се усмихна вътрешно, когато си спомни за безкрайното пътуване по влаковете, когато не изпускаше безползната вещ върху скута, докато Чарлз заплашваше да я изхвърли

или да я размени срещу няколко угоени кокошки. Нямахте търпение да го види.

А дългият полет до Ню Йорк като че ли продължи само минути, тъй като тя беше заета отново и отново с мисъл за последната си спирка. Не съжеляваше никак, че напуска Сан Франциско, и при излитането на самолета можа да почувства учестения пулс на сърцето си. Имаше нещо толкова ликуващо в заминаването... *в пътуването*, където и да е... Беше изпитала същото чувство при качването на кораба в Ню Йорк и тя си спомни срещата с Вайълет и Джеймз на „Мавритания“ само преди две години.

Но този път нямаше никой, който да привлича особено вниманието ѝ върху себе си, и въпреки че „Нормандия“ беше във всяко отношение нещо изключително, тя прекара по-голямата част от времето си с Мей Ли или в четене, излетната в шезлонг, докато Мей Ли си играеше наблизко. Консумираше по-голямата част от храната си в кабината. Не искаше да оставя детето с непознати, когато трябваше да отиде на вечеря, и беше напълно удовлетворена от самотния си стил на поведение. Най-често носеше черно и обикновено биваше погълната от мислите си.

Изгаряше от нетърпение да види Чарли. Не беше го виждала откакто я бе оставил на тротоара и се беше отдалечил с таксито, след като тя беше отхвърлила предложението му. Самата тази мисъл отново докосна сърцето ѝ и тя почувства същата тъпа болка, която винаги чувстваше, щом помислеше за него.

Но приставането в Саутхамптън повдигна духа ѝ. Сега от него я деляха само часове, а пътуването до Лондон стана много бързо. Тя се регистрира отново в „Кларидж“, където беше отседнала и преди, и помоли операторът да я свърже с номера на Чарлз. Случи се така, че беше излязъл, но все още беше само средата на следобеда. Възможно беше да отсъства за няколко дни. Ако тя не успееше да се свърже с него до следващия ден, би могла да изпрати съобщение до апартамента му или да помоли Вайълет и Джеймз, ако те знаеха къде се намира, когато им се обадеше в Антибите, което най-накрая и направи късно на следващия ден.

Лейди Вай вдигна слушалката. Връзката беше невъзможна.

— Вайълет?... Чуваш ли ме?... Одри е... Одри Дрискол... Какво?... Какво каза?...

— Казах... къде... си? — Връзката ту се засилваше, ту отслабваше и Одри почти не я чуваше.

— В Лондон.

— Къде си отседнала?

— В Кларидж.

— Къде?... Няма... значение... Кога ще... дойдеш? — Намираха се на Антибите от юни и Одри си представяше, че всичко е все така празнично, както винаги.

— Може би в края на тази седмица.

— Какво?

— Този уикенд.

— Чудесно, прекрасно. Как си?

— Отлично. — Беше искала да ѝ разкаже за Моли, все още не беше го направила, а сега това трябваше да почака. Темата беше невъзможна при такава лоша телефонна връзка. — Как сте с Джеймз, как са децата?

— Повече от добре... — Връзката се загуби напълно и всичко, което Одри можеше да чуе, беше нещо като *нитба*.

— Какво каза?... Тази връзка... е ужасна.

— Да... ужасна е... Аз казах... тъкмо се връщаме... от... — Връзката отново се подобри и Одри почти простена от раздразнение.

— Откъде?

Изведнъж, също както облаците се разделят, за да разкрият слънцето, връзката се подобри и Одри едва не припадна, когато ясно чу думите: *женитбата на Чарли*.

— Какво? — Тя седна като вцепенена на леглото, сякаш някой я беше ударил.

— Казах... тъкмо се връщаме от женитбата... на Чарли... Беше чудесно...

О, боже. О, не... не... Господи... Не, Чарли...

— Аз... о... — Беше почти като физически удар и за момент думите отказаха да ѝ служат.

— Там ли си?... Одри, чуваш ли ме?

— Да, едва... За коя се ожени?... — Не че това имаше някакво значение.

— Шарлот Биърдзли... дъщерята на издателя му... — Нямаше никакъв смисъл да се обяснява, че момичето го беше преследвало две

години и че го беше последвало в Египет и че в най-буквалния смисъл на думата беше лагерувало в краката му. Джеймз бе казал, че този брак няма да просъществува. Че става дума за някаква идея фикс, от която тя скоро ще се почувства уморена, след като опознае по-добре Чарлз. И че в края на краищата не може да си обясни защо Чарлз е отстъпил пред нея, освен ако по някакъв начин Вай е успяла да усети някаква причина.

— Те се ожениха в Хампшиър... току-що се върнахме.

Одри все още беше болезнено спокойна и правеше каквото може, за да удържи сълзите, които я задавяха.

— Това е много хубаво... — Гласът ѝ беше твърде слаб, за да може да бъде чул от Вайълет и този път връзката нямаше никаква вина.

— Кога ще дойдеш?

— Не знам... аз... — Одри изведнъж си спомни за какво беше дошла в Лондон. Сега вече нямаше никакъв смисъл да остане. Ето защо телефонът му не отговаряше. Тя потрепери при мисълта, какво щеше да бъде, ако беше ѝ отговорила Шарлот, сега Шарлот Паркър-Скот. И изведнъж Одри разбра, че има само едно желание и то е да се махне от Лондон. — А утре? Много ли е рано? — Тя погледна към Мей Ли, която си играеше наблизо, и реши, че е по-добре да каже нещо.

— Това е чудесно, Одри! Ще летиш ли?

Сега не бързаше.

— Ще взема влака. И, Вайълет... вода със себе си моята дъщеря.

— Твоята какво? — По линията отново започваше да се чува прашене.

— Моята дъщеря! — изкрещя Одри.

— Кажи ми кога пристигаш. Всичко, каквото носиш, е прекрасно. Имаме обилно пространство за теб.

— Благодаря... — Когато казваше *довиждане*, устните ѝ се разтрепериха. — Довиждане до утре.

— Au revoir. Ще те чакаме на гарата.

— Прекрасно.

Разговорът приключи. Одри остана загледана в празното пространство пред себе си дълго, дълго време, като не преставаше да мисли за това, което беше чула от старата си приятелка. Някак си беше съвсем за невярване. Чарли, когото беше обичала толкова много,

когото беше дошла да види, сега беше женен за някаква жена на име Шарлот.

26.

Влакът пристигна на гарата в Антибите точно в осем и четиридесет и три на следващата сутрин. Одри седеше до прозореца, облечена в светлосиня ленена рокля и еспадрили, които беше купила оттук преди две години, а Мей Ли носеше розова памучна рокличка с бяла престилка. На главата ѝ имаше розова панделка и тя самата приличаше на малко китайско ангелче. Седеше на скута на Одри, когато влакът забави скоростта си, и се загледа прехласната от голямото движение на хора навън. Одри погледна през прозореца с надежда да види Вайълет и Джеймз, но в началото не ги забеляза и се зае да потърси носач, който да свали багажа ѝ. Видя ги, едва когато двете с Моли бяха на перона. Не бяха се променили ни най-малко. Вайълет изглеждаше изключителна в прозираща бяла рокля с много голяма бяла шапка и розово шалче около шията, което едва ли скриваше един наниз от перли с големината на нафталинови топчета. Джеймз носеше риза в синьо и бяло, широки бели панталони и тъмносини еспадрили и приличаше много повече на французин, отколкото на англичанин. Първа към Одри изтича Вайълет и се спря изведнъж, когато стигна до нея и забеляза в ръцете ѝ Моли, чийто очички се бяха ококорили при вида на прекрасната дама.

— Шапка! — каза тя, сочейки с пръстче.

Вайълет отправи към Одри въпросителен поглед и двете се засмяха.

— А коя е тази? — Във въпроса не се съдържаше обвинение, а само любопитство. В същото време Джеймз обясняваше на носача къде да отнесе багажа.

Одри се засмя.

— Опитвах се да ти обясня по телефона вчера, но знаеш каква беше връзката. Това е моята дъщеря Моли.

— Моята, *моята*... — Вайълет погледна Одри закачливо и размаха пръст. — Значи такива занимания си имала там. Трябва да

кажа... тя е много хубава. — Вайълет се наведе леко над детето и погали черната копринена косица. — Скъпа, кой е баща ѝ?

— Всъщност не съм много сигурна. — При този отговор очите на Вайълет се разшириха силно от изненада. — Мисля, че някакъв японски войник.

На това Вайълет присви устни.

— Не трябва да казваш за това на никого. Създавай впечатление, че е известен философ. Или правителствен чиновник, някаква много важна личност.

— А коя е тази? — Джеймз се беше приближил, той прегърна топло Одри и я целуна, докато погледът му беше насочен към бебето.

Вместо нея отговори Вайълет.

— Виж, скъпи, Одри си има малко китайте. — Одри се засмя на описанието и реши да спаси репутацията си, преди играта да отиде твърде далеч, въпреки че нито Вайълет, нито Джеймз изглеждаха особено разстроени при мисълта, че Одри е родила незаконно китайско бебе. Тяхната непредубеденост беше удивителна и Одри даже се запита дали изобщо нещо можеше да ги изведе от равновесие.

— Истината е, че майката умря в сиропиталището, когато бях там, и взех Мей Ли със себе си и я осинових.

Джеймз се усмихна на старата си приятелка и я поведе към колата, а Вайълет се заигра с Моли.

— Дядо ти трябва да се е зарадвал. — Одри се засмя при спомена за първоначалната му реакция, но по-късно той наистина беше изключително добър към Моли... даже не я беше пропуснал в завещанието си, където тя фигурираше като *моята правнучка Моли Дрискол...*

— С времето той свикна с нея. Обичаше я много.

Когато се настаняваха в огромния мерцедес, Вайълет се намръщи.

— Чарлз не ни каза нищо за нея, след като се беше срещал с теб миналия септември. Съвсем в негов стил.

Тя погледна Джеймз и двамата се засмяха, когато Одри се опита да попречи на болката да се изрази върху лицето ѝ. При самото споменаване на името му тя се почувства закотвена за мястото си и поиска силно да не ѝ говорят за женитбата му. И все пак в крайна сметка тя щеше да трябва да узнае, щеше да поиска да узнае поне за

кого се беше оженил и *защо*. Трябваше да съществува някакво по-дълбоко обяснение. Не изглеждаше възможно той просто да се е влюбил и да е хукнал да се жени. Не беше такъв човек, поне...

Тя се бореше героично да го отстрани от мислите си и да ги насочи обратно към Джеймз и Вайълет.

Колата се отправи към вилата, докато разговорът продължаваше, и Одри с удоволствие откри, че там много малко нещо се е променило. Стаята, която ѝ дадоха, беше същата, със спокойна гледка към Средиземно море. Отвориха врата между тази стая и съседната гостна, предоставяйки ѝ по този начин и пространство за Мей Ли, въпреки че не я бяха очаквали. Сега, след като току-що се бяха върнали от сватбата на Чарли, те се радваха на едно затишие между различните посещения.

След време, когато наблюдаваха от терасата залеза на слънцето, тя попита Вайълет за момичето, за което той се беше оженил. Трябваше да научи нещо за нея... *трябваше...* През това време Джеймз ги беше оставил, за да вземе вино за вечерята, за да могат да *подишат*, преди да им сервира. Той лично проявяваше особено пристрастие към „О’Брион“, което те на шега наричаха *О’Брайън* през лятото, когато тя за първи път беше там, и „Мутон Ротшилд“, което той харесваше даже още повече. Във френския юг се хапваше и пийваше изключително добре, но сега Одри нямаше настроение да мисли за такива неща.

— Когато го видях в Сан Франциско, Чарлз не ми спомена за никаква жена. — Промълви го колебливо, тъй като ѝ беше трудно да признае даже и пред лейди Вайълет колко важно беше това за нея.

— Шарлот го *гони* две години. — В началото тя беше предпазлива и не снемаше погледа си от очите на Одри, но те като че ли бяха покрити с воал и бяха насочени встрани и далеч към морето. Вайълет нежно постави ръката си върху нейните. — Още си влюбена в него, Одри, нали? — Нямаше защо да се преструва, без друго Вайълет не можеше да бъде измамена, и тя обърна погледа си, изпълнен с болка, обратно към приятелката си. В очите ѝ блестяха сълзи. — О, скъпа... о, Одри, толкова съжалявам... и взех, че ти казах това толкова грубо по телефона. Кой знае защо реших, че всичко помежду ви е свършило. Той беше толкова категоричен по този въпрос, когато се върна от Сан Франциско.

Одри явно страдаше и това се четеше в очите ѝ.

— Какво каза той?

— Не много нещо, само това, че всичко е свършено. Ти си се установила там, а той имал свой собствен живот. И трябва да кажа, че не забелязах у него никакво колебание.

Одри кимна, като разбираше много добре защо това е било така.

— Той отново ме помоли да се омъжа за него... — Тя обърна измъчени очи към лейди Вай. — Но, Вайълет... аз не можех. Как бих могла точно тогава да изоставя дядо си? Нямаше да е правилно... Просто не можех. Предложих му да поживее известно време в Сан Франциско. Но, разбира се, той не можеше да постъпи така... и двамата бяхме здраво в капана на задълженията си.

— И той си замина сърдит, предполагам.

Вайълет го познаваше добре и Одри кимна.

— Беше бесен. Разбира се, беше и наранен, но отказа да разбере какво ме задържа.

— Трябва да ти бъде ясно, Одри, че този човек няма лични задължения... никога не е имал... освен, разбира се, по отношение на брат си. Но практически той самият тогава е бил дете и му е бил непознат вкусът на пътешествията. Опиташ ли този вкус веднъж, укротяване няма. Не мога да бъда сигурна, че той някога ще се спре на едно място. Или поне не в общоприетия смисъл. Удивителното при тебе е, че ти харесват всички тези луди скитания насам-натам, колкото и на него.

Одри се усмихна и избърса очите си с кърпичката, която носеше в джоба си. През това време Джеймз ги наблюдаваше от трапезарията, като си мислеше каква мила картина представляваха двете заедно. Той нарочно се застоя, като си пийваше по малко, тъй като се досещаше, че се разменяха изповеди, които той не биваше да прекъсва.

— Проклета, глупава работа — продължи лейди Вай, тя нямаше намерение да крие чувствата си от Одри, не ги беше крила от самото начало. Даже веднъж си позволи да бъде много откровена с Чарлз, веднъж, но той беше отказал да ѝ повярва. — Глупавото е това, че не мисля, че тази жена го обича. Тя го *искаше*... о, боже, да... искаше го отчаяно, както се иска някакъв *предмет*, който трябва да бъде притежаван, или приказно скъпо парче земя... може би замък... или

планински връх, който трябва да се изкачи. Мисля, че тя гледа на брака си с Чарлз като на изключително постижение.

Одри слушаше приятелката си с интерес.

— Но изглежда, че *той* я обича.

Тя издуха отново носа си, а след това се опита да направи нещо за очите си, които така и не искаха да спрат да плачат. Но беше приятно да се държи откровено с приятелката си. Трябваше да говори с някого за него.

— Знаеш ли — лейди Вай премижа срещу слънцето, като се отпускаше върху стола си със замислен израз, — никога не съм била напълно убедена, че я обича. Струва ми се, че се е насилил да мисли така. А тя, без съмнение, прави живота му удобен. Мили боже, тя прави всичко за него, само дете не му обува обувките. Наистина всичко това е крайно омерзително.

— А за разлика от нея аз отказвах да отстъпя и на сантиметър, заставайки до дядо си до края.

— Това едва ли е нещо, за което можеш да бъдеш порицана. — Лейди Вай още не можеше да успокои гнева си за това, че Чарли се беше оженил за Шарлот Биърдзли. Много беше плакала по време на брачната церемония, но не за това, че в нея имаше нещо трогателно. Джеймз я беше предупредил да не дава прекалено силен израз на чувствата си, за да не загубят приятелството на Чарли, който изглеждаше решен да защитава това момиче при всякакви условия. Може би защото знаеше, че нямаше друг, който да го направи.

— Много ли е красива? — Одри напомняше сломено духом дете при задаването на този въпрос.

Лейди Вай поклати глава.

— Не, не е... *приятна*, може би... или може би привлекателна е по-добра дума. Мога да кажа, че *струва* скъпо. Всички най-последни стилове и всичко, което е ужасно скъпо. Мисля, че е много разглезена от баща си. Разбира се, те имат много пари. — Лейди Вай изговори това като присъда от най-висока инстанция, но смисълът на думите ѝ, разбира се, беше, че те имаха пари, но нямаша *класа*, въпреки че никога не би се изразила толкова грубо пред Одри. — А Чарлз казва, че имала отлична глава за бизнес. Била поела в ръцете си всичко, свързано с книгите му, и че се представяла много успешно. Даже продала

филмовите права на две от неговите книги, за което Чарлз никога даже не би могъл да се сети.

— Изглежда, че тя е добра *за него*. — Сега тя попита за това, което истински искаше да се осведоми: — Щастлив ли е?

Лейди Вайълет се замисли за дълго и погледна приятелката си в очите.

— Не, не е. Той казва, че е, но нека бъда честна с теб, не му вярвам. Джеймз би ме убил, че ти казвам това, но това е, което мисля. Мисля, че се опитва сам да заблуди себе си, що се отнася до чувствата му към нея. Мисля, че е взел решение да се ожени и тогава се е появила тя, танцуваща през обръчи специално за него, и той си е казал, че така трябва да бъде. Но няма *искра*, няма вълнение... не е онова, което двамата сте имали, доколкото по всичко разбирам. Когато говореше за теб, видът му беше такъв, като че ли се намираше в рая или ада и в повечето случаи беше точно така. — Те и двете си спомниха, когато тя отказа да напусне Харбин. — Но сега няма нищо подобно. Той изглежда само наполовина жив. По-скоро беше онемял. Въпреки твърденията му, че се чувства прекрасно. Но даже и това да е така, то няма да продължи дълго. Мисля, че зад маската Шарлот Биърдзли е много трудна жена. Мисля, че съществуват причини, поради които досега не се е омъжила. Мисля, че е вървяла след това, което е *искала* от живота. Искала е кариера и я е получила, голяма, а след това е решила, че ѝ трябва съпруг, и е постигнала и това. Но какво ще *прави* с него сега, не се побира в ума ми. След време той ще се превърне в кукла в ръцете ѝ и целият живот ще му се види горчив. Тя иска да го превърне във фабрика за книги, филми и пари. Това е единственото нещо, от което тя в действителност има понятие... За нейното разбиране е недостижимо това, което кара хора като теб и Чарлз да се поддържат живи, тази чудна жажда за пътешествия, която ви носи по целия свят. Пътешествия, при които е достатъчно само да се почувстват странни аромати или да се направят снимки на необикновени хора.

— Снимки на какво? — Най-после Джеймз се беше присъединил към тях и гледаше подозрително жена си. Беше настоявал да не обсъжда Чарлз с Одри. Нямахме смисъл да се разбутват стари рани. Знаеше, че Чарли е много чувствителен на тази тема и че това като нищо можеше да важи и за Одри. Очевидно тази история е била от

голямо значение и за двамата. Единственото нещо, за което съжеляваше заради тях, беше, че не бяха стигнали до логичния щастлив край. Двамата си приличаха толкова много, а Шарлот беше толкова различна.

Двете жени не подновиха темата, но всичко, казано от Вай, се вряза в ума на Одри, която се опитваше непрестанно да се убеждава, че всичко е свършено, че не е възможно повече да го обича... Той беше женен.

Но все още изглеждаше невъзможно да се повярва. Всичко, което беше живо в паметта ѝ, бяха безкрайните часове на физическо сливане в Ориент Експреса или чудните мигове, когато наблюдаваха изгрева на слънцето от някой планински връх в Тибет, седнали в мъничко неудобно влакче. Сега тя се радваше, че всичко това е било. Без всичко това нямаше да съществуват спомени, от които да черпи сила за живот. И отново, и отново се връщаше на думите на Вай за това, че Шарлот е направила живота *удобен* за него... *Танцуваща през обръчи, за да направи живота за него удобен...* И все пак това все още не изглеждаше да е достатъчна причина да се ожени. Той беше по-друг човек, тя го познаваше, и това не би могло да бъде достатъчна причина, освен ако Одри не го беше подтикнала към тази постъпка, отказвайки му отново, и той беше направил, каквото беше направил, чисто и просто от яд. Но той беше и по-разумен.

Тази нощ в леглото си тя мислеше за него, мислеше за него и си казваше, че няма никакво значение защо се беше оженил за Шарлот. Беше се оженил, а сега Одри трябваше да го забрави.

Неуспешно продължаваше да се опитва да го изтрие от паметта си по време на приятните седмици в Антибите и беше силно заинтригувана, когато зърнаха Уоли Симпсън и Едуърд, принц Уейлзски. Той размени с Джеймз няколко думи, а Одри беше представена на двамата. Джеймз помисли, че тя вероятно ще може да намери общ език с госпожа Симпсън, защото и двете бяха американки, въпреки че госпожа Симпсън не направи нищо повече, освен това, че се ръкува с нея. Одри беше изумена от това, колко елегантно беше облечена, даже на Антибите. Изглеждаше така, сякаш беше току-що слязла от корицата на „Вог“ в ленена рокля и идеално оформена коса, елегантна малка сламена шапка и обувки, които очевидно бяха направени по поръчка. Поразена бе от прекрасните ѝ перли и от това, с

какъв влюбен поглед я гледаше принцът, когато продължиха пътя си. Той беше изключително красив мъж и Одри беше силно развълнувана от това, че се беше срещнала с тях.

Тя и Вай си поговориха надълго за тях и обсъдиха размера на скандала. Госпожа Симпсън беше, разбира се, разведена и всички бяха шокирани от връзката на принца с нея. Одри се беше надявала да се види и със семейство Мърфи, но в тази година ги беше сполетяла трагедия и тя така и не ги видя. Бяха загубили сина си Бейот, умрял от менингит на гръбначния стълб през март, а другото им момче, Патрик, беше станал жертва на повторна атака на туберкулоза. Сияйният ореол над главите им беше прераснал изведнъж в черен мрак.

Но във вилата пристигна друга двойка, която ги разсея. Те бяха добри приятели на Вай и Джеймз, или поне тя беше. Навремето тя била баронеса Уршула фон Ман и тя и Вай като млади момичета били възпитанички на един и същ пансион. Съвсем наскоро се била омъжила за икономиста Карл Розен. Сега тя беше *просто* Уршула Розен или *Уши*, както я наричаха. Имаше руси къдрици и големи зелени очи и лунички, и трапчинки, и чуден смях и разказваше потресаващи истории за приятелите и семейството си в Мюнхен. Имали голямо имение и тя посещавала френския юг всяка година, както им обясни с немското си произношение, и сега били на сватбено пътешествие. Вече бяха ходили до Виена и Париж, сега бяха тук, а през септември трябваше по план да посетят Венеция и Рим, след което да се върнат в Берлин, където живееше Карл. Баща ѝ бил настоял да им купи голяма къща и очевидно бил разтревожен, макар и не безнадеждно объркан поради това, че Карл бил евреин. Навсякъде се говореше, че в Германия тъкмо по това време имаше някакви брожения по отношение на евреите, обясни тя, и баща ѝ я бил предупредил при срещи с важни нацисти да не ги дразни. Тя беше със силни антинацистки убеждения, на които можеше да даде глас само тук, в тази част на Франция, но никой от компанията нямаше чувството, че Хитлер има намерение да закача *по-видните* евреи. В края на краищата Карл имаше докторат, беше написал няколко книги, преподаваше в Берлинския университет и изобщо беше авторитетна личност в Германия.

Беше и много забавен, когато изпиеше голямо количество шампанско, и петимата се забавляваха отлично във вилата и с другите

техни приятели. Одри се отпусна напълно, беше щастлива и през последната седмица на август вече беше получила силен тен, докато се опитваше да реши какво да прави по-нататък. Беше имала доброто желание да прекара няколко месеца в Лондон с Чарлз, а сега това нямаше да се случи.

— Ела с нас във Венеция — предложи Уши, когато един ден се излежаваха на терасата и се къпеа в лъчите на слънцето. Тя носеше върху златните си къдрици сламената шапка на Карл и изглеждаше изключително привлекателна.

Но Одри само се засмя при предложението.

— По време на медения ти месец? Знаеш ли, сигурна съм, че това ще развълнува Карл.

— Да, положително — се чу от вратата гласът на Карл, който след малко се настани на стола на Уши. — Защо не дойдеш с нас, Одри?

— Не мога да направя това, Карл.

— А защо да не можеш?

— Вие двамата трябва да бъдете *сами*. За бога, това е меденият ви месец!

Той се наведе над нея и прошепна, но така, че да чуят всички:

— Бихме могли да направим *a menage a trois, ja?*

— Nein.

Тя се засмя и се обърна, за да види как спира една кола и как от нея излизат двама души. Мъжът беше обърнат с гръб, а жената беше висока и слаба, с голяма шапка и бяла рокля с широки рамене. Чу звука на английска реч, когато Вай ги приветства в градината, след което влязоха в къщата, последвани от прислугата, която носеше багажа им. Вай не ги бе предупредила, че ще има и други гости, и се запита дали нямаше да им предложи стаята на Моли. Вай толкова си падаше по неочакваните гости, че Одри не можеше да каже дали новодошлите наистина са били очаквани.

— Знаеш ли кои са тези? — Уши попита Одри лениво, а тя поклати глава. — И аз не знам. — След това се усмихна на новата си приятелка. — Радвам се, че се запознахме с тебе, Одри... и с малката Моли.

Уши се надяваше скоро да има бебе и вече се правеха усилените опити в това отношение. Искаше да има шест деца, по този въпрос беше постигнато споразумение, и държяха да започнат изпълнението

на плана колкото се може по-скоро. В края на краищата Уши беше на тридесет и една, а Карл на тридесет и пет. На възраст бяха точно като Джеймз и Вай. Одри с нейните двадесет и девет години беше бебето на групата и от време на време се шегуваха с нея на тази тема. Но сега, докато си бърбеха, изведнъж се появи Вайълет с голяма кана лимонада и с нервен поглед, отправен към Одри.

Уши забеляза това първа, а Одри като че ли не обърна внимание, докато наливаше плодovия сок в чаши за всички и си бърбеше най-приятелски с Карл. През това време новодошлите излязоха на верандата, а мъжът, който следваше добре облечената англичанка, беше видимо изненадан, когато забеляза Одри. За останалите всичко беше ясно, преди тя да се обърне, а когато се обърна, остана като закована на мястото си и изпусна чашата си, която издрънча върху терасата и сериозно поряза крака ѝ. Всички се втурнаха едновременно, за да ѝ помогнат да седне, а Карл поднесе една бяла салфетка, с която да спрат кръвта, но тя настояваше да получи кърпа, не искаше да поврежда салфетките на Вайълет.

— О, за бога, Одри, не ставай глупава!

Тя сама затисна раната със салфетката и в този момент неочаквано настъпи всеобщо объркване, когато най-после погледите им се срещнаха. Впрочем това не можеше да се отлага вечно и Вайълет почувства болката на Одри, която подаваше ръката си на Чарлз.

— Здравей, Чарлз. Съжалявам за драмата, с която те посрещнах. Невинаги съм толкова непохватна. — Тя се усмихна и почувства как цялото ѝ тяло се разтрепери, когато го погледна, а после погледна жена му, но никой не предприе нищо, за да ги представи една на друга. Въздухът беше наситен с електричество и положението беше мъчително. — Здравей, аз съм Одри Дрискол. — Тя протегна ръка и високата привлекателна млада жена я пое, но след като преди това я разгледа цялата много внимателно. Очите, които бяха насочени към Одри, не излъчваха никаква топлина.

— Аз съм Шарлот *Паркър-Скот*. Здравей!

— Е, хайде да влизаме вътре, докато почистят мястото. — По терасата имаше парчета стъкло и Вайълет беше силно объркана. — Моля всички да бъдат обути.

Тя приканваше шумно всички да влязат вътре, а Одри не спираше да се извинява за хаоса, който беше причинила. И двете

знаеха защо, а Уши също подуши, че пристигането на този мъж беше причинило огромна болка на Одри, но по лицето ѝ не можеше да се прочете нищо, когато с помощта на Карл закуцука и влезе с останалите. Той искаше да я пренесе на ръце, но тя отклони предложението му, като потърси убежище в стаята си, където да се приведе в ред и да се превърже.

Съвсем наскоро след това при нея дойде Вай, по лицето ѝ беше изписана болка, кършеше ръце.

— Одри, нямах представа... трябва да ми повярваш... толкова е в стила на Чарли да се появи по този начин... не сме ги очаквали...

— Няма значение, Вай. Все едно, рано или късно това щеше да се случи.

— Но не тук! За бога, ти дойде при нас, за да го забравиш или поне така мисля аз.

— Може би това е най-доброто лекарство. Ваксина против Чарлз Паркър-Скот. — И тогава, докато придържаше мокра марля към пострадалия си крак, тя вдигна нещастен поглед към приятелката си. — Тя е много хубава, Вай. Предполагам, че това е отговорът на всички въпроси.

Вайълет махна нервно с ръка.

— Не ставай смешна! Тя няма даже една десета от твоята красота. И е студена като айсберг.

Даже за няколко секунди, когато я видя, Одри беше почувствала същото. В нея се съдържаше нещо много делово и хладно, и се владееше много добре.

— Ще останат само за вечерта. Казах на Чарлз, че не могат да останат. Не мога да позволя да се чувстваш некомфортно.

— Не бъди смешна, Вай! Без друго искам да попътувам малко. Уши и Карл предложиха да ги придружа в Италия. — Тя не искаше да отиде, не мислеше, че ще е добре за тях, но все пак сега това беше по-добра възможност, отколкото да остане тук, а и можеше да ги използва като извинение за това, че напуска. Пък после, ден-два по-късно щеше да се раздели и с тях. Това, че нямаше желание да бъде тук с Чарли и жена му, беше повече от сигурно.

— Моля те, Одри, моля те... те си тръгват утре, късна ти се...

Тя се чувстваше ужасно заради страданието, което беше причинила на приятелката си, страдание достатъчно силно, за да

изпусне чашата и да нарани крака си. Но най-лошо от всичко беше изразът на лицето ѝ, когато за първи път видя Чарли. В него се съдържаше такава болка и такова отчаяние, че човек можеше само да спре дъха си. Величината на загубата, която беше преживяла, личеше ясно и беше изключено Чарли да не я е забелязал.

За съжаление това не беше убегнало и на Шарлот и точно в този момент на терасата тя и Чарли тихо коментираха станалото.

— Ти не ми каза, че *тя* ще бъде тук.

Знаеше много добре *коя* е Одри и се досещаше колко много е означавала тя за Чарли някога. Беше уловила точно всички особености в поведението му, след като се беше върнал от Сан Франциско предната година и беше направила всичко възможно, за да постигне твърдото си желание да я отстрани от пътя му. А сега съвсем не искаше възкресение на спомени. Беше го спечелила и щеше да го запази за себе си.

— Нямах представа. — Той говореше тихо и не му беше никак лесно. Погледите им се срещнаха. — И за момент не ми е минавало през ум, че *тя* може да бъде тук. — Самият той беше останал много учуден от станалото, учуден от това, че беше успяла да остави дядо си в Сан Франциско.

— Мисля, че трябва да отидем в хотел.

Но лицето му придоби изражение, което никак не се хареса на Шарлот.

— Нямам намерение да *бягам* от нея, Шарлот.

— А аз нямам намерение да живея под един покрив с нея. — Очите на Шарлот представляваха черни камъни, *тя* говореше през стиснати зъби, челюстите ѝ бяха като вдървени. — Освен това, за мен не е добре да се тревожа.

Той я погледа и въздъхна. Предстояха дълги шест и половина месеца. Винаги, когато му напомняше за положението си, успяваше да постигне своето, и сега Чарли не искаше да поема рискове, като я разстройва.

— Нека само опитаме за тази вечер. Ако е прекалено трудно, утре ще отидем на хотел. Обещавам ти. Ако си тръгнем сега, за всички ще бъде очевидна причината и това ще разстрои Вай и Джеймз.

Шарлот беше достатъчно умна, за да не настоява. Тя само остана, където беше, пробождайки Чарлз с поглед, особено когато

Одри излезе от стаята си няколко минути по-късно, облечена в бял ленен костюм в стил „Дитрих“. Снежната белота открояваше силния ѝ тен и медночервената ѝ коса и Чарлз реши, че никога не беше я виждал толкова мила, когато тя се обърна и влезе, за да си налее още едно питие. Шарлот беше права. Нямахше да е лесно.

Одри прекара остатъка от следобед по магазините с Уши и Карл, а когато се върна, отведе Моли в кухнята, за да я нахрани. Всички момичета на служба при Вай бяха влюбени в малкото момиченце, поради което непрекъснато имаше боен ред от обожаващи бавачки, но Одри предпочиташе да не я оставя много често без себе си. Освен това ѝ беше много приятно да навлиза в обичайната си програма, като ѝ режеше малки парчета от пилешко месо и се усмихваше, когато малката се смееше и играеше на криеница със салфетката си. Моли беше единственият слънчев лъч в живота на Одри и сега тя разбираше, че винаги щеше да бъде така. Присъствието ѝ тук, в близост до Чарлз, беше повече от мъчително и за да слезе за вечеря, трябваше да събере цялата си смелост. Тя специално се погрижи да изглежда по възможност максимално добре.

Въпреки това, което беше казала Вай, тя откри, че Шарлот представлява страхотна конкуренция. Тя носеше изключителни дрехи, имаше безупречен вкус и до нея Одри се чувстваше старомодна. Тя беше от тези жени, които просто воняха на пари и власт, и ако не беше блестящият ѝ ум, Одри щеше просто да се задави от погнуса заради това, че Чарли се беше оженил за такава. Но тя беше от този вид жени, с които мъжете много обичаха да водят разговор.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер, скъпа моя!

Джеймз отпрати този комплимент към Одри, когато тя влезе с бавна походка в синя копринена рокля, която открояваше раменете ѝ с цвят на мед и беше в унисон със сините ѝ очи. Той знаеше, че ѝ трябва силна ръка, на която да се опре, и ѝ предложи своята, когато малко по-късно влязоха заедно в трапезарията.

Вайълет я беше настанила по възможност по-далече от Чарлз и даже беше се погрижила за присъствието на още неколцина приятели. Искаше да присъстват колкото се може повече хора, така че Одри и Чарлз да не се видят принудени да бъдат заедно.

И вечерта вървеше изненадващо добре. Само Одри и нейните домакини знаеха колко ѝ беше трудно. Но никой друг не можеше да

подозира каквото и да е. Никой друг, освен Шарлот, която следеше с остър поглед Чарлз и която се показва особено очарователна и духовита, като че ли за да покаже на Одри *коя* беше предпочел пред нея, като че ли да ѝ покаже, че никога не би могла да се сравнява с *нея*.

— А ти с какво се занимаваш? — попита тя многозначително Одри при едно от затишията по време на вечерята.

Одри я погледна и се усмихна и без някой да забележи, че ръцете ѝ треперят, отговори тихо:

— Грижа се за дъщеря си.

— Колко хубаво. — Шарлот се усмихна. Всички знаеха, че тя е бъдещият директор на фирмата „Биърдзли“.

— Недей да скромничиш толкова със снимките си, Одри — се провикна Вайълет от другия край. — Тя е много, много добър фотограф. — Погледна Шарлот с нескрит гняв, а Чарлз се загледа в чинията си. Той и Одри мислеха за портрета на мадам Сун Ят Сен, който се беше появил в лондонския „Таймс“ с неговата статия и ѝ беше доставил толкова голяма радост.

След това разговорът отново ги направи незабележими, като се понесе, подобно на река над скалите, и повече нямаше конфронтации.

Според Одри това беше най-съсипващата вечер от всички, които досега беше надживявала, и тя излезе навън на терасата за глътка свеж въздух, като в това време някой от другите играеха шаради вътре. Джеймз и Вай обичаха да играят на различни игри с гостите си и даже Шарлот се беше присъединила и малко по малко се превръщаше в централна фигура. Всички искаха да играят с нея, защото беше много добра при отгатване на шарадите. Беше дяволски умна, жалко само, че не беше малко *по-топла*.

Одри седна с въздишка в един от удобните плетени столове, затвори очи и отпусна назад глава под лунната светлина. И трепна силно, когато чу гласа му, съвсем близо до себе си, едва ли по-висок от шепот.

— Не е леко, нали, Од? — Тя отвори очи и в първия момент не каза нищо, а после въздъхна и кимна, като му се усмихна хладно.

— Предполагам, че не е трябвало да идвам. Те са твои приятели. — За първи път му казваше нещо насаме, а очите им разказваха една дълга, тъжна приказка. И двамата си даваха вид, че не чувстват нищо, но за всички беше очевидно, че и двамата страдат.

— Ти принадлежиш тук точно толкова, колкото и аз. — Той изпитваше лек страх, че Шарлот можеше да го види като разговаря с Одри и по-късно да му направи сцена. Тя беше готова да му разреши да направи всичко на този свят, само не и да разговаря с Одри. Много силно съзнаваше опасността. — Трябваше преди да дойдем, да се обадя на Вайълет... въобще не съм мислил... — Погледът му търсеше нейния, той искаше да почувства гнева, който го беше обзел преди една година, но всякакъв гняв беше изчезнал изведнъж и единственото, което чувстваше, беше скръб.

— Дядо умря през юни.

— Съжالياвам. — И наистина съжالياваше. Знаеше колко много го обичаше. Знаеше това по-добре от всеки друг. Но тя само кимна. И тогава ѝ зададе въпроса, от който се беше страхувал най-много. — Защо дойде тук?

Тя затаи дъх и отговори:

— За да видя... Джеймз и Вай. — Колебанието продължи само частица от секундата. Той обърна глава и се загледа далече към морето, което представляваше потопено в лунната светлина сребро.

— Когато миналата година се върнах от Америка, бях полуобезумял...

Тя поклати глава, тъй като не искаше да чуе това, което той щеше да каже. Беше безнадеждно късно. Пък и вече нямаше значение. Беше много, прекалено много късно.

— Не ми дължиш никакви обяснения.

— Така ли? — Той беше леко пийнал, но не много, за да не съзнава какво чувства, не много, за да помисли, че е по-малко прекрасна, отколкото беше... не много, за да остане безчувствен и да не изпита същия трепет, когато погледнеше сините ѝ очи. — Може би е необходимо да го кажа. Когато се върнах, имах желание да не те виждам никога повече. Мисля даже, че известно време те мразих. А Шарлот беше много внимателна с мен. Тя покри с балсам раните... помогна ми в работата, грижеше се да изтрезнея, когато се напивах... беше покрай мен и заради мен... постоянно... точно по този начин, по който ти отказа да бъдеш... Тя дойде с мен в Индия... а после в Египет. Там бях шест месеца, като работех върху следващата си книга. — На Одри ѝ се стори, че в очите му има сълзи, но не можеше да бъде сигурна при слабата лунна светлина. — Тя беше чудесна... — В гласа

му звучеше извинение, но Одри не можеше да каже дали той се извиняваше на нея или на Шарлот. — И на мене тя ми харесваше. Много. — Той се обърна с лице към нея и тя разбра, че той е малко повече от леко пиан. Но това не беше важно. — Бедата, Одри, е там, че не я обичам. — Одри беше шокирана от тези думи и се вдърви в стола си. Не искаше да чуе това, което той се канеше да каже... той нямаше право да има и двете... но преди да може да изрече нещо, за да го спре, той продължи: — Казах й това, преди да се ожения за нея. Не съм паднал толкова ниско, за да се преструвам, че обичам някого... — Гласът му като че се разтопи и Одри почувства в гърлото си бучка. — ... Или достатъчно *храбър*, за да се преструвам, че не... Тя каза, че това няма значение. Не очакваше велики страсти или възвишеност, само лоялност и приятелство. И ние сме *приятели*. Добри приятели. Тя ми харесва... — Той се повтаряше и Одри продължаваше да бъде шокирана от думите му... от постъпката му... това беше безумие. Защо се беше оженил за нея? Но след миг той отговори на въпроса й: — Не бих се оженил за нея. Това не е достатъчно, каквото и да си мисли тя. Ти и аз достатъчно добре знаем това, нали? — За миг гласът му прозвуча горчиво и Одри се изправи. Не искаше да седи и да слуша за това, че не обича жена си, това правеше фактът, че се беше оженил, още по-жесток. — Най-голямата трудност е в това, че тя забременя, когато бяхме в Египет. Трябва да е било в самия край на престоя там. — Погледът му беше тъжен и тя се запита дали сърцето й не иска да се пръсне, или да остане с тъпа болка, докато е жива. — Сега е само на два и половина месеца... още не знае със сигурност... кой знае... отказа да направи аборт. — Очите му бяха толкова изпълнени с болка, докато гледаше жената, която обичаше, че за Одри вече беше невъзможно да сдържа сълзите си. — Така че ще имаме бебе. И ще бъдем приятели. И ще бъдем много *лоялни*. — Когато се обръщаше с гръб към нея, изглеждаше сломен и празен. — И тя ще осигурява успеха на книгите ми, не че това въобще ме интересува... — Гласът му отново загуби силата си. — Предполагам, че ще е хубаво, че ще имаме дете... — Мислеше в този момент за Шон. Сега неочаквано се обърна и стигна с две крачки до Одри и докосна рамото й с върха на пръстите си... Цялото й тяло потрепери. — Исках да знаеш защо. Колкото и да бях зъл, исках да знаеш, че те обичам. Много...

По лицето му бавно се търкулнаха няколко сълзи, той се надвеси над нея и я целуна и, без да каже дума повече, се върна и се присъедини към компанията.

27.

През следващите няколко дни къщата в Кан д'Антиб като че ли се свиваше с всеки изминал момент. Чарлз и жена му не показваха с нищо, че имат намерение да си тръгват и въпреки недвусмислените намеци на Вайълет към Чарли, той не отиде никъде. Вместо това той следеше с очи всички движения на Одри, а на свой ред беше следен от зоркия поглед на Шарлот. Ситуацията беше неудобна за всички и Одри полагаше всички усилия да си дава вид, че не забелязва нищо. Доколкото можеше, ходеше с Моли до брега или се возеше с колата заедно с Карл и Уши. Изчезваше на покупки в града с Вай и прекарваше остатъка от времето си в стаята, като казваше, че е много уморена. Беше й ясно, че не може да остане повече и имаше силно желание да си тръгне още от първия момент, когато двамата Паркър-Скот бяха пристигнали. Единственото, което я спираше, беше нежеланието да засегне Вайълет.

Успяваше да избягва Чарлз, доколкото можеше, а след първата вечер той повече не я приближи. И двамата си ближеха раните. Най-накрая Одри се съгласи да замине с Уши и Карл и само чакаше момента, когато щяха да напуснат Кап д'Антиб. Изгаряше от нетърпение да отпътуват. Все едно къде, само и само да намери спокойствие след напрежението от съжителството с Чарли и Шарлот. Правеше опити да абсорбира факта, че Шарлот е бременна... че беше на път да има *неговото* дете... което на нея самата беше отказано. Вече знаеше, че единственото дете, което щеше да бъде нейно, е Моли.

— Разбирам, че си я довела от Китай. — Одри трепна, когато усети, че това беше Шарлот. Тя стоеше зад нея и наблюдаваше как Моли и Джеймз оформят фигурки от пясък. Обърна се към нея. Беше й трудно да диша при близостта на тази жена. Тя имаше съвършени, правилни черти, а гримът ѝ беше безупречен. Роклята ѝ беше от „Пату“ и се допълваше от прекрасна шапка. Всичко в нея отнемаше силите на Одри. Беше почти съвършена. И се беше омъжила за Чарли.

— Да... доведох я. — Тя се опита да си припомни какво я беше попитала Шарлот. За първи път разговаряха насаме. — Взех Мей Ли от Харбин... Живях там осем месеца.

— Знам. — Но тонът ѝ казваше, че знае не само това и Одри потъна в мълчание. Сега тя заби дълбоко ножа си с бърз удар. — Все още го обичаш, нали?

— Аз... — Беше така объркана, че не знаеше какво да отговори. — Аз... мисля, че винаги ще бъдем приятели. Трудно се забравят такива неща, но времената се менят. — Това беше единственото, което успя да се сети да каже, и го изрече колкото можеше по-дипломатично.

— Да, това е точно така, времената наистина се менят. Радвам се, че го разбираш. — Каза го многозначително. — Чарлз има пред себе си голяма кариера. Той още не може да разбере това. Един ден ще бъде най-значителният писател документалист на света. — Бедата беше в това, че това за него не означаваше нищо, както Одри много добре знаеше. Винаги се беше отнасял към успехите си като към приятна изненада. Щастлив го правеха откритията, пътуванията, приключенията, духът на всичко това. Но Шарлот не разбираше нищо от тези неща. — На него му *трябва* жена, която да му е от помощ.

Одри кимна, опитваше се да задържи сълзите си, а след това погледна жената, която го беше завоювала.

— Бебето за него ще означава повече, отколкото кариерата.

За момент Шарлот изглеждаше слисана.

— Значи ти е казал? — Не изглеждаше зарадвана. Одри кимна с неиздаващ нищо поглед.

— Само спомена... много е щастлив — излъга тя. — Сигурна съм, че и двамата сте много щастливи.

Тя продължаваше, вече с напирани в очите сълзи, да гледа Шарлот, която само кимна и все още изглеждаше разстроена от това, че Чарли беше казал за бебето, или може би така беше най-добре. Сега тя се усмихна на съперницата си.

— При всички случаи не си била права, що се отнася до него.

Тези думи в очите на Одри представляваха нещо крайно арогантно. Откъде можеше да знае тя коя е имала право? Тя даже не го познаваше. Беше го принудила да се ожени за нея чрез отказа си да направи аборт. Одри подозираше, че тя не беше постъпила така от любов към него или от любов към бебето. Даже не можеше да си

представи тази жена с дете. Точно в този момент Джеймз се върна и сложи в ръцете ѝ пълничката мокра, посипана с пясък Моли, която изпищя от удоволствие, като обсипваше с пясък и мокри целувки майка си.

По-късно следобед Одри излезе на разходка с колата с Карл и Уши и след малко Уши беше цялата в усмивки, когато двете се опитваха да задържат с ръце шапките и разветите си коси в отворената кола.

— Решихме, че ще тръгнем утре. Ще дойдеш ли? — До този момент Одри се беше чувствала раздвоена между двете възможности, но желанието ѝ да напусне Антибите сега беше направо отчаяно и чувстваше, че ѝ трябва някакво извинение, за да може да излезе от трудното положение по възможно най-безобиден начин. — Отиваме само до Сан Ремо.

Не беше далече, но атмосферата беше по-различна, много италианска и по-малко шик, но много приятна. Сега я погледна Карл.

— Идваш ли?

Одри се усмихна. Това беше най-доброто решение за нея, а и беше много силно привързана към Уши и Карл.

— Много ще се радвам. Ще остана само няколко дни, а след това ще ви оставя да продължите. Бих могла да отскоча до Рим за седмица или две, преди да се завърна в Лондон.

А оттам тя все още нямаше представа къде щеше да отиде. Всичките ѝ планове се бяха провалили и съвсем не бързаше да се връща в Сан Франциско.

— Защо не дойдеш с нас във Венеция?

Венеция беше най-романтичното място на света и в един миг споменът за двата ѝ дни, прекарани там с Чарли, изплува в ума ѝ.

— Не мисля, че ще дойда. — Не можеше да понесе болката да види това място отново. — Там е за хора, които са в медения си месец, а не за стари моми.

Те се заловиха да протестираат, както могат, но тя, като се смееше, продължаваше да твърди, че е точно такава.

— Ти си най-хубавата стара мома, която съм виждал! — Карл я погледна с око на познавач и тя се засмя и му се скара, но Уши съвсем не се засегна. Двамата бяха щастливи и чудесно си подхождаха. Бяха

влюбени един в друг от шест години. — Ще говорим за Венеция, когато стигнем Сан Ремо.

— Нямам нищо против.

Поне се беше съгласила да отиде с тях до Сан Ремо, а това означаваше, че щеше да ѝ бъде по-лесно да си отиде оттук на следващия ден.

Когато се върнаха, тя съобщи на Вайълет за намерението си. Вайълет се опечали от това, че всички си отиват и я беше много яд на Чарли. Вечерта тя се оплакваше с много горчивина на Джеймз за това, че Чарли беше прогонил всички и провалил всичко.

— Не е *гонил* никого, скъпа, а само Одри. Карл и Уши без друго щяха да отпътуват, а за нея ще бъде удоволствие да бъде с тях. Също така по някое време тя трябва да ги посети в Берлин. Уши винаги прави такива чудесни партита. — Той се усмихна добродушно на жена си и я целуна нежно по устните. Думите му я бяха успокоили и ободрили.

Пътуването до Берлин беше прекрасна идея, може би беше възможно да отидат всички. И тя оповести темата на следващия ден на закуска, когато всички се бяха насъбрали около масата, с изключение на Шарлот и Моли.

Шарлот беше все още в леглото, а с Моли се занимаваха Джеймз и бавачката на Александра, докато Одри закусваше. Тя беше много щастлива, че играе с тях, а те се отнасяха с нея като с малка кукличка, особено Александра, която я обичаше.

— Идеята беше на Джеймз — каза Вайълет със задавен от весело настроение глас. — Няма ли да бъде прекрасно, ако всички прескочим до Берлин, след като влюбените са се уредили. Бихме могли да се настаним в хотел „Байеришер“ и да отидем на опера.

Вай много обичаше берлинската опера. Обичаше да ходи на опера навсякъде, а още повече обичаше партитата.

Уши също беше пленена от идеята.

— Ще можем да дадем първия си бал, Карл. — Очите ѝ танцуваха, танцуваха и мислите ѝ. Тя погледна към Вайълет. — А вие няма да бъдете в хотел, ще живеете при нас. И ти също. — Тя погледна Одри и случайно включи в погледа си и Чарли.

Изведнъж възникна оживена дискусия около плановете, свързани с посещението в Берлин, и след малко всички говореха и се смееха,

когато Чарли започна да отправя закачки наляво и надясно и да им разказва забавни истории от последното си пребиваване в Берлин. Даже не прескочи Одри и развесели всички с някаква история, свързана с нея по време на пътуването им в Китай. Всички реагираха шумно и особено Одри. Отдавна не беше тайна за никого от присъстващите, че са били любовници и смехът им прозвуча като приятен заключителен акорд, отбелязващ края на съвместната им ваканция. Никой не забеляза влизането на Шарлот.

Дълго време тя не се обади, но когато в един момент проговори, гласът ѝ подежда като удар от електрически ток, който разтърси гръбнака на Одри, а Чарли в миг млъкна.

— Какво е това, което говорите за пътуване до Берлин? — Беше явно, че тя е много против. След това се усмихна на Чарлз. — Всъщност, аз искам да се срещна там с един немски издател. — Тя пак му се усмихна. Щеше ѝ се всичките му книги да бъдат преведени на няколко езика и това да стане до края на годината. Това ѝ намерение представляваше част от нейния, както тя го наричаше, *генерален план*. Единствено когато се обсъждаха подобни неща, тя се оживяваше истински. — Можем да съчетаем работата с удоволствието.

Но удоволствието като че ли беше изчезнало с пристигането ѝ.

За да запълни неудобното мълчание, Вайълет започна да говори с Карл за плановете им за пътуване през следващата седмица. Той спомена Венеция, при което очите на Чарли мигновено се насочиха към Одри, но тя отклони погледа си встрани и се зае усилено да нагъва салфетката си.

Щяха да бъдат във Венеция през последната седмица от медения месец, а след това Карл трябваше да бъде в Берлин не по-късно от края на септември. Тогава щеше да започне отново да преподава в университета, а Уши очакваше с нетърпение началото на оживлението на светския живот.

Джеймз предложи няколко идеи на тема добри ресторанти, спомена и за няколко допълнителни малки екскурзии, които той много обичаше, и малко по-късно тримата пътешественици слязоха долу, Одри с Моли в ръце. За жена, която никога преди не е имала деца, тя се справяше отлично с трудното изкуство да я води навсякъде със себе си, а Моли беше щастлива и с много добро настроение, където и да

отидеа. Като че ли мислеше, че всичко е едно голямо вълнуващо приключение.

— Погрижи се за себе си, Одри — я предупреди Вайълет. — И ни се обади да ни кажеш кога се връщаш в Лондон. Ние самите трябва да бъдем в Лондон доста наскоро и когато си бъдем вкъщи, ще ни гостуваш. А ако предпочиташ, преди това. — Тя винаги държеше там иконом.

Вайълет награди Одри с прегръдка и с още една, още по-силна. Щеше да ѝ липсва. Джеймз я целуна и всички казаха довиждане на Карл и Уши. Сега Чарли гледаше Одри в очите, където имаше такава дълбока тъга, че Вайълет, която ги наблюдаваше, се видя принудена да се обърне настрана. Знаеше, че Одри го беше отбягвала, когато настъпваше времето за тръгване. Но Чарли беше излязъл от стаята си, за да се сбогува, и сега я гледаше с такава нежност, че на Одри се стори, че сърцето ѝ няма да издържи.

— Довиждане, Чарлз. — Поне сега знаеше, че всичко е свършено. Нямаше повече място за заблуда, че биха могли някога отново да бъдат заедно. И двамата знаеха, че това нямаше да се случи.

— Поздрави Венеция от мен. — Тези негови думи казваха всичко... че продължава да я обича и че не е забравил нищо, но тя само поклати глава и притисна по-силно Моли към себе си.

— Няма да отида. Това е за Уши и Карл.

Той кимна. Всичко му беше напълно ясно. Той също не искаше да се връща повече там. Би било непоносимо мъчително.

— Може би някой път ще те видя в Лондон. — Тя не отговори нищо, а само го погледна, после се обърна и няколко мига по-късно влезе в колата, след като беше целунала още веднъж Вай и Джеймз, и изчезна заедно със семейство Розен.

28.

— Добре ли си, Шарлот? — Той погледна жена си със загриженост след заминаването на Одри, като се опитваше да изпита към нея част от същите чувства, но такива просто не съществуваха. И трябваше да си напомни, че бебето, което тя носеше, беше *негово*, но даже това все още не му изглеждаше реалност. Не личеше нищо и тя беше толкова спокойна, че даже не го споменаваше. Като че ли понякога и двамата забравяха за това, но сега той ѝ се усмихна от желание да бъде любезен, като че ли да си напомни, че тя, а не Одри му е жена.

Но къщата в Антибите беше като гробница без двамата Розен и Одри. Той и Джеймз предприеха дълга разходка по брега, но не сподели нищо от това, което изпълваше ума му. Лейди Вай направи усилие да опознае по-отблизо Шарлот, но откри, че я намира също така неприятна, както в началото. Нямахше нищо топло в тази жена, нищо нежно, нищо меко и лейди Вай се чудеше как Чарли я търпи. Съвсем не беше достатъчно, че беше интелигентна.

— Можеше със същия успех да се ожени и за мъж, за бога — оплака се Вай на Джеймз в уюта на тяхната спалня по-късно същата вечер. — Как, за бога, е могъл да се ожени за нея?

Чарли най-после му беше казал.

— Тя е бременна.

— О, боже. — Вайълет го погледна шокирана и поклати глава. — Колко страшно за Чарли. За това ли се е оженил за нея?

— Мисля, че да, въпреки че той не се изрази толкова грубо. А и аз не съм такъв майстор като тебе, когато става дума за груби, недвусмислени въпроси. — Той се усмихна на жена си, благодарен, че техният живот е много по-прост от този на Чарли. — Мисля, че би предпочел да беше абортирала. Но, както изглежда, тя е католичка.

— Така ли? — Лейди Вай беше изненадана. — Не мислех, че е католичка. И в неделя не отиде на църква. — Всички принадлежаха

към англиканската църква, а между приятелите ѝ рядко се срещаха католици.

— Може би не се е чувствала добре. Във всеки случай това е положението. Нашият Чарлз ще става татко.

— Това радва ли го?

— Не знам. Мисля, че още не е дошъл на себе си, честно казано. И, между нас казано, струва ми се, че тя му харесва. От доста време са заедно и тя отиде в Кайро, за да бъде при него... Само че не мисля, че той е гледал на това като на нещо дълготрайно. В такъв случай според мен той би предпочел Одри.

— Благодаря на Бога за това... Бедният Чарли... и бедната Одри. Колко неприятно. — Тя отново се намръщи. — Знаеш ли какво, базирам се, че го е направила *нарочно*.

Джеймз се засмя при тази проява на подозрителност.

— Такива неща са ставали и преди, но не мисля, че тя принадлежи към този тип. Има в нея нещо много бизнесменско, за да прибягва до женски хитрини.

— Не бъди толкова сигурен. Аз мисля, че много я вълнува идеята да създаде кариера на Чарлз и да си го има като кукла на конец. Освен това той е дяволски красив и мисля, че е решила да постигне това, което желае. И по никакъв друг начин не би могла да го хване.

— Боже мой, имаш много лошо мозъче! Ти така ли ме хвана? С хитра стратегия и удари под кръста?

— Разбира се. — Тя грейна щастлива. — Но поне не съм прибегнала до такъв евтин трик, като този да забременея.

Той се върна назад към спомените си и завъртя очи.

— Бих искал да беше постъпила така... ти две години ме подлудяваше... ужасна фанатична девица...

Тя се изчерви при спомена, а той прокара ръка нагоре по вътрешната част на бедрото ѝ и я погали, а миг по-късно и двамата не помнеха нищо за Одри и Чарли.

29.

Дните, които Одри и семейство Розен прекараха в Сан Ремо, бяха леки и приятни и Одри релаксира повече, отколкото по време на последните няколко дни в Антибите, където имаше до себе си Чарли и жена му. Опитите да не предизвика сцена ѝ струваха страшни усилия, а в същото време трябваше да се бори със собствените си чувства. Вайълет и Джеймз ѝ липсваха, но тя се радваше, че не е там, а Сан Ремо не преставаше да бъде весел и приятен, даже сега, в края на лятото.

Одри беше с намерението да остави Карл и Уши там и да продължи за Италия с влак, но те бяха толкова настойчиви в желанието си да бъдат с нея поне до Милано, че най-накрая тя се смили. Понататък трябваше да продължи до Рим, докато те щяха да поемат за Венеция.

Междувременно, в Милано прекараха фантастично хубаво заедно с приятеля на Карл в един малък замък, подобен на който Одри никога не беше виждала. По стените имаше фрески, невероятни гоблени, собственост на музеи, и картини от всекиго, от Реноар до Гойя и до Да Винчи, заедно с огромна колекция на Делла Роббиа. Мястото беше необикновено, дните, прекарани там, чудни. Техен домакин беше един Principe, принц, и жена му, Principessa, и Одри се забавляваше с тях отлично всяка нощ до настъпването на зората. Всички те пиеха твърде много вино и посещаваха всяко парти в града. Даже дадоха *малък бал* за тях, който представляваше чиста импровизация за триста най-близки приятели в чест на Карл и Уши. Одри носеше една от вечерните рокли, които беше купила за кораба, и се чувстваше доста обикновена до екстравагантно облечените италианки с техните тежки огърлици от смарагди и рубини, и сапфири, и тиари с диаманти.

На никого не му се тръгваше, когато настъпи времето, най-малко от всички ѝ се тръгваше на Одри и сега, когато седеше на закуска с Моли, планираната ѝ екскурзия до Рим изглеждаше ужасно тъпа.

Мислеше си за връщане в Лондон по-рано, отколкото беше решила преди това, и тайничко се оплакваше пред себе си, че няма какво да прави. Може би Вайълет щеше да се присъедини към нея при краткото ѝ пътуване до Париж. Но тази сутрин Уши и Карл отново подновиха темата за пътуване до Венеция и бяха категорични в настояването си тя да бъде с тях. Бяха абсолютно сигурни, че не трябва да бъдат сами и обещаха, че ако вземат друго решение, ще я уведомят.

— Ще се чувстваме самотни без теб, Одри...

Особено много се възхищаваха от Моли. Уши я грабна в ръцете си и изрази съжаление за това, че никога няма да има бебе, което да прилича на Моли, и с това разсмя Карл и Одри.

— Боя се, че имаш право, скъпа — я подразни той.

И за съжаление до този момент двамата нямаха причина да предполагат, че тя е бременна, но опитите им в това отношение бяха много приятни.

— Трябва да дойдеш с нас. Това е всичко!

Той направи опит да се държи като прусак, съдейки по начина, по който произнесе тези думи, но резултатът беше, че заприлича само на сърдито дете. Беше с много приятна външност, макар и доста различен от Чарли и Джеймз, но в него имаше нещо много тъмно, екзотично, особено, семитско и за Одри беше лесно да разбере защо Уши го намира красив.

Помисли си дали някога ще намери изобщо някого за себе си. Като че ли всички бяха намерили идеалния партньор, Вайълет в Джеймз, Уши в Карл, и даже домакините им в Милано изглеждаха идеално подходящи един за друг. Вече беше започнала да чувства болката от това, че е сама през цялото време, и вече не беше много на ясно как беше постъпила с живота си преди Моли.

— И така, ще дойдеш ли? — Гледаха я в очакване, а тя вече не можеше да измисли някакво оправдание, с което да им откаже.

— Няма защо въобще да говорим за това. Венеция е най-романтичното място на света и нямам намерение да ви провалям удоволствието.

Уши се засмя закачливо и намигна на Карл, който също се засмя и погледна към Одри, като постави пръст на устните си, сякаш имаше намерение да ѝ повери някаква много важна тайна.

— Вече бяхме там миналата година...

Уши чуруликаше безгрижно и тримата се смееха. В края на краищата беше тридесет и пета, а не деветстотин и дванадесета и всеки от тях си беше имал своите малки лудории. Венеция беше мястото, където беше започнал нейният любовен роман с Чарли, и тя се страхуваше да отиде с тях там. Страхуваше се, че спомените ще бъдат прекалено болезнени.

— Ще дойдеш ли?

Уши я гледаше, като дете, което се надява да получи нещо хубаво и Одри се засмя и вдигна двете си ръце. Не беше възможно да им се противостои, беше ѝ много приятно с тях и вече почти не се чувстваше виновна за това, че им се натрапва по време на медения им месец, въпреки че съзнаваше, че сигурно е така.

— Много добре. Идвам.

Разнесе се ликуващ вик и на следващия ден тръгнаха в прекрасно настроение. Оставиха колата си на гарата и се натовариха на една гондола като щастливи туристи, а гондолиерът им пъ през целия път до двореца „Грити“. Попита ги дали са били и по-рано във Венеция в отговор на което и тримата кимнаха, а когато се озоваха под Моста на въздишките, той им каза да си затворят очите и да не дишат и че всичките им желания ще се сбъднат. Уши и Карл се подчиниха със стиснати ръце. Одри само се усмихна на Моли в ръцете си, не ѝ беше останало нищо, към което да отправя пожелания. Само отчаяно се сражаваше срещу спомена за Чарли.

Самият факт, че присъства на това място беше труден, а това, че се намираще така близо до любовта между Уши и Карл, правеше положението ѝ още по-трудно. Но, от друга страна, тя знаеше, че ако можеше да надживее това връщане във Венеция, щеше да надживее всичко, а те бяха много добри с нея и я водеха навсякъде със себе си. И най-после Одри се изповяда пред Уши. Трябваше да сподели чувствата си с някого. Беше ѝ болезнено мъчително да бъде на това място с всичките си спомени, след като знаеше, че всичко е свършило завинаги. Тя разказа на Уши за пътуването до Китай... за оставането си в Харбин... идването му в Сан Франциско... и за отказа си да изостави всичко и да се омъжи за него... И след това за брака му с Шарлот.

— Колко ужасно е било това, че си го видяла на Антибите! — Сега тя разбираше напълно цялата болка, която е преживяла, и даже

съжали, че бяха толкова настоявали да дойде с тях във Венеция. Сега, когато знаеше всички подробности, изглеждаше много нелюбезно, че са постъпили така с нея. — Знаеш ли, казах на Карл, че според мен той не я обича. Тя е много умна жена и Карл каза, че му харесва. Но тя не е жена със сърце... нали разбираш, Одри?

Одри се усмихна на нейния английски.

— Така или иначе, той се е оженил за нея. Уви.

— Сигурно и на него не му е лесно. — Одри кимна, но това не променяше нищо. А сега трябваше да го забрави. — Трябва да срещнеш някой друг. — Тя мислеше за един приятел на Карл, преподавател в университета. Беше на четиридесет години и вдовец с две деца и Уши беше много привързана към него, до голяма степен както Вай беше привързана към Чарлз. — Ще ни дойдеш на посещение.

Тя не добави повече, страхувайки се, че Одри ще окаже съпротива.

През останалата част от престоя си направиха всичко, което нормално се полага — музеи, църкви, посетиха стъклените фабрики и най-накрая Одри престана да си представя, че вижда Чарли на всеки ъгъл. Това, че беше разкрила душата си пред Уши, ѝ помогна. А вечерта преди времето, когато трябваше да тръгват, Карл се обърна към нея с нежна усмивка. Беше се привързал много силно към тяхната американска приятелка, а и двамата бяха направо луди по Моли.

— Защо не дойдеш с нас в Германия?

Одри се засмя.

— Не ви ли омръзнах вече, Карл? Действително цялата работа започва да прилича на *menage a trois*. — Тя се усмихна на жена му. — Няма как да не мисля, че бихте се зарадвали да се отървете от мен.

Одри щеше да вземе влака за Лондон на следващия ден, а те се връщаха в Берлин в новия си дом, който Уши бързаше да декорира, докато Карл трябваше да се появи вече в университета.

— По такъв начин Уши ще се чувства щастлива, докато аз съм на работа. Джеймз и Вайълет така или иначе все още няма да са се прибрали в Лондон. — Той знаеше, че тя ще остане у тях. — Ще се чувстваш много самотна там без тях.

Винаги беше загрижен за нея и двамата се държаха чудно по време на цялото пътешествие. И Одри трябваше да признае, че

изкушението да бъде с тях е непреодолимо.

— Аз наистина не искам да се натрапвам... — Колебанието ѝ беше неподправено, но те толкова много настояваха да бъде с тях в Берлин за една-две седмици, че тя се смили. А когато на следващата сутрин тръгнаха, настроението им беше повече от прекрасно. Венеция беше чудесно място, но Одри я напусна с радост.

Влакът, който взеха, следваше същия маршрут като този, на който бяха преди години с Чарли, преди да се прехвърлят на Ориент Експреса, но този път, когато стигнаха Залцбург, вместо на изток те се отправиха към Мюнхен с едно спиране на границата в Розенхайм.

Уши съжаляваше, че не беше имала време да предупреди семейството си, че щяха да спират в Мюнхен за един час. Времето не беше достатъчно, за да посетят къщата на родителите ѝ, но тя реши, че поне ще им телефонира, при условие, че става дума за приличен час, или може би даже щеше да ги предупреди от Розенхайм, ако можеше да се свърже чрез телеграфния офис там. Разговаряха и се смееха тихо, докато Моли спеше на една от кадифените седалки, докато най-накрая напуснаха Италия, прекосиха Австрия и приближиха Германия.

Когато поръчваха още една бутилка шампанско и малко хайвер, почувстваха, че влакът намали скоростта си и тогава на перона навън забелязаха войници и униформени чиновници, които говореха нещо с кондуктора и други лица от персонала на влака. Най-накрая кондукторът вдигна рамене и им направи знак с ръка, че могат да влязат.

Уши се намръщи и погледна Карл.

— За какво мислиш, че става дума?

— Хора на фюрера — каза той с презрителна насмешка, но тихо. Не беше обръщал голямо внимание на първите прояви на Хитлер и не му харесваха кресливите му речи за арийците, но беше достатъчно умен и пазеше политическите си възгледи за себе си. Други хора от университета бяха имали неприятности предната година и нацистите като че ли никога не закъсняваха да обвинят интелектуалците, че са комунисти, ако те не споделяха убежденията им. И така той обикновено си кротуваше, освен, разбира се, когато беше с Уши, а във Франция с Чарлз и Джеймз съвсем не си държеше устата затворена.

Но сега изглеждаше доста безгрижен, когато стюардът донесе хайвера, като точно зад него стоеше един войник.

— Паспортите, моля — нареди войникът, оглеждайки с неодобрение луксозното купе. Карл подаде трите паспорта и войникът най-напред огледа американския.

— Amerikanisch? — обърна се той към Одри с присвита усмивка.

— Да. — Тя се почувства неудобно от това, че точно в този момент размазваше хайвер върху филия с препечен хляб. Усмихна му се и войникът погледна спящото дете.

— На кого е това момиче?

— Това е дъщеря ми — побърза да отговори Одри. Тя винаги носеше със себе си документите по осиновяването на Мей Ли, но изглежда, че войникът не се интересуваше от това. Той ѝ връчи обратно паспорта с леко кимване и бързо се зае с другите два паспорта.

— Имената ви са различни. Приятели? — В очите му имаше някаква враждебност и Карл побърза да обясни.

— Връщаме се от сватбеното си пътешествие. Не ни остана време да си сменим паспортите, преди да тръгнем. — Войникът се усмихна, сякаш това го забавляваше, но на Одри не ѝ хареса начинът, по който той погледна към Карл.

Загледа се продължително в очите му.

— Евреин, нали?

Одри беше шокирана от грубото отношение и погледна приятеля си. Мускулите на лицето на Карл се стегнаха, но погледът му не издаде нищо.

— Да. — Не се поколеба нито за момент.

— А съпругата не е еврейка. Правилно? — Той беше забелязал онова фон в моминското ѝ име и това го беше ориентирало, но само взе паспортите със себе си и бързо напусна купето, без да каже нещо повече.

Одри искаше да попита защо не върна паспортите, но се страхуваше да изрече каквото и да е.

— Както изглежда, през последните два месеца са станали даже още по-очарователни. — Карл изглеждаше ядосан и Уши побърза да докосне ръката му.

— Не казвай нищо, Schatz. Харесва им да се правят на важни. Вероятно се е раздразнил от хайвера и шампанското.

Карл само вдигна рамене и се усмихна.

— Завистливи селяндури, да вървят по дяволите. — Четиримата се засмяха и в този момент войникът се появи отново, този път придружен от двама офицери. Те не казаха нищо, а направо приближиха Карл, който седеше до Уши.

— Запознат ли сте с нюрнбергските закони? — обърна се към Карл по-високият от офицерите и Одри видя, че той имаше тънък като от бръснач белег, който се спускаше надолу по бузата му, и се запита дали не го е спечелил в дуел. Носеше отличителните знаци на „SS“ на реверите си, а когато ги огледа подробно, очите му бяха студени като стомана.

Карл като че ли продължаваше да бъде много спокоен.

— Не съм запознат с нюрнбергските закони.

Поведението му беше сериозно, но в гласа му нямаше напрежение и той продължаваше да държи нежно ръката на Уши. Дланта ѝ беше мокра от пот, а неговата леко трепереше.

— Преди една седмица в Нюрнберг имаше конгрес и на петнадесети септември законът влезе в сила и според този закон връзките на евреин с ариец се наказват със смърт. — Той бързо погледна към Уши, отново към Карл и групата от трима замръзна в мълчание.

Карл като че ли беше в шок.

— Не е възможно да казвате това сериозно.

Офицерът го изгледа с омраза.

— Фюрерът е винаги сериозен, господине. Това е крайно сериозно нарушение.

Лицето на Карл беше побеляло.

— Тази жена е моя съпруга.

— Това не значи, че не е налице престъпление. — Той чукна токовете си един към друг и го изгледа продължително. — Сега ще дойдеш с нас. Арестуван си, хер Розен. — Той умишлено пропусна титлата *Doktor*.

За известно време никой не направи никакво движение, бяха напълно шокирани, а когато се появиха двама войници и сграбчиха Карл. Уши нададе ужасен писък и се вкопчи в него. Той я погледна с отчаяние, а след това погледна и Одри, като я молеше с очи да се погрижи за Уши. Не можеше да направи нищо. Трябваше да тръгне с войниците.

Одри стискаше здраво ръката на Уши, когато отведоха Карл, изпратен от изпълнените с ужас погледи на двете жени. След това, когато като че ли бързо дойдоха на себе си, Одри помоли стюарда да им свали чантите. Трябваше да слязат веднага и да се опитат да разберат къде са отвели Карл.

Уши беше изпаднала в истерия, но Одри се опитваше да изглежда спокойна, когато помоли стюарда с нейния крайно неубедителен немски да направи необходимото, за да могат да отидат с такси в града. Положението беше невъзможно. Одри непрекъснато караше Уши да седне върху една от чантите и се опитваше да не я изпуска от погледа си, докато мислеше трескаво, а Уши плачеше, а вече плачеше и Мей Ли, уплашена от напрежението, което беше почувствала около себе си. Сърцето на Одри туптеше напрегнато, когато влакът тръгна и те останаха сами на гарата. Бяха видели, че Карл беше отведен в зловеща черна кола и сега Уши плачеше неудържимо.

— Къде го отведоха?... О, боже... къде го отведоха?

— Ще разберем.

Беше невъзможно. Това беше някакъв лош сън... *връзките с ариец се наказват със смърт?* Те бяха луди.

Одри проведе разговор по най-добрия възможен начин с началник-гарата и след известно време пристигна кола, която да ги отведе до някакъв хотел, където Одри свали чантите във фойето, поиска стая, все едно каква стая, и незабавно помоли за телефонна връзка с бащата на Уши. Докато чакаше да влезе във връзка, Уши се поуспокои, но когато се свърза, стана отново истерична и се наложи Одри да обяснява какво се беше случило. Беше истински кошмар.

— Боже мой... направиха какво?... О, боже мой, къде е той?

— Не знаем. Мисля да се обърна към полицията след този разговор.

— Не правете нищо! — Гласът му беше уплашен и той обеща да проведе някакви разговори и да ѝ се обади.

Докато чакаха Одри настояваше Уши да легне. След малко тя лежеше, без да спира да плаче, и Одри ѝ донесе чаша вода, от която тя отпи с благодарност, загледана в Одри с големи, изразяващи болка очи, докато Одри се опитваше да успокои и Моли, и Уши.

— О, боже мой... ами ако го убият?... О, боже мой...

Уши се държеше за нея като уплашено дете и като че ли на баща ѝ му трябваше цяла вечност, за да им се обади. Но най-после телефонът иззвъня и операторът съобщи за обаждане от Мюнхен.

Но Манфред фон Ман искаше да говори с Одри, а не с Уши. Той ѝ обясни, че се страхува, че не знае какво да каже на дъщеря си.

— Миналата седмица убиха дванадесет души в Мюнхен за същото престъпление. Мислехме да им се обадим и да им кажем да не се прибират. Но другите бяха работници, търговци, някакви бедняци, около които комунистите бяха вдигнали голям шум. Между тези хора, разбира се, нямаше нито един с положението на Карл. Не мислехме, че това може да му се случи.

Но се беше случило. И сега Одри се ужаси при мисълта, че може би няма да го измъкнат. Трудно беше да се повярва на това, което казваше бащата на Уши.

— Казаха ли ви къде е?

— Не още. Но мой познат от върховното командване ще ми се обади. Как е Уши?

Изглежда този човек беше много свестен и Одри погледна над рамото си към Уши. Тя трепереше на леглото с невиждащ поглед. Шокът не беше отминал и Одри изпита силна тревога за нея.

— Боя се, че не е много добре. — Това беше единственият отговор, който можеше да даде.

— Ще дойда в Розенхайм.

— Мисля, че идеята е добра.

Но когато той пристигна, Уши беше истерична, а цял ден нямаше никакви новини. Беше настояла, че тя самата трябва да се обади в местната полиция, а след това и да се яви там лично, но ѝ отказаха свиждане с Карл въпреки всичките ѝ молби. Казаха ѝ, че не могат да се съгласят и че той е обречен и че не може да се говори с него. Бил извършил престъпление срещу райха и сега тя дължала на своя народ да се омъжи за ариец и да роди деца за райха. Докато водеше разговора, тя все повече изпадала в истерия и малко остана да удари единия от тях и щеше да го удари, ако Одри не я беше дръпнала и принудила да се върне в хотела с нея.

Одри не беше на себе си след всичко, което ставаше с тях, и когато барон фон Ман пристигна, тя проведе разговор насаме с него и го попита какво според него щеше да стане с Карл. Докато ѝ

отговаряше, видът му беше мрачен, той мислеше за хората, които бяха убити по същата причина само преди седмица.

— Не знам. Може да го пратят в лагер. Сега пращат по лагери много хора. Евреи като Карл. Бях я предупредил. — Той беше в агония поради собствената си безпомощност. — Те са способни на всичко.

И бяха. Генералите, с които се познаваше барон фон Ман, твърдяха, че не могат да помогнат с нищо. Според нюрнбергския закон от петнадесети септември същата година Карл Розен беше виновен в престъпление, наказуемо със смърт. Одри мразеше думите, които чуваше много, много пъти, а когато баронът късно вечерта се върна към двете очакващи го жени, не донесе никакви добри новини.

— Довечера ще го отведат някъде другаде. Не знам къде, но дежурният офицер обеща да ми каже утре. Най-напред ще отида там.

— Ще го отведат *някъде*? — Погледът на Уши беше безумен, не беше останал помен от смеещото се момиче отпреди само няколко часа по-рано. Беше неузнаваема. Косата ѝ беше разчорлена, гримът ѝ размазан, лицето ѝ на петна от сълзи и даже върху роклята ѝ имаше грим от сълзите, които я бяха накапали, но тя не мислеше за всичко това, мислеше само за Карл. — Къде ще го откарат?

— Обещавам ти, скъпа! Ще разберем при първа възможност. — Тя хлипаше, прегърнала баща си, а той плачеше заради собственото си безсилие и ужасната съдба на зет си. Сега, при тази нейна скръб, той даже съжеляваше за това, че ѝ беше разрешил да се омъжи за него.

Но не изпитваше лоши чувства към Карл и на следващия ден отиде пак в полицейския участък, където му казаха, че Карл е откаран някъде в Унтерахинг.

Пътуването дотам беше дълго и мълчаливо, чуваха се само хълцанията на Уши. Даже малката Моли не издаваше звук в ръцете на Одри. Когато пристигнаха, даже не се спряха в някой хотел, а направо отидоха до полицейския участък, уплашени за живота на Карл, и се случи така, че още със самото пристигане го видяха как го товарят на камион, носеше вериги. Уши нададе сърцераздирателен писък и се втурна към него, като в същото време Моли започна да плаче, а Одри инстинктивно я притисна към себе си и сложи ръка на очите ѝ, докато барон фон Ман застана между тях и войниците наоколо. Уши беше почти стигнала до Карл, когато баща ѝ я догони и дръпна назад. Тя му се съпротивляваше свирепо, когато войниците, които водеха Карл, го

ръгаха злобно с щиковете си и той извика, когато го напъхваха в камиона.

— Добре съм... добре съм... Ich bin...

Затръшнаха шумно вратата пред широко отворените ужасени очи на Уши. Той едва ли приличаше на себе си. Дрехите му бяха разкъсани, а по лицето и главата му се виждаха буци съсирена кръв. Уши плачеше неистово, а баща ѝ я държеше с две ръце. Миг по-късно камионът вече беше заминал и единственият отговор на тяхното търсене беше, че въпросът беше *решен*.

Баронът настояваше, че единственото, което им оставаше, беше да се прибират в Мюнхен. Там той можеше да получи повече информация и вече нямаше смисъл да се стои в Унтерахинг, така че се качиха в колата и пропътуваха разстоянието до Мюнхен, без да спират никъде по пътя.

Тогава той повери дъщеря си в ръцете на майка ѝ, а Одри нахрани Моли и я сложи в леглото след топла баня, оставайки сама в стаята си в очакване на новини от Карл. Всички бяха в шоково състояние. Кошмарът си оставаше кошмар и по всичко личеше, че нямаше начин, по който да го спасят.

По-късно тази вечер, след като забеляза светлина под вратата ѝ, баронът я покани в библиотеката, за да пийнат. Говориха за безумието на новите закони, но даже тук баронът не се чувстваше напълно свободен. Говореха шепнешком до пращящия огън, зад плътно затворени врати. В Германия никой нямаше доверие на никого, даже и в собствената си къща.

Вечерта той проведе няколко телефонни разговора, но без всякаква полза и едва два дни по-късно най-после новината дойде. С голяма мъка той се беше обадил на родителите на Карл, за да ги информира, и те изразиха благодарността си за всичко, което той се опитваше да направи. Но в края на краищата нито едно от усилията му не беше дало резултат.

Той затвори телефона и се разплака тихо в ръцете си, преди да изкачи стълбите, за да съобщи на жена си и дъщеря си. Първо каза на жена си и двамата заедно влязоха при Уршула, която беше заключена в стаята си и която вече изглеждаше почти като луда.

Тя ги посрещна с втренчен поглед и веднага почувства какво щяха да ѝ кажат. Одри чу жалния ѝ писък от стаята си и изтича навън в

коридора. Зачака, като че ли нещо щеше да се промени, някой щеше да дойде... но с Карл беше свършено. Той беше мъртъв, убит от хитлеристите и сега, когато Одри стоеше права на течението в дългия коридор, тя си спомни за звучния му смях, за топлината на очите му и за първи път през живота си разбра какъв рядък дар е любовта... колко е ефимерна... колко бързо отлита... Изведнъж Уши вече не беше невеста... а *вдовица*... Карл го нямаше... и това можеше да се случи на всекиго.

Тя изведнъж разбра колко им беше провървяло на нея и на Чарли и колко глупаво беше постъпил той, погубвайки собствения си живот с жена, която не обича и която го беше уловила в капан.

Минаха много часове, преди Одри да успее да види отново Уши тази нощ, и когато я видя, нямаше какво да ѝ каже. Само я задържа в прегръдките си и я остави да си поплаче на воля. Като че ли сърцето на това момиче щеше да се пръсне, а когато Одри отново се загледа в очите ѝ, вече знаеше, че Уршула фон Ман Розен никога вече няма да бъде същата.

30.

Телефонът на Антибите звънна малко след шест часа на следващата сутрин. Джеймз го чу първи и го потърси пипнешком, като протегна ръка над главата на Вайълет.

— Колко е часът? — промърмори тя, като присви очи към часовника. Слънцето току-що бе изгряло, но бяха изминали само два часа, откакто си бяха легнали, а и бяха пили твърде много шампанско. Чарли и Шарлот все още бяха там, отношението на Вайълет към нея не се беше променило и всъщност почти не я забелязваше. Сега тя не можеше да си представи кой ли им звъни, когато Джеймз се изправи, седнал на края на леглото.

— Да?... Да. — Дълга пауза, намръщване, а след това: — Одри? Какво се е случило? — Беше я чул, че плаче и веднага помисли, че я е сполетяло нещо ужасно. — Да не си катастрофирала? — Сърцето на Вайълет замря, като си помисли за малкото момиченце и инстинктивно се вкопчи в рамото на Джеймз. — О, боже мой... о, не... — Той се обърна към Вай и видя, че тя беше изпаднала в паника.

— Какво има, Джеймз?... Какво ѝ се е случило? — Той даде знак с ръка да мълчи и продължи. Връзката съвсем не беше отлична, а Одри явно беше много разстроена, за да я помоли да спре. Тя трябваше да говори с някого, а Вай и Джеймз бяха единствените хора, на които можеше да се обади.

— Боже мой, какъв ужас... О, бедното момиче. Как е тя сега?

— О, Джеймз... — Вайълет се разплака, беше сигурна, че Моли е преживяла лоша катастрофа. Джеймз хвана ръката ѝ в желание да я успокои, той клатеше глава, като се опитваше да ѝ обясни с движение на устните.

— ... не... не е... детето...

— Не е? — Вай изглеждаше силно изплашена. Но тогава с кого се е случило нещо?

— Къде си сега? Искаш ли да се върнеш? След няколко дни си отиваме. Може би ще ти се отрази добре, ако дойдеш тук, Од... много

добре... но, за бога, тръгвай! Чакай ни в Лондон. И ми кажи телефона си там. Опитай се да поспиш, а Вай и аз ще ти телефонираме след няколко часа. Искаш ли да говориш с нея сега? — Той погледна с надежда жена си, готов да ѝ връчи слушалката. — Добре... ще ѝ кажа... И, Одри... — Очите му се изпълниха със сълзи, а гласът му стана дрезгав. — Кажи ѝ, че ни е много мъчно.

Разговорът приключи и той остана на мястото си, загледан втренчено в жена си. Даже не знаеше как да намери правилните думи. Въздъхна и направи усилие да остане спокоен.

— Убили са Карл. — Каза го направо, но думите му ѝ съобщиха това, което тя трябваше да узнае.

Вай го гледаше ужасена.

— О, боже мой... Джеймз! Кой е убил Карл? И как е Уши?... О, не! — Тя започна да плаче, като го гледаше с трескав поглед, а той я обхвана с ръка и я притисна към себе си.

— Нацистите. Взели са го направо от влака. Хвърлили са го в затвора и са го застреляли. Очевидно са прокарали някакъв безкрайно безумен закон, според който връзката на евреин с арийка се наказва със смърт, все едно дали са женени или не. Чувала ли си някога за подобно нещо? Те са луди.

Но най-лошото беше, че са убили Карл.

— О, боже мой! — Тя не можа да каже нищо повече и продължи да плаче върху рамото на мъжа си, после двамата слязоха по стълбите, уловени за ръце, за да пият кафе, и продължаваха да седят там, когато в осем часа по стълбите слезе и Чарли.

Той изглеждаше сериозен и малко нещо махмурлия, но, когато ги погледна, разбра, че нещо страшно не е наред.

— Телефонът ли чух някъде около шест? — Джеймз кимна и Вай започна отново да плаче. — О, боже мой... какво се е случило, Вай?

Той седна до нея, а Джеймз му разказа за Карл. Чарли ги гледаше с широко отворени очи.

— Не може да бъде... не могат да направят такова нещо! — Гласът му неочаквано отекна силно в тихата стая... бяха толкова щастливи... толкова безгрижни... толкова забавни... и толкова влюбени. — Те са луди!

— Точно така.

— Уши добре ли е? — попита той.

— Не ми се вярва. Но поне нея не са я закачали. Връщали са се в Берлин, но сега са при родителите ѝ в Мюнхен. Одри е с нея.

— Какво прави тя там? — Изглеждаше много смутен. Не искаше и да помисли, че тя може да е някъде близо до подобна сцена на ужас и изпитваше болка от това, че е видяла такива неща.

— Не питах, но предполагам, че е продължила с тях.

— Тя добре ли е?

— Беше ужасно разстроена, което е лесно за разбиране. Казах ѝ, че ще ѝ се обадим след няколко часа. — Чарлз кимна и наля внушителна доза уиски в чашата си за кафе и предложи същото и на Джеймз. Беше малко рано за това, но и двамата се нуждаеха от алкохол. Вай също си наля малко.

В този момент в стаята влезе Шарлот, облечена в прекрасен бял сатенен халат.

— Какво означава това? Всички сме на крак преди зората! — Тя се усмихна с хладната си делова усмивка, която винаги караше човекът отсреща да мисли, че пред нея би трябвало да се намира бюро, но този път никой не се усмихна в отговор.

Чарли я погледна мрачно, отпивайки от силното питие в чашата си.

— Нацистите са убили Карл Розен.

— Какъв ужас! — Тя изглеждаше общо взето ужасена.

Четиримата продължиха да говорят през следващите два часа. Тя имаше известни твърде ясни възгледи за политическия живот в Германия и намираще Хитлер за далеч по-опасен, отколкото повечето хора мислеха. Възгледите ѝ се одобряваха, но в края на краищата те бяха лишени от значение. Карл беше мъртъв и никога повече нямаше да се появи.

Джеймз и Вай телефонираха отново следобед и Одри каза, че тръгва за Лондон същата вечер. Нацистите бяха отказали да върнат останките на Карл за религиозно погребение, така че нямаше да има погребение, а Уши беше в такова състояние, че Одри реши, че е най-добре да остави семейството на спокойствие. Вече не можеше да направи нищо за никого и изглеждаше, че най-добре ще бъде да изчезне безшумно. Тя обеща да телефонира на Вай и Джеймз на следващия ден при пристигането си в тяхната къща и гласът ѝ

съдържаше шок и обърканост, същата обърканост, която владееше над всички в Антибите.

Денят беше тих и *траурен* и Вай и Джеймз се отправиха за дълга разходка по брега, докато Чарли остана на верандата, а Шарлот подремна в тяхната стая. Когато всички се срещнаха отново, беше време за вечеря.

Вай забеляза, че Шарлот не изглежда добре. Беше почти позеленяла.

— Добре ли си? — Тя знаеше колко неприятна може да бъде ранната бременност и почувства съчувствие към нея. Изглеждаше ужасно.

Шарлот вдигна рамене с малка игрива усмивка, която едва ли можеше да прикрие лошото състояние, в което беше през целия ден.

— Много съм добре. Мисля, че трябва да съм яла нещо неподходящо. — Беше повръщала целия следобед и Чарли беше изпитал истинско съжаление към нея, когато беше влязъл в тяхната стая, за да вземе нещо, и я беше намерил на колене пред тоалетната чиния. Той ѝ приготви чаша слаб чай, но тя повърна даже и него. Надяваше се, че няма да бъде така през цялата бременност. За първи път му казваше, че е зле.

Вайълет ѝ се усмихна съчувствено.

— Боя се, скъпа, че причината не е в храната. Такова нещо винаги ми се случва през първите три-четири месеца. Препечен хляб и чай е горе-долу единственото лекарство, а понякога и то не помага много.

— Не мисля, че е *това*. — Тя се почувства неловко от факта, че Вайълет знае за бременността ѝ.

Но Вай само я погледна многозначително и се усмихна.

Тази вечер тя не яде почти нищо и побърза да си легне. Вайълет говореше за възможно по-бързо връщане в Лондон, където трябваше да срещнат Одри, въпреки че поканиха двамата Паркър-Скот да останат колкото намерят за добре.

— Ние също трябва да заминаваме. Шарлот трябва да се прибира, а аз имам да пиша книга. — Плануваха сафари в Африка като отложен меден месец, но това не пасваше с работните им планове и затова се бяха отбили за няколко седмици във френския юг, обаче сега и на двамата им предстоеше сериозна работа. А след смъртта на Карл

беше ясно, че лятното им веселие е свършило и че е време за всички да се разотидат. Единственото нещо, което го безпокоеше, беше, че Шарлот изведнъж започна да се чувства много зле и след като тази вечер се почерпиха за последен път с Джеймз, и след като още веднъж поговориха за Карл, Чарли се върна в тяхната стая, където намери Шарлот стенища върху пода на банята с глава, подпряна на тоалетната чиния.

— Чарли... — Не ѝ достигаше въздух, вече почти не можеше да говори. — Изпитвам... ужасни... болки... — Той помисли в миг за спонтанен аборт и се канеше да изтича за Вайълет, но тя му направи знак с ръка да приближи и посочи дясната страна на корема си. — Тук.

— Трябва ли да извикам лекар? — Той изпадна в паника. С нея ставаше нещо ужасно и, без да изчака отговор, излетя от стаята и почука на вратата на спалнята на Джеймз и Вайълет.

— Да? — Вай му викна да влезе и Чарлз се появи с раздърпан вид и явно силно угрижен. Намери ги заети в тих разговор. Отново бяха говорили за Уши и Карл, този кошмар упорито присъстваше през цялото време. — Чарлз, нещо не е наред ли?

— Шарлот е много, много зле и казва, че изпитва страхотна болка... — Той погледна безпомощно към Вайълет. — Боя се, че не разбирам нищо от тези неща, но тя трябва веднага да получи медицинска помощ. Убеден съм, че трябва да я заведем в болница.

Без да каже и дума, Вай се затича по коридора, като преодоляваше с голямо усилие съпротивата на халата си, а Чарлз се обърна към стария си приятел.

— Може би не трябваше да говорим толкова много за Карл... Понякога забравям, че е бременна... — Той прокара нервно ръка през косата си и зачака завръщането на Вайълет.

Когато тя се появи отново, видът ѝ беше угрижен.

— Мисля, че трябва да повикаме Docteur Perrault.

— Спонтанен аборт? — Чарли беше потресен и изпитваше силно чувство на вина. Не трябваше да говорят такива разстройващи неща пред нея, въпреки че през цялото време тя изглеждаше толкова силна. — Много ли са силни болките?

Вай се обърна към него, изпитваше силно съжаление.

— Тя е добре, Чарлз. Ще бъде добре, каквото и да се случи. Понякога женските проблеми изглеждат по-страшни, отколкото са в

действителност. Ще я заведем в болницата и до утре ще се чувства добре.

Но той откри, че това не е много за вярване, когато я носеше на ръце до колата, а тя повръщаше и се задавяше, увита в одеяло и в опропадения си халат. Джеймз караше, а Вайълет държеше ръката ѝ. Чарлз не сваляше погледа си от задната седалка, където лежеше Шарлот. Имаше такъв вид, сякаш щеше да умре всеки момент и сега той изпитваше дори още по-голяма вина заради това, че не я беше обичал *достатъчно*. Беше в положението на човек, който поглежда някакъв непознат.

Джеймз преодоляваше с висока скорост завоите на пътя, а Чарли го подтикваше неспокоен. В момента, в който стигнаха болницата в Кан, Чарли влезе бързо вътре и се върна с двама санитаря, които сложиха Шарлот на количка и изчезнаха с нея. Тримата я последваха. Доктор Перо вече беше там и ги чакаше. Той я огледа много внимателно, сестрите измериха пулса и кръвното ѝ налягане, като през това време Чарлз се въртеше неспокойно наблизо. След по-малко от две минути положението с *мадам* беше изяснено и докторът се обърна към Чарлз със загрижена физиономия.

— Апандисит, *monsieur*. Допускам, че може би се е перфорирал или че във всеки случай положението е близо до това. Трябва да оперираме веднага. — Чарлз кимна, донякъде с облекчение, въпреки че все още загрижеността му не го напускаше.

— Ще загуби ли детето?

Докторът явно се затрудни и се намръщи.

— Тя е и бременна? — Чарли кимна. — Разбирам... ще видим какво можем да направим, но вероятността да запази детето не е голяма. — Когато Чарли кимна, сълзи опариха очите му. — Ще направим каквото можем.

И почти докато казваше това, Шарлот беше отнесена бързо, а Чарлз остана в чакалнята с Джеймз и Вай.

Секундите следваха една след друга в безкраен ред. Изминаха три часа, преди отново докторът да се появи. Той влезе, като сваляше в движение хирургическата си шапка. Видът му беше много сериозен и това ги уплаши. За миг Чарли помисли, че може и да е мъртва.

— Жена ви е добре, господине. — Той погледна Чарли право в очите. — Апандиситът беше наистина перфориран, но мисля, че

почистихме всичко навреме. Ще остане тук три-четири седмици и ще се възстанови напълно.

Чарлз изпита облекчение, но докторът не му беше казал това, което той наистина искаше да узнае. Той пое дълбоко дъх и го погледна.

— А детето?

Докторът задържа погледа си, тъй като не искаше да говори пред Джеймз и Вай.

— Можем ли да поговорим насаме, господине?

— Разбира се. — Но той допускаше, че това означава най-лошото за бебето и с шок осъзна колко важно беше то за него. Като че ли за него не беше останало нищо друго. Той тръгна след лекаря, като остави Вай и Джеймз да го чакат. Докторът го заведе в някаква малка стая в края на коридора. Той издърпа два стола и направи знак на Чарлз да седне.

— Мога ли да ви задам някои твърде лични въпроси?

— Разбира се.

Но все още не му беше казал нищо повече за детето и Чарли нямаше смелост да настоява. Може би имаше усложнения... или бебето след всичко беше загубено. Докато очакваше докторът да проговори, той прокара всички възможности през ума си.

— От колко време сте женени? — На Чарли не му беше трудно да бъде откровен с него, след като ставаше дума за доброто на детето. То означаваше много за него. В негово име беше пожертвал всичко.

— Почти четири седмици. Но тя забременя преди три месеца в Египет... — Като че ли това имаше някакво значение. Докторът поклати глава. — Бременна е от по-дълго време?

Значи беше това, от което се беше страхувал, но докторът го гледаше със съчувствие. С такова съчувствие, че му причиняваше болка.

— Боя се, че има някакво недоразумение, а не искам да се меся в личния ви живот, господине. Тя *не е* бременна. Както ми каза, преди пет години ѝ е била отстранена матката. Проверих всичко, навсякъде, като се водех от вашите думи. Няма *никакво* бебе, господине. Никаква бременност, никаква матка. И никога и не може да има. Много ми е неприятно, че трябва да ви го кажа.

Той вдигна поглед към Чарлз, а Чарлз изпита чувството, че е ударен с чук.

— Сигурен ли сте? — Гласът му беше по-скоро изпълнено с болка програчване.

— Абсолютно. Мадам сама ще ви каже същото, сигурен съм, точно както каза и на мен. Вероятно се е страхувала да ви признае, че никога не може да има деца, но съм убеден, че с течение на времето ще навикнете с тази мисъл. Разбира се, съществува възможност за осиновяване... — Той направи движение, за да докосне рамото на Чарлз. — Много съжалявам, господине.

Чарлз само кимна с глава, неспособен да говори, и стана от стола.

— Благодаря ви... благодаря ви, че ми казахте... — Това беше всичко, което му беше по силите да изрече, когато напускаше стаята...

Тя го беше лъгала... *лъгала*... всичко е било лъжа... За детето, което е заченала в Кайро, а той се чувстваше толкова виновен от това, че я беше желал през цялото време и че не е бил достатъчно предпазлив... За аборта, който тя не поиска... колко я беше уважавал за това... макар и това да означаваше женитба... И бебето, което щеше да прилича на Шон... бебето, което никога нямаше да се роди... което никога не беше съществувало... Тя го беше лъгала... Беше като зашеметен от сляпа ярост, когато влезе в другата чакалня. Беше му безкрайно трудно да говори, когато отново беше с Вайълет и Джеймз.

— Желаете ли да видите жена си, господине? — Една млада сестра му се усмихна. Единственото, което успя да направи, беше да поклати глава. — Вече се е събудила... можете да я видите само за une petite minute.

Но той бързо премина покрай сестрата и излетя навън. Трябваше да поеме големи количества въздух и Вайълет разбра по лицето му, че го е сполетяло нещо ужасно. Беше сигурна, че Шарлот е загубила бебето.

— Чарлз?

— Не ми говори... моля те.

— ... Чарли...

Сега той се обърна и й грабна ръката.

— Вай... недей... *моля те*.

Тя забеляза, че той плаче, но не разбираше, че това бяха сълзи не от скръб, а предизвикани от ярост.

— Знаеш ли какво ми направи тя? — Той им крещеше, не беше в състояние да се контролира. — Тя ме *излъга*! Няма никакво бебе! Никога не е имало... матката ѝ е била отстранена преди пет години.

Джеймз го гледаше потресен, Вай беше спряла дишането си.

— Не говориш сериозно! — Беше ужасена. А клетата Одри...

— Напълно сериозно.

— Но това е отвратително! — Джеймз стисна зъби, влезе и запали колата, като им направи знак да седнат до него.

— Давай, трябва ти едно питие.

И когато го заведоха у тях, му дадоха много повече от едно.

Той се събуди чак по обед на следващия ден и тогава взе душ и се обръсна, а след това отиде направо в болницата. Влезе в стаята на Шарлот и я изгледа мрачно. Но тя знаеше защо беше дошъл и какво означава изразът на лицето му. Беше предприела риск и си беше представяла, че ще може да запази тайната си от него, обаче беше загубила играта. Беше достатъчно умна и знаеше кога трябва да сваля картите си.

— Съжалявам, Чарлз! Мислех, че това е единственият начин да се ожениш за мен. — Разбира се, тя беше права, но това с нищо не подобряваше положението нито за нея, нито за него. — Исках да направя за теб нещо специално за кариерата ти, да се грижа за теб...

— Пет пари не давам за кариерата си! Не си ли го разбрала?

— *Тогава* не бях. Сега разбирам по-добре. Но знаеш ли, ти грешиш. Би могъл да бъдеш писател номер едно на света, човек с международно значение... — Изрече го така, като че ли му предлагаше да го направи крал, и той не можеше да не я погледне с изумление.

— И това какво щеше да те направи? Мой издател? Толкова ли дяволски важно е това за теб? — Тя го искаше като кукла на конец.

— Мъжете като теб трябва да бъдат обгърнати с внимание като особени цветя. — Тя се опита да се усмихне, но беше очевидно, че все още не се беше съвзела от операцията. Все пак беше съвсем нащрек. Сетивата ѝ не бяха притъпени, а погледът ѝ беше идеално фокусиран върху Чарли.

— Не помисли ли, че ще разбере?

— Толкова ли са важни децата за теб, Чарлз? — Но тя вече знаеше отговора, беше го научила, докато го наблюдаваше как играе с Моли, Александра и малкия Джеймз. — Не е необходимо човек да има деца, за да се реализира. Ти имаш своята работа. И двамата се имаме взаимно.

— Колко празен е такъв живот! — Той я погледна с тъга. Колко малко познаваше тя живота или него. — Мисля, че трябва да почакам една-две седмици, за да ти кажа това... когато отново ще бъдеш на краката си. — Тя подозираше какво предстоеше по-нататък и вдигна тъжен поглед към него. Беше го искала толкова дълго като рядък, рядък диамант, който непременно трябва да *притежава*. — Но не искам да те заплитам в лъжи. *Напускам те*. Шегата свърши. Можем да се върнем всеки към собствения си живот. Ти имаш своя апартамент, аз имам моя и всичко ще се върне назад, там, където е било, с тази единствена разлика, че аз няма да искам да те видя повече. Някой друг може да подхване моята работа, възможно е баща ти да поиска да се захване отново с това, но този е най-малкият от нашите проблеми. А сега отивам в града, за да посетя адвокатката си.

— Защо?... Защо постъпваш така? — Тя направи усилие да докосне ръката му, но той се отдръпна, а тя се движеше с голям труд след операцията предната вечер. — Какво значение има дали има или няма дете?

— Бих могъл да приема това... но не мога да приема лъжите. Ти ме улови в капан. Искаше да ме притежаваш като собственост. Но аз не мога да бъда купен, нито уловен или поставен в кафез, или да бъда заставен да пиша по даден знак като танцуващо куче. Единствената надежда, която е съществувала, за да израсне помежду ни нещо прилично, беше това дете. И то е било лъжа. Обадох се на баща ти и му казах какво те е сполетяло. Тръгнал е от Лондон. Ще го почакам, докато пристигне, а след това се връщам при Вай и Джеймз. Вайълет казва, че можеш след излизането от болницата да останеш в къщата колкото намериш за добре, а аз ще ти дам възможност да обясниш всичко на баща си, ако искаш. Не желая да ти създавам никакви трудности. Но не искам и да съм женен за теб. Сигурен съм, че един ден ще ми благодариш.

И с това той се обърна и излезе от стаята, а след малко постоя на улицата, загледан в небето. Като че ли Шарлот никога не беше влизала

в живота му и изведнъж в този момент той разбра, че можеше да мисли само за Уши и Карл, за любовта, която познаваха, любовта, която толкова много напомняше за тази, която бяха познали с Одри. И го обзе внезапно желание да се върне при нея.

Когато пристигна в Антибите и се втурна като буря в къщата, той беше нов човек.

— В колко часа тръгваме? — попита той Вай и тя го погледна учудено.

— Мислех, че искаш да почакаш, докато дойде бащата на Шарлот.

— Той ще бъде тук довечера и без друго ще отседне в „Карлтън“ в Кан.

— Предполагам, че влакът утре в четири часа ще свърши работа. Ще попитам Джеймз. — А след това предпазливо добави: — Между другото, Одри се обади пак. Вече е в Лондон. — Той кимна. Погледът му беше заключен в нейния. — Каза да те поздравя.

Той кимна отново и след това напусна стаята с много сериозен вид.

Повече не видя Шарлот, а с баща ѝ в Карлтън разговаря по телефона. Разговорът беше кратък и сбит. Той беше под впечатлението, че Шарлот е преживяла спонтанен аборт при апандиситна криза, но Чарлз нямаше намерение да му обяснява нищо. Проблемът беше неин. Беше го лъгала. Нека му обяснява сама.

Неговият единствен проблем беше да види Одри и да я убеди, че не е безнадежден глупак. Винаги съществуваше възможността тя да не го иска повече. И тъкмо това сега беше наложително да се разбере.

31.

Въпросът с Шарлот не се разреши чак толкова лесно, както се беше надявал Чарли. Тя се върна в Лондон рано през октомври и когато той научи, че е пристигнала, се погрижи адвокатът му да влезе във връзка с нея, но се сблъска с каменна стена. Шарлот Паркър-Скот, както сега настояваше да бъде наричана, не беше съгласна на развод нито сега, нито в някакво обозримо бъдеще. Тя се обоснова с религиозни съображения, но Чарли не можеше да приеме такова обяснение. През цялото време, когато бяха заедно, тя нито веднъж не отиде на църква, освен когато се женеха.

— Тогава какво според тебе иска тя? — Адвокатът беше озадачен. — Разполага с всичките й необходими пари и не изглежда да е от този тип жени, които се *залепват*. — Беше се отнесла към него като мъж. По-точно беше се показала много брутална.

Чарли не можеше да си обясни обстановката, но Одри, Джеймз и Вай бяха на едно мнение. Според тях тя искаше да бъде известна като *съпруга* на Чарли. Това й даваше самочувствието, което й липсваше, старо аристократическо име и щемпела, от който да личи, че е омъжена за един от най-значителните английски автори. Искаше да прави впечатление пред приятелите си.

— Но тя не може да направи това, ако аз отсъствам, нали така? — Чарли все още не можеше да види логиката в действията й. Но другите не отстъпваха от мнението си.

— Разбира се, че може. Единственото, което й трябва, е да има *името* ти и да създава впечатление, че сте женени.

— Прекрасно. В такъв случай ще й разреши да запази името.

Същото каза и на адвоката си и поиска от него да й се обади и да й предложи да запази името му, при условие, че се съгласи на развод, но и този път тя отхвърли предложението им. Той даже й предложи да й предостави правата и върху двата филма, тъй като те я бяха вълнували много. Но отново отказа и най-накрая Чарлз в отчаянието си

отиде да се види с баща ѝ. Намери го също така непреклонен като дъщеря си, ако не и повече.

— Но защо? Защо се стреми към брак само по име?

— Може би защото мисли, че ще се върнеш при нея. А ти би могъл... — Той го измери с поглед. — Тя е подходяща за кариерата ти, Чарлз. Шарлот ще направи от теб нещо, което ти никога не би могъл да бъдеш без нея.

Но това беше от значение само за тях, не и за Чарли.

— Нещата, каквито са, ме задоволяват напълно. Искам да кажа професионално. Без съмнение, тя не може да иска съпруг пленник.

Баща ѝ се усмихна, но погледът му беше студен. Почти като нейния.

— Може би всичко е наред. Аз самият ѝ обясних, че може да постъпи по-добре, но на нея ѝ харесва да не те изпуска, Чарлз. А и аз не очаквам това да промени нашите бизнесотношения. — В договора си Чарлз имаше още пет години и както беше казал на Одри предния ден, това можеше да бъде дяволски неудобно.

— Предполагам, че ще покажеш добър вкус и че няма да очакваш да работя с нея.

— Щом настояваш. — Но беше очевидно, че той би го предпочел, и тогава очите му се свиха. — Не ми е казвала защо си я изоставил, но подозирам, че е заради онази жена, в която си бил влюбен, когато сте се срещнали.

— Това няма нищо общо. Мога да те уверя. Работата е в едно недоразумение между Шарлот и мен. — *Недоразумение*. Още една дума, която да послужи на лъжата. Измама. Мошеничество. Когато си помислеше за това, продължаваше да го обзема желанието да я убие. — Ако иска, може сама да ти обясни всичко. Аз, господине, не смятам да го правя.

— Нито пък ще го направи тя. Тя е дама, а и нещо повече. — Както повечето бащи, той беше сляп за недостатъците на дъщеря си и Чарлз се почувства донякъде изкушен от желанието да го освободи от илюзиите му, но никога нямаше да го стори.

* * *

— И така, докъде са стигнали нещата с теб, любов моя? — го попита Одри по време на вечеря. В месеца, последвал завръщането им в Лондон, те се виждаха почти всяка вечер, а често и през деня. Тя все още живееше при Вай и Джеймз, но споменаваше за намерението си да вземе под наем апартамент за известно време. Не искаше да се натрапва повече, въпреки че за Моли беше рай да бъде с другите деца, особено с Александра, която се отнасяше с нея като с голяма кукла и много обичаше да я вчесва и да я облича. — Мислиш ли, че тя ще склони? — Одри все още задаваше въпроси за Шарлот.

— В крайна сметка някой друг ще се появи, някой по-важен, и тя ще поиска да се отърве от мен. Надявам се, колкото може по-бързо.

— Може би бихме могли да я представим на някого. — Тя погледна скръбно към Чарлз, а той се засмя, като я взе в ръцете си и я целуна.

После тя му разказа за това, което беше правила през следобед, но той не прояви особено жив интерес, както тя се бе надявала. Беше прекарала следобед в оглеждане на апартаменти, достатъчно големи за себе си, за Моли и за една прислужница.

— Не изглеждаш много доволен. — В погледа ѝ личеше разочарование.

Той сви рамене.

— Мисля, че не съм. Искам да бъдеш, разбира се, в Лондон. — Той се радваше, че тя няма причини да бърза да се връща в Сан Франциско, но се беше надявал досега вече да си е измил ръцете от Шарлот, официално и физически. Обаче за момента все още не се очакваше скорошно облекчение. — Имам по-добра идея. — Но той не знаеше как тя ще я приеме. Почти се страхуваше да ѝ го каже. — Никога не използвам гостната си стая. За щастие никой не е толкова глупав, за да иска да живее при мен.

Тя се засмя.

— И имаш намерение да ми дадеш стая под наем?

Той се засмя, но поклати глава. Това не беше най-доброто, но все пак беше приемливо за известно време, а и той се беше уморил от посещенията си при Вай и Джеймз. Сега, когато почувства топлия ѝ дъх върху гърдите си, той поиска това, което някога бяха имали в Китай — да се събуждат всяка сутрин един до друг, да заспиват

прегърнати, да чувства коприната на косата ѝ, разпиляна върху ръката си.

— Искам да дойдеш *при мен*, Одри. Можем да дадем гостната на Моли, а бавачката да сложим в една от другите стаи. А ако това решение се окаже незадоволително, ще наемем още един апартамент. Всъщност нямам нищо против такова нещо...

Когато вдигна очи към нея, лицето му беше светнало, а половин час по-късно двамата обсъждаха оживено наемането на къща някъде близо до Вай и Джеймс. Изведнъж той спря и я погледна.

— Знаеш, че продължавам да настоявам да се ожения за теб, нали? Това е само докато получа развода, колкото и дълго време да отнеме процедурата. Разбираш ли го?

— Да, скъпи мой. — Тя му се усмихна и се разтопи в прегръдката му. За първи път се чувстваше толкова щастлива, все едно дали беше омъжена или не. И едва ли можеше да изчака момента, в който щяха да заживеят под един покрив.

32.

Навсякъде се показваха заедно. Чарлз представи Одри на всичките си приятели и навсякъде я приемаха с отворени обятия. Всички посрещнаха с облекчение новината, че се беше разделил с Шарлот Биърдзли. Чарлз и Одри ходеха на партита, опери, балове. На един бал с маски попаднаха на Шарлот, облечена като Der Rosenkavalier — със сатенен панталон, който правеше от нея много приятен мъж, както отбеляза лейди Вай с отвращение. Когато преминаха покрай нея, погледът на Чарлз срещна нейния само за кратък момент и тогава тя се обърна настрана. Той вече се дразнеше от упоритостта, с която тя се държеше за името му. Навсякъде във вестникарските бизнес колони срещаше името Шарлот Паркър-Скот, а много му се искаше да раздели името си с Одри.

Но до този момент Шарлот не се беше съгласила на развод, а по Коледа Одри и Чарлз се бяха настанили в нова къща, само на пет блока от Вай и Джеймз. За Нова година дадоха специално парти за осветяване на новото жилище и последният от гостите напусна, едва когато беше осем часът на следващата сутрин.

Три седмици по-късно умря крал Джордж и беше наследен от Едуърд Осми, красив мъж на четиридесет и една години. Одри беше изумена, когато разбра, че само преди няколко месеца го беше срещнала на Ривиерата, а сега той беше вече крал на Англия. Чудеше се какво щеше да се случи сега с романа му с Уоли Симпсън, разведената американка, с която беше обвързан така открито. Но това, което беше позволено на принц, щеше да е забранено за крал и Одри подозираше, че нямаше да им е лесно. Англичаните бурно изразяваха несъгласието си с връзката му с разведена жена.

Но вниманието на цялата страна се отклони от тях, когато през пролетта Хитлер нахлу в Рейнската област. Това стана причина мислите на Чарлз и Одри да се насочат отново към Европа и след като изпратиха десетина писма на Уши, от която не получиха отговор, Одри

най-после се свърза с родителите ѝ и беше шокирана от обяснението, което получи за мълчанието на приятелката си.

— Тя е в манастир в Австрия, мила. — Гласът на баща ѝ беше старчески и уморен.

Германия вече не беше приятно място за живеене. А когато Одри попита за адреса ѝ, баронът обясни, че е безсмислено. Била влязла в отшелнически орден и не можела да получава поща от никого, даже от родителите си. Даже те нямали право да влизат във връзка с нея.

Отказала се бе от света и от всичко в него.

Одри беше дълбоко потресена. Когато през следобед заведе Моли в парка, спомените ѝ продължаваха да я тревожат. Спомни си колко отчаяно Уши беше искала да забременее. Казваха, че искат шест деца... а сега Уши беше монахиня... отшелничка... Никога повече нямаше да научат нищо за нея. Тази мисъл докара сълзи в очите ѝ.

Тя се отби при Вай. Новината поразил и нея по същия начин. Вестта беше ужасна, страшно беше да се помисли, че се е отказала от младостта, обаянието и красотата си. И Одри отново си спомни за това, колко всеотдайно Уши беше обичала Карл и колко безсмислен беше станал за нея животът без него. Това донякъде ѝ напомняше за собствените ѝ чувства към Чарли.

Сега Чарлз и Моли бяха целият ѝ живот. Понякога беше страшно, страшно, когато помислеше колко много ги обича и че те запълваха целия ѝ живот. Те означаваха за нея повече от всичко друго. Понякога беше трудно да си спомни, че *технически* Чарлз е женен за друга. Като че ли тя и Чарлз винаги са били заедно. Сега беше трудно да си спомни, че някой е заставал помежду им, даже за съвсем кратко време, и че този някой сега беше лишен от всякакво значение за тях.

— Това смуцава ли те, Од? — беше я попитала веднъж Вайълет и Одри ѝ беше отговорила честно, че не.

— Мисля, че би трябвало да ме смуцава, но не е така. Разбира се, шокиращо е, но никой от хората, които познаваме, не се вълнува от това, не се вълнуваме и ние. Единственото трудно нещо е, че не можем да имаме деца. Но Моли достатъчно ни пречи да скучаем.

Вай се усмихна на думите ѝ. Моли беше най-сладкото дете и тя я обичаше почти колкото собствените си деца.

Одри ѝ правеше стотици снимки, както и на Александра и на малкия Джеймз. Това ѝ доставяше удоволствие. А Чарлз вече работеше

върху нова книга. Беше отказал да се върне в Америка, за да води преговори по нов кино договор, надявайки се да обезсърчи интереса на Шарлот към себе си, но тя беше уредила този договор от негово име и му беше спечелила едно малко състояние с надеждата, че след като го впечатли по този начин, ще успее да го привлече отново към себе си. Обаче ако това е било намерението ѝ, не излезе нищо. Чарлз беше напълно безразличен. Той обичаше само Одри и малката Моли, която беше започнала да го нарича *татко*, което беше истинска музика за слуха му.

Годината се изтърколи много бързо. Шарлот нито за момент не прояви милост, а Одри и Чарлз бяха усилено заети със собствения си живот. Тя имаше намерение да направи фотографските илюстрации за новата му книга, а световните събития засягаха отблизо и двамата. Това беше година, изпълнена със злокобни политически събития. Хитлер продължаваше да протяга хищни лапи. Рим и Берлин се съюзиха помежду си през есента. А през ноември Хитлер се споразумя и с Япония, като беше постигнато съгласие за съвместни действия срещу Русия в случай на необходимост.

Но най-шокиращата новина дойде през декември. Нейните последици бяха далеч по-малко важни от политическите интриги на Адолф Хитлер, но като всички други хора в Англия, Одри беше напълно шокирана, когато на десети декември слушаше в кухнята си крал Едуърд по радиото, докато в същото време наблюдаваше играта на Моли с любимата ѝ кукла.

Когато чу гласа му, ѝ се стори, че краката ѝ са завинтени за пода. Човекът, когото беше видяла на Антибите с Уоли Симпсън. По лицето ѝ мълчаливо се търкулнаха сълзи, когато разбра думите, които щяха да развълнуват цялата нация, а след това и света.

— Намирам за невъзможно да изпълнявам задълженията си като крал... без помощта и подкрепата на жената, която обичам...

Да се откаже от едно кралство — какво повече може да бъде поискано от един мъж? В този момент тя се замисли върху това, колко бяха щастливи от това, че се обичаха толкова много, а след малко оживя и споменът за жената, която беше срещнала, и се питаше какво ли в нея беше вдъхновило такава голяма любов. Бедният човек говореше с болка. След по-малко от година на трона той абдикираше, за да се ожени за тази два пъти развеждана американка.

И въпреки че той не беше неин крал, сърцето ѝ трепна от съчувствие, съчувствие към агонията, която е предшестваха решението му... някак си странно, далечно, това ѝ напомни за тяхната ситуация с Шарлот... Изправени пред всички превратности, те бяха избрали да бъдат заедно, законно или не... но животът им положително беше по-просто устроен, отколкото този на крал Едуърд и госпожа Симпсън.

Дълго след като радиото вече беше изключено, тя остана в кухнята, загледана в дъщеря си и замислена върху постъпката му... Беше се отказал от кралството си заради жената, която обичаше... Съзнаваше, че никога няма да забрави това и се усмихна през сълзи, като си помисли колко ли много я обича.

33.

Цяла Англия оплака абдикацията на Едуърд Осми. Мястото му беше заето от брат му, с една година по-младият Джордж Шести. Той не представляваше такава романтична фигура като Едуърд, който се беше отказал от всичко заради жената, която обича. Одри винаги го защитаваше пред приятелите си, а Чарли се шегуваше, като ѝ казваше, че Уоли ѝ харесва, само защото е американка. Но в постъпката на Едуърд имаше нещо дълбоко вълнуващо, което трогваше и двамата. Той беше пожелал да се откаже от всичко заради любовта, а това означаваше много нещо за Чарли и Одри.

Шарлот продължаваше да прави живота им труден, но след година и половина това вече не ги вълнуваше особено много. Бяха започнали да възприемат ограниченията като факт от живота, а Одри беше твърде много заета с работата си на фотограф, за да се тревожи чак толкова много. Чарли я насърчаваше непрестанно и тя даже откри изложба в една галерия, където представи няколко чудни черно-бели снимки, които беше правила през годините — някои от тях абстрактни, някои портрети, даже нейната снимка на мадам Сун Ят Сен и няколко прекрасни фотографии на Моли.

Чарли беше страшно горд и работите на единия и на другия чудесно се комбинираха. Шарлот направо побесня, когато той заяви, че единственият фотограф, с който щеше вече да работи, е Одри. И нищо не можеше да го спре. В договора беше изрично упоменато правото му да избира фотограф, а изборът сега беше очевиден.

— Все още продължаваш здраво да се държиш за нея, а, Чарлз?
— В гласа на Шарлот прозвуча горчивина, когато един ден разговаряха в офиса. Беше се отбил, за да се види с баща ѝ и не беше успял да ѝ избяга.

— Много прилича на начина, по който *ти* здраво се държиш за мен. Би могла да използваш това сравнение.

Сега вече винаги, когато я виждаше, в очите му лумваше гняв. Много повече от Одри го възмущаваше фактът, че Шарлот не се

съгласяваше да му даде развод. Одри беше относително доволна от ситуацията, но Чарли държеше да има бебе и отказваше дори да обсъжда въпроса, докато не се оженеше за Одри.

— Все още ли отказваш да бъдеш разумна, Шарлот?

Този спор беше дежурен и той просто не можеше да разбере защо тя не се откажеше. Това за него беше напълно безсмислено и винаги се опитваше да разбере какво стои зад поведението ѝ. Никакви обяснения или предположения не го задоволяваха. С отговора разполагаше само тази жена.

— Никога няма да се съглася на развод, Чарлз. — Тя го погледна хладно и се запъти към вратата. — Губиш си времето с нея.

— *Ти* си тази, която си губи времето. — Той стана от мястото си сякаш имаше намерение да я приближи и да се опита да ѝ налее малко разум, но тя само вдигна рамене и бързо затвори след себе си.

Всеки път, когато помислеше за това, той побесняваше и още повече побесня, когато сестрата на Одри, Анабел, ѝ писа, че ще се омъжва.

Омъжи се в Рено по Великден. Новият ѝ мъж беше професионален комарджия.

— *Бриджор* — както се изрази тя по-деликатно. Но за Чарлз това прозвуча безнадеждно и му беше крайно неприятно, че тя беше свободна да се омъжи за всекиго, когото си избере, докато той и Одри продължаваха да бъдат препънати от Шарлот.

Анабел и новият ѝ съпруг пристигнаха през лятото в Лондон и Чарлз беше шокиран силно, когато я видя. Не можеше да си представи жена толкова по-различна от Одри. Беше се повредила даже още повече за времето след последната ѝ среща с Одри. Непрекъснато хленчеше, носеше шокиращо скъпи рокли и големи скъпоценни камъни, повечето от които според Чарлз бяха фалшиви, въпреки че не искаше да го каже на Одри. Одри явно се чувстваше крайно неудобно с нея и Чарлз много пъти я виждаше как се взира в сестра си, като че ли се опитваше да разбере коя е. Повече приличаха на непознати, отколкото на сестри. Беше истинско облекчение, когато ѝ видяха гърба, въпреки че тя беше успяла преди заминаването си да пусне няколко отровни стрели. Попита Одри дали смята да живее с Чарлз вечно или това е само мимолетен каприз.

— Той чака развода си. — Погледът на Одри беше спокоен, но очите ѝ издаваха болката, причинена от начина, по който сестра ѝ се беше изразила.

— Не си ли чувала за такива неща? — Тя изпускате лениво синкави кръгчета дим и гледаше по такъв начин към Одри, като че ли тя беше обикновена курва, а Анабел високопоставена дама.

— В този случай това е истина.

— Е, няма защо да кротуваш прекалено дълго, мила. Сигурно е, че не подмладяваш. — Одри я погледна с уморени очи. Беше ѝ мъчно, че вижда каква беше станала Анабел. Сега тя изглеждаше много примитивна, като че ли беше живяла в неподходяща компания прекалено дълго време. Беше очевидно и това, че пие много. Когато не се оплакваше, се проявяваше като празноглава и лекомислена, а смехът ѝ беше нетърпимо силен.

Заминаването ѝ предизвика облекчение, въпреки че Чарли знаеше, че в първия момент Одри е депресирана. Не че Анабел ѝ липсваше, тя скърбеше за това, в което се беше превърнала.

— Като че ли никога не съм я познавала... Напълно чужда... — Тя погледна Чарли с натъжени очи. — Аз я отгледах, а виж я на какво прилича. — Приличаше на евтина проститутка и двамата го знаеха, а забавното беше това, че Анабел беше намекнала, че Одри е курва, защото живее с Чарли. — Не мисля, че този брак ще просъществува. — И двамата бяха на мнение, че съпругът е ужасен. Одри даже не го беше представила на Вай и Джеймз. Беше я срам. — Даже нямам чувството, че нещо вече ме обвързва със Сан Франциско.

Чарли не знаеше какво да мисли по този въпрос и Одри го знаеше. Въпреки всичко ѝ се повдигаше при мисълта, че те живеят в къщата на дядо ѝ. Мъжът с неговите дебели вонящи пури и грозния диамант на малкия си пръст. Дядо ѝ би получил удар, ако го видеше. И тя се смееше до сълзи и се смееше все по-силно и по-силно, като си мислеше за това, какво ли би казал дядо ѝ. Тези мисли и представи я ободряваха.

Тя се сети за дядо си и когато Франклин Рузвелт победи Алфред Ландън и отново встъпи в длъжност. Сърцето ѝ се стопли при спомена за безкрайните им спорове. Политиката беше най-голямата страст, която двамата споделяха. Сега обсъжданията на същите въпроси с Чарли я забавляваха приятно. Те подробно коментираха събитието,

когато Япония нападна Китай това лято, този път превемайки по-голямата част от страната след сражения, които продължиха една година и отнеха живота на хиляди цивилни. Пекин и Tientsin попаднаха в японски ръце, а при превземането на Нанкин загинаха двеста хиляди цивилни. Одри на часа си спомни за дните, които заедно с Чарли бяха прекарвали там. Сега сърцето ѝ се късаше при мисълта, че всичко това е унищожено. Комунисти и националисти обединиха сили, за да се сражават срещу японците и тя отново се зарадва, че беше взела със себе си Мей Ли. Както изглеждаше, Харбин вече беше значително по-спокойно място, но останалата част от страната се опустошаваше от японците и Одри съвсем не можеше да си представи, че животът би бил лек за Моли. Надяваше се, че Шин Ю и останалите са добре и се чудеше дали монахините щяха да ги отведат във Франция, но, разбира се, се съмняваше в това. Те бяха упорито племе и най-вероятно щяха да останат, както бяха останали и преди.

През същото това лято през юли тридесет и седма немците откриха лагера „Бухенвалд“ за затворници и *неприемливи личности*. По същото време евреите бяха отстранени от търговията и индустрията. Сега им се забраняваше да посещават паркове, да присъстват на обществени събития, места за развлечения като театри, музеи и библиотеки. Бяха им отказани всички обществени заведения, даже и курортите. А след шестнадесети юли всички евреи трябваше да носят зашита върху дрехите си жълти звезди, така че да могат да бъдат различавани от останалите хора. Така те трябваше отново да се сетят за Уши и Карл и Одри не спираше да си задава въпроса в какво ли положение се намираше тя сега, дали поне малко е доволна в нейния метох. Смъртта на Карл беше по него време сближила Одри и Чарлз още повече и имаше за тях особено значение. Вече никога повече нямаше да чуят думата *евреин* по същия начин. Винаги щяха да се сещат за Карл и всеки нов декрет в Германия, за който научаваха, като че ли беше насочен към неговата памет, а косвено и към тях самите. Беше трудно да се повярва, че вече две години той не беше между живите. Времето беше напреднало много бързо и светът се гърчеше в мъките на едно трудно време, което като че ли ставаше още по-трудно, и никой не можеше вече да разбере значението му. През декември италианците и немците се оттеглиха от Обществото на народите, което също представляваше злокобен знак.

Одри и Чарли бяха даже още по-шокирани, когато през март тридесет и осма Хитлер глътна Австрия, твърдейки, че живеещите там немци искат анексия. Това изведнъж отново събуди спомена за Уши и Одри се разтревожи силно за съдбата на монахините в нейния метох. Не можеше да не мисли за монахините, които бяха убити в Харбин, а и вече знаеше, че хитлеристите са безжалостни. В тези дни като че ли всичко вреше и кипеше и единственото стабилно нещо, в което вярваха, беше връзката помежду им.

Изумителна беше мисълта, че в края на годината те вече бяха живели заедно три години. Вай и Джеймз устройха вечерно парти за неофициално отпразнуване на тяхната годишнина, а след това всички танцуваха самба и конга и слушаха плочите на Бени Гудмън. А когато се прибраха в четири сутринта, Одри каза, че не може да се сети за нищо друго, което да ѝ трябва. Беше на тридесет и една години и никога не беше така силно влюбена в Чарли.

Липсваше ѝ само свое дете, но това си оставаше невъзможно заради Шарлот и двамата отдаваха цялата си любов на малката Моли.

Но следващата година беше тази, която уплаши всички. След Мюнхенското споразумение всички си бяха казали, че нищо не може да се влоши и хората в Европа си даваха вид, че не ги смущава нищо. Изведнъж всички онези, които можеха да си позволят това, се заеха да купуват най-люксови неща, невероятни коли, да дават гала балове и да носят несравними скъпоценности и кожени палта, като че ли нищо лошо не можеше да се случи и като че ли това беше обезпечено като резултат от тяхното принудително веселие. Но страховете не отминаваха, бяха заровени, но живи, а грозотата продължаваше да цари, подобно на чудовище, което никой не можеше да спре. И наистина не можеше. Хитлер продължаваше да напредва все повече. Испанската гражданска война също завърши с огромни загуби на човешки живот. Мъртвите в Испания бяха над един милион и страната беше непоправимо осакатена. Когато човек се заслушаше, той чуваше военни барабани.

Германия окупира Бохемия и Моравия и сключи пакт за ненападение с Русия, след който пакт Германия и Русия ставаха двойно по-опасни. На първи септември войските на Хитлер атакуваха Полша пред очите на смаяния и задържал дъха си свят.

Два дни по-късно, на трети септември, Британия обяви война на Германия, а Чърчил стана първи лорд на адмиралтейството. Сега, когато бушуваше огънят на войната, всички погледи бяха обърнати към него.

Започваше нещо страшно. За две седмици немските подводници бяха потопили „Атиния“ и „Кърейджъс“. Одри и Чарлз слушаха новините в кухнята. Имаха чувството, че светът около тях е обезумял. Чарли се питаше дали не трябваше Одри да се върне в Америка. Европа вече не изглеждаше старото безопасно място. Повечето американци бързаха да се приберат, колкото може по-бързо. Американският посланик правеше опити да осигури транспорта на всички и Чарли я попита дали не иска да се присъедини към тях.

Тя му се усмихна и му наля още една чаша чай, преди да отговори. Вдигна очи към него и с тихата сила, която той беше виждал много пъти и преди, му каза:

— Аз съм си *вкъщи*, Чарли.

— Говоря сериозно. Ако искаш, мога да те изпратя. Моли и теб. Сега се купуват билети за всички американци и може би времето е много подходящо да заминеш. Един бог знае какво ще се случи по-нататък, след като този луд човек се е развихрил. — Разбира се, той имаше предвид Хитлер.

— Оставам тук. С *теб*. — Тя изговори думите много тихо и той взе ръката ѝ в своята. Обичаха се от шест години... Бяха изминали почти шест години от времето, когато пресичаха Азия с влак. И бяха изминали дълъг, дълъг път един до друг. Вече даже ѝ беше все едно дали той ще се ожени за нея или дали щяха да имат свои собствени деца. Стигаха ѝ Моли и мъжът, когото обичаше. Лондонското общество ги приемаше и за всички те бяха госпожа Дрискол и господин Паркър-Скот. Нямаше никакво преструване и опит да бъдат представени като нещо друго, различно от това, което бяха. Положението задоволяваше всички и тя нямаше намерение да се лишава от него, не и след всички тези шест години или заради войната. А ако Лондон бъдеше обхванат от пламъци, предизвикани от ръката на Хитлер, тя щеше да остане до Чарлз до горчивия край. Каза му го всичко това, в една спокойна реч пред смаяния му поглед. Тази жена имаше дълбочина и огън, за които той понякога забравяше. Те просто се прикриваха от спокойната ѝ уверена външност.

— Предполагам, че нещата сами ще се оправят. — Но той беше много радостен от решението ѝ да остане при него, въпреки че вече беше включил името си в един списък на доброволци, също както и Джеймз.

Джеймз много искаше да бъде пилот, въпреки че Чарлз много повече биваше привлечен от разузнаването и точно така беше заявил в Министерството на вътрешните работи. Той имаше отлично прикритие като журналист и му казаха, че ще поддържат контакт. Смяташе, че го проучват и след време ще го потърсят.

Точно така и стана. В деня на падането на Варшава. Това беше трагедия, която ги развълнува, а всички в Европа бяха паднали духом.

Два дни по-късно Полша беше разделена между Русия и Германия, както се накъсва труп парче по парче от два вълка и Одри направо се разболяваше всеки път, когато чуеше някакви новини по радиото и ужасни истории за храбри хора, загинали в гетото. Тя занимаваше Чарлз непрекъснато с тези теми, а той изпита облекчение, когато най-после го потърсиха от министерството. Сега поне можеше да направи нещо или така мислеше. Бяха обещали да го потърсят наскоро.

Преди да установят контакта с него, Британия изпрати във Франция сто петдесет и осем хиляди войници, които да защитят съюзниците си. Чарли копнееше да бъде един от тези войници. Но минаха още два месеца, докато най-после беше потърсен от министерството и беше назначен като официален военен кореспондент, което означаваше, че ще бъде свободен да се появи във всеки от театрите на военни действия и да чака задачите си.

Но той страшно много завиждаше на Джеймз, вече назначен в Кралските военновъздушни сили, а Вайълет се беше записала доброволка като шофьор на камион на Червения кръст.

Изглеждаше, че това ѝ доставя голяма радост и винаги, когато Одри я виждаше, тя беше ужасно заета. Нямахме вече и помен от някогашната лейди Вай, която ходеше на покупки с приятелки, която си играеше с децата и сервираше следобеден чай в библиотеката. Понякога Одри се чувстваше самотна без нея. Но запълваше времето си с фотография. Сега като че ли имаше много повече работа, а Чарли губеше търпението си в очакване да бъде призован.

Едва на следващия юли го потърсиха от Министерството на вътрешните работи. Дания и Норвегия бяха паднали три месеца преди това, Холандия ги последва месец след това, Белгия също. А Париж беше паднал само две седмици преди неговото повикване.

Дотогава той отразяваше военните новини от Лондон, като от време на време прескачаше до Холандия и Белгия и даже Париж до падането им. Но това бяха кратки пътувания, а той копнееше да извърши нещо по-вълнуващо. Беше се оплаквал за това на Одри неведнъж, а тя му казваше да бъде търпелив. Той пишеше за важни вестници по света, като ги захранваше с информацията, която британците желяеха да огласят. Неведнъж се беше срещал с Чърчил и истински боготвореше ума на този велик човек, а Одри го уверяваше, че там, където си е, върши отлична работа, но знаеше, че той няма да бъде удовлетворен, ако седи на едно място безкрайно дълго, особено след като Джеймз беше в Кралските военновъздушни сили. Когато вечерта, след като се бяха обадили на Чарли, Одри видя лицето му, тя веднага разбра, че се беше случило нещо.

— Какво има, скъпи? — Погледна го подозрително при влизането му.

— Нищо особено. Как премина денят ти?

— Чудесно. — Тя му показва снимките, които беше проявила следобеда, докато Моли си играеше навън с детето на съседката. Поговориха си за незначителни неща известно време и накрая тя го погледна със сдържана, тъжна, многозначителна усмивка. — Кога ще ми кажеш новината, която не ми харесва, Чарлз?

— Какво те кара да мислиш такова нещо, Од?

Но при въпроса ѝ той изглеждаше виновен. Бедата беше в това, че тя го познаваше много добре. Беше виждала този угрижен израз в очите му. В известен смисъл той беше развълнуван от предложението им, а от друга страна не му беше никак приятно, че я оставя точно сега.

— Какво има, Чарлз? — Гласът ѝ беше нежен, а очите така умоляващи, че той повече не беше в състояние да крие.

— Чу ли новините днес?

Тя поклати бавно глава. По изключение не беше включила радиото в тъмната си стаичка, докато работеше, може би защото се

беше уморила от неприятните неща, които непрекъснато научаваше. А сега беше пропуснала нещо.

— Какво се е случило? — От ден на ден всичко ставаше все потискащо, а за нея най-потискащ беше фактът, че Съединените щати отказаха да бъдат замесени, като че ли войната в Европа все още можеше да бъде игнорирана. Американците се правеха на щрауси и тя винаги изпаднаше в бяс, когато помисляше за това. Вече се срамуваше да признае, че е американка. Искаше Щатите да запретнат ръкави и да се притекат на помощ на всички, които отчаяно се нуждаеха от нея. Но тя само погледна Чарлз със страх в очите си. — Какво се е случило?

— Днес потопихме френския флот в Оран.

— Това е в Алжир, нали? — Той кимна. — Защо?

— Защото те вече не са наши съюзници. В ръцете на немците са, Од, и ние не искахме немците да сложат ръка на техните кораби. Това беше ужасна загуба. Ние, разбира се, не признахме това. Новината просто гласеше, че корабите са били потопени. Но ние наистина нямахме избор.

— Загинали ли са много хора? — Беше толкова уморена от това да слуша едни и същи неща, хиляди тук, хиляди там... и хора като Карл... и онези, които бяха загинали във Варшава през тридесет и девета.

— Около хиляда. — Очите им се срещнаха и погледите им се задържаха дълго време. — Искат да отида там, Од.

— В Алжир? — Тя почувства, че нещо в стомаха ѝ се преобръща.

— За да пиша за потъването на флота при Оран, а след това ще продължа за Кайро, защото сега там започват да стават разни неща.

В действителност още нищо не беше станало, но Мусолини преди шест дни се беше заканил да нахлуе в Египет и британците искаха да имат на това място повече кореспонденти или поне искаха *той* да бъде там, но той изведнъж се почувства ужасно, когато видя израза върху лицето на Одри.

— Не ме гледай така, Од.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя му обърна гръб. И така, значи това беше то, да бъдеш *въвлечен*, си помисли тя. Може би в края на краищата Съединените щати бяха прави, като не искаха да вкарват хората си в този ужас. Той стоеше зад нея. Беше сложил ръце на раменете ѝ. Обърна я бавно отново с лице към себе си.

— Няма да отсъствам много дълго.

— Нали това искаше? — Откакто беше обявена войната, той беше говорил непрекъснато, че иска да направи нещо подобно, но сега изведнъж всичко това ѝ се стори толкова различно... сега, когато ставаше дума за Чарлз... Тя се почувства почти физически болна при мисълта за опасността, в която щеше да се окаже. — Кога ще се върнеш?

— Още не знам. Ще зависи от това какво ще се случи, когато съм там. Да си военен кореспондент не е същото, като да си пехотинец. Идваш и си отиваш и не е опасно...

Тя побърза да го прекъсне, очите ѝ бяха пълни с болка.

— Можеш да бъдеш убит също като всеки друг. Да те вземат дяволите, защо да не можеш да правиш нещо разумно тук, в родината си!

— Какво например? — Въпреки желанието си той извиси глас над нейния. — Да плета? По дяволите, Одри, аз *трябва* да замина там и да направя това, което се иска от мен. Виж Джеймз. Той бомбардира от шест месеца немците.

— Добре, браво на него! Но ако го убият, докато се перчи, Вай и децата няма да спечелят нищо.

Сега вече тя плачеше и той я притегли към себе си. Имаше причини, поради които тя се чувстваше така, но не можеше да му ги каже. Нямахте да е честно спрямо него. Само преди два дни бе открила, че е бременна. И беше чакала подходящото време, за да му съобщи новината.

— Ще се върна, Одри, обещавам ти... В Кайро ще бъда в пълна безопасност...

И тогава неочаквано тя се засмя през сълзи и се отдръпна, за да го погледне по-добре.

— Това глупаво място! Виж какво се случи последния път, когато беше там!

Той също се засмя, тъй като знаеше какво тя има предвид.

— Обещавам да не се женя пак. Давам ти думата си. — Той вдигна ръка като знак, че полага клетва, а тя притисна дланта си срещу неговата.

— Толкова много те обичам! Закълни ми се, че ще се пазиш, каквото и да се случи, иначе ще дойда, за да се погрижа за тебе лично.

— Вярвам, че можеш да го направиш.

Той имаше вид на човек, който се забавлява, но не и тя. Без него ѝ предстоеше да носи тежко бреме.

— Не ме е страх да те последвам, така че недей забравя това, момчето ми. — Погледът ѝ говореше красноречиво за това, че е много сериозна във всяка своя дума.

— Няма да забравя нищо. — Но по-късно тази нощ никой от двамата не мислеше за друго, освен за тялото на другия, когато за последен път се отдадоха на плътски радости.

Заминаваше на следващия ден. Не бяха му дали много време, но и това го удовлетворяваше. При заминаването си ѝ каза, че не мисли, че ще отсъства повече от месец-два, а тя обеща да се грижи за себе си и за Моли и да му пише всеки ден. Щеше да бъде в хотел „Шепърд“ и вече беше научил, че там предлагат всички възможни удобства, но не ѝ каза това, когато ѝ махна за последен път и изчезна в джипа, който бяха изпратили, за да го вземе в ранните часове на деня. Трябваше да хване военен самолет след малко повече от час и докато джипът го отнасяше надалече, той се молеше Одри и Моли да бъдат добре. Вече бяха прекарвали повече от една нощ в най-близкото до къщата скривалище и изглеждаше, че всички бяха доста добре свикнали с това, но все пак не беше приятен живот и той се безпокоеше за тях винаги, когато отсъстваше. Сега му предстоеше да се безпокои даже повече, но поне щеше да бъде зает в Оран, а след това и в Кайро.

След излизането му Одри остана права, потънала в мисли в тяхната всекидневна, с празен поглед в очите и с мисли за *тяхното* бебе.

Чудеше се дали трябваше да му каже преди тръгването му, но нямаше да е честно спрямо него. Помисли си за иронията на лъжата на Шарлот, към която беше прибегнала, за да го принуди да се ожени за нея... а сега, когато ставаше дума за нещо истинско, Одри не му каза нищо. И тогава изведнъж паника обзе душата ѝ. Ами ако го убият... ами ако... Тя почувства как ужасът се насъбира в гърлото ѝ и почти я задуши. Трябваше да изминат няколко часа, за да се успокои. Все още се чувстваше разтърсена и съсипана, когато вечерта отиде на вечеря при Вайълет. Взе Моли със себе си, защото не можеше да се довери на никого в случай, че се наложеше да се ходи в скривалището.

Децата играеха на горния етаж, когато Одри погледна лейди Вай.

— Как понасяш това? — Очите на Одри изглеждаха по-различно отпреди. По-сънливи и по-тревожни. Тя все още беше само в началото. Беше толкова развълнувана, когато разбра за първи път. Поиска ѝ се да се затича до вкъщи и да каже на Чарлз, но реши да изчака подходящ момент. Не ѝ се щеше да го тревожи. А сега...

— Да понасям *какво!* — Лейди Вай ѝ се усмихна. — Въздушните нападения? Предполагам, че човек свиква с тях.

Децата положително свикваха. Те продължаваха игрите си в скривалището въпреки бомбите, като че ли вече им бяха свикнали. Когато ги наблюдаваше, Одри винаги чувстваше загуба на сили. Това беше толкова неприемливо за едно детство, и още по-лошо, защото всички бяха свикнали с всичко това.

Тя поклати глава срещу Вай.

— Не въздушните нападения... безпокойството... Не чувстваш ли, че подлудяваш, когато се безпокоиш за него?

Този път Вайълет не се усмихна.

— Непрекъснато. Боя се, че няма момент, когато да не мисля за това. Но ние нямаме голям избор, нали, скъпа?

Погледите им се срещнаха. Очите на Одри бяха просълзени, беше ясно, че тя повече не издържаше. Трябваше да каже на някого, а когато Вай я приближи и я прегърна, тя погледна скръбно приятелката си.

— О, Вай... ще имам дете... а Чарли не знае... Искях да му кажа, преди да тръгне, но не посмях да го... — Сега тя вече плачеше. — И какво ще стане, ако...

— *Престани!* — Вайълет стисна силно раменете ѝ, наполовина щастлива заради нея и наполовина нещастна. Беше нещо ужасно да си бременна и *сама*. Но тя знаеше колко силно Чарлз искаше дете и ѝ се усмихна.

— Това е чудесна новина, Од! Сега трябва много да се грижиш за себе си. Яж, колкото ти е необходимо, въпреки дажбите, и почивай максимално!

И двете си помислиха за въздушните нападения всяка нощ. Одри ѝ се усмихна.

— Мислиш ли, че е трябвало да му кажа преди тръгването му?

Лейди Вай поклати глава.

— Постъпила си правилно. Той би бил почти луд от безпокойство за теб и не би обръщал достатъчно внимание на работата си там. Аз постъпвам по същия начин с Джеймз. Просто му казвам, че сме много добре, така че, когато е в самолета, да може да се концентрира върху това, което прави, и да си дойде вкъщи колкото може по-бързо. Точно в този момент хората на бойното поле не могат да си позволят риска да мислят за други неща.

Това би могло да им коства живота, но тя не го спомена на приятелката си. Двете жени бърбиха дълго време и Одри почувства облекчение, след като ѝ се бе доверила. А Вайълет не беше изненадана от новината за бременността ѝ. Учудваше я само, че това не се беше случило много отдавна. Чудеше се дали сега Чарли щеше отново да окаже натиск върху Шарлот. Вайълет не беше разполагала с възможност да му каже каквото и да е преди заминаването му, но беше научила някои доста странни клюки за нея. Само че не искаше да разстройва Одри.

Пожелаваха си лека нощ, докато Моли лежеше заспала в ръцете на Одри, когато се чу воят на сирените. Вайълет трябваше да изтича и да доведе Александра и Джеймз и да вдигне на крак прислугата, след което всички забързаха заедно към скривалището, като Вайълет не пускаше ръката на Одри. Боеше се, че тя би могла да падне върху нестабилните камъни, а сега това беше важно. Изведнъж и двете почувстваха, че бебето беше символ на самия живот и че беше важно да се защити това неродено, за което само те двете знаеха.

В скривалището Одри ѝ се усмихна.

— Радвам се, че ти казах, Вай.

— Аз също. — Тя се усмихна и докато наоколо падаха бомби, двете жени се държаха за ръце.

34.

Измина почти цяла седмица, преди тя и Моли да видят отново Вайълет, и този път Вайълет беше разтревожена. Тя призна пред Одри, докато децата играеха, че Кралските военновъздушни сили бомбардират усилено нощем Германия. Не беше тайна, че тя през последните дни беше двойно обезпокоена за Джеймз. Той летеше почти през цялото време и въпреки че беше постигнал учудващ брой точни попадения, тя беше като болна от непрестанна грижа. Одри се опитваше да я ободри и беше забелязала колко много от теглото си беше загубила Вайълет напоследък. Всички бяха отслабнали, но Вай изглеждаше по-отгъняла от всички други. Винаги беше водила такъв удобен, безгрижен живот, а сега изведнъж стана така, че ден след ден трябваше да се бори срещу реалността и страха. Измъчваше я постоянно чувство на безпомощност. Не можеше да направи нищо, за да защити живота на Джеймз, освен да се моли. И това я измъчваше.

— Няма да му се случи нищо лошо, Вай. — Одри успокояваше приятелката си с надеждата, че Джеймз наистина ще бъде с късмет. — Той е най-добрият от всички.

Погледите им се срещнаха, очите на Вайълет се изпълниха със сълзи. Този път тя имаше нужда от Одри за утеха.

— Не бих могла да живея без него, Од!

Одри я прегърна и двете останаха така дълго време, търсейки утеха една от друга. Вайълет ѝ се усмихна.

— Как се чувстваш?

— Прекрасно.

През по-голямата част от времето ѝ се гадеше, но страданието беше в името на добра кауза и тя не се оплакваше. Вълнуваше се за бебето и изгаряше от нетърпение да съобщи новината на Чарли, когато се завърнеше. Събитието трябваше да се състои преди март, тя беше точно на два месеца бременна. Нищо още не личеше, разбира се, но тя мислеше, че стомахът ѝ е по-кръгъл отпреди. Обикновено беше уморена. Но беше трудно да се каже дали умората се дължеше на

бременността или просто на липсата на сън. Почти всяка нощ бяха в скривалището, а бомбите като че ли падаха без почивка. Няколко от къщите наоколо бяха разрушени, а от лавиците постоянно падаха шумно предмети при бомбените взривове. Това действаше много потискащо на нервите на всички, но Одри като че ли беше станала почувствителна, а на Вайълет никак не ѝ харесваха кръговете под очите ѝ.

— Трябва да обръщаш повече внимание на себе си. Ако те види Чарли, ще се разстрои страшно.

— Толкова ли лошо изглеждам? — Тя се усмихна. През последните няколко дни гаденето беше много по-неприятно, но отсъствието на сън също не ѝ беше от полза.

— Изглеждаш уморена. — Вайълет я намираще за необикновено бледа, но не каза нищо. — Почиваш ли си следобед?

— Когато мога. — Но Моли имаше излишъци от енергия и Одри обичаше да работи в тъмната стая винаги, когато това ѝ беше възможно. Още не беше казала на Моли за бебето, но имаше намерение да го направи, когато щеше да започне да ѝ личи. Тази идея я забавляваше приятно, а когато през нощта лежеше в леглото си, често поставяше ръка върху леката издуптина и се усмихваше сама на себе си, като че ли пазеше най-сладката тайна на света.

Сега тя се усмихна на лейди Вай, като си мислеше за март. Струваше ѝ се, че дотогава има цяла вечност. Не преставаше да се чуди как ли щеше да е тогава.

— Толкова ли е лошо, както разправят?... Самото раждане, искам да кажа.

Лейди Вай вдигна рамене неопределено. Не ѝ се искаше да я плаши. Но на нея самата не ѝ беше никак лесно, Александра беше родена с цезарово сечение. Беше препоръчително да нямат повече деца, но и двете ги правеха достатъчно щастливи, а в интерес на истината тя би желала да премине отново през познатите неприятности.

— Не е чак толкова страшно. Разбира се, хората говорят за какви ли не ужаси, но след време се забравя.

Одри следеше погледа ѝ и забеляза в него нещо, което я уплаши. Но беше твърде рано за тревога. А даже и да беше толкова лошо, все пак си струваше, след като щеше да има неговото бебе. И тогава,

въпреки нежеланието си, тя си помисли за Лин Хуай в Харбин, но успя с усилие на волята да пропъди от ума си този спомен. Сега имаше други неща, за които трябваше да се мисли, а и предстояха цели шест месеца.

— Понякога ме е страх, само като си помисля за това...

— Недей. — Вай ѝ се усмихна мило. — Всичко ще премине толкова бързо, че даже няма да разбереш нищо, а тогава ще имаш в ръцете си едно пълничко чудесно бебе. — Двете жени размениха усмивки. Те споделяха нещо много топло, тайнството на даряването на живот.

Когато се прибра вкъщи, Одри беше в много по-добро състояние на духа, но през нощта се случи най-жестоката въздушна атака за цялата война. До сутринта всички прекараха накупчени в скривалището. На следващия ден я посети Вайълет, за да си поговорят.

— Смятам, че трябва да изпратим децата някъде далече, Од. Ти какво мислиш? — Сега двете се бяха сблизили извънредно много. Нямахше кой друг да взема решения вместо тях и се съветваха за всичко и всякога. И по-рано бяха разговаряли за това, но Одри се колебаеше.

— Мислиш ли, че ще стане по-лошо?

— Не виждам как би могло. Но... — Не ѝ беше приятно да изрече думите, но те не напускаха съзнанието ѝ. — Никога няма да си простим, ако им се случи нещо.

Много къщи вече не съществуваха, много хора биваха ранени или убити. Жертвите между съседите не бяха малко. Одри се опитваше да разбере какво би било желанието на Чарлз.

Тя погледна Вайълет с нещастен вид.

— Мисля, че сме длъжни да направим това още сега.

Вайълет кимна. Никак не ѝ се искаше да предприема такава стъпка, но държеше децата да бъдат в безопасност и вече беше говорила по този въпрос със свекъра си и с Джеймз, когато си беше дошъл последния път. Той настояваше тя също да замине и това беше известно на Одри.

— Все още никак не ми се иска да отивам където и да е. Имам толкова много работа тук. — Част от работата ѝ за Червения кръст включваше карането на един джип. Одри отдавна имаше намерение също да предложи услугите си като доброволка, но при състоянието, в което се намираше, очевидно трябваше да почака малко, докато се

почувства по-добре. Тя се беше заела усърдно да прави снимки на купчините развалини, които се виждаха навсякъде, и на лицата, белязани със скърбите, причинени от войната. Един ден това щеше да бъде забележителна колекция, но мислите ѝ не се задържаха много върху снимките ѝ. Главно мислеше за Моли и за евентуалното ѝ изпращане в провинцията с Александра и Джеймз. — Какво казваш, Од?

— Нека ги изпратим тази седмица.

— А ние самите? — Свекърът ѝ щеше да бди над тях и, разбира се, Вай щеше да изпрати с тях бавачката.

— Не още. Искам да довърша нещо от работата, която съм започнала. — Одри се намръщи. Имаше все още толкова много неща, които искаше да заснеме, а в тъмната ѝ стая висяха стотици заснети ленти.

— Ще се обадя на свекъра си. Можем да ги откараме с колата тази събота. Намираш ли това за приемливо?

— Чудесно.

Вайълет кимна. Тя се канеше да си тръгне, но когато отново погледна към Одри, се намръщи. Вместо да наедриява, тя слабееше и продължаваше да изглежда много уморена.

— Опитай се да си починеш малко преди пътуването.

— Да, госпожо.

Те размениха усмивки и лейди Вай си тръгна, а в съботата се отправиха на път.

За щастие преди войната Джеймз беше купил един голям „Шевролет“. Одри и Вайълет настаниха децата и бавачката, намериха място и за целия багаж, а четири часа по-късно пътуваха далече от Лондон и вече беше по-трудно да се повярва, че бушува война. В новата обстановка всичко изглеждаше хубаво и спокойно, а когато приближиха къщата на лорд Хоторн, Одри почувства голямо облекчение за това, че бяха решили да доведат децата точно сега, вместо да продължават да изчакват.

Тук те щяха да бъдат в безопасност и щастливи, а лордът беше истински зарадван от присъствието им и още отсега си мислеше с приятно чувство за времето, когато двете млади жени ще дойдат отново и ще останат за по-дълго.

По обратния път Одри каза на Вайълет, че има желание да се присъедини към децата преди началото на ноември. Мислеше, че при напреднала бременност е по-добре да не бъде в Лондон. Щеше да ѝ бъде много трудно да тича всяка нощ до скривалището и Вайълет се съгласи с нея.

— Би могла даже да помислиш за това, да дойдеш тук и по-рано.

— Ще видим... — При всички случаи в плановете им влизаше да се върнат отново след две седмици, да прекарат няколко дни с децата и да си починат. И за двете беше истинско облекчение да се освободят от грижата за безопасността на децата в Лондон. — Чувствам се по-добре, а ти, Вай?

Лейди Вай се усмихна и кимна зад волана. Беше късно следобед. Всичко се развиваше отлично, но след време спукаха гума и им се наложи да се поизмъчат доста със смяната ѝ. Вай не беше съгласна Одри да се напруга от страх, че това може да ѝ навреди, и затова трябваше да изминат няколко часа, преди да възобновят пътуването. А точно когато наближиха Лондон, сирените, които предупреждаваха за въздушно нападение, започнаха да вият и се наложи да изоставят колата и да се отправят към най-близкото скривалище. Бомбите падаха навсякъде и двете за малко не пострадаха, когато пресичаха тичешком улицата. Одри чу някакъв писък. Беше кошмарно.

Беше полунощ, когато получиха възможност да излязат отново навън. Бързаха за вкъщи, като се опитваха да избягват разпилените отломки по улиците, за да не спукат повторно гума.

Одри се прибра крайно изтощена, а час и половина по-късно сирените завиха отново и се наложи да се ходи в скривалището. Тя потърси с поглед Вай, тъй като двете често използваша едно и също скривалище, но дълго време не успя да я забележи. Беше четири часът сутринта, когато разбра, че приятелката ѝ е в убежището, заспала от изтощение в един тъгъл с шалче на главата си и едно старо палто на Джеймз, което беше първата попаднала ѝ дреха в тъмната стая. Одри седна тихо до нея. След малко потрепна, когато неочаквано почувства остра болка в гърба си. Запита се дали не беше пострадала, когато ѝ бе помагала с гумата, въпреки че Вай беше внимавала много, за да я предпази от излишни усилия. Но болката се появи отново, а когато малко преди зазоряване напуснаха скривалището, почувства същата болка, която този път се спускаше надолу по краката ѝ и тя спомена за

това на Вай, докато двете си пробиваха път за вкъщи през купищата отломъци.

— Мисля, че съм повредила с нещо гръбнака си. — Беше толкова уморена и се движеше едва-едва. Трябваше да мобилизира цялата си енергия, за да може да стигне до къщата на Вайълет, която я гледаше силно обезпокоена.

— Кога е станало?

— Един господ знае. Между пътуването и тичането от скривалище до скривалище. Вероятно съм само уморена.

Видът ѝ беше ужасен, но Вайълет не спомена нищо за това.

— Защо не се отбиеш при мен за минутка, преди да си отидеш? Ще ти направя чаша чай.

Одри ѝ се усмихна. Това беше британската рецепта за всички проблеми. Нощ, изпълнена с бомби, последвана от чаша чай, но тя беше прекалено много уморена, за да преодолее разстоянието до къщата си и влезе с Вай, изпълнена с чувство за благодарност, а след малко се настани в едно от удобните кресла в библиотеката. Вай се върна много скоро с чая и няколко кифлички. Тя винаги предлагаше на Одри все нови и нови специалитети. Знаеше колко много ѝ е необходимо да се подкрепя, все още я намираще за прекалено слаба. — Как е гръбнакът ти?

— По-добре. — Но я лъжеше. Болката все още не беше изчезнала, а сега я измъчваше нова странна разяждаща болка дълбоко в корема.

Вайълет забеляза някакво смущение в очите ѝ, но не можеше да знае каква е причината. Тя седна и запали цигара, докато Одри мълчаливо пиеше чая си.

— Може би още днес трябва да те види лекар. Кога трябва отново да се консултираш с него?

— Има още цяла седмица. — Тогава тя щеше да бъде на три месеца и едва ли щеше да може да си закопчава полите. Това не я тревожеше, чувстваше се горда с малката подутина и си мислеше с приятно чувство за времето, когато състоянието ѝ щеше да бъде очевидно. Нямаше търпение да каже на Чарли. Даже би могъл сам да види промяната при завръщането си от Северна Африка. — Много съм добре, Вай. Казвам го съвсем честно.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Но когато, малко преди да си тръгне, влезе в банята, вече не беше. Върху бельото ѝ имаше кърваво петно, което я изплаши много силно. Кръвта не беше много, но достатъчно, за да я уплаши, и тя спомена за това на Вай. — Случвало ли ти се е такова нещо?

Вай поклати отрицателно глава, но беше чувала за такива случаи, които все пак завършваха с това, че бебетата бяха съвсем здрави.

— Не, но съм чувала. Може би няма нищо страшно, но съм сигурна, че трябва да се прегледаш.

Незабавно телефонираха на лекаря и той настоя Одри да го посети веднага. Вайълет я заведе в болницата, където той и без друго имаше визитации. След като я прегледа, видът му явно не беше щастлив. Попита я дали гърдите ѝ са все още чувствителни и дали не усеща нещо странно.

— Някакви спазми?

— Не. — Тя поклати глава. Беше мъртвешки бледа. Спомни си за болките в гърба и му каза за тях.

— Трябва да си починете, госпожо Дрискол. — Той не знаеше, че тя и Чарлз не са женени. Даже изобщо не познаваше Чарлз. — Имам намерение да ви отпратя вкъщи с вашата приятелка. Трябва непременно да не ставате от леглото и да лежите с повдигнати крака, освен ако, разбира се, няма бомбардировка.

Тя обеща да постъпи точно така и вместо в своята къща, отиде в дома на Вай. Беше ѝ приятно, че не е сама. Двете разговаряха безкрайно дълго за това, какво ли може да означава всичко това, припомняха си за различни неприятни случаи с техни познати, които завършваха добре, но кървенето не спираше, даже и когато Одри лежеше. През тази нощ положението се влоши още повече. Одри се молеше да не ѝ се наложи да става от леглото заради въздушна тревога и когато сирените се обавиха отново, тя помоли Вайълет да я остави, където си е.

— Нищо няма да се случи, Вай, ако се изправя, кървенето ще се усили още повече.

— Ако не станеш, може след един час да не си между живите.

Вайълет беше непреклонна. Тя ѝ помогна да се изправи, надяна ѝ коженото палто върху халата. Много хора отиваха в скривалищата полуоблечени. Всички бяха отдавна свикнали с това и единственото

необходимо нещо беше човек да има солидни обувки, така че Вайълет се погрижи за това.

Бързо се отправиха към скривалището. Вай се въртеше около нея като квачка през цялото време, докато се върнаха отново вкъщи. Кървенето не беше се усилило много. През следващите два дни то намаля, въпреки непрестанните разходки до скривалището, но на третия ден изведнъж се появиха болки. Късно един следобед беше събудена от остра прорязваща болка, която като че ли премина през всичките ѝ вътрешности.

— Добре ли си? — Гласът на Вайълет прозвуча тихо в полутъмната стая.

— Не знам... имах... — Не можа да продължи, тъй като болката отново я прониза. Одри стисна силно одеялото и се опита да задържи дъха си. Тя гледаше втренчено с невиждащ поглед към Вай, която изведнъж изпита силен страх. — О, боже... Вай... извикай... извикай доктора...

— Много ли тече? — Знаеше, че докторът ще попита същото и когато отхвърлиха назад завивките, забелязаха локва кръв.

— О, боже мой...

— Няма значение... може би все пак няма нищо лошо... лежи неподвижно... веднага ще се върна.

Когато беше на телефона, тя все още чуваше стоновете на Одри. Докторът каза на Вай да я доведе веднага, дори ако трябва да я носи на ръце. Тя се втурна назад, за да я завие в одеяла, докато Одри стенеше и тя извика икономка, за да я отнесе в колата. Той я пренесе много внимателно, но Одри трябваше да хапе устни, за да не изпици. Досега не беше познавала толкова остра болка и непрекъснато си мислеше за Лин Хуай през нощта, когато се беше родила Моли. Сега можеше да разбере агонията, която беше преживяло момичето. Но при нея трябва да е било още по-лошо, тъй като бебето беше дошло според времето си. Одри даже не можеше да си представи това. Болки като удар с нож я пронизваха така, че стигаха до сърцето ѝ. Чувстваше се така, като че ли я притискаше влак, който разкъсва всичко по пътя си. Когато пристигнаха в болницата, вече не можеше да говори свързано. Една сестра и санитар я качиха на носилка и я отнесоха бързо вътре.

Вайълет стоеше до нея, докато докторът я преглеждаше, а Одри крещеше страшно. Беше ужасно да се гледа как се гърчи в болки, както

много поколения жени бяха правели това и преди, Вайълет се питаше дали всичко това имаше смисъл. Беше много по-лошо да гледаш как някой друг преживява болката.

Преди да отведат Одри, която дишаше с труд и сестрата не спираше да държи двете ѝ ръце, докторът сподели тихо с лейди Вай:

— Ще загуби детето, лейди Хоторн. Вече почти го е загубила.

— Не е ли възможно да облекчите положението ѝ?

Съвсем същото беше казал Джеймз, когато беше родена Александра. Но докторът само поклати глава.

— Боя се, че не. Но сега няма да се мъчи дълго.

Само че за Вайълет, която продължаваше да стои, хванала ръцете на приятелката си, това беше цяла вечност. Преминаха още пет часа на невъобразима болка, когато най-после зародишът се появи, като вече приличаше твърде много на бебе. Кръв капеше от сърцето на Вайълет, когато видя как увиват мъртвото бебе и го отнасят, заслушана в плача на Одри. Двете жени плачеха.

Вайълет не я изостави нито за момент през следващите два дни. Тя разви треска и продължаваше да изпитва силна болка. Няколко дни по-късно тя отправи към Вайълет безжизнен поглед.

— Благодаря ти, Вай... ако не беше ти, щях да умра...

— Ти се държа прекрасно... беше невероятно храбра. — Очите на Вайълет се изпълниха със сълзи, тя стисна силно ръцете на Одри. — Съжалявам... Знам колко много искаше това дете. — Одри само кимна и отпусна главата си встрани. Не приличаше много на жива, по-скоро обратното. Вайълет за първи път виждаше такъв ужас. Продължаваше да мисли за това, какво би казала на Чарлз, ако се случеше нещо на Одри, и тази мисъл я побъркваше. През цялото време до края тя се беше молила мълчаливо Одри да оживее и сега сърцето ѝ преливаше от благодарност. Но ѝ беше толкова трудно да намери подходящи думи за утеха. Можеше само да си представи какво изпитва Одри. — Ще имаш друго. Може би много повече от едно. — Тя се усмихна през сълзи, но беше очевидно, че Одри съвсем не ѝ вярваше.

— Беше толкова страшно, Вай...

Тя инстинктивно беше вдигнала ръката си поради болката, тъкмо навреме, за да види как бебето се изплъзва въвн от нея. Никога нямаше да забрави умопомрачителната гледка. А така беше жадувала за това дете! Сега не искаше нищо друго, а само да почувства около себе си

ръцете на Чарли и да си поплаче на рамото му, но не забравяше колко много дължи на Вайълет.

Вайълет не се отдели от нея, чак докато вече можеше да си отиде, а след това се грижеше за нея като за дете, докато най-после Одри не заприлича повече на себе си. Тя беше много учудена от това, колко дълго време ѝ беше необходимо, за да възстанови силите си. Цял месец измина, преди да стане на крака, да бъде облечена нормално и да се погрижи за себе си, въпреки че сега вече имаше нещо доста различно, нещо тревожно и тъжно. Мислеше за Чарли през цялото време и за това, колко ѝ липсва. Беше ѝ писал няколко пъти, но писмата бяха шеговити и леки. Той съвсем не знаеше какво беше преживяла. А когато Вайълет най-после видя Джеймз, тя му каза цялата ужасна история и той се изпълни със съчувствие към двете, жената, която беше страдала толкова много, и съпругата си, която беше стояла до нея така твърдо в отсъствието на Чарли.

— Ти си чудесно момиче, Вай. — Гордееше се с нея. Прекарваха заедно един уикенд, преди той да се върне към въздушните си нападения. — Бедният Чарлз... какъв удар... — Вай и за момент не мислеше да му каже, че Чарли не знае, че Одри е бременна. — Винаги е искал да има дете. И заради това се ожени за онова отвратително същество.

— Между другото... — Това я подсети за нещо свършено различно. Все още не беше казала на Од и някак си точно сега не изглеждаше подходящо. — Научих най-странното нещо за нея, Джеймз.

— Шарлот? — Вайълет кимна. — Да не би най-после да се е развела? Начинът, по който се е хванала за него и не иска да го пусне, е изцяло абсурден и на всички е известно, че този брак е бил един фарс. Човек би помислил, че ще се откаже, проклетата глупачка. — Джеймз винаги побесняваше при мисълта, че тази жена пречи на Одри да се омъжи за Чарлз, особено сега, след като беше загубила бебето.

— Мисля, че вече разбирам. Мисля, че е искала да бъде омъжена за Чарлз, за да прикрие нещо друго. — Лейди Вай говореше колебливо и Джеймз изглеждаше силно заинтригуван.

— О? В какво се състои мръсотията?

— Чувам, че... — Никак не ѝ се щеше да изрече думата, но искаше той да узнае. — Казаха ми, че е лесбийка.

— Шарлот? — В първия момент като че ли му беше интересно, но след това я погледна замислено. — Кой ти го каза?

— Елизабет Уилиъмз-Стронг. — Тя имаше славата на най-голямата клюкарка, но беше изумително това, че обикновено не се заблуждаваше. — И знаеш ли, аз не бях склонна да ѝ повярвам в началото, но... най-странното нещо, карах джипа, с който возех генерал Килдеър преди няколко седмици, преди Одри да се разболе, и я видях да върви по улицата с най-привлекателния млад мъж... Всъщност той приличаше много повече на момче. — Тя се изчерви. — И кой знае защо ги наблюдавах. Седях там и чаках генералът да излезе от един магазин. И знаеш ли... това въобще не беше момче. Беше момиче. Напълно съм сигурна. — Тя се изчерви като цвекло. — И се целуваха... нямам предвид по бузата... имам предвид продължителна, страстна целувка...

Джеймз изведнъж се разсмя и се изправи рязко. Отдавна се беше измъчвал от отсъствието на жена си.

— Искаш да кажеш така? — Той я целуна страстно, като си даваше вид, че има намерение да я изяде, а тя се отдръпна, смеейки се.

— Говоря сериозно, Джеймз...

— Но и аз говоря сериозно, за бога! Не съм те виждал цели шест седмици.

Последва секс, но при спокойната задължителна почивка, докато той пушеше цигара, тя отново се сети за Шарлот.

— Какво разбираш от всичко това?

— Мисля, че това обяснява всичко. — Осени го нова идея. — Знаеш ли, ако това беше известно на Чарлз, вероятно той би могъл да я изнуди и да я принуди да му даде свобода. Осмелявам се да кажа, че ще му го предложи, когато го видя следващата седмица. Имаш ли нещо против?

— Сериозно ли говориш? Разбира се, че не! Ще бъде чудесно, ако успее да се отърве от нея. — След малко тя беше озадачена от думите му. — Кога ще го видиш? Предстои ли да се завърне?

Той не беше казал нищо по този въпрос на Одри в писмото, което тя получи предишния ден.

— Изпращат ме в Кайро за две седмици.

— Ще бъде ли опасно? — Тя следеше погледа му със затаен дъх. Винаги успяваше да се добере до истината, когато го гледаше, но той

поклати глава и тя забеляза облекчението му.

— Не, няма да е опасно. И да ти кажа истината, това, че няма да обстрелвам момчетата на Хитлер, ще ми бъде като почивка. Това нещо ме умори дяволски.

Беше уморило и нея.

— Ще попитам Одри дали няма някакво съобщение за него.

* * *

— Просто му предай, че го обичам много — беше всичко, което тя каза, а след като Джеймз замина, Одри призна пред лейди Вай: — Как му завиждам, че ще види Чарли.

Сега беше изпълнена с копнеж към Чарли. Все още продължаваше да се бори с депресията, която я беше обхванала след загубата на тяхното бебе. Чувстваше се празна и като че ли някак си не беше успяла да се справи, а загубата ѝ се струваше страшна. Трудно ѝ беше да признае това даже пред Вай. След като толкова много хора губеха тези, които обичат, изглеждаше шокиращо, че скърби за бебе, което даже не познаваше, но тази логика не я успокояваше. В сърцето си тя знаеше, че това е загуба и нищо не притъпяваше болката, нито даже едно посещение при Моли в мирната провинция, въпреки че това донякъде помагаше и тя седеше с детето на скута си, загледана към зелените хълмове, по които пасяха крави. Радваше се, че Моли е там, а не в Лондон.

— Татко ще се върне ли скоро?

— Надявам се, мила. Чичо Джеймз отиде тази седмица да го види и аз му казах да му предаде една голяма целувка от теб.

Моли изглеждаше доволна и скочи от скута на майка си и на бегом се върна при Александра и Джеймз, за да подновят играта.

В същия този момент Джеймз не предаваше целувка на Чарлз, а новина, която силно го потресе.

— Боже мой, човече... толкова много съжалявам. Не ми казаха, че не знаеш. — В очите на Чарли имаше сълзи и Джеймз беше готов да си отхапе езика. Беше му казал само, че Одри е загубила бебето, мислеше, че е най-добре, ако узнаеше истината, вместо да се

зablуждава, че бременността ѝ напредва. Въобще не му беше минало през ум, че Одри не му е казала, че е бременна.

— Защо не ми е казала? — В погледа му имаше безумие и Джеймз се почувства страшно неудобно.

— Вероятно не е искала да те вълнува. Но тя е добре... — Той каза същото, каквото беше казала и Вай. — И ще има друго... — Чарли кимна, но имаше чувството, че някой беше подпалил сърцето му.

— Много ли беше тежко положението? — Той надникна в очите на Джеймз, който не знаеше какво да каже. Не знаеше дали да го излъже или не, но за това беше много късно.

Джеймз кимна с крайно нещастен вид.

— Вайълет каза, че е било много жестоко, но че тя е издържала по възхитителен начин. Сега е много добре. Видях я миналата седмица. Малко бледа и поотслабнала, но все така хубава. — Той се опита да се усмихне, но Чарли изглеждаше силно разтревожен. Той въздъхна и в последващия час изпи доста в бар „Шепърд“. Джеймз съвсем не го обвиняваше за това, а по-късно същата вечер му помогна да се прибере в стаята си. Даже не беше имал време да му каже това, което беше научил от Вай за Шарлот. Но за това имаше време. Щеше да бъде в Кайро две седмици и щяха да имат много време за лондонските клюки.

35.

Джеймз се върна от Кайро с разточителни любовни послания за Одри. Той и Чарлз бяха решили да не ѝ казват, че той знае за бебето, което беше загубила. Щеше да е по-добре тя сама да направи съобщението, когато сметнеше, че времето за това е подходящо. Но Джеймз му каза за това, че Шарлот е лесбийка и Чарли нямаше търпение да се върне и да ѝ разкаже играта. Беше крайно време тя да спре да го измъчва и ако този път не се съгласеше да му даде свобода, той имаше намерение да я заплаши да разкрие всичко на баща ѝ. Това го беше ободрило безкрайно. Беше време кучката да си свали лапите от него, така се изрази той пред Джеймз, като трепереше от вълнение.

Джеймз отново беше прехвърлен за въздушни атаки срещу Германия и лейди Вай пак остана сама. На няколко пъти двете с Одри отидоха да видят децата, но по време на едно от тези пътувания, когато се връщаха, Одри я изненада. Тя ѝ подаде дебел плик и лейди Вай го погледна учудена.

— Нови снимки?

Беше направила няколко чудни снимки на децата и Джеймз, които Вайълет ценеше много. Но Одри този път поклати глава.

— Не. Завещанието ми. — Тя погледна дълбоко в очите на приятелката си. — Искам да ми обещаеш, че ако се случи нещо с мен, ще задържиш Моли при себе си, поне до завръщането на Чарли. А в случай, че се случи нещо и с двете ни... — Погледите им не се разделяха. Одри очевидно все още изживяваше болезнено загубата на детето и Вайълет беше изпълнена със съчувствие към нея.

— Защо трябва да ти се случи нещо?

— Човек никога не знае. — И тогава тя реши незабавно да ѝ каже всичко. — Записах се в Министерството на вътрешните работи като фотожурналист. Преди известно време, след като загубих... няма значение. Изглежда мислят, че могат да ме използват като фотограф и заминавам утре вечер, Вай. — Сега тя почти съжаляваше. Не искаше да остане без приятелката си. Но това означаваше, че отново ще бъде с

Чарли и не можеше да се откаже от тази възможност. Заради когото и да е. — Изпращат ме в Кайро. Бях помолила за Северна Африка.

— Чарли знае ли? — Вай беше ужасена, когато Одри поклати глава с широка усмивка.

— Не още. Но ще узнае. Надявам се да залепна до него и да работим заедно. Човекът от министерството знае, че преди сме работили заедно. Изглежда, че намира идеята за добра.

— Той да не е луд! Ти си жена. Боже мой, това е опасно.

Одри въздъхна.

— Не по-опасно, отколкото да седя тук между бомбите всяка нощ. — Джеймз искаше Вайълет да отиде в провинцията за известно време и без Одри тя вероятно щеше да замине. — Съжалявам, Вай. — Имаше чувството, че дезертира от нея. — Трябва да бъда с него. — Големите ѝ сини очи се изпълниха със сълзи и Вайълет протегна към нея двете си ръце.

— Ти си страхотно лудо момиче, знаеш ли, Од!

Но по-добре от всичко тя знаеше, че е луда за него.

Одри искаше да бъде с Чарли през всички часове от живота си и в известен смисъл Вайълет не виждаше в това нищо нередно. Тя също обичаше Джеймз, но между Одри и Чарлз съществуваше нещо дори по-силно. Като че ли дишаха един и същ въздух и знаеше колко болезнено понасяше Одри отсъствието му.

— Мога ли да те изпратя?

Тя поклати глава.

— Ще пътувам с военен самолет, а знаеш как се отнасят към тези подробности.

— Да, разбира се. — Вайълет се усмихна. Изведнъж всичко започваше да се променя. Войната беше повлияла на живота на всички и тя не можеше да не се запита дали някога отново всичко ще бъде каквото е било.

На сбогуване се разцелуваха. Това беше следващия следобед, когато Одри привърши с приготвянето на багажа си. Оставяше къщата такава, каквато беше, празна, заключена, както толкова много други къщи в Лондон.

Когато вечерта тръгна за аерогарата, чувстваше особен трепет... за първи път точно такъв от времето на Ориент Експреса и влаковете, които се катереха по планините на Тибет... или улиците на Шанхай...

или чудесата на Пекин... Сега тя отново беше на път, отиваше на едно място, за което винаги беше мечтала, за да бъде с мъжа, когото обичаше.

Когато самолетът излетя за Кайро, тя щастливо се усмихна на себе си.

36.

„Дъглас DCS“ кацна на аерогарата в Кайро в шест часа на следващата сутрин. На три пъти бяха спирали, за да вземат войници, поща, припаси и за да презаредят с гориво. Одри все още беше изненадана от доброто отношение, проявено към нея от министерството.

Беше с чувството, че има досие и че знаеха коя е, когато се обърнаха към Чарли по време на разследването, преди да му разрешат да стане военен кореспондент. Чудеше се и дали не държаха много на съдействието на американската преса при всеки удобен случай с надеждата да повлияят на Щатите да влязат във войната, не че Рузвелт изглеждаше много склонен да им помогне. Почти цяла година нямаше никакви признаци за американско участие в близкото бъдеще. Самата Одри често се чудеше какво би могло да им повлияе.

Но тя не мислеше за своята страна, когато самолетът се приземи рязко на пистата. Войниците, които пътуваха заедно с нея, бяха заети в приятен разговор, разказваха си вицове, а когато наближи време за разтоварване на самолета, се заеха със снаряжението си.

— Къде смятате да отседнете? — попита един от тях.

Беше ѝ се възхищавал от качването им в Лондон и се чудеше как ли изглеждат краката ѝ, когато е без панталони. Тя беше облечена в сиви панталони от туид, пуловер и едно от кожените якета на Чарли. Даже си бе купила ботуши, тъй като беше на мнение, че ще е много хубаво да бъде с тях, ако им предстоеше да работят в неудобни места.

Сега тя се усмихна на младия мъж, тъй като съзнаваше колко странно изглежда в екипировката си.

— Имам намерение да се опитам да получа стая в „Шепърд“. — Там пребиваваше Чарли и тя не беше напълно сигурна дали хотелът беше резервиран само за военни. Чарли беше говорил със суперлативи за този хотел в писмата си, а и тя знаеше, че той често беше отседнал там при посещенията си в Кайро.

— Ще ви потърся някой път. — Войникът се усмихна, а Одри го погледна приятно усмихната, без обаче да го насърчава по какъвто и да е начин. Беше намислила да си купи халка, но никога не беше прибегвала до такива хитрини и не искаше да опитва и сега. Беше на тридесет и три години и независима. Не ѝ беше необходимо да се чувства омъжена, за да се усеща в безопасност. Освен всичко, беше преживяла изпитанието на спонтанния аборт без удобното положение на омъжена жена. Този спомен все още я вълнуваше силно и тя не знаеше какво да каже на Чарли.

Имаше хиляди неща, които искаше да му съобщи с пристигането си, но най-напред трябваше да го открие. Взе я военен джип и тя се намери притисната между един австралиеца с щръкнали мустаци и гръмогласен смях и огромен южноафриканец със светлочервена коса и с подчертан вкус за мръсни вицове. Но сега тя се намираще във военна зона и знаеше, че трябва бързо да свикне с всичко това. Беше по-добре, отколкото да бездейства в Лондон и да прекарва всяка нощ в скривалищата в очакване да чуе сигнала за отбой и да се чуди дали все още има къща, в която да се върне.

— Какво ще правиш тук, драга? — Австралиеца беше първият, който се обърна към нея с някакъв въпрос, а шофьорът му изръмжа да кротува с акцент, който беше шотландски, като в същото време намигна на Одри. — Дошла си да си видиш гаджето? — Шегуваше се, беше видял големия пакет в ръцете ѝ и двете камери, увиснали на врата ѝ, едната заредена с черно-бял филм, другата — с цветен.

— Може и така да е. — Тя се усмихна.

— Или за да намериш някое ново? — подхвърли южноафриканецът. Направи ѝ впечатление, че всички бяха в пустинни униформи, в жълто, кафяво и сиво, които цветове ги прикриваха най-добре тук. — Готов съм да кандидатствам за тази длъжност.

Одри се засмя.

— Имам приятел тук. Той е военен кореспондент.

Джипът бързо се втурна напред, като шофьорът внимаваше да не удари някоя жена, дете или камила. Всички се развикаха и почнаха да свирят. Навсякъде имаше овце и кози. Жените носеха покривала на лицата си, както в Турция и Афганистан преди години, когато беше пътувала през тези страни на път за Китай. Много нещо сега ѝ напомняше за онова пътуване, въпреки че атмосферата в Египет беше

изцяло различна. Но тук владееше някакво чувство на екзотична възбуда, просто заради самия факт, че мястото е далече от Лондон. По улиците се виждаха множество европейски физиономии, като повечето от тях бяха британски, имаше и се чувстваше невероятно военно присъствие. Можеше да се види всичко, от индуси до новозеландци, австралийци, южноафриканци, свободни французи, гръцки командоси и даже югославяни и поляци, много от които бяха избягали от немците и дошли тук, за да се присъединят към британците. Австралийците и новозеландците носеха кожени военни якета без ръкави, които да ги предпазват от студа на пустинните нощи. Навсякъде около тях ечеше какофония от звуци и миризми. Нищо не липсваше от чудното състояние на възбуда, което познаваше от голямото си пътешествие от преди седем години, и за миг ѝ се видя чудно това, че през всичките тези години ѝ беше толкова приятно в Сан Франциско и Лондон. Ето какво обичаше тя толкова много, далечното и екзотичното, с всички негови вълшебни видения и парфюми и обещания, ето какво можеше да задоволи нейната неутолима жажда.

— Искаш ли да ме фотографираш, любима? — Двама мъже се втурнаха към нея от улицата, когато спряха, за да дадат възможност на две камили да минат, и Одри се засмя и бързо се изви и отдръпна, когато единият от мъжете се опита да я целуне.

— Ти си американка, нали? — попита южноафриканецът, когато тръгнаха отново.

— Да.

— Някога да си била преди това далеч от родината? — Той ѝ се усмихна покровителствено и тя се засмя. Това място не беше за любители пътешественици и тя не беше такава.

— Преди няколко години живях в Китай една година, а сега от пет години живея в Лондон.

Изведнъж той стана много сериозен и тя забеляза, че останалите ги слушат с подновен интерес.

— Къде в Китай?

— Манджурия. Харбин. Грижех се за едно сиропиталище по време на японската окупация.

Шофьорът шотландец подсвирна, а другите изглеждаха много заинтригувани, когато австралиеца поднови разговора, отправяйки заедно с това осъдителен поглед към приятеля си.

— Сигурно никак не е било лесно. — Очевидно Одри не беше обикновена жена. — Какво каза мъжът ти за всичко това?

Това беше въпрос, в отговора на който всички искаха да бъдат сигурни, особено ако тя смяташе да остане известно време в Кайро. Не беше лошо да се знае статусът на една жена и тя се засмя на въпроса.

— Боя се, че нямам такъв. — А след това тя реши да ги шокира. Това бяха хората, с които отсега нататък щеше да живее, мъже, също като тези тук, ден след ден... ако Чарли ѝ разреши да остане... Не можеше да се избяга от това препятствие... но каквото и да кажеше той, тя нямаше да се върне обратно. Вече беше взела решение по този въпрос в самолета. Беше готова да води сражение с него. — Но въпреки това имам чудна дъщеричка китайка.

Всички се оживиха, но шотландецът улови погледа ѝ в огледалото и се ухили.

— Някое от сирачетата в Харбин? — Тя кимна в отговор. — Добро момиче. На колко е сега?

— На шест. — Одри се усмихна, готова при първия повод да им покаже снимката ѝ, и извади една фотография, която сама беше направила, където се виждаше Моли, разцъфнала в беззъба усмивка, с поглед към обектива. Мъжете бързо се реваншираха. Излезе, че въпреки интереса, който проявяваха към нея, две трети от тях бяха женени и общо имаха седем деца. От ръка на ръка преминаха много снимки, всички се ръкуваха и се представиха един на друг, а когато пристигнаха в хотела, вече бяха стари приятели. Имаше нещо удивително приятелско между другари във военно време и тя изведнъж изпита радост от това, че беше дошла. Искаше ѝ се да направи нещо полезно тук, вместо просто да маркира времето в Лондон.

Всички слязоха и Одри ги последва до рецепцията, където попита за Чарли. Администраторът провери за неговия ключ, погледна бележките си и я информира, че господин Паркър-Скот е излязъл.

— Някъде далече ли е или просто е излязъл? — Беше ѝ любопитно дали може да ѝ отговори. Човекът беше с гладка кожа с маслинов цвят и красиви черни очи и тя беше изненадана от това, че толкова много от египтяните, които виждаше, бяха много приятни хора.

— Предполагам, че е отишъл някъде наблизо, мадам. — Той говореше с безупречна британска интонация, можеше да се помисли,

че е учил в „Итън“.

Одри му благодари и излезе на терасата, за да огледа наоколо. Гледката беше невероятно романтична и всички дълго време задържаха погледите си върху хубостите на града. Всичко под тях беше пълно с живот. Навсякъде се движеха мъже в най-различни униформи, подвикваха си един на друг и всеки бързаше според задачите си. Кайро беше центърът на цялата активност, главна квартира за операциите в Близкия изток и Африка.

Одри престоля очарована на терасата дълги часове, докато очакваше Чарли, и най-накрая заспа. Когато слънцето залязваше на хоризонта, тя се събуди сепната, когато някой я сграбчи за ръката и я разтърси грубо. В първия момент тя не можа да си спомни къде се намира и стоеше загледана в едно лице с познати очи. След това изведнъж се засмя, когато разбра кой беше.

— Боже мой, ти си си оставил брада! — Но сега не брадата беше това, което тя забелязваше. Очите му играеха от ярост.

— Какво, по дяволите, правиш тук!

Администраторът му беше казал само, че го очаква някаква дама на терасата и сега той я беше намерил в някакъв ъгъл отпусната, чантата ѝ на пода до нея, камерата ѝ на коленете ѝ, със спусната ниско над очите шапка. Носеше това, което според него беше смехотворна екипировка. За миг той изпита удоволствие от гледката, която тя представляваше, но след това го заля вълна от гняв. Не я *искаше* тук. Това беше военна зона и не ѝ беше тук мястото. Държеше да бъде в Лондон, където щеше да се намира в относителна безопасност.

— Дойдох да те видя, Чарли. — Тя протегна ръце, като се изправи и му се усмихна ангелски.

Знаеше, че ще бъде ядосан, но знаеше и че ще успее да се справи. Нямаше да мине много време и той щеше да се укроти. Освен това знаеше и че беше постъпила правилно. Не би могла да чака в Лондон края на войната, докато той се развява по света.

— Няма ли да кажеш едно здравей? — Тя правеше отчаяни усилия да не се засмее на неговия разярен вид. — Брадата ми харесва.

Той стоеше изправен пред нея, почти разтреперан от ярост.

— Въобще не мисли да си разопаковаш багажа, Од. Тръгваш с първия самолет утре сутринта. Как си могла да ги измамиш и да ги накараш да те пуснат?

— Казах им, че съм фотограф на свободна практика. — И тя му се усмихна, толкова силен беше аргументът ѝ. — И че винаги работим заедно.

— Какво? И те ти повярваха! Проклети глупаци...

Той захвърли шапката си на земята и закрачи насам-натам из терасата. Хората, които се намираха наблизо, се усмихнаха, а Одри го почака да се върне. Рано или късно щеше да се успокои, а когато се върна при нея, тя предложи да се почерпят. Но сега вече в очите му се забелязваше нещо друго.

— Тъй като ще остана тук само за една нощ, бихме могли да отпразнуваме случая. — Тя го погледна по начина, по който винаги успяваше да разтопи сърцето му, но той само изръмжа и се настани тромаво в едно кресло. Знаеше, че е най-добре да не се оставя да го води. Не можеше да се разчита прекалено много на смирения ѝ характер и ако беше казала, че ще си тръгне на следващия ден, той не трябваше да ѝ вярва. — Моли ти изпраща целувки.

— Как е тя? — Погледът му мъничко се смекчи, но нямаше намерение да сваля гарда и си го каза.

— Чувства се прекрасно. Намира се заедно с Александра и Джеймз в къщата на бащата на Джеймз в провинцията и, както изглежда, всичко там много ѝ харесва. Той отглежда кучета порода „Сен Бернар“ и Моли е особено силно пристрастена към едно от тях. Иска да го вземе със себе си, когато се върне в Лондон.

Одри и Чарли размениха усмивки, първите истински усмивки, откакто я беше открил заспала на терасата.

— Ще ни се наложи да намерим апартамент специално за кучето.

Той се засмя тихо. Но погледът му съвсем не беше спокоен. Не можеше повече да я държи в неведение и това беше част от причината, поради която не я искаше в Кайро. Според него тя трябваше да не се вълнува. Въпреки че фактически пътуването до Кайро беше най-хубавото нещо, което ѝ се беше случило след нещастиято.

— Има нещо, за което не си ми казала, Од... преди да замина...

Сърцето ѝ затуптя бурно, тя се питаше как е научил и много бързо се досети... *Джеймз...*

— О? — Тя направи опит да изглежда несмутена, като се обърна настрана и поръча още пиене. — Всъщност не.

— Всъщност да. — Той я хвана здраво за ръката и почака, докато погледите им се срещнат отново. — *Защо* не ми каза?

Въпреки че не искаше, очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Не исках да те вълнувам. — Гласът ѝ едва ли беше по-висок от шепот. Без да каже и дума, той я взе в прегръдките си и я задържа, а тя започна да плаче. — Толкова много съжалявам. Сгреших. Непрекъснато мисля, че ако не бях направила това или онова... може би...

Не можеше повече да продължи, но на него му стана ясно всичко.

— Не можеш така да постъпваш със себе си, любов моя. Случило се е... и много ми е мъчно... но ще имаме и по-добри времена, обещавам ти. — Той ѝ се усмихна нежно, собствените му очи бяха влажни. — Надявам се, че следващия път ще ми кажеш.

Тя кимна, усмихна се и издуха носа си в кърпичката, която той ѝ подаде. Сега челото му отново се намръщи. В известен смисъл беше облекчение, че я вижда. Много беше се тревожил за нея още от срещата си с Джеймз.

— Джеймз каза, че е било доста страшно. Добре ли си?

Тя не отрече.

— Чувствам се прекрасно. А Вай беше чудесна.

— Мога да си го представя. — Той докосна лицето ѝ с дългите си пръсти и нежно целуна устните ѝ, почувствал се изведнъж по-щастлив от това, че я вижда, отколкото би признал пред някого. — Много съжалявам, Од... Съжалявам, че не бях там.

— Не би могъл да направиш нищо. — Тя пое дълбоко дъх и отново попи очите си. — Беше страшно трудно... след като двамата с Моли ви нямаше... Това беше всичко, за което можех да мисля. — Тя обърна към него тъжните си очи и той видя, че нещастиято беше взело своя данък.

— Трябваше да дойда.

Той кимна. Разбираше, и може би тя не беше сгрешила.

Той се погрижи за сметката, а след това двамата се качиха горе. Носеше чантите ѝ и когато стигнаха неговата стая, я пренесе и положи върху леглото.

— Добре дошла вкъщи на бъдещата госпожа Паркър-Скот. — Той се ухили, а тя повдигна едната си вежда.

— Знаеш ли нещо, което аз не знам? Обаждала ли се е Шарлот?
— Тя даже не се осмеляваше да се надява и той поклати глава.

— Не. Но Джеймз е научил нещичко твърде интересно. Казвал ли ти е? — Тя поклати глава. — Изглежда, че моята чаровна съпруга има любопитна тайна.

— О? — Одри беше заинтригувана и той се ухили по-широко. Откакто Джеймз му беше казал, като не се смяташе загрижеността му относно Одри, той винаги беше в приповдигнато настроение. Но би било прекрасно, ако, след като подложеше Шарлот на известен натиск, можеха да се оженят.

— Както изглежда, милата дама има особени вкусове. Предпочита жени.

— Лесбийка? — Одри не беше толкова свенлива, колкото лейди Вай и тя погледна Чарли силно учудена. — Сигурен ли си?

— Доста. Както разбирам, Вай я е забелязала да целува някаква жена в някаква забутана уличка. Изненадан съм, че не ти е казала.

— Може би моментът не е бил подходящ. — Което, разбира се, беше точно така. — Това е изумително. А сега какво?

— Ще я заплаша, че ще напиша нещо в лондонския „Таймз“, ако кучката не ми даде развод. Ти какво мислиш? — Двамата се засмяха и Чарлз се разположи на леглото до нея с усмивка, а миг по-късно те забравиха за всичко и за всички... Шарлот и Джеймз... и лейди Вай... Помнеха само себе си и това, какво щастие беше да са заедно отново.

37.

На следващата сутрин Чарли отново беше по-сериозен и имаше угризения, заради това, че беше разрешил на Одри да остане.

— В края на краищата това е военна зона. И Мусолини започна инвазията си в Египет.

Тогава тя се засмя тихо и притисна ръката му върху масата.

— Знаеш какви са италианците, скъпи! Ще им трябва години, за да напреднат чак толкова много. — Тя нямаше никакво намерение да си ходи.

А ден след ден той привикваше с присъствието ѝ. Месец по-късно те все още очакваха италианците да атакуват и навсякъде цареше някакъв вид празнична атмосфера. Одри се беше сприятелила с много от войниците и тя и Чарли прекарваха часове, седнали на терасата на хотел „Шепърд“, като пиеха с другите кореспонденти. Всички те бяха съвсем свикнали с нея и Чарли даже беше престанал да я подтиква да си върви. Беше му безкрайно приятно, че я има до себе си, и наистина тя беше вън от всяка опасност. Единственото неприятно нещо, с което се сблъскваха, бяха пясъчните бури, които от време на време се разразяваха и които им създаваха трудности, когато излизаха в пустинята. Имаше хора, които се бяха загубили при тези силни бури, и Чарли и Одри бяха специално предупредени от командващия офицер генерал Уовъл да внимават. Но по-голямата част от времето си прекарваха в самия Кайро, а схватките с италианците в най-добрия случай изглеждаха нещо не чак дотам сериозно. Обстановката се владееше така добре, че Одри даже спомена за възможно пътуване обратно, за да се види за кратко с Моли за Коледа, но се боеше, че ако отидеше, Чарли нямаше да се съгласи да се върне пак при него, а Вайълет беше писала, че ще прекарат Коледата с децата, със свекъра си и Джеймз, и убеждаваше Одри, че Моли е безкрайно щастлива, така че тя реши да остане в Кайро при Чарли.

През декември британците започнаха да се отнасят по-сериозно към италианците и решиха да ги изгонят от Либия веднъж завинаги.

На двадесет и първи януари 1941 техните войски завзеха Тобрук, а на седемнадесети февруари италианците се предадоха.

Но по онова време ставаше нещо много по-интересно, за което Чарли и Одри вече чуваха от седмици. Изглеждаше, че немците нямаха причина да бъдат доволни от начина, по който италианците бяха провели либийската кампания, и щяха да изпратят немски генерал и немска войскова част, която да поеме инициативата и да направят живота за британците труден. До падането на Тобрук навсякъде се носеха слухове и когато италианците развяха белия флаг, всички говореха за мистериозния немски генерал, който трябваше да пристигне всеки момент, макар че никой от Върховното британско командване не знаеше кой е той.

Два дни след поражението на италианците Уовъл покани Чарли на вечеря. Когато се върна при Одри, Чарли не беше много ясен, когато говореше за обсъжданата тема.

— Той каза ли нещо за немския генерал? Не са ли научили вече кой е той? — Всички говореха само това, и даже между останалите кореспонденти, с които беше вечеряла този ден, това беше главната тема на разговор. Всички искаха да се осведомят, особено британците.

— Не, не още. — Но той отбягваше погледа ѝ, докато се събличаше.

— Намираш ли, че Уовъл е обезпокоен?

Мнението му беше, че е силно обезпокоен, но не искаше да го каже на Одри. Това, което трябваше да ѝ съобщи сега, беше, че щеше да отсъства няколко дни и че не може да ѝ каже къде ще бъде. Мислеше какво да съчини, когато тя неочаквано застана пред него.

— Ти не ме слушаш, Чарли! — Вгледа се внимателно в лицето му. Познаваше го много добре. Точно от това се страхуваше той. По-лесно щеше да му бъде да се изправи срещу немски генерал, отколкото срещу тази жена.

— Напротив, слушам те, Од! Мислех за вечерята. По изключение добро меню. За десерт имаха нещо оригинално египетско от много добро качество.

— Не ми поднасяй това. — Тя седна на ръба на леглото и му отправи подозрителен поглед. — *Криеш* нещо, Паркър-Скот. Какво е то?

— О, за бога! По дяволите, уморен съм, Од, не ме разпитвай тази вечер. Ако знаех нещо за немците, щях да ти го кажа.

Той ѝ обърна гръб, като се преструваше, че е нервиран. Направи същото, когато бяха и в леглото, но тя беше в твърде игриво настроение тази нощ и не преставаше да промушва ръка между бедрата му, докато той се опитваше да не се смее и продължаваше да лежи с гръб към нея.

Вече бяха прекарали няколко месеца в „Шепърд“ и започваха да чувстват това място като свой дом. Но сега той беше сериозно обезпокоен и не знаеше какво да ѝ каже.

— Не си много приятелски настроен тази вечер, Чарли — прошепна тя, а той се превъртя и я погледна с тъжна усмивка.

— Знаеш ли, че понякога си голяма душевадка. Някой казвал ли ти го е?

Тя се ухили. Носовете им почти докосваха възглавницата.

— Никой не е имал тази възможност.

Той ѝ се усмихна. Знаеше, че е единственият мъж, с когото беше спала.

— Не искаш ли да поспиш малко, Од?

Трябваше да стане рано на следващия ден, но точно сега не искаше да ѝ го каже.

— Искам да знам какво е това, което *криеш* от мен. Да не си се влюбил някъде тази вечер? Вече знаем какви неща ти се случват в Кайро. Какво има, Чарли? — Тя се подпря на лакът и го погледна. — Знаеш ли, от теб шпионин не става. Винаги мога да разбера кога *лъжеш*.

— Това, което казваш, е ужасно, Од! — Думите ѝ го накараха да почувства как гръбнакът му изтръпва в ледена тръпка и той си пожела тя никога да не казва такива неща пред хора от Министерството на вътрешните работи. — Никога не съм те лъгал.

— Не, когато става дума за важни неща. Но носът ти побелява, когато лъжеш, малко нещо, както с Пинокио.

Той се отпусна върху възглавницата и затвори очи в удобното легло. Тя наистина беше безнадежден случай. Отново отвори очи и се загледа в тавана. Нямаше смисъл повече да крие. Щеше да го мъчи цяла нощ. Неговата, много *негова* Мата Хари.

— Заминавам за няколко дни и не мога да ти кажа къде, така че не ме питай.

— *Чарли!* — възкликна тя изненадана и се надигна от мястото си. — В такъв случай ти ще правиш нещо, за което ме лъжеше. — Самата тя се учуди силно от това, колко е била точна, а той вече изглеждаше уморен и примирен.

— Не лъгах.

— Лъга. — Тя изглеждаше много доволна. — Е, какво беше?

— Казах ти, Одри. Не мога да ти кажа. Строго секретно е.

При тези думи тя се поколеба само леко затруднена.

— Опасно ли е?

— Не. — Не искаше да я тревожи.

— Тогава защо не можеш да ми кажеш?

— Това е само едно малко пътуване с генерал Уовъл. Обещах му да не казвам нищо.

Той правеше опит да внуши, че няма нищо интересно за нея, и неочаквано тя се запита дали генерал Уовъл имаше любовница.

— Това ли е?

— Ами... Одри... не мога да кажа. Между мъжете това е въпрос на чест.

Но той правеше всичко възможно, за да я убеди, и много съжаляваше, че не се беше сам досетил за това преди. За голямо негово облекчение тя налага въдицата. След това той я остави да го атакува и тя го целуна сънливо, след като бяха удовлетворили желанието на телата си.

— Колко време ще отсъствате с генерала?

— Само няколко дни... и гледай да не казваш на никого нищо.

Тя се унесе в сън и той се усмихна вътрешно. Не беше чак толкова лош шпионин, колкото тя мислеше.

Само се молеше да може да изпълни задачата.

38.

На следващата сутрин, докато Чарли се обличаше, Одри зареждаше камерите си и пиеше кафе. Закуската им винаги идваше на подноси, а в „Шепърд“ сервираха разкошни кроасани. Тя се оплакваше, че я правят дебела, но докато си пееше същия този стар рефрен, погледна към тоалетната масичка на Чарли, явно изненадана, и той замръзна на мястото си.

— Какво правиш с моя паспорт?

Тя винаги го държеше в едно скрито джобче в калъфката на камерата си, в случай, че някой ѝ го поиска. Навсякъде имаше значително повече свобода като американка, отколкото щеше да има, ако беше британска поданичка. Американският ѝ паспорт беше важно преимущество, тъй като Америка все още не се беше включила във войната. Одри официално беше гражданка на неутрална страна и поради това се отличаваше от Чарли.

Сега тя тръгна към масичката, за да си го вземе, все още объркана, като не можеше да разбере как е попаднал там, докато Чарли правеше отчаяни усилия да намери начин да отклони вниманието ѝ. Той я спря, тъкмо когато тя протягаше ръка, и я помоли за чаша чай, като едновременно с това набързо взе в ръката си паспорта и прекоси стаята, като че ли с намерение да го постави на мястото му, но докато извършваше маневрата, забеляза, че тя го наблюдава и че сега погледът ѝ е много сериозен.

Тя остави чайника и го изгледа продължително.

— Това не е *моят* паспорт, нали, Чарли? — Беше се ориентирала незабавно и той прокле деня, когато я остави в Кайро при себе си. За съжаление беше по-умна, отколкото трябваше. Сега нямаше как да ѝ избяга. Без да сваля погледа си от нея, той поклати глава.

— Не. Одри, *не е*.

— На кого е този паспорт?

Двамата се гледаха от известно разстояние и за първи път тя започна да се досеща за някои неща. Изведнъж ѝ стана ясно, че той

през цялото време е работил за разузнаването. Сега нямаше намерение да отрича това пред нея. Беше готов да ѝ повери живота си и се надяваше, че не греша. Една нехайна дума от нейна страна можеше да причини смъртта му.

— Това е *моят* паспорт.

Тя кимна. Разбираше отлично.

— Досега нямах представа. — Говореше му почти шепнешком. — С друго име ли е? — Чудеше се докъде ще стигнат и до каква степен беше замесен.

Но той поклати глава.

— Майка ми беше американка и не беше чак толкова трудно да ме снабдят с този паспорт.

Единствената фалшификация бяха няколкото отметки за влизане и излизане от имиграционните офиси по света. Изглеждаше, че като американец беше пътувал доста много, макар и не изключително много. Напълно достатъчно за журналист, а и беше овладял едно напълно задоволително американско произношение, което я изненада силно, когато ѝ го демонстрира. Беше го усвоил с лекота през годините от майка си и от съвместния живот с Одри. Винаги имитираше много добре приятелите си американци и сегашната му демонстрация беше горе-долу такова нещо.

Сега тя го изгледа с много тревожен поглед.

— Това е нещо сериозно, нали? — Той кимна. И двамата знаеха, че е сериозно. — Мога ли да дойда?

Той поклати глава.

— Не можеш.

— Мога ли да попитам къде отиваш?

И тогава той направи първата си голяма грешка.

— В Триполи. — Имаше намерение да ѝ каже само толкова, но това беше напълно достатъчно. Тя веднага се досети защо.

— Боже мой, ти трябва да разбереш... нали? — Той трябваше да разбере *кой* беше немският генерал. Щеше да се представя за американски журналист... а след това щеше да се върне и да докладва на Уовъл. — Чарли, трябва да ми разрешиш да дойда! — Тя изглеждаше силно възбудена. — Трябват ти снимки.

Изразът на лицето му беше непоколебим.

— Ще ги направя сам. Одри, няма да ходиш никъде.

— Ако не ме вземеш със себе си, ще те проследя.

— Ти си луда!

— Кой ще заподозре? Ще изглежда по-нормално, ако имаш със себе си фотограф! И момиче! Никой няма да се усъмни в нищо. Хайде, Чарли... бъди добро момче!

— Какво е това, по дяволите? Състезание за таланти, организирано от списание „Лайф“? Проклетата глупачке, ти рискуваш живота си, ако дойдеш с мен. Аз отивам в Порт Саид и ще взема малка рибарска лодка за Триполи. Могат да ни обстрелват, да ни потопят. Италианците могат да решат, че представлявам опасност и да ме ликвидират веднага. Или по-вероятно немците.

Докато го слушаше, очите ѝ се пълнеха със сълзи и сега тя го приближи и се вкопчи в него с две ръце.

— Не ме оставай тук. Целият ми живот е с теб, Чарли, винаги е бил... това е моята съдба... не можеш да ме изоставиш сега...

Той стоеше неподвижен, загледан в нея, като се мъчеше да втвърди сърцето си и като искаше да не я слуша, но тя беше толкова убедителна, когато молеше за нещо.

— Не съм съгласен да те излагам на опасност.

Държанието му изглеждаше грубо, но само защото я обичаше много, обаче сега тя се обърна към него с гневен глас.

— Това е мое решение, а не твое. И аз направих този избор, когато реших да дойда тук. Не знаех, че ще бъде така. — Тези месеци бяха за тях пикник, но този пикник неочаквано беше приключил. — Миналият юли взех решение да те следвам навсякъде, все едно къде, и нямам намерение да отстъпвам, Чарли Паркър-Скот. А ти, ако не ме вземеш със себе си сега пропускаш безценния шанс да изпълниш както трябва задачата си. Ще ти повярват много повече, ако имаш със себе си едно глупаво момиче с гердан от камери, окачени на врата ѝ.

Тя каза истината, но той би взел всеки друг, само не и нея.

— Няма да поема такъв риск!

Сега той крещеше, но крещеше и тя.

— А аз ще го поема! Ясно? И ако не ме вземеш, по дяволите, ще те пресрещна там. Ще взема някакъв проклет джип и ще стигна дотам сама.

И той изведнъж разбра, че тя ще го направи. Прекоси разстоянието помежду им, грабна я за ръката и я разтресе така силно,

че зъбите ѝ затракаха.

— Бъди разумна, да те вземат дяволите. Искам да останеш тук.

Тя упорито поклати глава, а той се отпусна тежко в едно кресло и се загледа втренчено в нея.

— Предавам се. Но ти рискуваш и моя живот, и своя, така че ще е много добре, ако внимаваш за всяка своя крачка при всеки сантиметър от пътя.

— Така ще бъде... кълна се... — Тя го погледна с признателност, а той ѝ се усмихна уморено.

— Знаеш ли, ти печелиш невъзможна битка.

— Опитвам се, сър. — Тя му се усмихна. — Опитвам се.

39.

Потрябваха им три часа, за да стигнат от Кайро до Порт Саид. Обещаната рибарска лодка ги чакаше там. Чарли беше откъснал от всичките си дрехи британските отличителни знаци и беше казал на Одри да се погрижи да направи видимо всичко, което или носеше маркировката *USA*, или изглеждаше от пръв поглед американско. Тя беше обута с чифт много стари гуменки, които беше взела със себе си, въпреки че не бяха много удобни, и беше радостна, че повечето от дрехите ѝ бяха стари. Имаше множество пуловери, които беше донесла от Сан Франциско. Всички те бяха видели и по-добри дни, но, ако някой искаше много да проверява, тяхната версия щеше да бъде по-приемлива. Той беше американски журналист, а тя фотограф на свободна практика, не че това много възбуждаше любопитството на собственика на лодката. Той се интересуваше само от парите, които щеше да получи от превозването им до Триполи.

По пътя спряха в Бейда, Бенгази, Ал-Агейла и Sirte, така че пътуването във вмирисаната малка лодка продължи два дни. Според лодкаря напредваха добре. Одри трябваше да прави, каквото може, за да не ѝ стане лошо, страхуваше се, че Чарли трудно би ѝ го простил. Когато се почувства по-добре, направи няколко снимки и общо взето двамата бяха много спокойни, докато мислеха за това, което им предстои.

Действителността им напомни за себе си, когато се плъзнаха безшумно в пристанището между италиански и немски бойни кораби и униформите, които се виждаха навсякъде. Намираха се на вражеска територия с един фалшив паспорт и ако някой от двамата извършеше някаква глупост, ги очакваше смърт.

Собственикът на лодката би могъл да ги издаде, но през последната година беше работил за британците и никак не искаше да загуби такъв добър източник на печалба. Той ги свали на пристана, след което се отправи бързо обратно по пътя, по който бяха дошли. Сега трябваше да се справят сами с обратния път и Одри се надяваше,

че това ще стане по суша, докато следваше Чарли из силно оживеното пристанище.

Намериха човек, който имаше желание да ги откара с кола до хотел „Минерва“, където Чарли я отведе в бара, поръчаха си питиета, а след това взеха две стаи на един и същ етаж. Известно време прекараха в разговор, като през това време не можеха да решат дали да си дадат труда да разгледат няколкото забележителности на града.

— Какво трябва да направим? — Тя го погледна спокойно, много признателна за това, че е отново на твърда земя.

— Мисля, че ще разберем какво трябва да направим, когато то се случи. Тук всички са много развълнувани относно това, което предстои.

Тя се съгласи с него, но нито тя, нито той очакваха да научат за това чак толкова скоро. Немският генерал беше пристигнал през тази нощ, както те научиха на следващия ден от двама италианци, които разговаряха оживено в бара, и беше отседнал в хотел, който се намираше само на два блока разстояние. Не знаеха името му, но той беше един от най-добрите. Двамата се хилеха щастливо на Одри и Чарлз. Беше им много интересно, когато познаха, че те представляват американската преса и че сега новините ще стигнат до всички.

— Сега англичаните ще се разтреперят в обувките си! — казаха те и Чарли им се усмихна подкупващо, а когато по-късно напуснаха бара, той погледна Одри победоносно.

— Казах ти, че ще научим.

Но те все още не знаеха *името* му. Трябваше да го научат сега, когато храбро се отправиха към хотела и влязоха с безгрижен вид в бара. Тук всичко вреше и кипеше, виждаха се немски и италиански униформи, във фоайето стоеше есесовец, който разговаряше оживено. Забелязаха Одри почти в същия момент, когато тя се появи с Чарли, и двама от мъжете ѝ се усмихнаха с алчни погледи. Чарли я избута пред себе си към бара с незаинтересован вид, а след малко опитваше много пестеливо питието си. Сега не искаше да се напива и предупреди Одри също да бъде предпазлива, докато видимо показваше добро настроение и говореше с нея непринудено.

— Както изглежда, центърът на действието е тук, старо момиче.

Той ѝ се усмихна. Сега вече щеше да бъде лесно, стига само да не ги подушат. И двамата чувстваха гърбовете си мокри от пот, пот се

стичаше и по ръцете им, докато се мъчеха да запазят спокойствие и да си дават вид, че са безгрижни и отпуснати като всички други в бара.

След един час, когато обсъждаха къде да хапнат, внезапно нахълтаха една дузина немски офицери, а в центъра на тази група се намираще набит мускулест, с много сини очи мъж, който при влизането си огледа всички присъстващи. Всичко във вида му говореше за строгата дисциплина на военния. Заинтересованият му поглед обхвана буквално всички, включително Одри и Чарлз. Като че ли присъстващите бяха част от новата му команда и не можеше да има съмнение, че това беше човекът, за когото бяха дошли. Прозвуча истинска канонада от тракащи токове, безкрайни поздрави и даже италианците изглеждаха впечатлени от това, че адютантите му непрекъснато се обръщаха към него с *Mein General*, но той съвсем не изглеждаше да е човек с претенции, а по-късно Одри каза, че има интелигентни очи. Човек можеше едва ли не да чуе щракането на ума му, докато оглеждаше всички наоколо, и тя също почти изпита желание да му отдаде чест. Одри почувства, че дъхът ѝ спира, докато го оглеждаше, и можеше да чуе как и дъхът на Чарли замира, като се надяваше, че никой, освен нея, не е забелязал това.

Генералът бързо напусна бара и очите на Одри се задържаха в продължение на един дълъг момент върху тези на Чарли, чудейки се дали той го е разпознал.

— Знаеш ли кой е? — попита го тя тихо.

Чарли бавно поклати глава. В този човек имаше нещо познато и му се стори, че е виждал негови снимки, но не беше сигурен.

— Искам да разпитам наоколо. Сигурен съм, че всички знаят кой е.

Но докато поговориха с този-онзи известно време в бара след това, се оказа, че никой не може да каже нищо, с изключение на един млад немски офицер, който направо им се изсмя.

— Американци! Длъжни сте да знаете името на най-великия генерал на Германия! — Той поклати глава, очевидно ги вземаше за глупаци. Всички немци знаеха името му, въпреки че това не важеше за италианците. — Генерал Ромел, разбира се!

Мисията им беше успешна и Одри трябваше да направи усилие, за да не извика от удоволствие и да не плесне с ръце, когато малко по-късно напуснаха бара. Даже Чарли изглеждаше доволен от себе си, той

силно стисна ръката ѝ, докато спираха едно такси, за да се върнат в хотела. Можеха да вечерят там. И можеха незабавно да се върнат в Кайро. Беше много лесно. Но за Одри не беше достатъчно само това, че знаеха името му.

— Защо не го интервюирахме? — попита тя по време на вечерята и Чарли я погледна ужасен.

— Да не си полудяла? Ами ако ни открият?

— Какво ще откриват? Ние сме американци. Ти си журналист, а аз фотограф. Нашата работа е да задаваме въпроси, това можем... — Погледът ѝ грейна. — Нямаше ли да бъде знаменито, Чарли? — Сега тя се забавляваше и при тази мисъл вечерята на Чарли натежа като камък в стомаха му. Тя очевидно си беше загубила ума.

— Слушай, много се увличаш... — Но като помисли малко повече, той разбра, че тя имаше право. Докато се намираха там... а може би по този начин щяха да открият още нещо...

Разговорът им продължи по време на кафето, съставяха планове. На следващия ден щяха да отидат в неговия хотел и да оставят бележка с молба за интервю. После щяха да чакат.

Одри чувстваше неспокойните удари на сърцето си, когато на следващата сутрин отидоха в хотела и оставиха предварително композираното съобщение. Знаеха, че това писмо ще премине през ръцете на няколко от адютантите му, преди да стигне до него самия. Не се споменаваха нищо повече от това, че двамата са американски журналисти в Триполи и че за тях ще бъде голяма чест, ако вземат интервю от генерал Ромел.

Човекът, на когото връчиха писмото, ги помоли да наминат в четири часа същия ден за отговор, а когато бяха отново там, бяха посрещнати от разпитващите сини очи на един немец. Той беше един от младите адютанти, който ги попита дали са се срещали с генерала и преди.

— Не, не сме. — Одри му се усмихна невинно. — Но много бихме се радвали, ако това стане. Ние публикуваме в няколко американски вестника и списания и аз съм сигурна, че американската публика ще бъде очарована от шефа на новия африкански корпус. — Тя му се усмихна сладко и беше очевидно, че той я помисли за ужасно глупава.

— Ще имате отговор утре в десет часа, frauiein.

Удостои Чарли с кратко кимване. Двамата се отдалечиха с безгрижен вид, като си бърбеха явно за незначителни неща, докато излязоха. Тогава Одри се обърна към него и каза тихо:

— Мислиш, че ни подозират?

Той поклати глава.

— Съмнявам се. — Неговият глас също беше много тих.

По пътя за хотела те почти не говориха. Остатъкът от следобед прекараха в скитане по улиците на Триполи. Италианците през цялото време ѝ подсвиркваха. Самото им присъствие ги уморяваше, след като чувстваха тежестта на това, че се представят не за това, което са, а Чарли се страхуваше, че се бяха показали нереалистично амбициозни с нейния план да интервюират Ромел. Всичко, което беше необходимо, вече го знаеха. Не беше нужно да се връщат с повече и той не искаше да се бави, защото информацията, която интересуваше британците, щеше да загуби от стойността си.

— Какво искаш да правиш довечера? — попита я той, като ѝ отправи бърз поглед.

Тя му се усмихна.

— Ще се моля.

Той ѝ се усмихна на свой ред. Върнаха се в своя хотел, където вечеряха, легнаха си рано и точно в десет на следващата сутрин бяха на мястото на срещата. Същият адютант ги огледа подозрително при приближаването им към рецепцията и Одри отново почувства силните удари на сърцето си, когато той подаде на Чарли плик с печат, който Чарли разкъса, докато прекосяваха фойето. Съдържанието посочваше само името на хотела, в който току-що бяха дошли, и цифрата 13:00.

Той погледна Одри силно учуден.

— Боже мой, ние успяхме! — Не допусна лицето му да издаде възбудата, която чувстваше, и ѝ прошепна думите, докато я водеше към бара, въпреки че беше само малко след десет сутринта. Поръча две бири и ѝ подаде листчето. Не му беше ясно какво щяха да правят по-нататък. Той носеше бележник за интервюто, а Одри винаги беше с камерите си, за да е сигурна, че е винаги готова, а също и за да не ѝ ги откраднат.

— Какво ще правим до един? — Одри беше неспокойна като младоженка в деня на сватбата. Следващите три часа отлетяха, докато

двамата се разхождаха и обсъждаха това, което искаха да питат генерал Ромел.

Но когато най-после се срещнаха с генерала, нямаха никаква подготовка. Стаите, които беше превърнал в своя главна квартира, бяха луксозни, както и всички други в хотела, но той се беше разпоредил да бъдат отстранени поне някои от ненужните украшения и когато влезе в стаята, където го очакваха Чарли и Одри, те веднага бяха поразени от изключително важния му вид. Даже ако се беше появил където и да е по света чисто гол, щеше да бъде ясно само от стойката му, че не е от обикновените хора. Имаше живи светлосини очи и изненадващо топла усмивка и, както изглежда, беше много радостен, че се вижда с тях. Изрази високото си мнение за техния президент и каза, че е бил в Америка преди войната и че сега е прекалено зает, за да ходи където и да е. Тази малка шега му достави леко удоволствие. Одри забеляза върху близкото бюро снимка на една доста обикновена жена и той веднага видя, че погледът ѝ се насочва натам.

— Това е жена ми Люси. — По начина, по който го каза, беше ясно, че я боготвореше.

Беше изумително, че бяха получили аудиенция при този човек. Беше им дадено интервю, до което стигнаха с една обикновена молба, като се бяха представили за американски журналисти. Чарли все още не можеше да повярва колко лесно се беше оказало всичко, а Одри беше шокирана от това, колко лесно беше да се води разговор с него. Той им разправяше за Германия преди войната, за фюрера с много добро чувство, което почти не отстъпваше на чувството, с което описваше жена си. Докато той говореше, а Чарли водеше бързи бележки, беше очевидно колко дълбоко беше окопан във военщината. Каза, че обича да лети и че много го интересува малкото, което е видял в Африка. Много държеше да обясни на Чарли, че африканският корпус щеше да бъде в изключителна помощ на армията. И тогава, почти в същото време, докато изговори тези думи, той протегна ръка към камерата на Одри. Тя се сепна от движението му и му я подаде, като се надяваше, че тя не съдържа нещо неподходящо, което би могло да я постави в опасност. Всичко беше проверено преди напускането на Кайро и тя беше убедена, че двамата с Чарли могат да бъдат спокойни и сигурни. Никакви издайнически дреболии, като листчета с името на

хотела им или ключове или, боже опази, британския паспорт на Чарли, който той беше скрил в хотела в Кайро под килима под бюрото.

Сега Одри го наблюдаваше, докато той много подробно оглеждаше камерата ѝ.

— Нещо да не е наред? — Отново това оглушително сърцебиене, но погледът му срещна нейния с усмивка и одобрително кимване.

— Имам същата. Само че използвам по-друг обектив. Ето тук. — Той се изправи бързо. — Ще ви покажа.

С няколко бързи крачки прекоси стаята, отвори едно чекмедже и извади три камери, идентични с нейните, като всяка една от тях имаше малко по-различни обективи и на нея ѝ се стори много интересен начинът, по който той работеше с тях. Разговаряха няколко минути за неговите и нейните обективи, защо и кога употребяваше всеки един от тях и защо имаше повече от една камера. Явно той много обичаше да прави снимки и съвсем не се смути, когато тя го фотографира, след като Чарли приключи с интервюто. Бяха прекарвали почти два часа с него и той се ръкува сърдечно с тях, те му благодариха и се приготвиха за излизане.

— Приятели, скоро ще научите големи неща за африканския корпус.

— Сигурна съм, че ще бъде така. — Одри му се усмихна грациозно и усмивката ѝ не беше напълно неискрена.

Когато излизаха от хотела, Одри трябваше да си напомня, че това бяха хората, убили Карл Розен. Чарли все още беше пиян от успеха.

— Не ми е лесно да го кажа, но той ми харесва.

— И на мен. — Все още беше под силното впечатление на това, колко пряк човек беше Ромел.

Разбира се, той не беше казал нищо конкретно за плановете си във връзка с африканския корпус, но се беше показал много приказлив за всичко останало, за което го бяха питали, и би било невъзможно, ако се съдеше по интервюто, да изпитват към него лошо чувство. Това, което се набиваше най-много на очи, беше силната му привързаност към жена му, армията, неговите камери и изглеждаше много вероятно, че тези три се степенуват именно така. Във всяко отношение той беше съвършен военен и Чарли се запита дали британците биха били достойни за него. Беше започнал да се страхува, че може би не.

Върнаха се в хотела си, опаковаха малкото си багаж, платиха и напуснаха. Чарли беше решил, че е много опасно да се опитат да се върнат в Кайро по суша и искаше да види дали на пристанището няма някакви малки лодки, които можеха да се ползват срещу заплащане. Много часове бяха употребени в разговори с капитаните на различните малки съдове, но най-накрая намериха един, който беше готов срещу огромно възнаграждение да ги отведе до Александрия.

Тръгнаха при залез-слънце. Чарли я погледна силно развълнуван и обгърна раменете ѝ с ръка. Молеше се Ромел да не е наредил да бъдат проследени. Но даже и да беше така, нямаше нищо шокиращо в пътуването им за Египет. В края на краищата бяха американци, които търсят интересни военни епизоди. Той даже ги беше похвалил за смелостта им, особено Одри: *Толкова далеч от родината*, така се беше изразил, *и на такова опасно място за една привлекателна млада жена*. Но лицето му не изразяваше нищо похотливо. А очите му светваха всеки път, когато споменаваеше своята обичана Люси. Той беше един приличен човек с твърди принципи и на Одри ѝ беше мъчно, че в тази война бяха противници. Беше чувала, че войниците му го уважават извънредно много. Беше от тези офицери, които се хвърляха в битката и се сражаваха заедно с хората си. Всички говореха, че в момента той насища Северна Африка със стотици танкове.

Този път пътуването продължи три дни, а в Александрия намериха джип, който да ги заведе обратно в Кайро, и когато най-после видяха отново хотел „Шепърд“, той им се стори като мираж в пустинята. Одри нададе радостен вик, когато пристигнаха, и прегърна Чарли бурно и с нервен смях.

— Успяхме! Успяхме! — Той я помоли да говори тихо, но беше не по-малко въодушевен.

Един час по-късно я взе със себе си при генерал Уовъл. Бързо взеха душ и се облякоха, а Чарли прибра паспорта си от скривалището под килима. Сега всичко приличаше на сън. Беше трудно да се повярва, че наистина бяха взели интервю от генерал Ромел.

Стигнаха до „Гезира“, спортен клуб, където Уовъл беше играл голф през целия следобед, и той беше очевидно много зарадван от пристигането на Чарлз, макар и малко смутен от това, че вижда и Одри.

Чарли най-спокойно му разказа за съвместното им пътуване до Триполи. Лицето на Уовъл ставаше все по-червено, докато слушаше, и явно недоволството му от Чарлз растеше, до момента, когато Одри спокойно му подаде две филмови ролки и го погледна в очите.

— Мисля, че това ще ви хареса, сър.

Той я погледна, а след малко погледна отново Чарлз.

— Не разбрах, че двамата работите като тандем, Паркър-Скот. — Чарли се канеше да каже: *И аз*, но реши, че генералът няма да хареса това особено. Бяха го последвали в личната му стая, където той, след като заключи вратата, се обърна с лице към тях. — Имате голям късмет, че сте останали живи. — Погледна Чарлз с укор. — Можеха да задържат момичето, разбираш, ако са имали основание да се усъмнят в историята ти.

Чарли можеше с радост да удуши някого в този момент, но само кимна с много разкаян вид.

— Получихме информацията, сър.

Той ги погледна така, че настъпи гробна тишина.

— Е, и?

— Генерал Ромел.

Продължителна бавна усмивка озари лицето на генерала.

— Е, добре, проклет да съм. — След това очите му се присвиха. — Видя го лично? Сигурен си, че е бил той?

Одри се усмихна и се загледа встрани. Очакваше с нетърпение момента, в който той щеше да види снимките. Но сега говореше Чарли:

— Да, сър. — А след това, едва успяващ да потисне усмивката си, добави: — Взехме от него интервю, сър.

— *Какво?*

Чарлз пое бързо дъх и се опита да обясни колкото може по-бързо:

— Идеята беше на госпожица Дрискол. Представихме се за американски журналисти и го интервюирахме в хотела му.

Генералът ги изгледа продължително и после приседна в едно кресло. Сега държеше двете ролки в ръката си така, като че ли изпитваше страх, че те могат да отлетят.

— И това са снимките, които сте направили на Ромел по време на интервюто? — Не можеше да повярва на тези двама безумци. Очевидно бяха ненормални, но той се радваше, че бяха именно такива.

Чарли изтъкна личната заслуга на Одри.

— Всъщност, сър, мис Дрискол направи снимките. Аз взех интервюто.

— Водеше ли записки?

— Да, сър. — Генерал Уовъл направо грееше и развълнувано стисна първо ръката на Чарли, а после на Одри.

— Вие двамата сте абсолютно изключителни. — Той ги огледа още веднъж, а след това ги увери, че не след дълго ще ги потърси. Във всеки случай имаше желание да ги види в офиса си в осем часа на следващия ден. Искаше да види бележките на Чарли, въпреки че Чарли го беше предупредил, че Ромел не е разкрил никакви карти, нито е казал какви му са намеренията във връзка с неговия нов африкански корпус. Но сега Уовъл и хората около него искаха подробностите, а филмите щяха да бъдат проявени същата вечер.

Той се ръкува още веднъж с тях, преди набързо да напусне клуба, и ги покани, ако искат да останат за едно почерпване, но това място с улегналата си сериозна атмосфера не беше много за тях.

Бяха напълно щастливи да се върнат в „Шепърд“ и да се видят с приятелите си, които се бяха разположили в големите плетени кресла на терасата.

40.

Британците научиха от други контакти в Триполи през следващите няколко седмици, че точно един месец след пристигането си в Триполи генерал Ромел е направил преглед на войските си. Той извади на показ любимия си нов африкански корпус за голямо удоволствие на въпросните британски контакти и го показа няколко пъти. Употребил чудесен трик, за да обърка всички, като предлагаше информация на враговете си. Много от танковете преминаха допълнително много пъти и само поради това, че няколко танка имаха повредени вериги, стана ясна измамата. Това беше блестящ трик и, разбира се, всички бяха впечатлени по желаниия начин. Той беше хитър човек с блестящ ум и британците го уважаваха много. Одри и Чарлз бяха на голяма почит, след като се бяха справили така успешно със задачата си да разкрият кой е той. Направените от Одри снимки бяха увеличени и минаваха от ръка на ръка и се говореше, че те са най-хубавите от всички снимки на германското върховно командване. Генерал Уовъл често се шегуваше по този случай.

— Жалко, че не можеш да ги изпратиш на жена му. Много са хубави... би се зарадвала много... — Но Одри също се радваше. Снимките показваха Ромел такъв, какъвто е — сериозен, интелигентен, изключителен професионалист и вероятно много достоен човек. Никога не ѝ беше минавало през ум, че би могла да каже нещо такова, за който и да е от хората на Хитлер, и все пак Ромел ѝ се беше полюбил силно още от първия момент.

Дванадесет дни след като беше направил преглед на войските си в Триполи, Ромел започна да се движи на изток и атакува Ал-Агейла на брега, като използва танкове, и британците се оттеглиха тридесет мили на североизток. Това беше първата победа на Ромел и той беше употребил две от най-любимите си оръжия срещу врага. Беше голям привърженик на бързината и изненадата. Също така беше летял над бойното поле по време на финалния стадий на битката, за да си състави по-добра цялостна картина за обстановката, а по обед вече се

сражаваше с войските си в собствения си танк. Битката беше спечелена в края на следобед.

До десети април британците бяха изтикани чак до Тобрук, където се окопаха. Не бяха съгласни да отстъпят Тобрук и заявиха, че каквото и да се случи, няма да мръднат от там.

От Кайро Чарли и Одри следяха новините и бяха започнали да се тревожат, че Ромел ще надделее. В много отношения той беше могъщ воин и двамата бяха силно впечатлени от него. Мисълта, че можеше да настъпи вече и срещу тях, изглеждаше ужасяваща. Легендите, които го обграждаха, растяха с всеки изминат ден. Той носеше специални английски очила, предназначени за пустинни условия, един истински *трофей*, който беше намерил на земята след едно успешно сражение, и постоянно караше собствения си самолет, за да може да си съставя по-вярна представа за терена. Биеше се заедно с войниците си, в танк или пеша, както и във въздуха. От това, което разказваха войниците, можеше да се създаде впечатление, че присъства навсякъде, и вече нямаше съмнение, че африканският корпус представлява сила, с която всички трябваше да се съобразяват, и все едно дали беше нов или не, очевидно беше съставен от най-добрите войници.

Сраженията с Ромел се водеха от месеци, като британците се опитваха да се удържат при Тобрук, а Ромел се мъчеше това да не стане. Чарлз даже отиде там веднъж с джип късно една нощ с малка бойна група, изпратена от генерал Уовъл. Бяха изключително внимателни. Всички следи върху пясъка заличаваха старателно и даже чистачките бяха свалени, за да не блести стъклото. Някои от триковете научаваха от самия Ромел, който като че ли ги знаеше без остатък. Чарли беше шокиран от жестокостта на битката, от това, колко много бяха жертвите и колко безнадеждно понякога изглеждаше всичко. Но британците бяха твърдо решени да не отстъпят пред Ромел.

Положението се влоши допълнително, когато времето престана да бъде на тяхна страна. Приятните зимни месеци бяха изминали и дъждовете затрудняваха силно маневрите на танковете. Появиха се адските прашни бури на сухите месеци и цели стени от ситен пясък щурмуваха всичко по пътя си, като заслепяваха и британци, и немци и им причиняваха големи неприятности. Пясъчните бури бяха толкова силни, че преобръщаха камионите. Защитните шлемове бяха изоставени и хората сега си увиваха главите, водата стана дори още

по-скъпоценна, отколкото преди, а на всичко отгоре беше пълно с хапещи черни мухи. На фона на лукса на Кайро бойните полета представляваха мизерно място, където войниците се губеха в пустинните бури и умираха, както се скитаха безцелно, или гинеха от глад в танковете си. В първите дни на април шестима британски генерали, след като се бяха скитали в облаци от прах, бяха навлезли по невнимание в немски лагер и бяха взети в плен.

Ромел и африканският корпус се намираха на шестдесет мили от Александрия и сега вече той летеше с разузнавателни самолети през цялото време, но британците продължаваха да се държат здраво в Тобрук, а Чарли беше щастлив, когато най-после се върна в Кайро, където намери очакващата го Одри, която въздъхна с облекчение, като го видя здрав и читав.

Тя влетя в прегръдките му, когато той се изкачи по стъпалата на хотела. Както обикновено, беше седнала на терасата с приятели и убиваше времето си в очакване на новини от него, когато изведнъж той се появи и тя се смееше и плачеше, и го целуваше по очите, по лицето и брадата, а той я въртеше в ръцете си.

— Лудо момиче, какво си правила в мое отсъствие?

— Чаках те, любов моя! — Тя се усмихна на толкова обичаните от нея очи. — Поболях се от тревога.

— Аз съм непобедим, любов моя, като Британския флот. — Но напоследък имаше съобщения, според които това също не беше напълно вярно. Немските подводници поразяваха голям брой британски кораби и тя погледна Чарли загрижено.

— Безпокоих се за теб през всички мигове, докато те нямаше.

— Това е страшна загуба на време, Од. — Тя го последва във вътрешността и двамата се качиха по стълбите до стаята си. — Надживяхме всичко останало, което ни се случи, ще надживеем и това. Само помисли какъв късмет имаме, че сме заедно, съвсем не като бедната Вай, която едва ли вече се вижда с Джеймз.

— Знаем... но много повече ще ми хареса, ако най-опасното нещо за целия ден е да поръчаш двойно уиски със сода в пет часа на терасата. — Тя му се усмихна, той ѝ се засмя и с едно силно и недвусмислено движение на ръцете си я захвърли в леглото.

През тази нощ нито за момент не излязоха от стаята си. Лежаха един до друг в удобното легло и той ѝ разказа как изглежда Тобрук.

Разговаряха и се обичаха, и си поспиваха от време на време до настъпването на зората, когато той стана, взе душ и се върна в стаята, за да огледа спящата ѝ фигура, приличаща на ангел, паднал от гравирания таван в леглото му. Помисли за това, колко много ги покровителства небето... и колко много му беше провървяло... а след това се върна безшумно в леглото и отново прокара ръка по тялото ѝ. Самият факт, че просто е в една стая с нея, го караше да се чувства съвсем друг човек. Тя му се усмихна, като се размърда и полуотвори сънливо очи.

— Не може да има по-хубаво събуждане, любов моя... — Тя протегна ръка и го притегли по-близо до себе си, като целуваше врата и гърдите му, а след това устните му със затворени очи, тялото и душата ѝ бяха в неговите ръце, винаги жадуващи за него.

* * *

Британците контраатакуваха през юни четиридесет и първа с надежда да отхвърлят назад немците, но генерал Уовъл се провали безславно и беше заменен от човека, който беше наричан с любов Аух. Генерал Аухинлек реорганизира западните пустинни сили и назначи генерал Кънингам, след което бяха необходими цели четири месеца за организиране на силите, така че да могат отново да изтикат Ромел назад.

Най-после те го срещнаха при Форт Мадалена на единадесети ноември и след седмица стана ясно, че Кънингам съвсем няма да се представи по-добре от Уовъл. На двадесет и шести Аух отстрани и Кънингам. На тридесети Ромел обсади Тобрук отново, решен да го превземе, каквото и да му струваше това. Този път Чарли знаеше, че трябва да се върне, за да отрази събитието. Битката беше прекалено важна, за да бъде отразявана от терасата на „Шепърд“ или от спортния клуб „Гезира“. В много отношения работата му не беше трудна и двамата с Одри излизаха на вечеря всеки ден, а често посещаваха нощните клубове с приятели. Но сега той не можеше да прави това, а тя се разстрои силно, когато го видя, че взема със себе си малката платнена торба.

— Отиваш отново в Тобрук, нали? — Очите ѝ бяха широко отворени от страх. Той кимна. През този ден бяха загубени хиляда войници, а Аух му беше обещал някак да му помогне да стигне дотам. — Не искам да отиваш. — Гласът ѝ прозвуча като шепот в тихата стая.

— Длъжен съм, Од, затова съм тук.

— Но е много глупаво да бъдеш убит заради една битка, която така или иначе продължава с месеци. Бият се за Тобрук от миналата пролет, за бога! А вече си бил там веднъж.

Той ѝ се усмихна нежно.

— Знаеш, че трябва да отида, Од.

— По дяволите, защо да не може да отиде някой друг? Тук има един милион други кореспонденти и това не е като шпионска мисия, където не може да бъде изпратен кой и да е. За бога, всеки глупак може да отрази една обсада.

— В такъв случай, струва ми се, че този глупак ще трябва да свърши работата. — Той нежно взе ръката ѝ в своята. — Не се тревожи, Од. Няма да ми се случи нищо и ще се върна след няколко дни.

— А какво ще стане, ако те пленят? — Изведнъж я обзе ужас. Нещо ѝ подсказваше, че този път не трябва да отива в Тобрук.

— Никой, освен теб не се нуждае от мен, старо момиче.

— Аз говоря много сериозно. — Очите ѝ вече бяха пълни със сълзи. И не без добро основание.

Той се показва нежен, но твърд и тръгна късно през нощта, когато тя спеше. Отиването дотам щеше да бъде трудно и още по-трудно промъкването зад линиите, но той успя и много старателно описа битката.

Беше прекарал там четири дни, когато в момента, в който се обърна, за да подаде на един ранен манерката си, чу експлозия, която го събори. Почувства мъчителна болка, която плъзна нагоре по гръбнака му и в следващия момент разбра, че лежи по очи и че над него се води разговор. След това всичко почерня, стана много горещо, после много студено, а болката ставаше непоносима, когато го носеха, според него в продължение на дни, и той се намери в една палатка някъде зад линиите.

Някой беше казал, че наблизо има бедуини и той се попита дали не е бил атакуван от някой от тях или отвлечен, или може би се

намираше в ръцете на немците... Вече не знаеше нищо...

Струваше му се, че бяха минали години, когато чу някой да споменава името му и помисли, че е чул гласа на Одри, но засега не можеше да бъде сигурен. Не можеше да бъде сигурен в нищо, освен в ужасната болка в гърба, която се предаваше надолу чак до краката му...

— Чарли?... Чарли... скъпи...

Като че ли измина цяла вечност, докато успя да си отвори очите, и когато това стана, видя, че тя го гледа.

Намираше се в британската болница в Кайро. Наблизо стоеше една старша медицинска сестра в бяла униформа, а наоколо се чуваха от всички страни стенания. Той беше един от тези мъже.

— Всичко е наред, скъпи. Сега си вън от опасност...

Бяха изминали дни, преди да се съвземе напълно и тя да може да му обясни това. Беше ударен от шрапнел в момента, в който се беше опитал да подкрепи с няколко глътки ранения.

— Ще мога ли пак да вървя? — попита я той с тъжен глас, както лежеше по очи в болничното легло.

— Да... но не ти е разрешено да сядаш... — Сега той изведнъж разбра откъде идваше болката, но това никак не му изглеждаше смешно, въпреки че другите ранени наоколо може би не бяха на същото мнение. — Поне няма да личи на вечерните партита.

Той се усмихна самонадеяно, но продължаваше да се чувства отвратително от раната и дългия път от фронтовата линия до тук.

— Как се развиват събитията?

— Знаменито. Имахме важна победа. Вчера Ромел беше изтикан назад. — Но междувременно се беше случило нещо, даже още по-важно. — Чарли... — Тя се опита да го извади от мрачното настроение, в което беше изпаднал, а след това от треската и от действието на опиатите. — Вчера японците са бомбардирани Пърл Харбър. — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш новината беше ужасно важна и той се опита да се концентрира и едновременно с това да я гледа.

— Къде е това?

— В Хавай. — Той все още не беше наясно какво означаваше всичко това, но тя бързо се зае да му обяснява. — Сега Америка е във война. Рузвелт обяви война на японците. Той нарече това *Ден на позора* и е прав.

Това беше мястото, където тя беше родена и сега, като си мислеше за него, възприемаше удара много близо до себе си, но Чарли отново се унасяше в сън. Много беше болен, за да може да се ориентира както трябва, и едва след още една цяла седмица беше във форма да говори с нея за това.

— И така, значи вие вече сте с нас.

Тя го погледна намръщено.

— Аз през цялото време съм била с вас.

— Ти може и да си била. Но твоите съотечественици положително не бяха. Помниш ли онази проклета реч, която Линдбърг произнесе през септември, когато настояваше Съединените щати да не се намесват? И Рузвелт безспорно съвсем не бързаше да се намеси във войната, докато не пуснаха бомбичка на задната му врата. Можехме да се възползваме от помощта им още преди години.

— Поне *ти* сега ще я получиш. Ти или някой друг. — Тя му се усмихна.

След няколко дни, когато щеше да бъде безопасно да се вземе самолет, щяха да се приберат вкъщи. И когато Чарли бъде достатъчно добре, за да лети. Имаше още нещо, което тя трябваше да му каже. Вече бяха се споразумели да посетят Вай и да прекарат Коледата заедно с Моли. Мястото беше идеално за възстановяването на Чарли, но все пак, когато тръгнаха, той се оплакваше горчиво. Искаше да остане в Северна Африка до края. Твърдо отстояваше мнението си, докато се качиха на самолета, и тогава той видимо се отпусна. Изведнъж започна да мисли за удоволствията, свързани с отиването вкъщи и срещата с Вай, Джеймз и Моли. Той се обърна усмихнат към Одри и за първи път видя колко беше бледа. Съвсем не изглеждаше добре. Не беше се показвала навън седмици наред, докато беше заета с грижи за него, и тенът ѝ беше изчезнал, но нещо повече от това, той виждаше ясно, че тя не се чувстваше добре и съжали, че не е забелязал това по-рано.

— Откога изглеждаш така?

— Как? — Тя си даде вид, че не разбира, но ѝ беше ясно, че той държи да получи отговор.

Най-после! Беше крила от него дълго време. Беше почти от три месеца бременна.

— Изглеждаш бледа. Добре ли се чувстваш?

Тя се усмихна. Можеше да му каже. Отиваха си вкъщи и не съществуваше опасност да я изпрати сама.

— Чувствам се прекрасно... имайки предвид... — Сега тя се шегуваше, а той изглеждаше объркан.

— Имайки предвид какво?

— Имайки предвид факта, че съм бременна почти от три месеца.

— Ти си *какво*? — Той я гледаше изумен. — И не си ми казала! Господи, през всичкото това време е трябвало да лежиш. — И двамата помнеха много добре какво се беше случило предната година. Но тя беше ходила на лекар в Кайро и той ѝ беше казал да бъде много спокойна. И тя беше. Много внимаваше, но, разбира се, не беше лежала, нямаше намерение да лежи и сега. — *Луда ли си*? — Но шокът и гневът в гласа му изчезнаха, отстъпвайки място на радостта, и той я погледна в очите с много нежност. — Колко си потайна, колко си загубена... — Той я целуна. — Обичам те! — Постави нежно ръката си върху корема ѝ и я погледна с поглед, преливащ от щастие. — Вече чувстваш ли го?

— Откъде знаеш, че е момче? — Първото беше момче, но не ѝ беше приятно да си спомня за това.

— На Моли ѝ трябва братче.

Изчакаха приземяването на самолета усмихнати и заловени за ръце. Вечерта тръгнаха с влак към имението на лорд Хоторн, където Вай ги чакаше със сандвичи и горещ шоколад.

След малко Моли беше в центъра на вниманието, Одри седеше в единия край на леглото и галеше косата ѝ, по лицето ѝ бавно се стичаха сълзи. По едно време вдигна глава и се усмихна на Чарли, а той се наведе и целуна и двете.

Хубаво е човек да си бъде у дома... и още по-хубаво сега, когато знаеше за бебето.

41.

Повторно осъщественият съюз с Моли и Вай и децата беше нещо прекалено хубаво, за да бъде прекъсвано, но щом като вече можеше да се движи сам, Чарлз настоя да вземе влака за Лондон.

— Защо? Нямах никаква работа там! — Беше почти Коледа и Одри никак не искаше да е без него даже за минута и особено сега. Искаше й се да бъде вечно притисната към него и двамата знаеха, че това е заради състоянието й. Не бяха казали още на Моли. Струваше им се, че е твърде рано и искаха да са сигурни, че Одри няма да загуби бебето, така че тя да не бъде разочарована. — Къде ще ходиш, Чарлз?

— Имам малко работа, това е всичко. — Не искаше да й казва нищо, докато не говори с Шарлот. При деликатното й положение не бързаше да събужда надежди. — Дръж я под око, Вай. Не й позволявай да прави нищо.

— Бъди спокоен.

Това вече се беше случило на Вайълет и сега тя беше готова да направи всичко, но да попречи на повторно нещастие. Тя размаха пръст към приятелката си и Одри се засмя, като все още продължаваше да се чуди къде отиваше Чарли.

Но те бяха заети през целия следобед, а Чарли седна във влака, като си мислеше какво щеше да каже на Шарлот. Пътуването с влак не беше удобно за него, но той беше готов да върви и върху жарава, но да стигне, където трябва.

Влакът спря на гарата точно в четири без пет и той закуцука навън на патериците си и след малко махна с ръка на едно такси. Даде на шофьора адреса на издателя си и седна напрегнато на задната седалка. Даже не чувстваше раната си, толкова много беше зает с мисията си. Благодарни на шофьора и му даде голям бакшиш, преди да влезе бързо, колкото му беше възможно с патериците.

Влезе в познатия офис и се спря пред бюрото на секретарката. Беше решил, че ще е най-добре да не иска предварително час за среща, а да я изненада. Момичето го погледна, беше нова, и въпреки че лицето

му ѝ беше познато, не знаеше кой е и попита за името му, когато той се поинтересува за Шарлот.

— Моля ви, бъдете любезна да ѝ кажете, че я търси нейният съпруг.

Той се усмихна приятно на момичето, а тя изглеждаше силно изненадана. Никой не ѝ беше казвал, че госпожа Паркър-Скот има съпруг. Беше приела, че е вдовица или разведена, но сега тя се спусна бързо в офиса на Шарлот, за да ѝ каже, че красивият ѝ съпруг се е върнал от войната. Беше развълнувана поради това, че щеше да съобщи добрата новина, още повече, че щеше да я каже направо на Шарлот. Секретарката се появи със зачервено лице и обясни, че госпожа Паркър-Скот е заета и че е помолила да бъде добър и да поиска час за среща.

— Разбира се. — Той ѝ се усмихна и се запъти към офиса на Шарлот пред смаяния поглед на момичето.

— Не... не... не можете!

— Всичко е наред. — Той затвори безшумно вратата след себе си и застана неподвижно загледан в Шарлот.

— Здравей, Чарлз. — Тя седеше несмутена зад бюрото си, като оглеждаше патериците, а след това лицето му. — Ранен?

— Лош късмет за теб. Само леко.

— Никога не съм ти мислила злото. — Както винаги, тя изглеждаше безупречно облечена и гримирана.

— Не съм напълно сигурен, че мога да се съглася с теб по този въпрос. — Той приближи и седна непохватно срещу нея, като продължаваше да не сваля очите си от нейните. — Дошъл съм да поговорим по работа.

За момент по лицето ѝ се изписа досада и тя вдигна рамене.

— Няма да имаш никаква полза, ако имаш предвид това, което аз мисля. Или може би искаш да обсъдим книгите ти?

— Едва ли. Както знаеш, това уреждам с баща ти. Не, имам намерение да говорим за нашия развод.

— Не си губи времето, Чарлз, такова нещо няма да има.

— Няма да има? — Той ѝ се усмихна злобно. — Да не би приятелите ти да са против това, Шарлот? Според мен ще им бъде неприятно, ако си омъжена.

В очите ѝ се появи подозрителен блясък.

— Какво общо имат с това моите приятели?

— Не знам, можеш ти да ми кажеш. Всъщност аз намирам за много интересно, че ти толкова много държиш да прикриеш своята хомосексуалност с наметалото на уважавана омъжена жена.

Ако се беше осмелил, той щеше да се изсмее. Видът ѝ беше такъв, че можеше да се помисли, че щеше да се задави, както седеше на стола си. Тя се полуизправи. Лицето ѝ беше бяло, а в следващия момент червено, когато отново се отпусна тежко.

— Как се осмеляваш да намекваш такава нещo? Как се осмеляваш! Ти и онази ужасна жена, с която живееш през всичките тези години, как смееете да се опитвате да ме цапате по този начин... — Изглеждаше невероятно изнервена.

— Съвсем не. — Той остана спокоен. — Не мисля, че това е толкова шокиращо нещo. Изненадва ме това, че не си по-честна относно това. И още нещo, честността никога не е била твоя силна черта, скъпа моя, нали така?

— Вън от офиса ми! — Тя се изправи и посочи вратата, но той не помръдна от мястото си.

— Боя се, че не съм съгласен, скъпа Шарлот. Няма да си отида, докато не уредим това.

— Нямах никакви доказателства... — Тя започваше да пелтечи и той се приготви да нанесе решителен удар с лъжа, даже по-голяма от нейните.

— Боя се, че имам. Следих те последната година и... ами ти знаеш останалото...

Той надникна в очите ѝ. Те бяха твърди като стомана, когато се наведе над бюрото, като че ли с намерение да го сграбчи, но той парира с лекота атаката ѝ и хвана здраво ръката ѝ.

— Свиня! — Тя плачеше, но той не изпитваше никакво съжаление. Беше се опитала да опропасти живота му и сега той нямаше намерение да ѝ позволи да опропасти и живота на Одри.

— Защо не преминем на въпроса, Шарлот? Това не ми доставя повече удоволствие, отколкото на теб. Искам развод. Сега!

— Защо?

— Съвсем не е твоя работа. Но ти рискуваш много. И ако не се съ согласиш, ще започна с това, че ще кажа на баща ти, по-точно ще бъда особено щастлив да му покажа всичко това, с което разполагам. — При

тези думи тя побледня. — И тогава ще омърся цял Лондон с твоята биография.

— Това е клевета!

— Само ако е лъжа... а лъжа *не е*.

Изведнъж тя се сви като пробит балон и го изгледа от бюрото си с омраза.

— Ти си един вонящ кучи син... — Гласът ѝ я напусна, а той поклати глава.

— Мисля, че години наред бях толерантен повече, отколкото трябва, но сега играта свърши, Шарлот. — Той се изправи, взе си патериците и я изгледа хладно. — Ясни ли сме? Мога ли да поискам от адвокатите си да ти се обадят?

— Ще помисля за това. — Но тя блъфираше и двамата го знаеха.

— Ще ти дам срок до утре сутринта. След това ще дойда да се видя с баща ти... с моите съобщения.

— Вън от офиса ми! — Трепереше цялата.

Той наклони главата си към нея с горчива усмивка.

— С удоволствие.

Той се усмихна на секретарката при напускането си и се върна в собствената си празна къща, която не беше виждал година и половина.

Същата вечер се обади на Одри и обеща, че ще се върне следващия следобед. И спа добре през нощта до началото на сирените.

По това време въздушните атаки бяха особено зли и той научи, че няколко жилищни блока са били унищожени и че загубите на човешки живот са високи. А когато се прибра в къщата си, намери няколко прозореца счупени. Запуши ги с дъски.

Сутринта се окъпа, облече се и отиде да види Шарлот.

Същата секретарка беше там с вцепенен вид. Когато го видя, че идва, тя отпрати към него нещастен поглед. Един господ знаеше какво ѝ беше наредила Шарлот да му каже. Сега той знаеше всичките ѝ хитрини.

— Госпожа Паркър-Скот ме очаква. — Това беше истина само наполовина, но момичето само поклати глава с ужасен вид.

— Тя не може да ви приеме.

— Сигурен съм. — Той тръгна към вратата, също както беше направил предния ден, а тя изтича към него, поклащайки глава.

— Не можете да влезете там. Там е господин Биърдзли...

— Много добре. Той ми е тъст. — Отправи ѝ най-топлата си усмивка и влезе, като куцукаше върху патериците си, мъчейки се да се движи възможно най-бързо. Знаеше, че присъствието на баща ѝ ще я омаломощи още повече и че тя ще се съгласи с искането му даже по-бързо. Носеше под едната си мишница малко куфарче, за да я убеди, че действително разполага със сведенията, за които беше споменал.

Но Чарлз не беше подготвен за сцената, която го очакваше в офиса на Шарлот. Тя не се виждаше никъде, а Биърдзли седеше зад бюрото, обхванал главата си с ръце. Чарлз веднага се запита дали тя не му е казала от страх, че той самият ще го направи.

Биърдзли вдигна глава. Очите му представляваха бездънни локви от отчаяние и за миг Чарли изпита чувство на съжаление към него.

— Здравей. — Чарли не знаеше какво друго да каже, когато погледите им се срещнаха и Биърдзли кимна.

— Не знаех, че тя има среща с теб. — Той погледна календара ѝ, като че ли това имаше някакво значение. — На всички останали съм позвънил.

— Болна ли е? — Чарли беше изненадан.

— Искаш да кажеш, че не си *знаел*? — Той поклати мълчаливо глава. — Тя загина снощи по време на бомбардировката. Проклетото ѝ куче избягало от къщата и тя отишла да го търси... И една греда я смазала.

Той започна да плаче и Чарли го съжали. Колкото и да се беше показала долна към Чарли, баща ѝ я обожаваше.

— Отведоха я в болницата с най-голяма бързина, но... — Той отправи към Чарли нещастен поглед. — Умря тази сутрин.

— Много съжалявам.

Биърдзли кимна.

— Какво си искал от нея? Доколкото знам, вие отдавна не си говорехте.

— Сега това не е важно. — Той изведнъж изпита затруднение. *Няма нищо, просто дойдох да изнудя дъщеря ви, сър...* Почувства се крайно неудобно и най-голямото му желание беше да се махне. Но той беше искал да прекрати връзките си с нея. Сега това изглеждаше толкова грозно и толкова лишено от значение. Не беше изпитвал привързаност към нея, но някога я беше харесвал, много отдавна, и

споменът тъкмо за това го навести в този момент. — Съжалявам, сър, мога ли да помогна с нещо?

Биърдзли поклати глава, а след това го погледна замислено с все още мокро от сълзи лице.

— Никога не разбрах какво се е случило помежду ви. В началото ме беше много яд на теб, но тя винаги казваше, че вината не у теб. Мисля, че това беше почитено от нейна страна.

— Много — съгласи се Чарлз, като почти се задави, произнасяйки думата, но все пак изговаряйки я заради нея. — Това просто беше *нещо* помежду ни. — Баща й кимна. — Моля те да ми съобщиш, ако има нещо, което мога да направя, за да бъда от помощ. Ще оставя номера си на момичето на бюрото.

Биърдзли кимна отново и Чарлз напусна стаята побледнял. Погледът му срещна този на секретарката.

— Опитах се да обясня...

— Всичко е наред. — Той надраска телефонния номер на лорд Хоторн на едно листче, взе такси до гарата и привечер беше вече в имението.

Тихо влезе в голямата аристократическа всекидневна, като се чудеше защо няма никой. Пътуването му с влака беше дълго, спокойно, беше мислил за времето, когато се ожени за нея, и за това как го бе излъгала за бебето. След толкова много години, през които я беше мразил, сега той откри, че не изпитва никаква злоба. Искаше само да остави всичко това зад себе си и да се ожени за Одри. Изпитваше също така и голямо съчувствие към стария човек Биърдзли.

— Чарлз, ти ли си? — Лейди Вай излезе от библиотеката, като носеше престилка и държеше в едната си ръка коледно украшение. — Децата украсяват елхата, изглежда чудесна.

Тогава тя забеляза умората в очите му.

— Нещо лошо? — Винаги се тревожеше за Джеймз, винаги се страхуваше, че някой ще научи нещо преди нея. Но Чарли побърза да поклати глава.

— Просто пътуването от Лондон беше дълго и досадно.

Тя кимна с облекчение и му предложи чаша чай.

— Да, благодаря. Как е Одри?

— Чувства се прекрасно. Този следобед си дремна. След като я заплаших, че иначе ще я издам пред теб.

Той я последва в кухнята и там намери Одри, а когато тя се вгледа в очите му, разбра, че нещо се е случило.

— Какво има?

— Нищо. Защо?

— Изглеждаш уморен.

— Уморен съм. — Той избута встрани патериците си и седна. — Тези неща ме затрудняват.

За двамата беше ясно, че щяха да му служат още месеци наред. Шрапнелът беше засегнал седалищния му нерв, не фатално, както беше казано, но лечението щеше да отнеме много време. Донякъде тя се радваше. Искаше го при себе си до раждането на бебето.

Но докато той пиеше чая си, тя не преставаше да го оглежда изпитателно.

— Какво е това, което не искаш да ми кажеш, Чарлз? — Опасяваше се, че може би му предстои още някоя шпионска мисия, въпреки че след като беше ранен, това не изглеждаше вероятно.

Упоритостта ѝ го накара да се засмее. *Мата Хари*, помисли си той. И реши да ѝ каже. Вай отново беше заета с децата и можеха да ѝ кажат по-късно.

— Снощи е загинала Шарлот.

В първия миг Одри изглеждаше като зашеметена, не можеше да осмисли напълно съобщението.

— Откъде знаеш?

— Вчера ходих да я видя.

— За какво?

— За същото, за което говорихме преди. Нека го кажа направо. Отидох, за да я изнудя и да я принудя да ми даде развод. Излъгах, че съм я следял през последната година.

Сега той не се гордееше с хрумването си, но ако тя беше жива, това щеше да бъде единственият му начин да се измъкне от този брак.

— Какво каза тя? — Одри говореше тихо, шокът от новината още не беше изчезнал.

— Беше побледняла и, разбира се, щеше да се съгласи на развод. Каза, че ѝ е необходимо да помисли, което беше блъф, а когато днес отидох отново, намерих баща ѝ в нейния офис и той ми каза... — Одри протегна ръка и хвана неговата. Беше разбрала правилно, че той се чувства ужасно поради постъпката си, но все пак не беше имал друг

избор. Нещата изглеждаха различни само когато се погледнеше назад. Кой можеше да знае, че тя ще загине тази нощ? — Той беше ужасно разстроен, а аз се чувствах престъпник.

Тя кимна.

— Всичко е наред, Чарлз... не си можел да направиш нищо. За това ли отиде в Лондон?

— Да. — Той въздъхна. — Във всеки случай крайният резултат е същият. И колкото и ужасно да звучи това, така е по-добре. *По-бързо*. Искам да се ожения за теб незабавно. — Той се усмихна, усмихна се и тя.

— Разумно ли е?

— Сериозно ли говориш? При сегашните обстоятелства би било смешно да си давам вид, че съм в траур. Почти не съм я познавал, а тя направи всичко възможно да опропасти живота ми. Едва ли й дължа дори един ден траур. — Въпреки че все пак изпитваше известна скръб за нея или поне към баща й. Той се загледа дълбоко в очите на Одри. — Ще се омъжиш ли за мен, Од?

— Знаеш, че да.

— Кога? — Той не искаше да чака нито миг повече.

— Сега... утре... следващата седмица, *винаги*, когато искаш. — Тя се усмихна.

Изчакаха връщането на Джеймз и се ожениха в деня след Коледа. Лорд Хоторн и Джеймз стояха до Чарлз, а Вай беше главната шаферка. Беше отредена и роля на Моли, а Александра и Джеймз също участваха в церемонията.

Беше една много хубава сватба за студения слънчев ден. Одри беше взела от Вай прекрасна бяла рокля, която й беше малко големичка и покриваше отлично издутината на растящия й корем.

Тази нощ Одри и Чарлз лежаха един до друг и си мислеха колко много бяха преживели и колко силно се обичаха един друг.

Дълго си шепнеха в тъмното, а след като я облада, Чарли я прегърна с една ръка и двамата дълго гледаха луната, радостни, че са далече от бомбардировките в Лондон.

— Искам да останеш тук до появата на бебето. — Не й харесваше начинът, по който той говореше за войната, и тя го погледна загрижено.

— Ти няма ли да останеш също?

— Ще остана, доколкото ми е възможно. Но рано или късно ще искат да ме изпратят обратно в Кайро или някъде другаде.

— Кажи им да почакаш шест месеца.

— Ти само не се вълнувай. Каквото и да се случи, ще бъда тук.

— Това беше обещание, което той се надяваше, че ще може да изпълни. Не му се щеше тя отново да се справя с каквото и да е без него и при добър късмет бебето щеше да дойде точно в края на отпуската му по болест. Той не искаше да си бъде вкъщи прекалено дълго. — Между другото, как ще го наречем?

— Как ти изглежда Едуърд, на името на дядо ми?

Името му прозвуча добре и той я притегли по-близо до себе си.

— Харесва ми. А какво ще кажеш за Антъни, на името на моя дядо? Едуърд Антъни Паркър-Скот.

— Едуърд Антъни Чарлз... — добави тя с усмивка и се унесе в сън в ръцете му.

Беше толкова хубаво човек да е женен.

42.

След Коледа дните се проточиха бавно, но Одри от много години не беше се чувствала толкова здрава. Ходеха на дълги разходки сред природата и Чарлз възстановяваше силите си. Веднъж седмично трябваше да се явява в най-близката военна болница, но лекарите явно бяха доволни от напредъка му. Бебето, както изглеждаше, се настаняваше все по-удобно. Одри наедряваше с всяка седмица, а през пролетта той се шегуваше, като ѝ казваше, че е станала много тромава. Тя почти нямаше какво да носи и той я отведе в Лондон един-два пъти, за да видят какво става с къщата им и тази на Вай, и да купят по-големи дрехи за по-късно. Винаги, когато се връщаха, носеха вкусни неща за Моли и другите деца. Моли беше много красиво малко момиченце и беше много развълнувана за бебето, което щеше да дойде през лятото.

— Как ще дойде тя, мамо, някоя фея ли ще я спусне в градината?...

— Ами не, не точно... Татко и аз трябва да отидем в болницата, за да го получим. Знаеш, че може и да е момче. Ако бебето е момче, пак е много хубаво.

— Ммм... — Това като че ли не я развълнува. — Може би. Татко ще трябва ли пак да ходи на война, след като вземете бебето?

Тя изглеждаше разтревожена и Одри я притисна по-силно, като кимаше с глава.

— Да, скъпа, също както чичо Джеймз.

— И ти ли?

Одри поклати глава.

— Аз ще остана тук с теб и бебето.

Изглежда, че този отговор задоволи Моли. Тя беше понесла добре отсъствието им, но беше лесно за разбиране, че предпочиташе да са вкъщи. Одри много добре съзнаваше колко много на Александра и Джеймз им липсваше баща им. Чарли се опитваше да компенсира това, като играеше с тях на различни игри, като взеше Джеймз и даже

го учеше да кара шевролета, но нищо не можеше да се сравни с радостта им, когато през един уикенд се завърна Джеймз.

Той се появи по Великден и Вай организира една игра с яйца, в която участваха всички, като написа забавни неща върху всяко яйце и скри малки награди и лакомства на различни места. Одри беше вече на повече от шест месеца и Чарлз се шегуваше, като ѝ казваше, че крие някаква много голяма награда. Тя беше най-голямото от всички яйца, а той много обичаше да опипва движенията на бебето, като слагаше ръка на стомаха ѝ.

— Сигурна ли си, че не са близнаци?

— Чарли, това не е смешно! — Но даже Одри трябваше да признае, че е грамадна, и Джеймз се пошегува, като каза, че са в меден месец при такова *шокиращо положение*.

Всички се радваха, че най-после Одри и Чарлз бяха получили възможност да се оженят.

Беше мирно, щастливо време, една почивка от войната, но Одри получи писмо от Анабел, в което се казваше, че мъжът ѝ е загинал в Тихия океан. Одри седна и ѝ написа дълго сериозно писмо, но само две седмици по-късно Анабел писа отново. Беше се омъжила в Сан Диего за някакъв морски офицер и Одри беше шокирана. Анабел беше много странно момиче и Одри можеше да си представи колко лошо се държи с целия военен персонал в Сан Франциско. Това я смущаваше много сериозно, но Чарли ѝ напомняше, че не може да промени с нищо нещата и тя трябваше да признае, че от много години не чувства никаква близост към сестра си. Нейният живот беше тук, в Англия, и почти изглеждаше глупаво да проявява колкото и слаб интерес към къщите в Тахоу и Сан Франциско, като не се смяташе това, че беше доволна, че ги беше оставила на Анабел, която, както по всичко личеше, държеше да продължи да живее там. Новият ѝ съпруг беше вече отплавал и тя се бе върнала в къщата на „Калифорния стрийт“ с децата си, които Одри почти не познаваше. Малкият Уинстън и Хана.

— Странно е, нали, колко различни могат да бъдат хората, даже когато са от едно и също семейство — каза тя на Чарлз, когато двамата лежах на тревата под едно голямо дърво.

Огромният ѝ стомах приличаше на планина, в подножието на която тя лежеше, докато той нежно милваше косата ѝ и я гледаше с обич. Като че ли за първи път откриваше колко е хубава.

След малко се прибраха уловени за ръце и в този момент телефонът иззвъня. Чарлз изпревари и вдигна слушалката. Вай беше излязла на покупки, а Одри беше заета с разрязването на една ябълка. Лорд Хоторн беше придружил Вай, а децата се забавляваха под ръководството на сестрата.

— Да?... Да... не, на телефона е Чарлз Паркър-Скот, мога ли аз да приема съобщението за нея? — Последва дълго мълчание и той се обърна гърбом към жена си.

— Сигурни ли са? — Говореше със силно снишен глас.

— Няма грешка?... Кога ще знаят?... Разбирам... моля, обадете ми се.

Той окачи слушалката и за момент остана неподвижен. Одри забеляза, че погледът му е замрежен от сълзи. Не беше искал да ѝ каже, но не можеше да го скрие.

— О, Чарли... какво има?... — Но тя разбра... Дълбоко в душата си тя разбра в момента, в който Чарли започна да говори по телефона. Беше за Джеймз. — Какво се е случило?

— Самолетът на Джеймз е бил свален след нападение срещу Кьолн. Обявен е за безследно изчезнал. Може да е убит, а може да са го взели в плен, просто не знаят. Ще ни се обадят, когато научат нещо повече. Някои от самолетите още не са се прибрали.

— Сигурни ли са, че той не е в един от тези самолети?

Той поклати глава.

— Видели са как самолетът му пада.

— О, боже мой... — Тя приседна в едно кресло, като придържаше с две ръце корема си.

— Запази спокойствие, Од. — Той отиде да ѝ донесе чаша вода и тя отпи една глътка с разтреперана ръка, но и двамата мислеха за Вай.

Обадиха се за втори път след два часа, тъкмо когато тя се беше появила на вратата и побърза за телефона, както правеше винаги, но Чарлз я изпревари.

— Аз ще говоря, Вай. — Обърна се с гръб към нея, както беше постъпил с Одри при първия разговор. — Тук е Паркър-Скот.

Изведнъж думите му прозвучаха много британски в ушите на Одри и прекалено официални. Тя не искаше това да им се случи и не знаеше какво щяха да кажат на Вай... можеше да бъде Чарли вместо

Джеймз... Но не искаше да бъде нито единият... Очите ѝ бяха пълни със сълзи и трябваше да се обърне встрани, за да ги скрие от Вай.

Чарли затвори телефона много бързо с мрачен поглед. Той погледна към Одри, а след това към Вай.

— Нека седнем.

Вайълет в миг се вдърви.

— Каква е лошата новина, Чарлз? Каж ми сега.

Гласът ѝ трепереше, докато той я водеше за ръка към един кухненски стол и я сложи да седне, преди да заговори.

— Ще ти кажа всичко, което знам, Вай. Самолетът на Джеймз е паднал, когато се е връщал от бомбардировка в Германия. Летели са над Франция, над окупирана земя. Никой не може да каже със сигурност дали е убит. Просто няма начин да се разбере нещо, докато не научим дали е взет в плен или не... — *или докато не настъпи краят на войната*, но той не го каза. — Тези, които са видели как пада, допускат, че може би се е спасил.

Вайълет ахна така, като че ли изпитваше физическа болка, и цялото ѝ тяло потрепери.

— Разбирам. Кога се е случило?

— Рано тази сутрин.

— Не трябва ли вече да са разбрали нещо?

— Не е задължително. Може би няма да разберат нищо и след седмици или даже месеци. Просто трябва да чакаш... и да се *молиш*...

Но беше ужасно да се каже това на децата.

Вай намери сили да им каже, Джеймз се опита да се държи мъжествено, но след това излезе навън и се разплака в прегръдките на Чарлз, а жените останаха с Александра и Моли. Вай държеше дъщеричката си на скута си, същото беше направила и Одри с Моли, и всички заедно говориха за бога и неговата безкрайна милост и колко много обича той техния татко. Моли ги гледаше с големи очи.

— Чичо Джеймз ще види ли другите ми майка и татко? — Тя знаеше, че е родена в Китай от други родители. Одри можеше само да я притисне по-близо до себе си и да се опита да сдържи, доколкото може, сълзите си.

— Възможно е, скъпа. Но може би пак ще се върне при нас.

А може би нямаше да се върне. Най-лошото беше неизвестността.

След като сложиха децата да спят, Вайълет остана седнала и загледана в огъня в пълно отчаяние. Това, че каза на децата, че баща им е може би мъртъв, беше най-трудното нещо, което беше вършила някога. Одри ѝ подаде ръка и двете жени останаха дълго една до друга, уловени за ръце и увлечени в разговор за Джеймз.

— Все пак аз мисля, че въпреки всичко той ще се върне. Много глупаво ли звучи това? — Тя ги погледна, сълзите текнаха отново и Одри ѝ каза, че много би искала да вярва на същото. — Може би хората от френската съпротива ще му помогнат. Той говори френски прекрасно... — Гласът ѝ се загуби и тя настоя да се качат горе и да занесат на лорд Хоторн чаша бренди.

Той се беше оттеглил в кабинета си и беше прекалено горд, за да плаче заедно с останалите, но Чарлз знаеше колко се измъчва за Джеймз.

Всички си легнаха в полунощ и продължаваха да чакат телефонът да позвъни за новини от Джеймз... че се е върнал... че всичко е било някаква грешка...

Но тази нощ телефонът не звънна.

43.

Последните дни от бременността бяха много тежки за Одри. Можеше да се каже, че Чарли вече е много добре и направо не го свърташе на едно място. Изчезването на Джеймз още повече усилваше желанието му да се включи отново във войната и да извърши нещо полезно. Вайълет изглеждаше много по-напрегната отпреди, въпреки че при много по-спокойни моменти твърдеше, че все още има чувството, че Джеймз е жив някъде и че няма да се откаже от надеждите си, освен ако някой не ѝ каже със сигурност, че съпругът ѝ не е надживял мисията си. Но с всеки изминат ден изглеждаше все по-малко вероятно, че е останал жив след гибелта на самолета му.

Децата бавно се адаптираха към действителността, макар и може би по-малко успешно, отколкото биха могли, ако Вайълет се беше оказала способна да признае, че той е мъртъв, или ако това се знаеше със сигурност. Трудно беше да се настоява, че той отсъства само временно от живота им. Това, че го нямаше, измъчваше жестоко всички и особено Вай и децата.

А Одри беше станала толкова голяма, че почти не можеше да се движи, а на всичко отгоре юни ги изненада с гореща вълна. Тя се чувстваше като планина на крака и нощно време едва дишаше. Беше почти неподвижна, когато бебето риташе и се блъскаше в нея. Все едно, че някой я биеше отвътре, както тя обясни на Чарли и две седмици след определената от лекаря дата тя все още продължаваше да чака. Лекарят каза, че това не е необичайно и настоя тя да прави дълги разходки и да спи колкото може повече. И двете изглеждаха невъзможни за нея, като се имаше предвид колко е тежко положението ѝ, но Чарлз и Вай често я принуждаваха да излиза и да се разхожда.

Седемнадесет дни след определената дата я разхождаха по зелените хълмове, тя се оплакваше, но и тримата се смееха на огромното ѝ туловище. Предстоящата поява на бебето единствено балансираше страшната скръб, която всички изпитваха във връзка с Джеймз.

— Решително отказвам да направя даже още една стъпка. Разбирате ли вие двамата? Ще трябва на връщане да ме носите! Най-напред ме накарайте да преям, а сега ме правите шампион на дълги разстояния! — Всички се смееха, а тя седна на един голям камък, твърдо решена да не помръдне и на сантиметър. — Това е то! Ако искате да ме върнете обратно, ще ви трябва камион. — Тя вдигна поглед към Чарлз и той се засмя.

— Ще е необходим много голям камион... — Изрече го замислено и тя на шега замахна с ръка, като че ли с намерение да го удари.

Но беше истински уморена, когато се прибраха, и гърбът я болеше адски. Вай ѝ предложи грейка, след като тя се оплака, и тогава Одри спомена нещо за това, че има чувството, че се е разболяла от грип.

— Какво те кара да казваш такова нещо? — Вай я погледна подозрително.

— Цял ден съм със страшно разстройство... а гърбът ми направо ме убива.

— Наистина ли? — Вайлет се усмихна победоносно и малко покъсно информира Чарлз, че според нея синът му има намерение да се представи много скоро.

— Искаш да кажеш *сега*? — Изглеждаше обзет от паника. — Започнала ли е?

— Не, не... — Вайлет му се усмихна, но очите ѝ не се усмихваха както някога... *Джеймс вече го нямаше...* — Просто забелязвам някои от сигналите. Натам отива.

— Време е. — Изглеждаше успокоен, но го обхвана силно вълнение, когато тази вечер Одри се зае да пренарежда детската стая, вместо да си легне. Твърдеше, че не разполага с всичко необходимо и си легна след един часа, когато Чарлз вече спеше. Тя просто не можеше да се почувства удобно и трябваше да стане и да се поразтъпче. Болката в гърба беше станала още по-лоша и навсякъде изпитваше малки досадни болки. Реши да вземе топла баня, но това също не помогна и в един момент, когато седеше във ваната, почувства силна контракция, от която дишането ѝ спря. Беше очаквала спокойно начало, както пишеше в книгите, а това беше доста грубо. И когато положението се успокои, тя се запита дали не си беше въобразила, че

болката е толкова остра. Вече се чувстваше по-добре и лежеше във ваната, като се поклащаше. И тогава, тъкмо когато се канеше да излезе, я удари нова силна болка и тя трябваше да се хване за кранчетата, за да не изпищи или за да не загуби равновесие. По-късно излезе, колкото може по-бързо, уви се в една хавлия и се канеше да отиде при Чарлз, когато водата ѝ се разля по целия под на банята и тя изведнъж се паникьоса. Това беше неочаквано. Трябваше всичко да бъде спокойно и по план, като постепенно приближава едно кресчендо с финал бебе в ръцете ѝ. Това я разтревожи изведнъж и сега вече тя правеше опити да не мисли за паниката от времето на спонтанния аборт.

Когато се почувства достатъчно силна, тя отиде да събуди Чарлз.

Беше след четири часа и той се размърда сънливо, а след това я погледна втренчено.

— Мисля, че започва. — Но видът ѝ не излъчваше радост. Беше уплашена и протегна ръка към него. — Чарли... страх ме е...

— Не се страхувай. — Той се надигна и ѝ се усмихна нежно. — Всичко ще мине много добре, скъпа. Обличам се. Ти само кротувай, а аз ще ти помогна да се облечеш. — Но преди той да успее да направи някакво движение, тя отново почувства болка и се вкопчи за ръцете му, опитвайки се да успокои дишането си, и в същото време да се противопостави на страданието, а той беше шокиран, когато разбра колко силна е болката. — От колко време си така? — Чудеше се защо не го беше събудила по-рано.

— Имах само няколко контракции... но те са... о, боже... Чарли... о!

Тя се държеше здраво за него и не можеше да говори. Той ѝ помогна да заеме отново мястото си в леглото.

— Ще извикам лекар.

— Не ме оставяй... — Вече я обхващаха нови болки. Не беше за вярване. Наближаваше решителната фаза, а всичко беше започнало преди час и половина.

— Позволи ми да извикам лекар, ще се върна веднага. — Той почука на вратата на Вай в движение и ѝ каза какво е положението, после бързо продължи към телефона.

Докторът отговори със сънлив глас и каза, че ще ги приеме веднага в болницата. Гласът му звучеше абсолютно спокойно и Чарли му завидя. Той се върна бързо в стаята, където Одри държеше здраво

ръцете на Вай, седнала в леглото с прегънати и широко разтворени крака в истинска битка с болката. Чарли погледна първо нея, после каза на Вай:

— Трябва да я отведем в болницата. — Вай не беше толкова сигурна, но не каза нищо, когато Чарли влезе много бързо в банята с панталоните, ризата и чорапите си и излезе отново достатъчно облечен и готов да я отведе в болницата. Той мушна краката си в обувките и погледна отново Вай. — Ще запаля колата. — Но Одри клатеше глава и жестикулираше към него като обезумяла. Чарлз нямаше сили да я остави. Той се върна до леглото и погледна в очите ѝ. Тя изглеждаше толкова уплашена и изпитваше такава силна болка. — Ще бързам, обещавам...

— Не... не отивай... не мога да отида никъде...

Вай никак не искаше да го плаши.

— Мисля, че може би е късно. Позвъни отново на доктора и му кажи какво е положението. Вероятно той ще може да дойде тук.

— И бебето да се роди вкъщи? — Чарлз изглеждаше ужасен. Ами ако се случеше нещо лошо? Държеше Одри да бъде в болницата, но нещо в погледа на Вай му говореше, че е най-добре да се вслуша в нея.

Само час след като болките бяха започнали, Одри се разкрещя. Писъците ѝ почти го лишиха от сила и той го усещаше, като тичаше към телефона. Успя да се свърже с доктора. Докторът беше на мнението на Вай и каза, че веднага ще дойде с колата си в дома на Хоторн.

Така и направи.

След петнадесет минути вече беше пристигнал. А дотогава лицето на Одри беше плувнало в пот, тя самата продължаваше да стиска с всички сили ръцете на Чарлз и Вай, без да може да бъде контролирана. Изпаднала бе в истерия поради болката, когато главата на бебето я притисна и тя изведнъж започна да се тресе.

Докторът влезе тихо в стаята, погледна я, а след това приближи леглото и се вгледа в очите на Одри с много строг вид. Говореше ѝ много високо, но гласът му не беше нелюбезен.

— Слушай ме. Бебето ти ще се роди много скоро. Слушай ме! Искам да поемеш дълбоко въздух... — Той наблюдаваше очите ѝ, които придобиваха див израз при приближаващата контракция. — Сега!

Дишай!... — Той измъкна ръцете ѝ от Вай и Чарлз. — Дишай! Дишай дълбоко... дълбоко... като куче... Ето, това е!

Той ѝ крещеше и Чарлз беше като хипнотизиран, но Одри правеше каквото ѝ казват и когато този път контракцията приключи, тя изглеждаше доволна от себе си. Докторът я накара да поеме още веднъж дълбоко въздух и след това да затвори очи и когато почувства под ръката си, която беше отпусната леко върху стомаха ѝ, че контракцията започва, той отново издаде същата заповед. Положението ѝ отново беше под контрол.

Чарлз стоеше до нея и следеше напрегнато какво става.

— Сега, Одри, трябва да те видя — обяви докторът и отново я накара да диша дълбоко, като помоли Чарлз да държи раменете ѝ. Но този път тя отново загуби контрол поради болката, причинена от прегледа му. — Няма да продължи дълго — каза той тихо на Чарлз и пак започна да дава заповеди на Одри.

По едно време тя не беше в състояние да се владее и през последните пет минути само се опитваше да поеме въздух, да се напряга и да крещи, но изведнъж докторът се приближи съвсем до нея и в края на нейния най-ужасяващ писък измърмори нещо с доволен глас и съвсем за кратко хвърли поглед към лицето на Чарлз, който всеки момент беше готов да се разплаче. Главата на бебето се беше появила и се чу високо проплакване, докато Одри гледаше измъчено към Чарлз, който, от своя страна, не сваляше изумен поглед от нея и бебето между краката ѝ.

— О, боже... о, скъпа... ето го... много е красив! — Чарли беше поразен, когато докторът обърна сините малки раменца и изтегли цялото бебе, което малко след това лежеше върху стомаха на майка си с отворени очи, насочени към нея.

Чарли докосна сина си, за който беше копнял толкова дълго. Вай едновременно плачеше и се смееше заедно с майката и таткото. Това беше най-прекрасното нещо, което беше виждала. И каза това на доктора, който се беше оттеглил малко назад с безкрайно доволен вид.

— Нови методи, всичко това... а изкуството е много древно. — Той се усмихна на Одри и сина ѝ. — Държайте се чудесно, госпожо Паркър-Скот. Доктор Дик Рийд много ще се гордее с вас.

Беше използвал неговите методи с огромен успех, а Одри никога не беше изглеждала толкова грейнала, както когато Чарли ѝ помагаше

да нагласи сина си до гърдата ѝ и той засмука спокойно.

Един час по-късно тя лежеше чиста и сресана и прилично облечена в леглото си, като държеше сина си. Чарли седеше отстрани, загледан в чудото, което им се беше родило. Малкият имаше мека червеникава коса, много подобна на нейната, и големи очи, но общо взето по-скоро приличаше на Чарлз и сцената беше толкова разнехваща, че Вай помисли, че ще е най-добре да ги остави сами. Почти ѝ беше невъзможно да издържи гледката, която представляваха... след като *Джеймс*... Тя изпита срам от това, че е толкова щастлива заради тях.

Беше шест часът и слънцето тъкмо се беше вдигнало и възвестило началото на прекрасен синьо-златен юлски ден. Чуваше се песента на птици от дърветата навън.

Вай се показа от кухненската врата и видя, че докторът се отдалечава с колата си, а след това да приближава друга кола, стара и очукана, и непозната, с някакъв мъж зад волана. Запита се кой ли е той, без да може да си даде отговор, а след това изведнъж сърцето ѝ спря... Не можеше да бъде... не можеше да бъде... Тя нададе вик, който Чарлз и Одри чуха... и Чарлз бързо напусна стаята, за да разбере какво ѝ се беше случило.

Той забеляза отворената врата на кухнята и застаналата навън Вай като закована на мястото си, с ръка, притисната върху устата си, когато Джеймс излезе от колата и застана там достатъчно дълго време, за да види тази прелест... жената, за която беше бленувал три месеца, докато пълзешком се беше измъквал от Франция, подпомогнат от Съпротивата... и изведнъж я виждаше жива и реална.

Той се развика и бавно закуцука към нея. Беше загубил едната си ръка, но това като че ли не беше чак толкова важно, той беше жив... *жив!*...

Чарли ги наблюдава известно време и се обърна. Върна се при Одри с мокро от сълзи лице и все още смаяна физиономия и тя веднага се досети, че се е случило още нещо. Изправи се в леглото и го погледна.

— Чарли, какво има?

Той не можа да се досети за никакви подходящи думи и се разхълца... двамата се бяха появили в един и същи ден, почти едновременно, синът му и най-старият и най-скъп приятел...

— Джеймз... той е тук. — Тя отпусна главата си върху възглавницата, като продължаваше да държи бебето, и взе да плаче. След всичко молитвите им бяха чути и се оказа, че Вай е имала право. Той е бил жив... и вече си беше вкъщи.

— Слава богу. — Тя протегна ръка към Чарли и двамата останаха така, изпълнени с признателност заради благословията, която небето им беше дарило.

Мина доста време, преди Джеймз да влезе и да ги види тримата. Нямахше думи, които да изразят чувствата им. Имаше смях и сълзи, а малко след това децата надаваха радостни викове и плачеха. Джеймз и Александра не можеха да се откъснат от него, а Моли танцуваше около тях, а след това се залови да разглежда подробно братчето си, което най-после беше дошло.

Този ден щеше да остане незабравим за всички и Чарлз и Одри без всякакви спорове постигнаха споразумение да прибавят още едно име към първородния си син. Той беше именуван Джеймз Едуърд Антъни Чарлз Паркър-Скот... и беше едно безкрайно красиво бебе.

44.

След още един месец Чарли се възстанови напълно от раните си, след което отново рапортува пред офиса на Министерството на вътрешните работи. Все още от време на време не се чувстваше напълно добре, но това не беше достатъчно, за да го държи повече вързан вкъщи, където беше прекарал твърде дълго време, почти осем месеца, и сега беше нетърпелив да се върне на фронта. Но за него вече имаше нови планове. Искаха да се върне в Северна Африка, само че този път в Казабланка. Там го очакваше много работа и когато тръгна, Одри почти изпита чувство на завист. Завист за вълнението, което щеше да открие там... и отчаяна самотност без него. Но работата, която го очакваше, беше действително много важна. Беше споделил това с нея преди тръгването си. Пак отиваше като кореспондент, но тайно беше ангажиран към нещо, което вървеше под името *Операция факел*.

Въпросната операция представляваше комбинирано британо-американска инициатива, която имаше връзка с дебаркирането на съюзнически войски в Северна Африка през есента, като целта беше да се постигне по-голям контрол над Средиземноморието. Точно за това беше копнял Чарли и когато ѝ го обясняваше, в погледа му личеше силна възбуда. Предстоеше даже да бъде включен в срещите с генерал Айзенхауер по-късно. Изпратиха го в Казабланка, за да помогне при събирането на предварителна информация.

Разликата между Казабланка и Египет беше в това, че тя не беше в ръцете на съюзниците и технически Казабланка, Алжир и Оран се намираха в ръцете на правителството във Виши, въпреки че бяха в ход постоянни неясноти. Немците също бяха там, макар и не в някаква организирана форма. Французите от Съпротивата, британците, американците, всички продаваха информация на всички, крадяха мулета и продаваха наркотици. Мястото беше повече от необикновено и всеки трябваше да бъде готов едва ли не за всичко. Хубаво беше това, че немците бяха твърде много заети със земите по на изток, за да

обръщат голямо внимание на тези градове и като резултат от това съществуваше голяма вероятност, че дебаркирането ще бъде крупен успех.

Докато го слушаше, Одри действително му завиждаше, но трябваше да остане вкъщи с бебето, а и беше много хубаво, след всичко, което беше направила за нея, да отделя време на Вай, която трябваше да се грижи за Джеймз. Сега ролите им бяха разменени. Одри пое грижата за четирите деца и те изпълваха по-голяма част от времето ѝ, докато Джеймз и Вай се возеха с колата или предприемаха дълги разходки, като се радваха на всеки момент след завръщането му от царството на мъртвите.

Одри им четеше всички писма от Чарли. От тях Казабланка изпъкваше като нещо очарователно и беше очевидно, че Чарли се чувстваше много щастлив там.

Според това, което пишеше, градът гъмжеше от хора и интриги и пълна обърканост и упадък. Много странно, но това, което той съобщаваше, напомняше на Одри за Шанхай. Картината беше напълно различна от спретнатия живот на Кайро и все пак не толкова далече от там. Беше мръсно и неприятно според Чарлз, а описанието му на неговата стая в хотела причиняваше тръпки по кожата на Одри. Но най-важното нещо беше, че дебаркирането на съюзниците до голяма степен зависеше от него. Разбира се, това той не можеше да спомене в писмата си до нея, и тя умираше да разбере нещо за развоя на събитията.

Беше ѝ известно, че свободните французи са се окопали здраво там, но официално на власт беше правителството във Виши, въпреки че това като че ли не смущаваше никого. През по-голямата част от времето си официалните представители на правителството или пиянстваха, или се забавляваха с проститутки и наистина беше забележително това, което по цял ден се извършваше точно под носовете им. Никой не се трогваше особено от това, че италианци, немци, британци и американци се скитаха из улиците, като купуваха и продаваха всичко онова, което ги беше довело там. Чарли написа няколко интересни истории от там и ѝ изпрати снимки на деца, които продават цигари, улични курви, застанали по ъглите, и злобно ухилени войници. Това беше особено измерение на човечеството, което излъчваше някакво очарование, при условие, че човек не обръщаше

голямо внимание на грозната му част. Той също така ходи до Оран и Рабат и Алжир. Но Казабланка изглеждаше да е оста, около която се въртеше всичко.

През септември, октомври и ноември дебаркационните сили прекосиха Средиземно море. Немците знаеха за това, но не можеха да разберат накъде са се насочили. Все още бяха заети много на изток, в Египет и Либия, и всички бяха напълно изненадани, когато съюзниците на седми и осми ноември 1942 дебаркираха едновременно и успешно в Казабланка, Оран и Алжир. Имаше няколко краткотрайни сблъсквания между британски и френски гарнизони, но британците надделяха бързо и войниците на Айзенхауер се настаниха там. След това градът придоби стария си вид, само че изглеждаше по-оживен. Все още се забелязваше голяма активност и витаеше духът на тайнственост между различните фракции, насъбрани на едно място. Това беше нещо като централа за свободните французи, откъдето те изпращаха хора и информация за и от силите на Съпротивата в окупирана Франция.

През януари Чърчил, Рузвелт и генералите Жиро и Дьо Гол пристигнаха в Казабланка на конференция, около която се вдигна голям шум, и след която Айзенхауер вече беше главнокомандващ на съюзническите сили в Северна Африка, а скоро след това Триполи падна в британски ръце.

От този момент нататък Чарли изпращаше рапортите си директно на американците. Той обясни това много подробно на Одри, когато ѝ писа, а тя на свой ред го обясни на Вай и Джеймз. Сега тя рядко говореше за нещо друго. Чарли и неговите мисии в Северна Африка, въпреки че споменаваха за тях само на Джеймз и Вай.

— Бедната, толкова е самотна без него — каза Вай на Джеймз една вечер. Много добре ѝ беше известно колко ѝ беше трудно, но поне знаеха, че Чарли е в безопасност, поне за момента. И действително, по нищо не личеше, че мисиите му са прекомерно опасни, поне това твърдеше в писмата си.

По това време Джеймз очакваше да бъде прехвърлен на канцеларска работа и Вай мислеше да се върне с него в Лондон, като остави децата при свекъра си и, разбира се, Одри щеше да остане в дома на Хоторн с Моли и Едуърд, както наричаха бебето. Това, че в къщата имаше трима носители на името Джеймз, беше объркващо.

— Искам да кажа, че след всичко някой би могъл да ме обвини, че си цапам пелените, а него в това, че пие бира. — Един ден той се пошегува по този начин и Одри не можеше да не се засмее. Чувството му за хумор беше все така добро, както винаги, а Вай беше отново старата Вай, въпреки че все още в очите ѝ се криеше остра болка.

Беше преживяла много лоши дни в очакване на новини от Джеймз, когато всички бяха убедени, че е убит. Разказите му за това как се беше промъкнал през Франция, бяха изключителни. Най-лошото в тях беше епизодът, когато беше останал без ръка. Беше прекарал осемнадесет дни в един хамбар, почти в безсъзнание.

Само при мисълта за това Одри се разтрепери. Но сега всичко беше наред.

През април Чарли им писа, че Ромел се е завърнал в Германия победен и болен и Одри си спомни за *интервюто*, което бяха взели от него преди толкова дълго време. Това усили апетита ѝ отново да вземе лично участие.

През май Вай и Джеймз се върнаха в града и къщата им отново се върна към живот. Той имаше възможност да прекарва по-голямата част от времето си вкъщи и да работи по цял ден в един офис, а Вайълет не искаше повече да бъде разделена от него. Нито даже за ден. Одри разбираше това прекрасно и очакваше Чарли да се върне за няколко дни, но получи телеграма няколко дни преди рождения ден на Едуърд, от която ставаше ясно, че той не може да се измъкне, както беше обещал.

„ЩЕ НАПРАВЯ КАКВОТО МОГА. НАЙ-СКОРО.
СЪЖАЛЯВАМ, ЧЕ НЕ МОГА ДА ДОЙДА СЕГА.
ДЪРЖИМ ПОЛОЖЕНИЕТО.
ОБИЧАМ ТЕ.“

ЧАРЛИ

Но всичко това я уморяваше. Специалните ѝ грижи за бебето бяха отпаднали преди няколко месеца и сега тя правеше снимки на всички, и то по толкова много пъти, че не можеше да си представи, че е възможно да продължава така. С изключение на Едуърд всички се чувстваха много независими. Моли водеше много активен живот и се

радваше на множество приятели, Александра и Джеймз растяха, а бебето Едуърд беше не по-малко щастливо с бавачката или лорд Хоторн. Тя говореше за това на Вай и Джеймз, когато веднъж вечеряха заедно в Лондон, и им се наложи пак да изтичат до скривалището. Нищо не се беше променило.

— Имам чувството, че кроиш нещо, Од. — Джеймз я изгледа. — Греша ли? — Беше прочел мислите ѝ, преди тя самата да ги осъзнае напълно.

— Всъщност не мислех за това.

Беше изминала година и половина от завръщането ѝ от Северна Африка и тя изпитваше силно желание отново да отиде там, все едно дали беше готова да го признае или не, главно защото искаше да бъде отново с Чарли и в един момент, докато се беше загледала в тях двамата, тя изведнъж разбра, че Джеймз имаше право. Точно това беше, което искаше да направи.

На следващия ден тя посети офиса на Министерството на вътрешните работи, където обясни положението, в което се намира. Никак не ѝ беше трудно да ги убеди. Беше им свършила навремето добра работа, а за нея можеше да се намери достатъчно много работа в Северна Африка.

Обещаха да се свържат с нея след няколко дни и тя се забавляваше с Джеймз и Вай в очакване да я потърсят. Когато ѝ се обадиха, тя нададе радостен вик и същата вечер се качи на влака.

А сега, като си мислеше за това, тя не беше толкова сигурна, че е постъпила правилно. Бебето все още се нуждаеше от нея, а също и Моли... и все пак толкова много копнееше да бъде с Чарли. Децата бяха в безопасност и нищо не им липсваше там, където се намираха, а и винаги, когато искаше, можеше да се върне при тях.

Одри се почувства ужасно раздвоена, когато взе единственото такси и премина през предната врата, за да намери бебето, щастливо гугукащо в ръцете на лорд Хоторн, а Моли заета в приятелска схватка с Джеймз. Забелязаха я и тя им се усмихна, като се питаше как би могла да обясни на Моли, че отново заминава. Но този път Моли я изненада.

Тази вечер тя седна на края на леглото си и започна да милва копринената черна коса, която все още ѝ напомняше от време на време за Лин Хуай, и ѝ каза, че мисли отново да замине.

— Ще се опитам този път да не се задържам дълго.

— Пак ли са ранили татко? — Тя погледна разтревожена Одри. Но Одри поклати глава с успокояваща усмивка.

— Не, скъпа, той е добре. Само че аз много искам да бъда там при него, за да не бъде самотен. — Имаше нещо, което не й даваше право на гордост. Но това нещо беше част от нея и съществуваше реално... същите зли духове, които бяха помамили баща й към всички краища на земята, същата онази, унаследена и неутолима жажда към странстване. Може би един ден същото щеше да сполети и Едуърд и той щеше да се чуди откъде е дошло това. — Но и аз *искам* да бъда там. Понякога е трудно да се знае кой избор е правилният.

Моли кимна. Тя виждаше смисъл в това. Беше на девет години и въпреки че не й беше приятно да вижда, че майка й отива някъде, разбираше много добре думите й. И майката на Александра и Джеймз също беше далече, макар и не чак толкова. Но те бяха заедно, с тях беше и дядо, както вече го наричаха.

— Ще ми пишеш ли? — Тя отправи към нея големите си очи и Одри почувства, че сърцето й се свива.

Почувства се даже по-зле на следващия ден, когато бебето Едуърд започна да върви. Почти й беше невъзможно да се откъсне и имаше чувството, че трепери цялата, докато с лорд Хоторн седеше пред камината късно вечерта с чаша портвайн. Ако заминеше, щяха да й липсват всички и всичко. Но сега й липсваше Чарли.

— Трябва да тръгнеш натам, накъдето те води сърцето ти, Одри — промълви лорд Хоторн. Донякъде той й напомняше за собствения й дядо, въпреки че не беше толкова свиреп и неразбран. Но подобно на дядо й беше мъдър човек и с добро сърце.

— Понякога е много трудно да се вземе решение. Искам да бъда тук с тях и там с него и не знам какво да направя.

— Аз ще се погрижа много добре за тях вместо теб. — Той я погледна с блага усмивка и тя разбра, че ще бъде точно така.

— Знам това, иначе даже не бих помислила за пътуване...

Дълбоко в душата си тя знаеше, че трябва да замине. Но това беше най-трудното нещо, особено когато няколко дни по-късно, като държеше бебето си в ръце, а след това го подаде на лорд Хоторн и прегърна Моли за последен път. Беше помолила да не я изпращат на гарата. Щеше да й бъде трудно да го понесе и когато колата тръгна, тя обърна поглед назад и видя Моли, която бягаше по алеята след Джеймз

с развяна от лекия вятър копринена черна коса, а малкият Едуърд пъплеше след тях и крещеше с всичка сила и се смееше, докато накрая падна на земята.

Магнаха с ръка веднъж и се върнаха към игрите си и тя беше сигурна, че и без нея ще са си много добре.

45.

Одри се видя с Вай съвсем за кратко преди заминаването си и разговорът им протече много бързо. Не ѝ оставаше много време за самолета и Вайълет я откара до базата на Кралските военновъздушни сили и я остави пред входа. Знаеше мястото добре и слезе от колата, за да прегърне Одри.

— Пази се, Од. И се върни здрава и читава.

— И двете ще бъдем здрави и читави. Грижи се за Джеймз и себе си както трябва. — Двете жени размениха тъжни усмивки. — Ще ми липсваш страшно. — Двете заедно бяха преминали през толкова много изпитания и също както децата, тя имаше чувството, че заминаването ѝ представляваше донякъде акт на предателство. И все пак това желание в нея да замине, да бъде със съпруга си където и да е, изглеждаше безкрайно силно.

— Ти си невероятно момиче. Много се възхищавам от теб.

— За какво? — Одри изглеждаше еднакво смутена и изненадана.

— Заради смелостта да тръгнеш, за да бъдеш при него. Това е правилният избор, а при децата всичко ще бъде наред.

Тъкмо това ѝ беше необходимо да чуе. Думите на Вайълет я накараха да се почувства по-свободна, докато я прегръщаше за последен път, а след това проследяваше с поглед отдалечаването ѝ и ѝ махаше.

По-късно същата вечер тя беше на самолета и на път. Неочаквано отново си спомни за пътуването до Кайро, когато беше отишла, за да го намери, без да го предупреди. И този път той не я очакваше, но кой знае защо беше сигурна, че няма да има възражения.

Пътуването в студения самолет беше продължително и неудобно. Приземяването не беше лесно, тя стисна зъби и почувства как нервите ѝ се изопват. Не го беше виждала почти една година и сърцето ѝ биеше силно от самата мисъл за него. Чудеше се какво ли щеше да каже, когато я видеше там. Може би щеше да се ядоса за това, че пристига точно сега, когато бяха женени и имаха дете.

При слизането си от самолета стисна здраво камерата си и, както навремето беше постъпила в Кайро, тя стигна до хотела му с джип.

Атмосферата сега беше коренно различна. Мястото приличаше повече на Истанбул с неговите джамии, пазари и мръсотия, и миризми, но във въздуха се чувстваше главозамайващ аромат и тя разбра, че погледът ѝ се стрелка във всички посоки и обхваща всичко и инстинктивно тя започна да фокусира камерата си и при всяко спиране правеше по няколко снимки. Изведнъж изпита радост от това, че беше дошла. Тук беше мястото ѝ. Тя вдиша дълбоко в дробовете си острите аромати, с които беше наситен въздухът. Почувства се като съвсем друг човек, когато слезе пред хотела и се огледа, после бавно влезе, за да попита за него. Човекът зад бюрото ѝ заговори на френски. Знаеше съвсем точно кой е Чарли.

— Oui, mademoiselle, il est là. — Той беше там. — Dans le bar. — Тя се усмихна. Бара, където вероятно се сключваха всички сделки.

Тя влезе, като чувстваше ударите на сърцето си, както от години ги беше чувствала, когато мислеше за него, и това ѝ напомняше за десетки други случаи... когато го видя във Венеция... при отиването в Истанбул... и Шанхай, и Пекин... Когато го изпращаше с поглед при тръгването му от Харбин... посрещайки го в Сан Франциско... и Антибите, и отново в Лондон... Кайро, когато беше дошла при него първия път. Бяха обиколили света, бяха го очертали със сърцата и ръцете си, а сега тя застана точно зад мястото, където беше седнал, и прокара нежно ръка по врата му.

— Да ти поръчам ли нещо за пиене? — Той направо подскочи и се обърна с гневен поглед, за голяма нейна радост, а след това очите му се разшириха, докато я гледаше.

— О, проклет да съм... — Беше като зашеметен. — Какво правиш тук?

Но съвсем не изглеждаше огорчен. Погледът му беше топъл и не изпитваше друго желание, освен да целуне устните ѝ. Беше му липсвала страшно, а никога не би се осмелил да я помоли да дойде сега, след като беше с дете, за което трябваше да се грижи. Но така или иначе той се радваше толкова много, че все пак беше дошла.

— Реших да видя с какво се занимаваш... тъй като не се прибра вкъщи...

В отговор той се засмя.

— Всичко ли е наред в родината?

Тя кимна, а той направи знак на келнера и поръча бутилка шампанско.

— Всичко в родината е прекрасно и всички ти изпращат своята обич.

Той издърпа един стол за нея и тя се настани до него. Не можеше да свали погледа си от него, а когато келнерът им наля шампанското, той се наклони към нея и я целуна с цялата страст, която беше спестявал за нея цяла година.

Усмихна ѝ се и вдигна чашата си.

— За жаждата за пътешествия, която те доведе при мен... и те е водила... и както се надявам, винаги ще те води... — Той я погледна нежно, тя вдигна чашата си и му се усмихна.

— За нас, Чарли.

— Амин.

Той се наведе над нея и я целуна. Очите му искряха от щастие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.